

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÜNEŞ DEMİREL

SENSİZ ASLA!



EPHESUS

EXCLUSIVE

GÜNEŞ DEMİREL SENSİZ ASLA!

Umulmadık bir aşkın deli dolu geçen serüveni,
olmazlar zincirinde yolları kesişen kahramanlar...

Gaye, deli dolu bir kadındır. Dişli ve uslanmaz.
Can ile hayatlarının karşılaştığı yer ve durum pek normal
değildir. Sonradan yaşadıkları da öyle... Hayat onları yıllar önce
boşuna karşılaştırmamıştı. Yolculuklarının olaylarla birleşmesi,
Can'ın Gaye'yi aşkla ıslah etmesi gerekiyordu belki de...

Kararlı ve sert bir adam ile çlgın bir kadının
mücadelesine tanık olacağınız, kimi zaman
duygulanıp, kimi zaman kahkahalar atacağınız
bir hikâye onlarınki.



275

ephesusyayinlari.com
facebook.com/ephesusyayinlari
instagram.com/ephesusyayinlari
twitter.com/ephesusyayinlari

EPHESUS
EXCLUSIVE



9 786055 232975

SENSİZ ASLA!

Yazarı: Güneş Demirel

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli

Editör: Belkıs Tunçay

Sayfa Tasarım: Adem Şenel

Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Basım yılı: 2017

ISBN: 978-605-9232-97-5

Yayınevi Sertifika No: 20610

© Güneş Demirel, 2017

Türkçe Yayın Hakkı: © Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı-Cilt: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Rumi Matbaacılık

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cad. No:8 Topkapı/İstanbul

Tel: 0212 612 71 72

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Süleyman Seba Cad. Sıraevler F1 Blok D:3

Akaretler - Beşiktaş - İstanbul

Tel: 0 212 415 00 00

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

SENSİZ ASLA!

GÜNEŞ DEMİREL



EPHESUS

EXCLUSIVE

BİRİNCİ BÖLÜM

Yattığı yerden ölü gözlerle saatlerce tavanı izledi. Bu bir kaçıştı. Gözlerini kapattığı an düşünce gelenler al-lak bullak ediyordu onu. Doğu görevini tamamlayarak, İstanbul'a yerleşmesinin üstünden altı ay geçmişti, ancak yaşadıklarından bir türlü kurtulamıyordu. Sınırdaki görev yapmış ve zaten karışık olan yerde türlü türlü şeyler görmüştü. Ancak en son olanlar... Tüm benliğini galeyana getirdiği için, soluk alamadığını hissediyordu.

Her gece aynı kâbusla, kan ter içinde uyanmak... Bu, yemek içmek gibi bir alışkanlığa dönüşmüştü. İki gece-dir emniyettedir ve gün yeni aydınlanırken eve dönmüştü. Uzunca sayılacak kadar bir süre düşün altında kalarak kafasını toplamaya çalışmış ama olmayacağını anlayınca kendisini yatağa atmıştı. Eskiden daha muhabbetli ve neşeli bir adamken, şimdi kaya katılığına, buz soğukluğunda bir insana dönüşmüştü.

Bir bakış ve sönen ışık, tüm hayatını tersine döndürmüştü. Sol yanı, her Allah'ın günü feryat figan içindeydi.

oldun! Yetmedi, gidip o lanet yerde iki sene kalarak, hayatı bize zehir ettin!"

"Tabii, konken partilerine daha az gider oldun değil mi?"

"Can! Saçmalamayı bırak artık ve evine dön!" Ellerini iki yana doğru açarak gülümsedi ve "Evimdeyim zaten anne!" dedi. Annesinin birbirine çarpan diş seslerini, ayağındaki topuklu ayakkabının yerdeki tahta zemine vurmasıyla çıkan ses takip etti.

"Hep böyle inattın! Halan olacak o kadına benzedin!"

"Halama laf edip durma!"

"Tabii! Mutlu olsan gam yemeyeceğim, haline bak!"

"Anne!"

"İtiraz istemiyorum Can! Yoksa her gün gelir başının etini yerim; hatta emniyete bile gelirim. Evde çalışan kadınlardan biri haftada iki gün buraya gelecek ve kümesini temizleyecek. Ha bir de yemek göndereceğim."

"Anne!"

"İyi. Sen bilirsin, o zaman her gün buradayım!" Annesini iyi tanırdı. En az onun kadar inatçı, bir o kadar da lanetti. Omuzları düştü ve mücadele etmeyi bıraktı.

"Peki!"

"Kabul ediyorsun yani?"

"Başka çarem var mı?"

"Güzel. Bir konuda da olsa anlaşmışımıza sevindim. Neyse, ben gideyim. Kızlarla buluşacaktık."

"Kızlar? Küçülüp de cebime girin barıl!"

“Can!”

“Anne! Lütfen, yeter artık! Dinlenmek istiyorum.” Şaşkın gözlerle, hatta ilk defa görüyormuş gibi oğluna baktı. Kesinlikle o uyuz halasına benziyordu. O da tıpkı Can gibi isyankâr ve her şeye muhalefet değil miydi? Saçlarını savurarak kapıya doğru birkaç adım attı. Sonra, akıma gelen şey, bir anda durmasına sebep oldu.

“Anahtar?”

“Ne anahtarı?”

“Oğlum, daha biraz önce anlaştırmadık mı? Temizlikçi gelecekti!..”

“Neden beni rahat bırakmıyorsun? Bir yabancıya evimin anahtarını neden vereyim?”

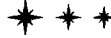
“İyi, sen bilirsin. Senin evde olduğun zamanlarda gelsin o zaman.”

“Sakın! Ayağımın altında gezinen bir kadın istemiyorum!” Girişe doğru yürüyerek, ayakkabılığın üstünde bulunan kutudan yedek anahtarları aldı ve annesine uzattı.

“Dediğim gibi, ben yokken gelsin ve mümkünse, Birgül Teyze olsun.”

“Peki.” Zafer kazanmış bir savaşçı gibi anahtarlara baktı ve özenle çantasına koydu. Uzanıp oğlunun yanağına bir öpücük kondurarak ruj lekesini olduğu gibi yanağına bıraktı. Can, küçüklüğünden beri bunu yapmasından nefret ederdi. Bunu çok iyi bildiği için şuh bir kahkaha attı ve çıkışa doğru ilerledi. Kapıdan çıkmadan oğluna dönüp baktı. Kahkahası, yerini, sulanmış gözlere bırakmıştı.

Annesi gittikten sonra, sabah duşunu almak için girdiği suyun altında bir süre kaldı ve ellerini fayansa dayayarak *"Hadi oğlum, toparla kendini artık!"* diye defalarca telkinde bulundu. Bunu, buraya geldiğinden beri neredeyse her gün yapıyordu. İçinde kaldığı dumanlı ortamdan bir türlü kurtulamıyor, ışığı bulamıyordu. İşin kötüsü, bu hali işine de yansımış, ön fikirli ve gaddar adamın teki olup çıkmıştı. Yaş neredeyse otuz dört olmuş, son iki sene içinde ise başka bir Can ile tanışmıştı. Hayatının renkleri eksikti sanki... Ne siyah ne beyaz? Grinin en iç bunaltan tonunun orta yerindeydi.



Günün kalan kısmında biraz dışarıya çıkıp Galata'da yürümüş, akşam eve döndüğünde ise televizyonun karşısındaki kanepede uyuyup kalmıştı.

Hava soğuk olmasına rağmen camı hep aralıktı. Soğuk hava iliklerine kadar işlediği için titreyerek uyandı ve camı kapatmak için ayağa kalktı. Gün ışımaya başlamış, kızılılık denizin üstünü kaplamıştı. Bu evin en çok da bu yönünü seviyordu. Manzarası dikkatini dağıtıyor, aklını karıştırıyordu. Saat altıya yaklaşmıştı. Mutfak bölümüne geçerek kendine sert bir kahve yaptı ve bir süre daha dışarıyı izledi. İstanbul'un ona ait zamanlarıydı bu vakitler... Sessiz ve masum... Bu saatlerde, kınından çıkmamış bir kılıç kadar zararsızdı İstanbul.

Saat sekize doğru emniyete gitti. Dikkat çeken bir dış görünüme sahipti. Bebek yüzlü ifadesini, uzun boyu ve atletik vücudu tamamlıyordu. Az konuşan ve agresif tavırlı yapısının kadınlar üzerindeki etkisini bilse de görmezden gelmeyi tercih ediyordu.

Odasına doğru ilerlerken, emniyette gecedен nöbetçi polislerden biri tarafından durduruldu.

"Başkomiser'im, başım gerçekten dertte. Dün tutukladığımız adam vardı ya hani, avukatı tam bir baş belası çıktı. Gecedен beri tepemizde!"

"Derdi neymiş?"

"Bir an önce savcılığa göndermeliymişiz! Kasıt varmış bu durumda."

"İzah etmedin mi? Sonuçta gözaltı süresini yazılı izinle uzattırdık."

"Milyon kez!"

"İyi tamam, ben konuşurum."

Elindeki evrakı inceleyerek odasına girdi ve yerine oturdu. Birkaç dakika ya geçmiş ya da geçmemişti. İçeriye tartışarak ve büyük bir gürültüyle girenlere baktı. Bıkmıştı! Belki de annesi haklıydı. Şirketin başına geçip rahat rahat oturmalıydı. Önce görevli memura baktı, sonra da ardındaki kızıl saçlı kadına... Tanıdık geliyordu. Orijinal kaç kızıl tanımıştı ki? Toplasan Türkiye'de kaç tane vardı zaten? Ömrünün duraklarından topladığı insan simalarını ve anıları yokladı. Dudaklarına yerleşen çarpık gülümsemeyi gizlemeye çalışarak, ayağa kalktı.

"Ne bu terbiyesizlik! Dingo'nun ahırına mı giriyorsunuz!"

Kızıl saçlarını geriye doğru atarak, kolunu sıkan memurun elini çekip silkeledi. Birkaç adım öne çıkarak, sesini yükselten komişere baktı. Balköpüğünü gözlerini kısarak yutkundu. Bu adamı unutması mümkün değildi. Yıllar geçmiş olsa da utanarak anımsıyordu onu.

"Sen çıkabilirsin Mesut!" Gaye, ne yapacağını şaşırarak, karşısındaki adama bakıyordu. Dudaklarının arasından zorla da olsa "Can Komiser?" diye bir fısıltı çıktı. Biraz önceki atarlı hallerinin yerini şaşkın bir kadın almıştı.

"Kaç yıl geçti görüşmeyeli?"

"Sanırım beş..."

"Görüyorum ki saldırgan tutumunuz hiç değişmemiş!" Can'ın rahat ve umursamaz tavırlarla söylediği cümle, yavaş ve helezonlar yaparak Gaye'nin kulağına geldi. Gecedan beri bozuk olan asabı iyice bozuldu ve gözlerini hafifçe kapatarak derin bir nefes aldı.

"Konuşmayı kişiselleştirmeyi bırakalım Komiser! Burada durup sizin hakaretlerinizi dinleyecek değilim! Müvekkilimi neden burada tutuyorsunuz? Yirmi dört saati geçti."

"Siz kendinizi ne zannediyorsunuz? Emniyete gelip, görev başındaki memurları bezdirmek de neyin nesi? Elimizde savcılıktan aldığımız süre uzatma izni var. Bir probleminiz varsa, gidersiniz savcılığa."

Gaye, saç diplerine kadar diken diken olduğunu hissediyordu. Can'a doğru yaklaşarak, ellerini masaya dayadı. Dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini kapadı ve derin bir soluk aldı.

"Biliyor musunuz? Gördüğüm en itici insanlardan birisiniz! Aynı zamanda kasıntı ve ... ve..."

"Yeter! Çıkın dışarı!" Can'ın siyaha dönük gözlerinde ateş pırıltıları oynayıyordu. Bu deli kızıl, onu sinirlendirmeyi çok iyi başarıyordu. Bu kadar güzel ve biblo gibi

narin görünüşlü bir kızın, içine bir canavar saklanmış olması cidden şaşırtıcıydı.

Gaye doğrularak kaşlarını havaya kaldırdı. Koltuğa bıraktığı çantasını hırsla alıp, Can'a baktı.

"Biliyor musun Komiser, tüm bunları burnundan getireceğim!"

"Nasıl da korktum! Çık hemen, yoksa müvekkilinin yanına seni de tıklarım!"

"Allah Allah, hangi sebeple!"

"Görev başındaki devlet memuruna hakaret, çalışmasını engellemek... Buluruz bir şeyler!.."

"Neyse, yarın sabah erkenden yine buradayım."

"Ne güzel, dört gözle bekleyeceğiz..."

Gaye kapıdan çıkar ayak mırıldandı. Tabii ki Can'ın duymasını istiyordu.

"Gıcık şey..."

Kapıyı çekip çıktığında, neredeyse ağlamak üzereydi. Ne sanıyordu bu adam kendisini! Yıllar önce, öğrencilik yıllarında karıştığı öğrenci hareketleri esnasında tanışmışlardı. Ayrıca yine aynı dönemlerde, ağabeyi Kenan, kafasına aldığı tekmeler sonucu beyin kanaması geçirmiş ve hastanede onları korkutan bir süreç yaşanmıştı. Bunu yapanların bulunması iki üç ay kadar sürmüştü ve o süre içinde yine Can Komiser ile oldukça tatsız vakitler geçirmişti; hatta bir seferinde kendini, kolundan et koparırcasına kuvvetli bir şekilde ısırmıştı.

Bir adam ancak bu kadar ukala olabilirdi! Müvekkilini neden içeride tuttuklarını öğrenememişti. Normal

şartlarda yirmi dört saat içinde adliyeye sevk edilmesi gerekiyorken, gözaltı süresini uzatmışlardı. Müvekkilini hiç tanımıyordu. Bu kadar ince ince araştırıldığına göre Gayelere anlatmadığı bir şeyler olmalıydı. Telefonundan Kenan'ın numarasını buldu ve aradı.

"Kenan, şu Mahmut Bey'i bir araştırsana... Sanırım görüldüğü kadar masum değil." Ağabeyine kısa bir şekilde durumu özetledikten sonra telefonu kapattı. Eve gidip biraz dinlenmeliydi. Hem ... sabahtan beri hiç bir şey yemediği için, midesinin kazındığını hissediyordu.

Can, bu kızıl kaçkının adını bir türlü anımsayamadığı için, gözaltına aldıkları adamın dosyasına bakarak ismini tekrarladı. "Gaye!" Tabii ya! Şu huysuz, yabani atlara benzeyen kız.

"Gaye... Evet, şimdi anımsadım." Bu kız tam bir aptal olmalıydı. Aksi halde bir suç makinesi ile çalışıyor olmazdı. Hem de onun gibi idealist bireyleri barındıran bir ailenin kızı... Babası Erkan Bey'i gayet iyi tanıyordu. Oğlunun ciddi bir şekilde darp edildiği dönemde çok sık görüşmüşlerdi. Çok düzgün ve oturmuş bir karaktere sahipti. Eskiden Giresun Belediye Başkanıydı. Bir süre siyasetten uzak durmuş olsa da önümüzdeki seçimlerde muhtemelen milletvekilliğine adaylığını koyacaktı.

İçeriye gelen komiser arkadaşına bakarak dosyayı önüne attı. Geriye doğru yaslanırken adamın dosyadaki fotoğrafını gösteriyordu.

"Bu şerefsizi bir şekilde kısırdık Naim! Fırsatı iyi değerlendirmeliyiz. Ne oldu, bizim çocuklar bulamadı mı halen o görüntüleri?"

“Maalesef, içerde adamları olmalı Can! Görüntülere ulaşmaya çalıştığımızı öğrenmiş olmalılar. Hepsi birden mi silinir yahu? Tüm esnafın kameraları aynı anda mı bozuldu?”

“Kahretsin!”

“İçimizdeki haini de bulmamız lazım, tam iki sene-
dir bu adamın peşindeyim ben.”

“Naim, şaşırtmaca yapacağız bundan sonra. Ne düşünüyorsak tersini yansıtacağız. Ta ki harekete geçtiğimiz âna kadar.”

“Anlaştık. Ha bu arada, odandan çıkan hatunun tepesinden ateş fışkırıyordu. Hoş, saçları da ateş rengindeydi ya...”

“Bir de dilini görsen! Tam kendisine göre bir meslek seçmiş.”

“Evet, öyle cidden... Yıldızı parlayan avukatlardan... Ağabeyi ve babası da aynı işi yapıyor. Beraber çalışıyorlar.”

“Öncelerden tanırım onları. Babası Erkan Bey düzgün adamdır. Ağabeyini de iyi tanıyorum ama adını unuttum.”

“Kenan. O da bunun gibi pek dişli; ama bu kızın öfkesi dengesiz. Nerede patlayacağı hiç belli olmuyor.”

“Bilmez miyim o deliyi ben.”

“Deli meli, çok güzel kız.”

“Güzelliği batsın, bal olsa yenmez. Bir de gitmiş böyle adamların avukatlığını yapıyor!”

Naim yüksek sesli bir kahkaha attı arkadaşına bakarken. Can ile polis akademisindeyken tanışmışlardı.

Onu, ailesine kadar tanırđı; hatta bazen, dünyanın en aptal adamlarından biri olduğunu düşünürdü. Onca varlığı elinin tersiyle itip, üç kuruş maaşa talim ediyordu.

“Kız ne bilsin, basit bir trafik kazası sanıyor işi.”

“Görüntüleri bulsaydık, aynı şekilde ve aynı adam tarafından ezilerek öldürülen dokuzuncu kişi olduğunu kanıtlardık. Bu adamı pres olarak kullanıyorlar. Tepedekine ulaşmak lazım... Kim olduğunu zaten biliyoruz. Kanıt lazım Naim, kanıt...”

“Bulacağız ağabey, başka yolu yok!”

İKİNCİ BÖLÜM

Kenan, derin bir soluk alarak babasına doğru döndü. Kaç yıldır birlikte çalışıyorlardı ama onun doğru düzgün tatil yaptığı olmamıştı. Belki adli tatillerde birkaç gün... Üstelik partideki çalışmalarına da hız vermişti. Gözaltıları artık yorulduğunu net bir şekilde gösteriyordu. Hem annesi de bu durumdan çok şikâyetçiydi.

“Baba, hafta sonu için bir yerlere mi gitseniz?”

Erkan, okuduğu dosyadan başını kaldırarak oğluna baktı. Onunla ne kadar gurur duysa azdı. Esasında tüm çocuklarına karşı aynı hissi duyuyordu ama Kenan başkaydı. O, içinde fırtınalar kopsa da dışarıya yansıtmaz, sakin duruşunu bozmazdı. Belki, bazen Gaye onu delirttiğinde... Onda da sonuna kadar hak veriyordu oğluna. Gaye inatçı keçinin tekiydi! Ecem, sevgili küçük kızı ise tam bir prenses... Ankara’da açtığı restoranında, harikalar yaratan tatlı prensesi.

“Baba sana diyorum.”

"Olabilir aslında, hem Gülsu için de değişiklik olur."

"Bence de. Deniz ablam geçenlerde bir yerden bahsediyordu."

"Ha biliyorum, Palamutbükü. Ateş bahsetmişti. Önümüzdeki hafta gidecek onlar. Takılsak mı acaba peşlerine?"

"Güzel olur, hem ikizler eğlendirir sizi."

"Veletler! Çok yaramazlar ama görmeyince de özlüyor insan."

"Öyle, kocaman oldular."

"Deniz'in canı sıkınmış galiba."

"Evet, şu bebek olayını çok fazla kafasına takıyor."

Erkan başını sallayarak onayladı oğlunu. Deniz ve Ateş onların sonradan edindikleri kardeşleri gibiydi. Evlerindeki mutsuzluk onları da üzerdi. Bu konuyu karısı Gülsu ile konuşmalıydı. Kendisine düşmezdi ama birilerinin Deniz'e akıl vermesi gerekiyordu. Sonuçta kocası koskoca cerrahı ve bebek yapma yöntemlerini herkes-ten daha iyi bilirdi.

Bunları düşünürken, ne kadar daldıysa kapının güm-bürtüyle açılmasına irkildi.

"Gaye? Hani eve gidecektin sen?"

"Gidecektim ama her şey ters gidiyor. Arabanın lastiği patladı."

"Anladım. Otur dinlen. Rengin solmuş."

"İyi olur. Bilin bakalım emniyette kimi gördüm?"

"Kimi?" Kenan, merakla kardeşinin yüzüne baktı. Oldukça yorgun görünmesine rağmen, gözlerinde muzip ışıltılar vardı.

"Hani bir tane komiser vardı Ankara'da. Adamı ısır-mıştım."

"Yok artık!"

"Hadi canım!"

"Valla baba, adam tüm uyuzluğuyla karşımdaydı. Bana bakışlarını görmeliydiniz."

"Eee normal değil mi? Adamın kolunu görmüşlüğü-müz var sonuçta."

"Uyuzun teki! Az bile yapmışım!"

Kenan alnım tutmuş, katılarak gülüyordu. Bu kızla başa çıkmak cidden çok zordu.

Birbirlerini sonradan bulmuş üç kardeş olmaları, aralarındaki bağın kuvvetini azaltmamıştı. Aksine birbirlerine çok düşkünlerdi. Kenan, geçen sene anne ve babasının yaşadığı evden ayrılarak kendisine ayrı bir ev açmıştı. Onlar Zekeriyaköy'de oturduğu için, trafik açısından çok zorlanıyordu. Erken saatteki davalara kıl payı yetişmek sıkıcı olmaya başlayınca, çözümü adliyeye yakın ev tutmakta bulmuştu. Ancak, püsküllü belası haline gelen Gaye, ertesi gün evin odalarından birini sahiplenince bir şey diyememiş, mecburen susmuştu.

Cuma akşamı baba evine gidip, pazar akşamı dönmeyi tercih ediyorlardı; çünkü ikisi de yemek konusunda yeteneksizdi. Gülsu tarafından nazlandırılıp, yaptığı enfes yemekleri yemek onları dinlendiriyordu.

"Baba, yalnız şu emniyetteki adamda bir tuhafılık var. Polislerin bana bakışlarını görmeliydiniz. Bu basit bir kaza davası değil galiba..."

"Ne demek o?"

"Baba, emniyet süre uzatımı aldı ve sürekli oradan buradan dosya topluyorlar. Bu adam bizi nereden buldu?"

"Eşi olduğunu söyleyen bir kadın geldi. Ağlıyordu falan ama..."

"Gaye arayınca, Sedat'a adamın ismini verdim baba! Araştırıyor."

"Tamam. Sakat adamlarsa hiç girmeyin bu işe, hemen çekilin."

"Merak etme."

"Ben gidiyorum Gaye, geliyor musun?"

"Ha, yok baba! Gülsu ablaya selam söyle. Aaaa, bir dakika ya, benden eksik olan resim malzemelerini istemişti. Odamda, hemen getireyim."

Gaye, ofisin içinde koşar adımlarla odasına doğru gitti. Gülsu, eksikliklerini sadece ondan istiyordu çünkü hem Erkan hem de Kenan unutuyordu; ama Gaye iki eli kanda olsa, alıp gönderirdi.

"Annem, iyiden iyiye ressam oldu valla."

Erkan, oğluna bakarak gülümsedi ve elini onun omzuna koyarak, "Kardeşine dikkat et olur mu? Şu gözaltındaki adama bir de sen gidip bak." dedi.

"Tamam, sıkıntı etme."

Erkan, Gaye'nin getirdiği paketleri alarak çıktı. Her gün aynı şeyi hissediyordu eve dönerken. Bir an önce eve varma ve gül yüzlüsüne kavuşma ihtiyacı... Gülsu olmadan yaşadığı yıllar, ruhunu örselemişti. Onsuz yılların sürgünlüğü bittiğinden beri, huzurlu ve mutluydu.

Gülsu Kenan'a hamile iken, haklı sebeplerle ortadan kaybolmuş ve Erkan o vakitler can damarlarından birinin kesildiğini sanmıştı. Sonra, zaman ona iki kız evlat daha verip yaşamayı öğretmişti; fakat nefes almak ve yaşamak arasındaki fark Gülsu'ydu. Oğlu ile Gülsu'ya kavuştuğundandır, toprakları çiçeğe, gökyüzünü en parlak maviye bulanmıştı.

Babasının ardından sevgiyle baktı Kenan. Onu çok seviyordu. Babasız yıllarda biriktirdiği kızgınlıklar, başıbozuk bir yıldız gibi kayıp, boşlukta kaybolmuştu.

"Kenan, bana bir şeyler ısmarla ne olur. Ölüyorum açlıktan."

"Tamam, kalk hadi. Seni çok güzel bir yere götüreceğim."

"Gerçekten mi?"

"Tabii..."

"Keşke Ecem de burada olsaydı."

"O burada olsaydı, hiç aç kalmazdık. Bir de kendine bak, erkekten ne farkın var? Davranışlar, konuşmalar..."

"Valla enerjim yok... Düşün yani, cevap bile veremiyorum."

"Yürü hadi, yürü... Karnını bir güzel doyuralım."

"Tatlı da ısmarlayacak mısın?"

"Off Gaye, evlensen de kurtulsam senden artık."

"Allah Allah!"

Çıkmak için çantasını aldı ve ayağa kalktı. Elini kardeşinin omzuna koyarak sarıldı ve içinden gelen gülme isteğini bastırmaya çalışarak sordu.

"Allah aşkına Gaye, bir daha anlatsana Can Komiser'in seni gördüğündeki yüz ifadesini... Korktu mu çok?"

"Ne anlatacağım be! İyi yapmışım o mendebura!"

"Ah be deli kız!"

Gaye, gülümseyerek ağabeyine baktı. Aralarındaki yaş farkı sadece bir yıl olmasına rağmen, Kenan çok daha olgundu. On kez düşünüp, bir kez konuşanlardandı. Üstelik hayatındaki eş dost sayısı da parmakla sayılacak kadar azdı. Çok seçici ve titizdi.

Gittikleri restorandı gerçekten çok beğenmişti. Geriye doğru yaslanarak, dikkatini boğazı tepeden gören manzaraya verdi.

"Çok güzelmiş, Ecem'den mi tüyo aldın yine?"

"Evet, her zamanki gibi..."

Gaye, Kenan'ı sevgi dolu bakışlarla tepeden tırnağa inceledi ve masaya doğru eğilerek fısıldadı.

"Çok çirkinsin." Kaşlarını kaldırarak, başını salladı Kenan. Yakışıklı olduğu su götürmez bir gerçektir ve kendine güveni tamdı. Bir de bünyesini çevreleyen şeytan tüyü vardı ki bu insanları etkilemesindeki en büyük faktördü.

"Hayatına ne zaman adamakıllı biri girecek Kenan? İlişkilerin hep kısa soluklu?"

"Ne zaman âşık olursam!"

"Hımm... Bu güzel... Aşkın peşinden giderim diyorsun yani."

"Tabii ki... Sonuna kadar hem de!"

"Vay vay vay!"

"Peki sen?"

"Gözlerin niye kısıldı senin? O pis mavilerine çamur karıştı sanki!"

"Gaye! Niye savunmaya geçtin! Yoksa biri mi var?"

"Aaaa! Üstüme iyilik sağlık, yakanı mı çekiştiriyorsun sen?"

"Herhâlde kızım! Ben senin ağabeyim!"

"Pehh! Ağabeymiş! Altı üstü on iki ay var aramızda."

"Gaye!"

"İyi ya! Kim olacak hayatımda, deli gibi çalıştırıyorsunuz zaten! Vakit mi kalıyor!"

"İyi iyi!"

"Ne iyi? Turşumu kuracak olmanız mı?"

Kızıl saçları ve bembeyaz tenini uzun kirpikleriyle süsleyen çok güzel gözleri vardı vardı Gaye'nin. Doğru bildiğinden şaşmaz, inadından asla vazgeçmezdi. Kenan, kardeşinin etrafında dönen adamları tabii ki görüyor, biliyordu. Özellikle üniversite yıllarında, bu durumdan az çekmemişti.

"Şu karşıda oturan kızları tanıyor musun?"

Kenan, elindeki çatalı ağzına doğru götürürken, Gaye'nin gösterdiği tarafa doğru dönerek baktı. Birbirinden

şık iki kız oturuyordu ve görüş alanları kesinlikle kendisiydi. Özellikle birine kaydı bakışları. Yaşı yirmi üç ya da yirmi dört olmalıydı. Gördüğü en güzel yüzlerden birine sahipti ve gerçekten çok çarpıcıydı. Uzun, dalgalı kumral saçları güzel yüzünü daha da belirgin hale getirmiş, bakışları bir anafor gibi insanı çekebilecek güçteydi. Kendisine mi gülümsüyordu, yoksa Kenan'a mı öyle gelmişti.

"Gaye, bu insan mı sence? Eğer o insansa, biz neyiz?"

"Hoop, ağır gel. İnsanlığıma laf ettirmem ... ama ne yalan söyleyeyim kız bir doğa harikası!"

"... ve gözünü kırpmadan bana bakıyor!"

"Bakacak tabii! Sen aynaya bakmıyor musun hiç!"

"Cidden çarpıldım!"

"Haydi, bismillah o zaman. Tam da aşktan bahse-
derken..."

Kenan elindeki çatalı bir kenara bırakarak, ayağa kalktı ve bir mıknaş gibi çekildiği yere doğru ağır adımlarla ilerleyerek durdu.

İki genç hanımın oturduğu masaya nazikçe yaklaştığında, "İyi akşamlar." dedi. Tanımadığı güzelin yanında büyülendiğini hissediyordu. Daha önce hiç böyle olmamıştı. O badem gözlere baktıkça, başka bir evrene geçip, boyut değiştirdiğini sanıyordu.

Karşısında oturan genç hanım, "İyi akşamlar." dediğinde, bakışlarını kilitlediği o alımlı yüzden zorla da olsa alarak, dönüp baktı ve gülümsedi.

"Rahatsız etmiyorumdur umarım. "Kendisine bir tek kelimeyi dahi çok gören, etkileyici hanıma yeniden yönelerek sormuştu bunu. Onu gördüğü ilk andan itibaren gözlerini ayırmamıştı. Eğer masalarına gelişinden rahatsızlık duymuşsa, neden kirpiklerini bile kırpmadan Kenan'a bakıyordu?

"Rica ederim. Lütfen oturun." Kız yine konuşmuyordu. Yoksa lâl mıydı? Öyle bile olsa razıydı Kenan. Bedenindeki kanın çekildiğini, bir anda üşüyüp, bir anda ateşlerde yandığını hissettiren kaç bakışla karşılaşmıştı ki daha önce...

Biliyordu, şu andan itibaren her şey çok başka olacaktı. Elini önce diğer kadına uzatarak, "Kenan" dedi ve aldığı "Canan" cevabından sonra, adını duymak için sabırsızlandığı güzele döndü. Yüzü bir ay gibi parlayan kızda garip bir tılsım vardı. Onu dimağına kadar etkileyen, heyecanlandıran...

"İsminizi söylemeyecek misiniz?" Daha önce hiçbir kadının sesini merak etmemiş, duymak için can atmamıştı. İsmi söylemek istemiyor gibiydi. Gözlerini yere dikmişti ve sürekli yutkunduğu için boyun damarlarında oluşan kabarmayı görebiliyordu Kenan.

"Sanırım sizi rahatsız ettim. Kusura bakmayın." Kenan'ın da alışık olduğu bir durum değildi bu. İlk defa tanımadığı bir hanımın masasına gitmişti. Geldiği gibi, aynı kibarlıkla, "İyi akşamlar!" dedi ve masasına dönmek için arkasını döndü. Bir ya da iki adım atmış olmalıydı ki kulağına çalman o büyülü ses ile durdu.

"Zeynep." Usulca dönerek kızın yüzüne baktı. Bakışları halen yerdeydi ve yüzü kızarmıştı. Sonra bir şey

oldu. Ağır ağır kaldırdı o siyah ve uzun kirpiklerini. Gözleri mavileriyle buluşup aynı ağırlıkla ismini yazdı Kenan'ın ruhuna... "Zeynep" Diye döküldü dudaklarından o yabancı nakış... Ne yapmalıydı? Geçip karşısına otursa ayıp olur, oturmasa ona ulaşmanın yollarını bulamazdı. Birkaç saniye bekledi.

"Oturmaz mısınız?" Canan Hanım'dan gelen bu teklifi duyunca, gülümseyerek oturdu. Gaye'nin arka masada kendisini beklediğini çoktan unutmuştu.

"Umarım kusuruma bakmamışsınızdır. Yanlış anlamanızı istemem, huyum değildir aslında... Ancak..." Sözüünü yarıda keserek Zeynep'in bakışlarıyla buluştu. Kor değmiş olmalıydı o gözlere... Alttan alta yanan, sıcağını etrafa saçan...

"Sizden çok etkilendim." Lafı uzatmak derdinde değildi Kenan. Ya o telefon numarasını şimdi alacak ya da başka bir şekilde bulacaktı bu kıza ulaşmanın yollarını.

"Telefon numaranızı rica edebilir miyim?" Kızın gülümsemesine yayılmış olan, zafer kazanmış ifadeyi görse de yadırgamadı Kenan; zira güzelliğinin farkında, tüm mağrur duruşuyla karşısında oturan bu kızdaki istediği bir telefondan daha fazlasıydı.

"Canan, kalkalım mı artık?" Bunu garsonun getirdiği hesap kutusunu görünce söylemiş ve olabilecek en zarif tavırlarla ayağa kalkmıştı. Kenan ile konuşma zahmetinde bile bulunmuyordu. Arkadaşının kalkmasını beklerken, Kenan'a nasıl bir göz ziyafeti çektiirdiğinin farkında değildi. An itibari ile bir kez daha çarpılmıştı.

Bir mankeni kısıktandırarak kadar biçimli olan vücudu oldukça muntazamdı. Deminden beri gözünü almadığı uzun ve dalgalı saçları sırt dekoltesini yarım yamalak kapatmıştı.

"Size iyi akşamlar dilerim."

"İyi akşamlar Canan Hanım!"

... ve işte gidiyorlardı. Birinin ardından hiçbir şey yapmadan bakakalmak böyle bir şey olmalıydı. Sinirlenememişti bile... Gaye'nin acıkan karnını doyurmak için geldikleri bu mekânda yaklaşık üç saat kadar kalmalarına rağmen, sadece son bir saattir kızın varlığının farkındaydı. Muhtemelen onlar daha sonra gelmişlerdi. Yoksa böyle bir güzelliğin gözden kaçması ihtimal dâhilinde bile değildi. Ayağa kalkarak, ellerini cebine koydu ve son kez arkalarından baktı.

"İyi akşamlar Canan Hanım!" Garsonun ağzından duyduğu bu cümle, önce gözlerinin kısılmasına, sonra da muzip bir gülümsemenin yüzüne yayılmasına sebep oldu.

Kendinden emin adımlarla, garsona doğru ilerledi. Birçok davası için, çeşitli araştırmalar yapmış, bir dedektif titizliğinde deliller toplamıştı. Bu konuda uzmanlaşmış sayılırdı artık.

"Pardon, yardımınızı rica edebilir miyim?"

"Tabii efendim, buyurun lütfen."

"Biraz önceki hanım arkadaşlarımı tanıyorsunuz sanırım."

"Canan Hanım?"

“Evet, Canan Hanım ve Zeynep Hanım. Telefonumu evde unutmuşum ve acil aramam gerekiyor. Benden bir bilgi bekliyorlar. Sizde kayıtlı numaraları varsa?”

“Efendim, normal şartlarda müşteri bilgilerimizi paylaşmıyoruz. Ancak, acil diyorsunuz.”

“Evet, oldukça. Ezberimde numarası yok, o yüzden.”

“Peki, yardımcı olalım size. Buyurun şöyle.” Adanın verdiği küçük not kâğıdını muzip bir tebessümle alarak, cebinden çıkardığı parayı garsonun eline sıkıştırdı. Kardeşinin yanına dönerken, oldukça mutlu ve kendinden emindi.

“Ne oldu canım, havanı mı aldın?”

“Henüz değil canım, henüz değil. Yalnız, bir gerçek var ki...”

“Âşık oldun...”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ah, lanet olası kızıl! Nasıl da inatçı! İki günde, Can'ın tüm sinirlerini laçkalaştırıp, çileden çıkartmıştı. Müvekkilini bu kadar cahilce savunan kaç avukat tanımıştı? Aldığı para tatlı gelmiş olmalıydı. Kapı aralığından beklediğini gördükçe, kendisini camdan aşağı atası geliyordu. Biraz önce içeri girmek istemiş, ancak "Gaye Hanım, lütfen dışarıda bekleyin. Çok önemli bir işim var." uyarısını duyunca itiraz etmeden çıkmıştı.

Aslında bu işte bir tuhafılık vardı. İtiraz etmemesi, yüzündeki şaşkın hâl hiç Gaye'ye göre değildi. Hasta mıydı yoksa? Can, dudaklarını bükerek kaşlarını kaldırdı. Yok, yok kesin bir tuhafılık vardı bu kızda. Bir kedi gibi sakin kendisine bakıyordu.

"Gaye Hanım, buyurun lütfen." Gaye süklüm püklüm içeri girerken, bakışları tedirgindi. Koltuklardan birini göstererek, "Oturabilir miyim?" diye sordu. Can, eliyle oturması için yer gösterdi ve masanın ucuna oturdu.

"İyi misiniz?"

"Pek değil..."

"Sorun ne?"

"Galiba başım belada..." Gaye eliyle alnını ovuşturdu ve geriye doğru yaslandı. Elindeki telefonu Can'a doğru uzatarak, "Okuyun lütfen." dedi. Can, şüpheli birkaç tavırla telefona baktı. Ekranda bir fotoğraf ve altında, "*Bence siz bu işi bir kez daha düşünün.*" yazıyordu.

Gözlerini kısarak, "Burası neresi?" diye sordu.

"Kız kardeşimin restoranı. Ankara'da."

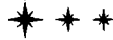
"Neyle tehdit edildiğinizin farkındasınız değil mi?"

"Tabii ki farkındayım! Aptal mı sanıyorsunuz beni!" Gaye'nin elleri gibi sesi de titrekti. Neden burada olduğunu gerçekten bilmiyordu. Belki de en iyisi önce savcılığa gidip şikâyetle bulunmaktı.

"Tamam. Sakin olalım. Şimdi, bana sorunu anlatır mısınız?"

"Birkaç gündür içeride tuttuğunuz adam vardı ya hani..."

"Evet, tabii... Uğruna tüm emniyeti birbirine kattığınız..."



Gaye ellerini yüzüne kapattı ve derin, sıkıntılı bir soluk alıp verdi. Adam ne dese haklıydı.

"Siz öyle kuşkucu davranınca... Babam ve Kenan'a anlattım. Hatırlar mısınız Kenan'ı?"

"Evet, hatırlıyorum tabii."

"Araştırdılar biraz. Bu arada, adamın karısı olduğunu sandığımız kadın, yani bizi bu işe bulaştıran..."

"Eee?"

"Sabah yine geldi. Bu sefer de benzer bir işten kardeşi içerideymiş. Davayı mutlak almalıymışım."

"Basbayağı dadandılar sizin ofise yani?"

"Aynen öyle. Kendisine onlarla ilgili hiçbir davayı almayacağımı söyledim. Ne kardeşi ne de kocasıyla ilgili olanı... Zaten kardeşmiş, kocaymış hepsi numara..."

"Elbette ki..."

"Bana teklif edilenin çete avukatlığı olduğunun farkındayım. Kim bilir ne işler dönüyor..."

"Akabinde de bu mesajı aldınız tabii..."

"Aynen öyle. Kenan'a söyleyemedim henüz, Ankara'ya gitti bir dava için. Babam da bu sabah tatile çıktı. Huzursuz etmek istemedim. "

Gaye, o kadar endişeliydi ki nefes almakta dahi zorlanıyordu.

"Ecem'e bir şey olursa... Ben..." Gözlerine birikenleri ne kadar ötelemeye çalışırsa çalışsın, başarılı olamıyordu. Ecem'in tırnağına gelecek zarara bile tahammülü yoktu. Hele de kendi yüzünden olacaksa...

"Gaye Hanım, kalkın gidiyoruz."

"Nereye?"

"Savcıya. Yani bu konuyla birebir ilgilenen savcıya..."

"Nasıl bir işin içine düştüm ben Komiser?"

"Organ mafyası."

"Ne! Aman Allah'ım!"

"Kabul etmelisiniz ki acemice davrandınız. Davayı almadan önce bu adamın adli siciline bir bakmalıydınız."

"Ne bileyim ben, karısı öyle ağlayınca falan... Babam da ilgilen dedi."

"Sizin işinizde duygusal tavırlara yer yok Gaye Hanım!"

"Olayları tam olarak nedir?"

"Yurt dışından, genelde Doğu Türki ülkelerden insan getirip, organ nakli yaptırıyorlar. Adamlara vaat ettikleri paraların onda birini verip ülkelere yolcu ediyorlar. İtiraz edip taşkınlık yapanları da içeride yatan adamları tarafından trafik süsü ile presleyip diğer tarafa yolluyorlar."

"Siz neler söylüyorsunuz? Yani insanların organlarını çalıp, bir de üstüne üstlük öldürüyorlar mı? Aman Allah'ım!"

"Elimizde delillerimiz yok fakat döngü bu."

"Kahretsin! Bu... Bu dehşet verici! Ecem'i korumak için ne yapmamız gerekiyor, durum tahminimden de ciddi. Ya ona bir şey yaparlarsa?"

"Konuşuruz, kalkın gidelim."

Gaye, sırtına bir kamyon demir yüklenmiş gibi hissediyordu. Vücudu enkaz gibi, adımları ağırdı. Otomobildeki suskun ve düşünceli tavırlarıyla Can'ı oldukça şaşırtmıştı. *"Bu kız, böyle içine kapanık olunca ne güzel oluyormuş meğer."* diye geçirdi zihninden.

"Daha cesur olduğunuzu düşünmüştüm." Sessizliğe çınlama gibi düşen bu cümle Gaye'nin sinirlerini

bozmuştu. Otomobil kullanan Can'a doğru hışımına dönerek, "Kardeşimin hayatı tehlike altındayken, cesur olmamı mı bekliyorsunuz?" dedi.

"Halledeceğiz, telaşa lüzum yok."

"Umarım! Manda sütü içmiş gibi rahatsınız zira!"

"Hayır, anlamadığım şey bana niye kızılıyorsunuz? Ayrıca manda sütü de nereden çıktı?"

"Gülüyor musunuz siz? Hem de ben bu kadar gerginken."

"Evet, gülüyorum! Bana karışamazsınız küçük hanım!"

Dişlerini o kadar kuvvetle sıkıyordu ki sesini Can bile duymuştu. Bir an önce bu işe bir çözüm bulmalıydı. Yoksa delirecekti. Yarım saatte bir arayıp Ecem ile konuşma ihtiyacı duyuyordu. Üstelik hissettiği çaresizlik öyle büyüktü ki kardeşine uzun bir tatile çıkmayı bile teklif etmişti.

"Geldik."

Endişeli bakışlarını Can'a yönelterek, başını salladı. Otomobilden iner inmez etrafına baktı, takip ediliyor olabilir miydi? Eğer öyleyse, bu durum adamları daha fazla kızdırmaz mıydı?

"Takip ediliyor olabilir miyim?"

"Şu aşamada sanmıyorum. O fotoğrafla sizi yeteri kadar rahatsız ettiklerinin farkında olarak onlara dönmeyi bekliyorlardır."

Can'ın peşi sıra yürümekte zorlanıyordu. Bunda adamın uzun bacaklı ve hızlı adımlarla yürüyor olmasının yanı sıra, hissettiği halsizlik de etkendi.

Nihayet, Can bir kapının önünde durdu ve kapıyı hafifçe tıklattı. Onun kaslı gövdesinin ardında kaybolmuş bir Gaye vardı. Son zamanlarda iyice zayıflamış, kendisine pek bakmaz olmuştu.

Savcının adını daha önce çok duymuş, ancak hiç yüz yüze gelmemişti. Ayağa kalkarak Can ile tokalaşan adam, otuz beş yaşlarındaydı. Oldukça iri vücudu ve cam gibi parlayan mavi gözleri ile kendisine bakan adama bir “merhaba” bile diyemiyordu.

“Tanıştırayım sizi. Avukat Gaye Alemdaroğlu, Savcı’m Murat Başeğmez.”

“Memnun oldum.”

“Ben de. Buyurun, oturun lütfen.”

Can, beklemeye ihtiyaç duymadan, konuya girerek, savcıya Gaye’nin aldığı tehditten bahsetti... Buna istinaden savcı, Gaye’nin konuya daha fazla vakıf olması için, olayları en başından ve ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başladı. Durum, Gaye’nin sandığından daha ciddi ve büyüktü.

“Gaye Hanım, size bir teklifim olacak. Kabul edip etmemekte tamamen özgürsünüz. Ancak, bu adamları yakalamamızda etkili olabilir.”

“Nasıl yani?”

“Bence siz bu adamların avukatlık teklifini kabul ederek onlar hakkında daha fazla bilgi edinmemizi sağlayabilirsiniz.”

“Savcı’m, bu iyi bir fikir mi sizce?”

“Başkomiser'im, Gaye'yi ve kardeşini koruma altına alınız. Adamlarımız izler. Eğer dikkatli ve programlı olursak, bu organ mafyası denilen katilleri tamamen çökertmemiz mümkün.”

“Ne diyorsunuz Gaye Hanım?” Gaye duyduklarının ağırlığıyla geriye doğru yaslandı. Böyle şeylerden korkacak bir tip asla değildi. Bunu Can Komiser de çok iyi biliyordu. Ancak, söz konusu kardeşleri olunca hassaslaşıyordu.

“Bunu babamla konuşmak istiyorum. Onun izni olmadan yapamam.”

“Üniversite yıllarınızı hatırlıyorum da onun izni olmadan bir sürü olaya karışmıştınız.”

Can'ın sesindeki ima, çok rahatsız etmişti Gaye'yi. Bu adamı gerçekten de hiç sevmiyordu.

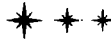
“Öğrencilik yıllarımda karıştığım siyasi protestoların hiçbirinden pişmanlık duymadım Komiser! Ayrıca, bu sadece beni bağlayan bir durumdu. Şimdiki vaziyet çok farklı... Kardeşlerimi riske atamam. Bu sorumluluğu tek başıma almam mümkün değil, babamla konuşmalıyım.”

“Siz eskiden mi tanışıyorsunuz?” Savcı, Gaye'yi izliyordu. Turuncu saçları ve neredeyse porselen gibi parlayan teni ile hiç de bu dünyaya aitmiş gibi gözüküyordu. Şu an ne kadar ürkek duruyorsa dursun, gözlerindeki ışıltılar onun hangi derecede panterleşeceğinin göstergesiydi.

“Evet, sanırım yedi yıl oluyor. Gaye Hanım'ın bir de erkek kardeşi var. Aynı üniversitede okuyorlardı. Epeyce misafir etmişliğimiz vardı kendilerini.”

“Bunu söyleyiş tarzınız ne kadar da ukalaca! Duyan da her gün adam öldürüyorduk sanır! Ayrıca kardeşime yapılanları unutmuş olamazsınız! Ölümün kıyısından döndü! Bir şey daha! Lütfen o alaycı bakışlarınızı üzerimden çekin! Bu çok rahatsızlık verici!”

“Gaye Hanım!” Savcı Murat, iki inatçı keçi gibi birbirine girmeye hazırlanan ikiliye bakarak, hafifçe öksürdü. “Lütfen... Konumuza dönelim. Siz babanızla görüşün, ancak bu bir sır gibi gizli tutulmalı, güvenliğiniz için.”



Gaye durumun ciddiyetinin farkında, eve döner dönmez babasını aradı ve olanları kısaca anlattı. Erkan, kızının anlattıkları karşısında gerçekten çok rahatsız olmuştu. Onu bu işe sokan kendisiydi ve müvekkil kabul ederken daha dikkatli olmalıydı. İlk iş eski eşini aradı ve kızları Ecem’in yanma gitmesi için onu uyardı. Ciddi bir durum olmasa, Erkan’ın böyle bir ısrarda bulunmayacağına bilen Sevim Hanım, telaşla Ankara yolunu tuttu. Bunun dışında savcılık Ecem’in evi ve lokantasını çoktan korumaya almıştı bile. Ecem’e göre konu abartılmış, Gaye’ye göre ise önlemler az bile sayılırdı.

Kenan, bu konuda en az Gaye kadar tedirgindi. Kızların başına gelebilecek bir olayı hayal etmek bile onu delirtmeye yetiyordu. Gaye, Savcı’ya yardım etmek konusunda oldukça kararlıydı. Babası ve Kenan’ın itirazları onu durdurmaya yetmemişti. Hukuk ofisine giderek, onlarla muhatap olan kadını cep telefonu ile aradı. Rakamın az geldiğini söyleyerek, yüz yüze görüşme talep etti.

Kadın görüşmek için ofise geldiğinde, Kenan onu parçalara ayırmaya hazırdı. Ancak, Gaye kadını kendi

odasına götürerek kapıyı kapatmış ve gayet rahat bir şekilde, "O paraya o işler yapılmaz güzelim! Ne içerideki adam senin kocan, ne de diğeri kardeşin. Beni öyle fotoğraflarla falan da korkutamazsınız. Ben paraya bakarım! Nasıl bir organize iş içerisindeyiz bilsem iyi olur; ama anlatmazsanız da hiç umurumda olmaz. Şimdi, git patronlarına söyle. Gönderirler seninle bir araba parası, bakarım davanıza. Ha bu arada, tek dava için. Diğer dava için bir araba parası daha! Malum, seviyorum arabaları. Para önemli, anlıyorsun değil mi?" demişti.

Kadın, Gaye'nin rahat tavırları karşısında şaşırılmış ve en geç yarın haber vereceğini söyleyerek çıkmıştı ofisten. Gerçekten de sabah erkenden Gaye'nin telefonu çalmış ve iki otomobil parasını gün içinde ofise göndereceklerini bildirmişlerdi.

Gaye ve Kenan, masanın üzerine serili olan parayı uzunca bir süredir inceliyordu. Gaye'nin dudaklarından dökülen, "Vay anam vay, kim bilir hangi insanın organ parası bu! El sürmek bile günahdır bu pis şeylere." cümlesi, Kenan'ın tüm tüylerini havalandırmıştı.

"Gaye, gevezelik etme de ara şu komiseri. Bu paraları ne yapmamız lazım bir sor."

Gaye parayı sırt çantasına koyarak Can'a telefon açtı, Savcı ile olur olmaz konuşmayacaklardı.

"Merhaba!.. Ben Gaye."

"Ooo, Gaye Hanım, sesinizi duymak ne güzel, diyeceğim ama ne yazık ki içimden gelmiyor."

"Ya! Siz ne tür bir adamsınız!"

"Sadede gelelim."

“Parayı nereye bırakayım?”

“Ne parası?”

“İşte, adamların gönderdiği parayı...”

“Ee o sizin, sonuçta avukatlıklarını üstlendiniz.”

“Elimi bile sürmem o pis paraya!” Can duraksadı ve bu kız hakkında ilk düşündüğü şeyler için utandı. Parayla pulla işi olmayan, Doğrucu Davut’un tekiydi bu kızıl cadı!

“Ben haber veririm, birilerine sorayım.”

“Peki, çabuk olun lütfen. Bunlara baktıkça kalp, böbrek, karaciğer falan görüyorum! Aman Allah’ım!”

Can Komiser telefonla konuşurken, Gaye’nin mimiklerini düşündü. Yüzüne yayılan tebessümü özgür bırakarak, “Konuşuruz sonra.” dedi ve telefonu kapattı. Bir yanı cesareti için Gaye’ye hayranlık duyarken, diğer yanı tedirgindi. Hele de Erkan Bey ile emniyette yaptıkları konuşma aklına gelince... Onu anlıyordu, sonuçta babasıydı. Üstelik de kızını böyle bir hengâmeye bulaştırdığı için kendisini suçlayan bir baba. Aslında adamı çok şanslı bulmuştu. Çocukları oldukça idealist ve düzgün karakterliydi. İnkâr edecek değildi. Kızın çatlak bir tarafı vardı ama kaç kişi elini böyle bir taşın altına koyardı ki?

Cama doğru giderken, Nazım Hikmet’in dizeleri geldi aklına.

“Ben yanmasam, sen yanmasan,

Biz yanmasak,

Nasıl çıkar karanlıklar aydınlığa...”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bu kadar endişenin içinde, köşede bir yerlerde zihnini meşgul eden Zeynep'in gözleri geldi Kenan'ın aklına. Gaye'nin derdine düşüp, peşinden bir saniye ayrılamayınca ertelemişti bu ziyareti ama... Şu an, kendisini bulduğu yer Zeynep'in evinin tam karşısıydı ve içeriye girip girmemekte oldukça kararsız, elleri cebinde öylece bekliyordu.

Gaye'nin laf dinlemez, can derdi bilmez halleri gerçekten canını çok sıkıyordu. Ecem'i koruma altına aldıklarından beri, kızın üstüne bir rahatlık çökmüştü sanki. İçinde yatan dedektif ve cadı iş birliği yapmış, hızla çalışıyordu. Bu öyle eften püften bir iş de değildi üstelik... Tehlikeliydi.

Dün, Can Komiser'in attığı fırçayı gayet net bir şekilde duymuştu. Gaye kendisinden beklenenin fazlasını yapıp, her işe karışıyordu. Son günlerde sürekli onunla uğraştığı için, buraya gelişini ertelemişti. Ancak, ondan daha iyi kim bilebilirdi ki hayatın ertelenmeye gelmeyeceğini...

Birbirine deli gibi âşık olan anne ve babası onca kaç-kovalamanın ardından, yirmi yıl sonra birbirini bulup kavuşmamış mıydı?

Zeynep'in o güzel yüzü, alımlı halleri ve bir o kadar da kendisinden emin tavrı sayesinde, o gece eşekten düşmüşe dönmüştü. Sonraki günler ise hafızasına kazman o güzel bakışları sık sık düşünmüş ve sonunda soluğu burada almıştı. Tahmin ettiği gibi değildi hiçbir şey... Belki daha mütevazı bir hayat ya da daha mülayim bir kız? Görkemli sayılabilecek kadar büyük olan bu eve bakarak, ıslık çaldı.

Epeyce büyük ve bakımlı bir bahçeye konumlandırılmış olan havuzun kenarındaydı Zeynep. Üzerinde, varla yok arası olan bir şort ve üstünde bol bir bluz, telefonla konuşuyordu. İçeriye girerken güvenliğe isim bırakmış ve telefonun karşı tarafından gelen onay sonrası içeri girmişti.

"Merhaba!"

Zeynep, evdeki görevlinin, "Kenan Bey diye birisi gelmiş, kabul edelim mi efendim?" sorusuna şaşırmıştı. Açıkçası gelmesini beklemiyordu. Canan'dan adresini almak için epey uğraştığını duymuştu ancak, günler geçmişti...

"Kenan Bey! Merhaba!"

"Rahatsız etmiyorumdur umarım."

"Rica ederim, buyurun." Eliyle masayı göstererek oturması için yönlendirdi. Sahi, üstünü değiştirecek vakti de olmamıştı hiç. Felaket şekilde pespaye olduğuna emindi. Eli istemsizce tepeden topladığı saçlarına gitti.

Kenan, yerine oturduğundan beri hiç konuşmadığı gibi, baştan ayağa pür dikkat onu inceliyordu. Bu gerçekten çok gerilmesine sebep olmuştu.

“Bir şey içer misiniz?”

Kenan, bu soruya cevap vermediği ya da veremediği için, Zeynep aynı soruyu tekrarladı.

“Ah, özür dilerim. O kadar güzelsiniz ki... Daldım.” Üzerindeki bol bluzu çekiştirerek, “Özür dilerim, siz öyle aniden gelince... Üstümü değiştiremedim.” dedi mahcup bir ifadeyle. Bilmiyordu ki şu haliyle bile ne kadar güzel olduğunu; çuval giyse ya da çuvalın içine koyup ağzını bağlasalar bile ıslıl ıslıl parlayacağını...

“İyi ki değiştiremediniz, aksi halde dilimi yutabilirdim.”

“Kompliman yapmayı seviyor olmalısınız.”

“Kompliman mı? Yapmayın lütfen. Konuyu uzatmayacağım. Buraya neden geldiğimi merak ediyor olmalısınız.”

“Aslında... Pek de etmiyorum...”

“Nasıl yani? Neden geldiğimi sormayacak mısınız?”

“Bence gayet açık neden geldiğiniz...”

“Bu durumlara alışık olmalısınız.” Kenan’ın mavi gözleri kısılmış, yüzüne sıkıntı aksetmişti. Parmaklarını birbirine sürterek, kızın gözlerine dimdik baktı. Öyle dolambaçlı yolları, konuşmaları sevmezdi Kenan. Bu huyu Deniz ablasından bulaşmış olmalıydı. Eee ne demişler, “Üzüm üzüme baka baka kararır.” değil mi?

"Evet, alışığım. Bu kapı gelen ve gidenlere oldukça alışıktır."

Zeynep konuşurken oldukça sakin ve rahattı. Cümlesinin içindeki "gidenlere" kelimesini net bir şekilde vurgulamıştı. "Hımm... Peki, o gidenlerin içinde mi olacağım, yoksa?" Yüzündeki eğlenceli tebessümün Kenan'ı kızdırabileceğini sanıyorsa çok aldanıyordu. Kolay vazgeçen tiplerden değildi o.

"Sizi burada sonsuza dek ağırlayamam değil mi? Sonuçta buradan gideceksiniz."

"Bilmem... Gideyim mi?"

"Kendinizden çok eminsiniz... Haksız da sayılmazsınız aslında. Son derece yakışıklı ve sempatik olmanız yanı sıra, başka bir şeyler daha var sizde..."

Bu muhabbet, Kenan'ın çok hoşuna gitmeye başlamıştı. Arkaya doğru hafifçe yaslanarak, Zeynep'in bakışlarını yakalamaya çalıştı.

"Başka bir şeyler?"

"İnsanı tuhaf bir şekilde kendinize çekiyorsunuz." Bu cümleyi ilk kez duymuyordu aslında Kenan. Kızlar onun büyüüne kapılıp etrafında dönmeye başlayınca, hem Deniz ablası hem de Gaye söylerdi.

"Ben, sizi yakından tanımak istiyorum. Bana bir şans verir misiniz?" Zeynep, bu teklifi daha önce başkalarından defalarca duymuş olmasına rağmen, utandı ve başını öne doğru eğdi.

"İsterseniz, ailenizden de izin alabilirim."

Kenan, o anda aklına gelen şeyle etrafına bakındı. Bu koca evde yalnız yaşıyor olamazdı ya bu kız. Haber vermeden gelerek cidden densizlik etmişti.

“Özür dilerim Zeynep, ben adresi aldığımda daha küçük bir ev bekliyordum. Yani ailenle yaşıyor olabileceğini düşünemedim.”

Kalbine dağlar yıkılmış gibi ağırlaştı Zeynep. Masada duran sürahiye uzanarak, zorla da olsa bir bardak su doldurdu ve yavaşça içti. Kelimeler ağzından çıkarken, ölüyor gibi hissediyordu.

“Sorun değil... Ailemle yaşamıyorum zaten.” Bilmezdi ki Zeynep... Bir aileyle yaşamamanın ne olduğunu, nasıl izin alındığını... Bu koca evde amcasıyla yaşırdı ama şimdi o da yoktu. Bir de onu bebekliğinden itibaren büyüten Şeker dadısıyla.

“Ben, bir pot mu kırdım Zeynep? Yüzün düştü. Eğer öyleyse özür dilerim.”

“Ben bebekken ölmüşler... Yani annem ve babam... Amcam büyüttü beni. O benim her şeyim ... ama bir süre olmayacak burada.”

“Çok özür dilerim. Gerçekten... Amacım...”

“Biliyorum, amacınız beni üzmemek değildi ... ama ... üzuldüm. Gitmenizi rica etsem...”

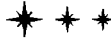
Kenan, yüzü acı içinde buruşan kızın mimiklerinde başka bir şey daha görmüştü... Birkaç saniyeliğine de olsa, ona nefretle bakmıştı. Üstelik ayağa kalkmış, gitmesini bekliyordu. “Zeynep!.. Böyle gidemem. Bilmiyordum, bilseydim bu denli büyük bir patavatsızlık yapar mıydım?”

Kenan'ın mavi bakışlarına takıldı gözleri. Ne kadar derin ve dalgalıydı. Tıpkı, deniz ve fırtınanın birleşmesi gibi, dalgaları sert ve kararlı... Onunla başa çıkabilecek güçte miydi Zeynep? Kendine bu kadar çok mu güveniyordu? Gerçekten hiç emin değildi.

"Yarın... Yarın görüşelim. Saat sekizde yemek yeriz. Geçen gün, ilk tanıştığımız yerde."

Zeynep'in bu gel git tavırları şaşırtmıştı aslında Kenan'ı. Beş dakika önce gitmesi için rest çekiyorken, şimdi buluşma yerlerini söylüyordu.

"Tamam. Yarın sekizde. Tekrar özür dilerim." Ne hissettiğini beyaz teninin ardına gizleyerek, tek kelime etmeden başını salladı Zeynep. Belki de bu yakışıklı adama bulaşmakla, çok büyük hata ediyordu ama vazgeçmedi. Onu kendine, sırlıslıkla âşık etmeden, canını yakmadan bırakmayacaktı. Habersizce evine çıkıp gelecek kadar büyük bir cürete sahip olup, kendine bu kadar güvenmek ne demek, ona bir güzel gösterecekti.



Ertesi gün çok düşündü Zeynep. Nasılsa akşama kadar vakti vardı. Vazgeçebilirdi. Başlamadan, kırılıp dökülmeden, yolun başındayken... Sonra koskoca eve ve bahçeye baktı odasının balkonundan. Sessizliği dinledi. Tam anlamıyla nefret ediyordu bu sessizlikten. Eskiden de yalnızdı ama şimdi daha çok... Hiç olmazsa sabahları amcasıyla birlikte olur, sevgisini hissedirdi. Onun annesi de babası da amcasıydı ve yokluğu canını çok yakıyordu. Derin bir soluk aldı ve ellerini ensesinde birleştirerek gözyaşlarının süzülmesine izin verdi. Koltuğa oturup, sessizliği dinledi ve yankısı göz pınarlarından süzüldü.

Naif ve kırılgan yapısı yüzünden, daha çok batıyordu kalbine yalnızlık. Canan da olmasa konuşacak kimsesi yoktu. Şeker dadısı vardı ama ona da bir yere kadar anlatabiliyordu sorunlarını ve hissettiklerini. Canan öyle değildi... O daha anlatmadan, Canan anlardı; hatta bazı günler kalbini okuduğunu zannederdi.

Savrulan yapraklara, örselenen çiçeklere baktı. Kalbi gibi, güzü dibine kadar yaşıyordu mevsim. Akşama doğru, canı hiç istemese de kalkıp giyindi ve anlaştıkları yere gitti. Otomobilinin anahtarını valeye kibarca uzatıp, hissettiği sıkıntıyı ötelemeye çalışarak restorandan içeri girdi. Daha restorana girdiği an gözüne çarpmıştı Kenan.

Onu fark etmemek imkânsızdı zaten. Garip bir ışığı vardı ve aslında bunun yakışıklı olmasıyla da pek alakası yoktu. Allah tarafından hücrelerine yüklenen bir şey olmalıydı. Bu işten, onun ışığına, çekim alanına girmeden kurtulamayacağını bilse de en az zararla kurtulmak tek gayesiydi.

Gülümsemeye çalışarak, onun bakışlarıyla kendini büyülemesine izin vererek adım adım yürüdü. Her adımın onu zor ve çetrefilli bir döneme götürdüğünü bilmek, vazgeçmesine yetmedi. Kendisine hayranlıkla bakıp, "Hoş geldin Zeynep!" diyen adamın yüzüne dikkatle baktı. Neyi hak ediyordu? Acıyı? Mutluluğu? Ayrılığı? Belki de her gün ölmeyi?

"Merhaba!"

"Gelmeyeceksin sandım."

"Özür dilerim. Trafik vardı."

Sandalyesini geriye doğru çekerek, onu her gördüğünde başka âlemlere götüren kadının oturmasına yardımcı oldu. Kokusu aklını başından alıyordu. Tüm hücrelerinin isyana geçire kaç kadınla tanışmıştı? Aşk böyle bir şey miydi? Daha başka nasıl çarpılırdı ki insan?

Karşısına oturup Zeynep'i inceledi. Bakışlarında adlandıramadığı bir şey vardı. Alev alev yakmaya hazır, bir o kadar da ürkek. Bir yanı sonuna kadar dişi, diğer yanı henüz toy bir çocuk... Hissettiği şeyin ismini biliyordu Kenan. Heyecan ve tutku... Eğer ikisi birleştğinde adı aşk oluyorsa, o vakit aşk. Zerresine kadar istiyordu bu duyguyu ve yaşamadan peşini bırakmayacaktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Burnundan mı soluk alıyordu? Yoksa öfke duvarlara vurup vurup, nefes mi oluyordu? Bu kız ne laf anlamaz, söz dinlemez biriydi. Bildiğin delinin tekiydi işte ve Can'ın sabrını gerçekten tüketmişti. Elindeki bardağı sertçe masaya çarpıp, telefondaki mesajı bir kez daha okudu.

"Yarın, beş operasyon varmış, konuşurlarken duydum. Barca Hastanesi mi ne? Ben onların ofisteyim ve işe yarar evrak var mı diye bakıyorum."

Sanki ona, git de dedektiflik yap demişlerdi! Bu kaçınıcı olmuştu! Tamam, inkâr edemezdi. Onun sayesinde iki baskın yapmış ve altı kişiyi kurtarmışlardı; ama karşılarındaki çeteyi küçümsemek tam bir aptallık olurdu. Gaye'den şüphelenmeleri an meselesiydi.

"Yarım saat sonra aşağıdaki adreste buluşalım!"

Can, otomobilin anahtarlarını hızla alıp, sinirle emniyetten çıktı. Bu tarz kadınlar cidden çok tehlikeliydi.

Zihninden, “Kızıl Cadı!..” diye geçirdi ve onun üniversite yıllarını anımsadı. Gözü kara delinin tekiydi. İnsanın ona benzeyen birkaç tane erkek arkadaşı olsa, sırtı hiç yere gelmezdi herhâlde. Oysa karakteri dış görünüşüne ne kadar da tezattı. Öylesine zarif ve ince bir bedenden, böyle bir Karadeniz keçisi çıksın, olacak iş değildi.

Anahtarı yuvasına takıp açmaya çalıştı ama olmuyordu. Tabii ya, annesi yine iş başında olmalıydı. Eli sıkıntıyla zile gitti. Elli kere söylemişti evinden uzak durmalarını ama dinleyen kimdi? Kadınlarla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı. İlişkileri ya kısa süreli ya da cinsel ihtiyaçtan dolayıcıydı. Annesi ise tam bir baş belasıydı, hatta Gaye ile başa baş yarışabilirdi.

Kapıyı açan kadın, annesinin çok eski emektarlarından Birgül Hanım’dı. Sevecen ve içtendi. Onu sever, saygıda kusur etmezdi.

“Can oğlum, erkencisin.”

“Başım ağrıyor biraz Birgül Teyze!”

“Misafirin de az önce geldi. Ha bir de ... annenle Yeşim de içeride.”

“Kâbus olmalı! Annem ve Yeşim de mi burada! Onların ne işi varmış?”

“Öyle valla! Sana yemek getirmişler.”

“Ev, bildiğin kadınlar hamamı yani.”

“Eh...”

Salona girdiğinde, Gaye kadar annesi ve kardeşinin yüzünde de şaşkınlık hâkimdi. Gaye, Can’ın buluşmak için neden ev adresini verdiğini anlayamamış, annesi

ise Can'ın ciddi bir ilişkisi olmasına şaşırmişti. O değer vermediği birini asla evine çağırmazdı. Bu kız, bu evde olduğuna göre, oğlunun hisleri epeyce ciddi olmalıydı. Kısa bir hâl hatır sualinin ardından, karşısında oturan kızıl saçlı güzelin avukat olduğunu öğrenmişti ama bu ona asla yetmezdi. Gerisini duymak için gerçekten can atıyordu. Ailesi, soyu sopu, neci olduğunu öğrenmeden yakasını bırakamazdı zira kızı Yeşim de ondan farklı değildi.

"Selam."

"Hoş geldin oğlum! Arkadaşına randevu vermişsin ama geciktin."

Can önce saatine, sonra da Gaye'ye baktı. Aslında o gecikmemiş, Gaye erken gelmişti.

"Ben biraz erken geldim. Yakınılardaydım, yol da açık olunca."

"Sorun değil Gaye!" Eğilip annesini ve kardeşini öpeerek yanlarına oturdu. Buraya taşındığından beri evin en kalabalık haliydi.

"Böyle güzel bir kız arkadaşın var ve benimle tanıştırmıyorsun. Aşk olsun ağabey!"

"Yeşim!" Gaye durumun yanlış anlaşıldığını fark edince müdahale etmek istedi.

"Ha yok... Ben..."

"Tamam çocuğum utanma. Normal şeyler bunlar. Medeni bir aileyiz biz."

"Anne!" Can'ın sesi oldukça sert ve muhabbeti önleyici olduğundan, kadıncağыз tüm merakını bir sonraki

buluşmaya erteleyerek sustu. Bakışlarından belliydi ki kızı da aynı büyüklükte merak içindeydi ve onu daha yakından tanımak istiyordu.

"Tamam tamam. Neyse, tanıştığımıza çok sevindim Gayeciğim! Biz kalkalım, yemeğe misafirlerimiz var. Ben Can'a da biraz yemek getirdim. Başka türlü sü içime sinmiyor. Duruma el atmasam, iki yumurta ile günü geçireceğine eminim."

"Anlıyorum."

"Önümüzdeki hafta sonu doğum günü partim var. Kendi bahçemizde. Gelirsen çok sevinirim Gaye!"

Gaye, Can gibi ters ve lanet bir adamın, böyle bir anne ve kız kardeşe sahip olmasma çok şaşırmıştı. Kardeşi onun aksine oldukça sarışın ve renkli gözlü, mizaç olarak da daha naifti.

"Davetiniz için çok teşekkür ederim ... ama..."

"Tabii ... 'ama'sı Can değil mi? Kendisi böyle ortamlara girmediği gibi, seni de sokmuyor."

"Ah, yok yok tamamen yanlış anladınız siz. Biz sandığınız gibi değiliz."

"Boşuna çenenı yorma Gaye! O her zaman, anlamak istediği gibi anlar."

Kadın ayağa kalkarken bile zarif ve havalıydı. Böyle bir odunu nasıl doğurduğu, doğurmayı bırak, yetiştirdiği gerçekten çok ilginçti Gaye için.

"Yeşim, Birgül, hadi tatlım, çıkıyoruz. Gençleri yalnız bırakalım. Konuşacakları vardır."

Gaye'nin gözleri büyümüş, bal rengi ile ateş arasında değişen göz rengi yuvalarından çıkmak istercesine Can'a bakıyordu. Aslında durum cidden komikti. Kadın her şeyi yanlış anlamasına rağmen, kendinden emin ve mağrur adımlarla sarı saçlarını savurup, gayet dik bir şekilde evden çıkmıştı. Ancak mis gibi kokusu halen evin içindeydi.

"Özür dilerim... Annem zordur."

"Senin gibi." Can'ın kaşları hafifçe kalkmış ve Gaye'ye birkaç adım yaklaşarak, bakışlarını yakalamıştı.

"Bunu sen mi söylüyorsun Gaye?" Eli Gaye'nin gömlek yakasına giderek, hafifçe düzeltti ve fısıldadı.

"Öfkeden öldüreceksin beni ve hiç laf anlamıyorsun!"

"Burada ne işimiz var?"

"... çünkü sen bu gece ve yarın burada kalacaksın. Yaptığın işin ciddiyetinde değilsin. Hem ... Savcı ile de görüştüm. Tamamen onun talimatı bu."

"Ne alakası var ya! Asla kalamam! Hem de burada!"

"Babanı arayıp konuştum. Kalıyorsun! Burada güvendesin."

Gaye çantasını açarak, içindeki kâğıtları özenle çıkardı ve düşünceli gözlerle Can'a baktı.

"Benimle uğraşmayı bırakıp, bunlara acilen göz atmalısın."

"Onlar da ne?"

"Önüme son koydukları dava için biraz yalnız kalmak istediğimi söyledim. Odayı kontrol ettim, kamera

yoktu ve biraz araştırma yaptım. İçindekiler seni çok şaşırtacak.

“Bunları nasıl alırsın! Dikkatsizsin! Anında senden şüphe duyacaklar.”

“Onlar sadece fotokopi! Neyse ki yazıcıları fotokopi çekebiliyordu. ”

Can koltuğa oturarak, Gaye'nin verdiği evrakları incelemeye başladı. Banka ekstrelerinde her ay düzenli olarak, başka bir şirket hesabına havale çıkarılıyordu. O şirketten tıbbi malzeme faturaları alınmıştı ancak, o çaptaki alışların –değil o kadar küçük bir klinikte tüketilmesi, büyüğünde bile mümkün değildi.

“Paravan bir şirket var ortada ve bence acilen mali polis tarafından incelenmeli. Asıl kişi, o şirketin para akışı yaptığı yer olmalı.”

“Gaye, diyorum ki avukatlığı bıraksan mı? Baban, sana şöyle güzel bir ofis açsa ve dedektiflik yapsan!”

“Babam niye açıyormuş? Sen bana bayağı bayağı asalak muamelesi yapıyorsun! Benim canım isterse en alasını da açarım o dedektiflik ofisinin!”

“Allah, Allah! Asalak nereden çıktı ya! Öyle mi dedim ben!”

“İma ettin!”

“Şu olay bitse de kurtulsam senden! Senin gibisi cidden az bulunur!”

Gaye, öfkeyle ayağa kalktı ve bir hamlede çantasına asıldı. Kimse onunla böyle konuşamazdı!

“Ben sanki çok meraklıyım sizin gibi huysuz bir adamla çalışmaya! Mecbur olmasaydım, elli metre bile yaklaşmazdım.”

Hızlı adımlarla bir çırpıda kapıya yaklaşmıştı ama Can'ın tam arkasında bitmesi ve elini omzunun üzerinden kapıya yaslamasıyla durmak zorunda kaldı.

“Sana burada kalacaksın dedim Gaye!” Dudaklarını birbirine bastırarak, hissettiği öfkeyi zapt etmeye çalıştı. Usulca dönerek, Can'm gözlerinin tam da içine baktı. Onun eli ile kapı arasına hapsolmuştu.

“Çekil, kimse beni burada zorla tutamaz!”

“Bak, bu evrakları acilen savcıya götürmem gerekiyor ve bu işi kökten çözmemiz için, birbirimize bir süre daha katlanmalıyız. Şimdi! Kapris yapmayı bırak ve en azından sevdiklerinin güvenliği için, beni dinle!”

Can'ın gözlerinde gördüğü şey gerçektir. Bu olay büyüktü ve yapacağı en küçük hata bile ailesini tehlikeye atabilirdi.

“Peki...”

“Bu evrakların fotoğraflarını çekelim, bizde de kalsın ve ben hemen gideyim. Sen de kapıyı içeriden kilitle ve annemin getirdiği yemeklerin tadını çıkar.”

“Ben fotoğraflarını çekmiştim.”

“Çekmesen şaşardım zaten! Neyse, ben çıkıyorum. Sakın bir aptallık yapma!”

Gözlerini deviren Gaye'ye yüzünü buruşturarak baktı. Bu kadar güzel bir yüzün, bu kadar aksi olması ne yaman çelişkiydi.

Elindeki evrakları vermek için geldiği savcılık koridorlarına şöyle bir göz gezdirdi. İnsanoğlu bazen, en vahşi hayvandan bile daha dehşet verici olaylara neden oluyordu. Kendisini kesenler, başkasını kesenler... Hırsızlar, tecavüzcüler... Ne kadar çok şeyle karşılaşılıyordu emniyette. Belki de kendi dünyasına kapanmasının başlıca nedeni buydu. Pisliklerden ve her türlü gösterişten uzak yaşayabilmek... Hırstan, şehvetten, ikiyüzlülükten...

Kapıyı tıklatarak içeri girdi ve Savcı'nın gösterdiği koltuğa oturdu. Elindeki evrakları masaya bırakarak, Savcı'nın incelemesini bekledi.

"Oldukça önemli."

"Nasıl ulaştın bunlara?"

"Gaye Hanım sağ olsun. Dedektifliğe baş koydu."

"Pek gözü kara!"

"Ailecek öyleler, maalesef!"

"Ne o? Seni oldukça bıktır mışa benziyor!"

Can hevesle başını salladı ve "Kesinlikle bıktım! Başa çıkmak ne mümkün!" dedi. Savcı merakla Can'ı dinliyordu.

"Savcı'm, gülüyorsunuz. Halim komik olmalı!"

"Bilmem. Garip bir şekilde o kızı tanımak istiyorum. Şu işi bitirdikten sonra belki bir akşam yemeği... Ne dersin?"

"Kendinizi yakmayın, bulaşmayın derim."

"Peki. Konumuza dönersek, yarınki operasyonu erteleyelim. Bu konuyu kökünden halledelim. O şirketin tüm bağlantılarının gizlice araştırılması için çocuklara

talimat vereceğim hemen. Daha sonra da ani baskınlarla içeriye alalım hepsini."

"Doğrusu bu. Gaye Hanım'ı ne yapayım?"

"Ayakaltında dolaşmasın. Sen onu bir hafta kadar misafir etmek zorundasın!"

"Bu bir kâbus olmalı!"

"Yapma Komiser'im, o kızla baş başa kalmak için canını verecek insanlar tanıyorum. Kesinlikle cesaretime ve dürüstlüğüne saygı duyuyorum Gaye Hanım'ın."

"Emin olun ki ben o kişilerin içinde kesinlikle değilim!"

"Kendine iyi bak, görüşürüz."

"Görüşürüz."

Otomobiline doğru ilerlerken, cep telefonunun ekranına baktı. Kardeşi arıyordu. Merakından ölmek üzere olan annesi aratıyor olmalıydı.

"Efendim Yeşim?"

"Ağabey, aşk olsun! Nasıl saklarsın bunu benden!"

"Ne saçmalıyorsun sen Yeşim?"

"Gaye diyorum, Gaye! Hani şu turuncu saçlı kız."

"Eeee?"

"Ne iştir?"

"Sana ne?"

"Çok gıcıkısın ya! Ben de sana sevgilimi anlatmayı düşünüyordum, vazgeçtim."

"Yeşim! Ne sevgilisi? Ağzının dediğini kulakların duyuyor mu? Bana bak, akıllı akıllı okuluna git gel, beni deli etme!"

"Off!"

"Dediklerimi duydun! Ha bu arada, Gaye'ye bir hafta yetecek kadar kıyafet lazım. Seninkilerden ayarlayıp göndersene..."

"Hımm... Sende kalacak yani?"

"Yeşim!"

"Ya benim kıyafetlerim ona olmaz ki. Ben neredeyse kırk bedenim. O ise incecik."

"Al o zaman. Ne bileyim, ayarla bir şeyler işte."

"Hem niye kendi eşyaları yok? Şehir dışında mı yaşıyor? Eğer öyleyse, niye gidip beraberce alışveriş yapmıyorsunuz!"

"Yeşim!"

"Tamam, merak etme sen. Akşam uğrarım."

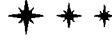
"Oh, sabah uğra, akşam uğra! Bana bak, yolgeçen hanına çevirmeye kalkmayın sakın evimi!"

"Ya sen ne dengesiz bir ağabeysin! Hem yardım istiyorsun hem de huysuzlanıyorsun!"

"Uzatma, bekliyorum."

Gaye, bugün ortalığı epeyce karıştırmış olmalıydı ve eğer bunun farkına varmışlarsa ciddi anlamda sorun vardı. O yüzden onun evine gitmesine izin vermemiş, Kenan'ı da arayıp eşyalarını getirmesini istememişti. Kaldığı yeri afişe etmenin manası yoktu. Erkan Bey, kendi

güvenlik önlemlerini almış, emniyette ona bu konuda yardımcı olmuştu. Gaye onların ofise haftada bir gittiği için, bu hafta bu iş hallolmalıydı. Bu bir haftayı sorunsuz geçirmek için, herkesin sakın ve güvende olmasında fayda vardı.



Elinde olmadan dengeler değişmeye başlamıştı. Kendi halinde yaşarken, annesinin ısrarlarına yenik düşmesi ne kadar da yanıltıcıydı. Niye kabul etmişti ki şu evin temizlik ve yemek işlerini yönetmesini. Her dakika burunun dibinde bitiyorlardı. Kardeşini çok severdi ama bazen annesinin en sinir olduğu huylarını onda görebiliyordu. Lükse merakı, abartıyı sevmesi... Bazen de küçük bir kız gibi içine kapanırdı ki o anlarda ona asla kıyamazdı Can. Yeşim onun tek kardeşi ve kıymetlisiydi. Ancak, neticede kadın cinsindendi ve mesafeyi korumaz ise annesine noktadan virgüle her şeyi anlatacağına emindi. Hayatında anlatılacak bir şey olsaydı tabii...

Anahtarı Gaye'ye bıraktığı için zile bastı ancak, kapı açılmıyordu. Birkaç kez daha basıp bekledi ama hiç ses yoktu. Eğer ki Gaye, onu dinlemeyip gitmişse, cidden aptalın önde gideniydi.

Son kez zile bastı ve merdivenlerden birkaç basamak indi. Gidip o küçük aptalı bulacak ve canına okuyacaktı. Zaten kapıda da kalmıştı.

"Komiser'im?" Kapı açılmış, Gaye mahmur yüz ifadesiyle kendisine bakıyordu.

"Niye açmıyorsun! Gittin sandım!"

"Koltukta uyuyakalmışım."

Can içeriye doğru birkaç adım attı ve şoke içinde Gaye'ye tekrar baktı.

"O üstündekiler bana ait değil mi? Dolaplarımı mı karıştırdın?"

"Sadece bir t-shirt ve şort aldım! Hırsızlık yapmışım gibi bakıp durmayın!"

Can, gerçekten de evde ikinci bir insanla yaşamaya hiç hazır değildi. Hele de Gaye gibi pabuç dilli biriyle hiç!

"Bir de yakışsa, kaybolmuşsun içinde resmen!" Can eliyle Gaye'ye halini gösteriyordu. Bulunduğu yerin karşısındaki aynaya sıkıntıyla baktı. Tam olarak bir palyaçoya benziyordu ve cidden rezil haldeydi.

"Eve gitmeme müsaade etseydiniz, yanıma kıyafet alırdım ve böyle şebek gibi ortalarda gezmezdim."

"Neyse, Yeşim bir şeyler getirecek. Burada kalma süren, ne yazık ki uzadı."

"Uzadı derken? Şaka mı bu?"

"Keşke öyle olsaydı ama değil! Onları köküne kadar kazıyacağımız büyük bir baskına hazırlanıyoruz ve bu bir hafta içinde olmalı. Sen oraya Çarşamba günleri gidiyordun değil mi? Bizim hedefimiz, en geç pazartesi gününe kadar inlerine girebilmek."

"Mümkün değil... Kalamam ben burada. Babamlara gideceğim."

"Onlar da evde kalmayacak Gaye! Bu bir hafta boyunca kimse bilinen mekânlarında yaşamayacak. Herkes yer değişikliği yaptı. Annen ve Ecem de dâhil. Güvenlik önlemleri tamam..."

Gaye çaresizce arkasındaki koltuğa oturdu. Ellerini önce birbirine sürttü, sonra da saçlarının içinde gezdirdi. Başkasının, özellikle de yabancı birinin evinde daha önce hiç kalmamıştı.

"Yemek yedin mi?"

"Hayır!"

"Gel hadi, yemek yiyelim."

"Aç değilim!"

"Keyfin bilir!"

Can önce banyoya geçip duş aldı ve sonra üstüne rahat bir şeyler giyinip içeri geldi. Gaye bıraktığı yerde put gibi oturuyordu. Sessizliği bozan zil sesi, göz göze gelmelerine sebep oldu.

Zil sesini, kapı tahtasına tutulan ritmik ses takip etti. Yeşim'den başkası değildi bu. Kapıyı küçüklüğünden beri darbuka niyetine kullanırdı.

"Yeşim'dir."

Kapıyı açıp elini pervaza doğru yasladı ve kardeşinin güzel suratına muzip bir ifadeyle baktı.

"Cennet Mahallesi mi kızım burası?"

"Bilmem, değil mi? Yanlış mı gelmişim yoksa?" Yeşim, elindeki alışveriş çantalarını ağabeyine doğru uzatırken, gözü içerideydi. Gaye'nin üzerindeki görünce dudakları kıvrıldı. Elbiselerini çıkarıp ağabeyinin kıyafetlerini giydiğine göre, bunların durumları oldukça ciddi olmalıydı. Kaldı ki Can'ın eşyaları konusundaki titizliğini çok iyi bilirdi.

"Merhaba Yeşim! Çok teşekkür ederim. Sana da zahmet oldu. Borcum ne kadar? Hemen ödeyeyim."

"Aaaa... Duymamış olayım. Şunun şurasında iki üç kıyafet canım, lafı mı olur. Hem yabancı mıyız biz?" Can'ın sertleşen yüz ifadesini görmese "gelinimiz sayırlırsın" diyebilirdi ama vazgeçip sustu.

"Neden içeri gelmiyorsun?" Gaye'nin daveti oldukça içten ve samimiyken, ağabeyinin eli halen kapı pervazında, içeri geçmesini engelliyordu.

"Yok, ben gideyim. Biliyorsun annemin misafirleri gelecekti. Ayıp olmasın."

"Konken arkadaşları mı?" Can'ın sesi sert ve alaylıydı. Yeşim bir an ne diyeceğini bilemedi, sonra da başını yana doğru eğdi.

"Bilmiyorum ki..."

"Git tabii git. Ayıp olmasın."

"İstersen gitmem, otururum sizinle." Gaye, Can'ın kolunu kapı pervazından çekerek kapı eşiğe doğru çıktı.

"Gel hadi, sohbet ederiz. Vakit geçer."

"Niye, benimleyken vakit geçmiyor mu?"

Yeşim, bir ağabeyine bir de Gaye'ye baktı. İçeri girip girmemekte oldukça kararsızdı. Belli ki aralarında bir gerginlik yaşanmıştı. Ağabeyinin yüzüne son kez bakarak, "Gideyim ben ya... Annem, başımın etini yer sonra." dedi.

"Dikkatli git, eve varınca bana mesaj at."

"Bebek miyim ben!"

"Dediğimi yap Yeşim!"

"İyi! Gaye, doğum günü partime mutlaka bekliyorum."

"Olur, gelirim."

Can, şaşkın bakışlarla Gaye'ye baktı. Ne işi vardı ki ailesinin yaşadığı evde? Kardeşi merdivenlerde gözden kaybolana kadar bekledi ve kapıyı kapattı. Cama doğru ilerleyerek, otomobiline bindiğine emin oldu. Yaşadığı yer, akşamları pek tekin sayılmazdı.

"Ona neden kötü davranıyorsun?" Gaye'nin sesi oldukça uysal, bir o kadar da merak yüklü halde Can'ın yüzünü inceledi. Mimiklerine baktı önce, sonra da gözlerine.

"Tanıdığım en tuhaf insanlardan birisin."

"Bunu sen mi söylüyorsun Gaye? Ayrıca, o benim kardeşim. Kötü davrandığım falan yok."

İmalı bir şekilde başını sallayarak, "Tabii..." dedi ve koltuğun kenarına bırakılan poşetleri gösterdi.

"Açabilir miyim?"

"Aç. Senin için alındılar sonuçta." diye homurdandı.

"Bunları önce yıkamalıyım. Yıkamadan giyinemem. Makineni kullanabilir miyim?"

Can, gözlerini devirerek karşısına oturdu ve eliyle içeriği gösterdi.

"Koridorun sonunda küçük bir oda var. Çamaşır makinesi de kurutma makinesi de orada. Ne yapıyorsan yap."

Gaye, bu adamdan bir an önce kurtulmak istiyordu zira boynuna pençelerini geçirmesi an meselesiydi. Daha

önce, böyle itici bir ses tonu ve havalı halle karşılaşmamıştı. “İnsanın kendisine güvenmesi iyi hoş da fazlası bezdiriyor be kardeşim.” diye homurdanarak, koridora doğru ilerledi. Yeşim ile zevkleri aynı gibiydi. Aldığı kıyafetler ve eşofmanlar tam ona göre idi. Kızcağız doğum gününe davet ettikçe, ağabeyinin yüzü nasıl da gerilmişti. O doğum gününe inadına da olsa gidecekti. Hem ... yaptığı iyilikten sonra bunu yapması şarttı.

“Böyle mendebur adamdan, öyle tatlı bir kardeş çıksın. Şaşılacak şey.” Kendi kendine söylenirken, arkasında biri olacağını tahmin etmemişti. Etseydi, tabii ki daha dikkatli olurdu.

“Mendebur? Ben mi oluyorum?” Korkudan, elindeki yumuşatıcı şişesini düşürürken, “Hihh!” diye istemsiz küçük bir çığlık attı. Bir eli kalbine, diğeri ise alnına giderek yüzünü döndü. Can’a öldürecek gibi bakıyordu. Ona doğru birkaç adım atarak burnunun dibine kadar geldi.

“Mendebur? Kesinlikle sensin! Hem ... bak etrafına başka kimse var mı?”

“Tehlikeli sularda yüzüyorsun Gaye!”

“Tehlikeli sulara bayılırım! Unuttun mu ben Karadenizliyim!”

Can onu belinden tutup kendine doğru çekti ve aynı hızla duvarla kendi arasına sıkıştırdı. Gaye’nin beklediğinin aksine sinirli değildi, hatta yüzünde, garip ama bir o kadar da sinir bozan bir sırıtma vardı.

“Demek çok cesursun!” dediğinde, kızın yüzüne biraz daha eğildi. Gaye’nin az önceki havalı halleri gitmiş, yerine, neye uğradığını şaşırması masum bir kız gelmişti;

ama bu sadece birkaç saniye sürmüştü. Can'm yaklaştığı kadar yaklaştı ona ve fısıldadı.

"Evet, çok cesurum. Burada bulunma sebebim de cesaret değil mi? Aksi halde benden nefret eden bir adamla aynı evde olmazdım değil mi?"

Doğru söze ne denirdi? Hiçbir şey! Gaye haklıydı. O Can'm gördüğü en cesur kadındı. Gözünü kırpmadan yardım etmeyi kabul etmiş ve gayet de başarılı bir şekilde yürütmüştü işini; hatta fazlasıyla cesurdu! Dün getirdiği evrakları bulmak pek de kimsenin harcı değildi. Adamları enselerinden yakalamaları an meselesiydi ve bunu tamamen Gaye'ye borçluydular.

"Senden nefret etmiyorum." Gaye'nin soluğu yüzüne vuruyor, bal rengi gözleri alev alev yanıyordu. Elinde olmadan kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Tamamen erkeksi bir duygu olmalıydı bu. Dürtüleri yüzünden kendisini çekemiyordu ya da Can öyle sanıyordu. Üstelik bu tuhaf ânı bozmak için Gaye'den de herhangi bir tepki gelmemişti. Halen bedeni ile duvar arasında duruyor ve gözlerine bakıyordu.

Bir hipnoz ânı gibi, etkisi büyük ve geriye götüren bir şeydi yaşadıkları. Aynı anda eskiye gitmişlerdi. Gaye'nin öğrencilik yıllarına... O zamanlarda Can'ı ne kadar kızdırırsa kızdırırsın, kendisi garip bir hayranlık duyardı Gaye'ye. Uzun ve kızıl saçlarına, karakterinin tüm isyankârlığı yansır, ruhunun barındırdığı deli cesareti yüzüne ışık gibi vururdu. Sonra, ailesine ve sevdiklerine karşı hissettiği korumacı tavrını da hep çok sevmişti. Her ne kadar, sırf bu yüzden defalarca kavga etmişseler de saygı duyardı...

Karışıkları siyasi olaylar yüzünden, çıkan bir kavga ağabeyi Kenan, beyin kanaması geçirmiş ve faileri bulunana dek Gaye ile karşılaşmadıkları gün olmamıştı.

Unutulmaması gereken başka bir şey daha vardı tabii. Siyasete olan ilgisi yüzünden, üniversitedeki tüm olaylara karışır ve kardeşi Kenan ile ikisini defalarca nezarete atmuşluğu vardı Can'ın. O dönem Gaye ve Kenan'ın babası Erkan Bey, Giresun'da belediye başkanıydı. Bu iki kardeşle başa çıkamayacağını anlayan Can, babalarını arayıp şikâyetçi olmuş ve sağ olsun adamcağız ertesi sabah soluğu Ankara'da alarak ikisine de güzel bir şekilde ayar vermişti.

"Kolunu ısırduğım günü hatırlıyor musun?"

"Kolumu ısırığın günü hatırlıyor musun?"

İkisinin aynı anda aynı soruyu sorması ayrıca tuhaftı. Tıpkı, şu an yakalandıkları çekimin etkisinden kurtulmayı bir türlü beceremedikleri gibi. Can, garip bir şekilde onu seyretmek, belki de dokunmak istiyordu. Sebebini kendisi de bilmiyordu ama onun hırçın hallerinin bunu tetiklediğini düşünüyordu.

"Unutmamışsın." Belindeki elin baskısı aklını karıştırıyor, düşünme yetisini azaltıyordu. Böyle durumlar az olurdu ama olunca da kontrolünü kaybederdi Gaye. Hem acemi olduğu bir durumdu. Daha önce bir erkekle aynı evde hiç yalnız kalmamış, bu kadar yakın mesafeye de gelmemişti.

"Senin gibi deliyi unutmak ... zor cidden. Kolum bir hafta kadar kendine gelememişti."

“İtiraf etmeliyim ki... Ne kadar inkâr edersem edeyim, en utanç duyduğum hatıralardan biridir.”

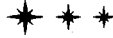
“Hımm... Demek utanmayı biliyorsun...” Can’ın gözleri bu kadar güzel miydi; ya da bakışları? Tuhaf bir şey olmuştu. Buzdan kaleye benzeyen yüzün, arka tarafını görmüştü Gaye. Sıcak ve tutkulu yüzünü... Onun kaslı vücudu ile duvar arasında sıkışıp kaldığı için, hızlanan nefesini duyması hiç zor değildi. Kendi heyecanına ne demeliydi peki? Can’ın dudakları, dudaklarına doğru eğilirken niye geri çekilmiyordu? Üstelik gözlerini kapamış öpmesini beklemek de nereden çıkmıştı? İlk günden bu hale gelmiş olmak, hiç hayra alamet değildi. Hâl böyleyken, bir haftanın sonunda olacakları hayal etmek dahi istemiyordu.

“Gaye!” Kulağına inler gibi gelen sestten sonra, tüm ipler kopmuştu Gaye’de. Yüzüne çarpan soluk ve baştan çıkartıcı koku karşısında zangır zangır titriyordu.

Neyse ki... Neyse ki kapı zili çalmış ve çöpleri almak için gelen kapıcı sayesinde büyü bozulmuştu. Can, Gaye’nin gözlerine bakarak, zor da olsa birkaç adım geriledi ve “Ben, kapıyı açayım.” dedi.

Can, biraz önce vücudunu esir eden şeyin etkisinde kapıyı açtı ve içinden küfürler savurarak, evde çöp olmadığını söyledi. Salona döndüğünde, Gaye ortalarda yoktu. Halen çamaşır odasında olması, biraz önce yaşanan şeyden utandığını gösteriyordu ki onun gibi bir kız için bu çok normal olmalıydı. Ancak, kendisi için değildi. Onunla öpüşmüş olmak veya sevişmek, Can için doğaüstü bir olay olmazdı. Nihayetinde, Gaye bir kadın,

Can ise erkekti. Üstelik oldukça zıt kutuplarda olan iki karakterin, birbirini çekmesi çok doğal bir durumdu.



Onun için bu hayatta, utanç duyulması gereken daha net ve ciddi durumlar vardı. Mesela ölümler, tecavüzler, hırsızlıklar... O nedenle de biraz önce yaşanan çekimi önemsemeyerek mutfağa geçti. Yaklaşık bir saat önce Gaye'ye birlikte yemek yemeği teklif etmişti ve o ise aksiliğinden reddetmişti. Artık acıkmış olmalıydı. Annesinin dolaba yerleştirdiği tencerelere göz atarak, etli yaprak sarmasında karar kıldı. Isınması için ocağın üstüne koydu ve ateşi en kısık seviyeye getirdi.

Annesine ne kadar söylenirse söylensin, temizlik ve yemek işini ele aldığı için gizli gizli minnet duyuyordu. Kadıncağız, salata malzemelerini bile yıkayıp, dolaba yerleştirtiyordu. Can, onu lükse merakı konusunda ne kadar eleştirirse eleştirsin, çocuklarına düşkünlüğü konusunda tek laf etmez, edemezdi.

"Gaye! Benim çamaşır makinesi, çamaşırları tek başına yıkayabiliyor. Beklemene gerek yok! Gel de bana yardım et!"

Hissettiği utancı yenemediği için, yere oturmuş çamaşır makinesini izliyordu. Nasıl bu kadar iradesiz davranabilmişti? Bu odadan çıkıp, Can Komiser'in yüzüne nasıl bakacaktı? Üstelik içeri gitmesi için yüksek sesle çağrılıyordu. El mecbur ayağa kalktı ve kapının hemen ardında olan aynadaki aksine baktı. Yanakları halen pembe, saçları darmadağınktı. Banyoya geçerek elini yüzünü yıkadı ve bileğine geçirdiği lastikle, saçlarını tepeden toplayıp, küçük odadan dışarı çıktı.

Mutfağa geldiğinde, Can'ı büyük bir özenle salata yaparken buldu. Onu hiç böyle hayal etmemişti.

"Yardım edeyim mi?" Can, başını kaldırıp Gaye'ye baktı. Ellerini belinin arkasında birleştirmiş, biraz önce öpmek için can attığı alt dudaklarını ısıırıyordu. Gülümsemeye çalışarak masayı gösterdi.

"Masaya tabak çatal koyabilirsin. Dolaptan yoğurt da çıkarırsan iyi olur."

"Olur." Gaye, Can'ın dediklerini yaptıktan sonra tencerenin kapağını açarak baktı.

"Off, bu nedir ya!"

"Sever misin?"

"Bayılırım! Annem de çok güzel yapar ama..."

"... ama?"

"Uzakta olduğu için..."

"Öyle mi nerede?"

"Trabzon'da ama burada canımız isteyince babamlara gidiyorum. Gülsu abla da güzel yapar."

"Gülsu abla?"

"Kenan'ın annesi."

"Anneleriniz ayrı yani? Babanın ikinci evliliği mi?"

"Evet, sayılır. Babamın ilk ve tek aşkı Gülsu abla... Üniversitedeyken tanışmışlar ve büyük bir aşk yaşamışlar ama bu esnada küçük bir ayrılık yaşanmış. Babam, dedemin baskısına dayanamayarak annemle evlenmiş ve fakülteye geri dönmüş. Gülsu ablayı gördükçe, canı çok yanmış. Anlayacağın bu ayrılık uzun sürmemiş ve

bunlar o zamanki akıllarıyla imam nikâhı yaparak aynı evde yaşamaya başlamış.”

“Nasıl yani? Gülsu evli olduğunu bilerek mi böyle bir şey yapmış?”

“İşte, dananın kuyruğu da orada kopmuş. Bilmiyormuş ve öğrendiğinde karnı burnunda hamileymiş. Annem günün birinde kapılarına dayanmış ve kendini tanıtmış. Tabii Gülsu abla hastanelik... Sonra da babamı terk ederek kaçmış. Biz Kenan ile tesadüf eseri tanıştık. Üniversitede yani.”

“Bu duyduğum en ilginç hikâyelerden.”

“Öyle sahiden.”

“Nasıl anladın peki kardeşin olduğunu?”

“Babam, bize bunu daha önceden anlatmıştı, yani yaşadıklarını... Kenan’ı tanıdıkça da şüphelenmeye başlamıştım. Üstelik dedeme oldukça benziyordu.”

“Tabii, senin gibi bir dedektiften nasıl kaçardı ki bu zaten.”

“Dalga geçme.”

“Eee sonra ... ya da şöyle yapalım, yemek yerken anlat sen bana bunu.”

Gaye sarmaları özenli bir şekilde tabaklara koyduktan sonra oturdu. Can’ın yaptığı salatadan biraz alarak yemeğe başladı.

“Eline sağlık, gerçekten güzel olmuş. Çok acıkmışım.”

“Ben de... Eee sonra?”

“Ne?”

"Anlatıyordun ya işte."

"Ha tamam. İşte sonra... Kenan, babamla tanıştığını Gülsu'ya söylememişti. Biliyorsun, beyin kanaması geçirince..."

"Hastanede mi karşılaştılar ilk?"

"Gülsu ve babam mı? Evet. Görmeliydin. Bir insan âşık olduğu kişiye nasıl bakar, ilk kez orada görmüştüm."

"İnanır mısın aşka?"

"Evet, tabii."

"Komik."

"Neden?"

"Bilmem, senin gibi birini öyle romantik falan hayal edemedim."

Gaye gülümseyerek, yemeğini yemeğe devam ettim ama Can bu hikâyenin devamını duymak istiyordu.

"Sonra ne oldu?"

"Sonra, anneme boşanması için ricacı oldum. Bu kısımları biraz can sıkıcı ama..."

"Nasıl yani? Neden böyle bir şey yaptın?"

Gaye elindeki çatalı bırakarak, peçeteyle ağzını sildi ve Can'ın yüzüne baktı. O günleri hatırlamak canını sıkıyordu.

"... çünkü ... hepimiz mutsuzduk. Çocukluğumuz, mutsuz bir anneye geçmişti. Artık her şeye alınıyor ve sürekli bizimle kavga ediyordu. Babamı çok seviyordu ama ..."

"Baban başkasını seviyordu..."

"Babam başkasını sevmiyordu, tapıyordu."

"Çok merak ettim."

"Gülsu'yu mu? Çok güzel ve iyidir. Böylesi herkes için daha iyi oldu."

"Annen?"

"Kendisine Trabzon'da bir yer açtı. Yeni hayatına alıştı ve iyi görünüyor."

"Sen çok tuhaf birisin."

"Yapacak bir şey yok, öyleyim galiba..."

"Yemeğini ye."

"Teşekkür ederim, doydum." Gaye, dirseğini masaya dayayarak yanağını avucuna yasladı. Bu işten sevdiklerine zarar gelmeden kurtulursa, ondan mutlusu olmayacaktı. Can, Gaye'nin düşünceli gözlerine bakınca, hissettiği korkuyu anlamıştı.

"Merak etme, sorunsuz bitecek her şey. Sen yeter ki dediklerimi yap."

"Telefonumu da aldın elimden."

"Sinyal falan... Biliyorsun işte. Ne olur ne olmaz. Çok sürmeyecek zaten. Köklerini kazıyacağız."

"Buraya gelmezler değil mi?"

"Merak etme. Sen buraya geldiğinde, bizim çocuklar arkada bir araba ile seni izliyordu. Etraf temizmiş."

"Nasıl yani? Siz, beni mi izletiyordunuz?"

"Güvenliğin için. Seni riske atacak değildik."

Gaye, geriye doğru yaslanarak salon camına baktı. Mutfak ve salon iç içeydi ama etrafta hiçbir dağınıklık

yoktu. Bu küçük daire, şirin olmasının yanı sıra çok da ferahtı.

"Güzel ev. Şanslısın. Özellikle salonun manzarası..."

"Güzel sahiden..."

"Nasıl buldun burayı?"

"Niye sordun? Komşu mu olacaksın yoksa bana?"

"Yok, o kadar da değil. Şu bir haftayı, kazasız belasız atlatalım da seninle. Yani, şu adamlardan bahsediyorum."

Can'ın kaşları hafifçe yukarı kalkarken, dudakları muzip bir gülümsemeye ev sahipliği yaptı. Gaye'nin kasettiği şeyin, bir saat önce yaşananlar olduğuna emindi ama onu utandırmamak için, "Merak etme atlatırız." dedi mırıltı halinde.

Gaye'nin sandalyede kendi şort ve t-shirtü ile büzüşüğünü fark etti. Havalara epeyce serinlemişti ve kızın cildi ürpermişti.

"Gaye, üşüdün mü sen?"

"Biraz. Yeşim'in getirdikleri kurutma makinesinden çıkınca giyinirim."

"Saçmalama. Git bir hırka al dolaptan. Nasılsa yerini biliyorsundur."

"Asıl sen saçmalama! Ben senin dolaplarını karıştırmadım. Sadece..."

"Tamam. Celallenme hemen! Dur, ben getireyim." Can içeri geçerken, Gaye masayı toplamaya başladı. Tabakları sudan geçirip makineye dizerken, yüzüne aptal bir gülümseme hâkim oldu. Şu hayat ne garipti. Yıllar

önce Can'ın evinde böyle dolaşacağını hayal bile edemezken, şu andaki durumu cidden trajikomikti.

"Ben hallederdim."

"Hallederdin tabii de ... ben de süs bebeği değilim."

"Ona ne şüphe! Al, giy bunu."

"Dur, önce çaydanlığın altım açalım. Yemeğin üstüne çay içmezsem uyuyamam ben."

"Peki."

Aradan yaklaşık yarım saat geçmişti. Can kitap okurken, Gaye cam kenarındaki koltukta, bacaklarını karnına doğru çekmiş, üzerindeki bol hırkaya sarıp sarmalanmış vaziyette oturuyordu.

"Biliyor musun? Bazen, İstanbul'un çok mutsuz olduğunu düşünüyorum."

Elindeki kitabı bırakarak, Gaye'nin güzel ve biçimli yüzüne baktı. O camdan dışarıya her baktığında, benzer şeyler düşünürdü Can.

"Bak, mesela İstanbul'un hiç insan eli değmemiş halini düşün. Kim bilir nasıl güzeldi o zamanlar, değil mi?"

"İstanbul yalnızken yani?"

"Evet, tam da bu işte... Yalnız ve özgürken!" Can, gözlerini kısarak Gaye'ye bir kez daha baktı. Ruhunu mu okuyordu bu kız? Zaten kızılılarda hep bir gariplik olduğunu söylemezler miydi?

"Yalnızlığın, özgürlük olduğuna mı inanıyorsun?"

"Evet ... ama..."

"... ama?"

"Aynı zamanda da mutsuzluk... Yani benim için... Ben kalabalığı, insanlarla iç içe olmayı seviyorum. Ancak, bazen de yalnız kalmak istiyorum." Ayağa kalkarak, en uzağı görmeye çalıştı. Karanlığın ardını... Yağmur yağmak üzereydi ve hava daha fazla puslanmıştı. Aklına ilk gelen şeyi mırıldandı istemsizce.

"Günler gitgide kısalıyor

Yağmurlar başlamak üzere

Kapım ardına kadar açık bekledi seni

Niye böyle geç kaldın?"

Gaye'nin yüzü halen cama dönük, dışarıyı izliyordu. Can, ayağa kalkarak yanına geldi ve onun cama akse-den yüzüne baktı.

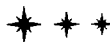
"Sever misin Nazım Hikmet'i?"

"Çok severim. Ya sen?"

Can sadece başını salladı. Bu kızın ona çok rahatsızlık vereceğini düşünmüştü ama sandığından daha dolu bir kız ile baş başaydı. Hoş, öyle donanımlı bir babanın kızı başka nasıl olabilirdi ki?

"Söylesene Komiser, sen neden seviyorsun yalnızlığı?" Gaye başını ona doğru çevirmiş ve bir kızıl ateşi andıran gözleriyle cevap bekliyordu. Can, donuk bakışlarıyla Gaye'ye baktı ve durumunu kısaca özetledi.

"Kendimi kaybetmemek için... Neyse, bu kadar muhabbet yeter. Çamaşırların kurumuştur, sen onları çıkar. Ben de çayları doldurayım."



Gaye çamaşırları makineden çıkarıp, eşofmanlarını giyinerek içeri geri döndü. Can telefonla konuşuyordu ve geldiğini fark etmemişti.

Duyduklarından anladığı kadarıyla, operasyon hakkında yeni ve iyi gelişmeler vardı. Adamları yakaladıkları an, artık kaçırları yoktu. Onu rahatsız etmemek için, mutfak kısmına geçti ve iyice demlenen çaydan iki fincan doldurdu. Masaya oturarak, Can'm konuşmalarını dinledi. Dinledikçe de feci şekilde gerildi, hatta ürktü. Telefonu kapatıp yanına gelen Can, fincanın birini kendine doğru çekerek, sıcak çaydan bir yudum içti. Gaye'nin solan yüzü, kendini huzursuz hissetmesine sebep olmuştu.

"Gaye, çayını iç ve artık uyu. Yorgun görünüyorsun."

"Uyumak?" Gaye başını iki yana sallayarak, alaylı bir şekilde güldü. Böyle bir konumda, gözüne uyku girer miydi acaba? Stresten öleceğini hissediyordu. Kendi canına geleceklerden değil, ailesinin başına gelebilecekleri düşündükçe nefesi kesiliyordu.

"Gaye, güven bana. Her şey yolunda gidecek. Sen yatak odamda uyu. Ben kanepede uyurum."

"Asla olmaz. Ben kanepede uyurum."

"Söz dinle. Zaten çarşafı yeni değiştirmişti Birgül teyze. Biraz dinlen."

"Yarın evde tek mi kalacağım?"

"Yani... Aşağıdaki kapı için güvenlik tedbirleri alınacak tabii. Ben işim bittiğinde geleceğim ama ... her ayrıntıyı incelemem gerekiyor. Biliyorsun bu adamlar tam anlamıyla cani."

"Cani... Off, nereden bulaştım ki ben bunlara!"

“Sen çok cesur birisin. Sen gibiler olmasa, ne olur bu memleketin hali düşünsene.”

“Tabii, ver coşkuyu.” Can, yüksek sesli bir kahkaha attığında, Gaye bir kez daha çarpıldığını hissetti. Gülerken bu kadar güzel bakan kaç adam vardı ki şu dünyada?

“Kitaplığına göz atabilir miyim?”

“At bakalım. Yalnız ... kitaplarım konusunda hassasımdır. Bunu bil.”

“Merak etme kırıştırmam.”

“Güzel.”

Can yatak odasına geçerek Gaye uyumadan bir çarşaf ve yastık aldı. Döndüğünde Gaye, dizlerinin üstüne çökmüş kitaplığın alt kısmını inceliyordu.

“Bulamadın mı bir şey?”

“Burada bir hazine yatıyor!”

“Babamlarda çok daha büyük bir kitaplığım var. Asıl hazine orada.”

“Yeşim’in doğum gününe gittiğimde göz atayım mı?”

“Nasıl yani?”

“Basbayağı. O zamana kadar bu tantana da bitmiş olur herhâlde!”

Bu deli kızıl, ailesinin davetine icabet etmeyi gerçekten düşünmüyordu herhâlde. Aralarındaki durumu zaten yanlış anlamışlardı. Ne işi vardı ki orada?

“Ne işin var ki orada? Ben bile gitmiyorum.”

“O senin problemin. Kızcağız beni gayet nazik bir şekilde davet etti. Üstelik üzerimdeki kıyafetleri bile o

getirdi bana. Mutlaka gideceğim. Yeşim ile iyi arkadaş olabilirim.”

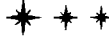
“Daha neler!..” Gaye halen yerdeydi ve Can tam da tepesine dikilmişti. Başını sert bir şekilde havaya kaldırarak bakışlarını yakaladı.

“Kardeşinin benimle arkadaşlık etmesini neden istemiyorsun? Benim öyle berbat bir hayatım yok. Gayet düzgün bir şekilde ailemle yaşıyorum! Ayrıca, bir hafta sonra sen ve ben umuyorum ki yan yana gelmeyeceğiz. Bu durumda, Yeşim ve benim arkadaşlığım seni hiç bağlamaz! Ayrıca iş böyle inada bindiğinde, damarıma damarıma basılıyor ve daha fazla tersleşiyorum! Bunu yapma!”

Can, şaşkınlık ve hayret içinde bakıyordu Gaye’ye. Elini alnına koyarak toparlamaya çalıştı ve konuşmaya başladı.

“Sana inanamıyorum! Bu kadar hızlı bir şekilde, o kadar cümleyi nasıl kurdun? Ben sana sadece ‘Daha neler!..’ dedim; ama sen? Sen tam mesleğini bulmuşsun güzelim! Bingo!”

Gaye, eline aldığı kitabı göstererek, “Neyse, ben aradığımı buldum. Sana iyi geceler!” dedi ve kinayeli bir bakış eşliğinde yatak odasına doğru ilerledi.



Sabahın ilk ışıkları camdan içeriye süzülürken, Can uyanıktı. Gaye erken uyumuş olmalıydı ki hiç sesi çıkmamıştı. Emniyete gitmesi gerekiyordu ama onunla konuşmadan çıkmak istemedi. Kapısını hafifçe tıklatarak bekledi, ancak hiç ses yoktu. Eli usulca kapı koluna gitti ve açtı.

Kızıl saçları yastığa dağılmış, bir kedi gibi kıvrılmıştı yatakta. Üzerindeki örtüye sıkıca sarıldığına göre üşümüş olmalıydı. Onu uyandırıp uyandırmamak arasında bir süre gidip gelse de vazgeçti ve aynı sessizlikle evden çıktı.

Gaye uyandığında, ev alabildiğine sessizdi. Sadece dışarıdan, "Demirci!.." diye bağırان adamın sesi geliyordu. Kaç yıl olmuştu bu sesi duymayalı? Pencerenin önündeki geniş denizliğe yan oturarak dizlerini karnına çekip etrafı izledi.

İstanbul'un birçok semtine halen yabancıydı Gaye. Tarih kokan bu mahalleyi sevmişti aslında. Çoğu binada restorasyon çalışması vardı ve bu iyi mi kötü mü gerçekten kestiremiyordu.

Camı açarak içeriye temiz hava girmesini sağladı ve yatağı düzelterek odadan çıktı. Niye bilmiyordu... Yabancı bir evde kaldığı halde, yabancılık hissetmiyordu. Ona göre her evin bir ruhu vardı ve Gaye bu evin enerjisini gerçekten çok sevmişti. Günlerden sonra ilk kez rahat uyumuştı ve bu tüm bedenine yansımıştı.

Dolabın kapağını açarak biraz peynir çıkardı ve bir dilim ekmeğin üstüne sürerek yedi. Uzun zamandır tek başına kalmamıştı. Belki de kafa dinlemek iyi gelecekti.

Kitabını eline alarak cam kenarındaki koltuğa oturdu ve neredeyse akşama kadar o vaziyette kaldı. Anahtar sesini duyunca irkildi ve bir hamlede kapıya doğru koşar adımlarla yürüdü. Kapının üstündeki emniyet mandalını kapattığı için, kapı açılamamıştı.

"Gaye, korkma benim. Kapıyı açar mısın?" Can'ın sesi olduğundan emin olsa da dürbünden bakmayı ihmal etmeyerek kapıyı açtı.

"İnsanın kendi evine girememesi de kötü, değil mi Komiser'im?" Tüm gün evde tek başına sıkılmış olmalıydı. Onun gibi bir kız için bu küçük eve tıklıp kalmak pek de keyifli olmasa gerekti.

"Nasıl geçti günün?"

"Çok iyi."

"Ciddi misin?"

"Öyle valla. Kitap okudum, kahve içtim. Bir ara yağmur serpiştirdi falan... Çok güzeldi. Senin evi sevdim."

Can, elini ensesine doğru götürerek saçlarını karıştırdı. Bu kız, türünün son örneği olmalıydı. Hem romantik hem cadı? Hem zekâ küpü hem saf bir çocuk?

"Sen ne yaptın Komiser'im? Yolunda mı her şey?"

"Yolunda, merak etme." Can, mutfığa doğru geçerek elindeki poşeti bıraktı. Taze ekmek ve meyve almıştı.

"Yemek yemedin değil mi? Buzdolabına elini bile sürmemiş gibisin."

"Sabah biraz peynir almıştım. Acıkmadım."

"Deli misin sen? Neden zayıf olduğun anlaşıldı. Sağlıklı beslenmelisin."

"Stresli ve ya üzgün olduğumda..." Dudağının bir kenarı hafifçe kıvrıldı ve sonra derin bir soluk alıp verdi.

"Bak, dolapta patlıcan musakka var. Ben çok severim."

"Ben de severim."

“Gel o zaman hadi, salatayı sen yap. Ben de bir duş alıp masayı hazırlayayım.”

“Tamam, sen git. Ben hallederim.” Gaye mutfak konusunda pek bilgi sahibi değildi. En fazla makarna, menemen veya patates kızartabilirdi. Ancak, her türlü salata ve mezeyi güzelce yapardı.

Sebzeleri doğrayıp, yağ ve limonu döktükten sonra masayı hazırladı. Ekmekleri sepete yerleştirirken Can’a seslendi.

“Masa hazır Komiser’im!” Başını koridora doğru uzatarak gelip gelmediğini kontrol etmek istemişti ama gördüğü manzara karşısında kalakaldı. Adam, altına eşofmanını giyinmiş, elinde bir t-shirt, çıplaklığını umursamadan mutfağa doğru yürüyordu. Her kas dilimi ayrı ayrı sayılabilecek kadar muntazamdı. Neyse ki elindekini bir çırpıda üzerine giyinmişti de Gaye’nin dikkati fazla dağılmamıştı.

Can, Gaye’nin bu kedi gibi hallerini ciddi anlamda yadsıyordu. Kız resmen çift karakterliydi. Masaya oturduktan sonra, “Seni tanımasam, ne mülayim kız dedim.” diye mırıldandı. Gaye arkasına doğru yaslandı ve yemekten bir çatal aldı.

“Beni tanıımıyorsun zaten! Yemek çok güzel... Birgül teyzenin parmaklarından lezzet akıyor olmalı.”

“Öyle cidden... Çok marifetlidir.”

“Annenler de hem yemek hem temizlik mi yapıyor?”

“Hayır. Orada sadece yemek yapıyor... Ben rica ettiğim için, sadece bana hem yemek hem temizlik yapmayı

kabul etti. Bizi o büyüttü sayılır, kıyamaz. Ben de ondan başkasını evimde istemem.”

“Neden bu meslek Komiser’im?”

“Nasıl yani?”

“Anladığım kadarıyla, hali vakti yerinde bir ailen var. Daha rahat edeceğin bir işte de çalışabilirdin?”

“... çünkü ben, o süslü dünyadan nefret ediyorum! Ekmeği uzatabilir misin?”

“Senin ekmeği tükettiğine inanmak çok zor!”

“Bu da nereden çıktı?”

“Biraz önce kaslarını gördüm! Gram yağ yok gibi...”

“Sen beni mi izliyordun yoksa? Oldu mu şimdi bu?”

“Hayır, hayır asla! Sen mutfağa doğru gelirken, ben...”

“Tamam Gaye, şaka yaptım. Sakin ol, sakin.”

“Sakinim zaten!”

“Sinirlendin sanki biraz? Hem ... vücudumu izlemen beni rahatsız etmez. Rahat ol.”

“Ne diyorsun sen ya! Sen beni kimlerle karıştırıyorsun! Hem ... tavırlara bak sen! Öyle ukala ukala!” Gaye elindeki çatalı masaya sertçe vurarak ayağa kalktı ve “Bir an önce şu iş bitsin de evime gideyim! Gerçekten çok sıkıldım!” dedi ama o masadan kalkmak öyle kolay değildi. Kolunu mengene gibi sıkın el, buna izin vermiyordu. Can’ın yüzüne tüm aksiliğiyle bakarken, karşılaştığı ifade taviz vermez ve oldukça katıydı.

"Otur ve yemeğini ye! Daha sonra hava yaparsın!"
Gaye'nin öfkesi büyümüş, gözleri alev almıştı. Kolunu silkeleyerek kurtulmaya çalıştı ama hiç başarılı değildi.

"Bırak kolumu! Hemen şimdi gideceğim buradan!"

"Bu işler, öyle kolay değil hanımefendi! Sabredin biraz, şımarıklığınızı daha sonra yaparsınız!"

"Sen! Sen kime şımarık diyorsun ha! Kime!"

"Tam da sana!"

"Şımarık! Şımarık senin babandır, tamam mı!.."

"Oooo, bak bu ağır oldu işte! Bunun bir cezası olmalı ama değil mi!" Can, Gaye'nin kolunda duran parmaklarının baskısını arttırıp, hızla kendine doğru çekti. Bu deli kızıl, başına gelecekleri çoktan hak etmişti. Bir daha abuk sabuk konuşmadan önce, kırk kez düşünürdü artık.

Dudaklarını dudaklarına hapsederken, amacı ceza vermektir değil mi? Peki ateşe değmişe dönen kimdi? Kollarında tuttuğu narin belin sahibi, saç ve göz rengi gibi alev alevdi. Can'ın sandığı gibi, kollarında titrememiş ya da kaçmamıştı. Aksine ateş gibi yakıyor, öptükçe alazlanıyordu.

Uzun zamandır tüm vücudunun titrediğini hissetmemişti Can. Gaye'nin bir eli yanağını usulca okşarken, tüm bildiklerini unutmuş gibiydi. Onu tek hamlede kucağına alarak, kanepeye doğru ilerlediğinde aklı başında değildi. Tek bildiği ve hissettiği, sahiplenme güdüsüydü.

Dudaklarından ayrılmadan kollarındaki kadını kanepeye bırakmaya çalışıyordu. Hafifçe eğildi ve tam da onu kanepeye bıraktığında derin bir acı hissetti. Gaye alt

dudağını koparırcasına ısırmuş ve Can daha ne olduğunu bile anlayamadan onu tüm gücüyle itmişti.

“Umarım bu da unutamadığın anıların arasında yerini alır, Komiser'im!” Can, kanayan dudağını eliyle silerken, öfkeyle gülüyordu. Gaye'ye doğru birkaç adım yaklaştı ve hiç dokunmadan burnunun dibine kadar geldi. Gözlerinin içine alayla bakarak, “Her damlasına değdi. Üzülme, sen unutulacaklar arasında olmayacaksın. Yani seninle işim tam olarak bittiğinde.” dedi ve dudağından damlayan kanı bir kez daha sildi.

“Benim seninle işim bittiğinde ise Komiser'im, adını bile unutacaksın!”

“Kim neyi unutacak, göreceğiz küçük hanım!”

Gaye, sehpanın üstünde duran kitabı hırsla alarak yatak odasına doğru yürüdü. Onunla baş başa kalınca saçmalamaktan geri kalmıyordu ve Komiser de bunun için elinden geleni yapıyordu. En iyisi kalan zamanı ayrı odalarda geçirmektir.

“Oh ne güzel, hatun evi kendine aitmiş gibi rahatça kullanıyor.”

Koridorun orta yerinde, gitmekle kalmak arasında düşünüp durdu. Sinirden elindeki kitabı sıkıyor, olduğu yere mihlanmış adım dahi atamıyordu.

“Hey heyhey! Seni kitaplarım konusunda uyarmıştım! Onlara iyi davranmalısın!”

Tamam, kararım vermişti Gaye, ne olursa olsun orada kalmayacaktı! Elindeki kitabı yavaşça yere bıraktı ve kapının yanında duran portmantodan çantasını aldığı gibi

kapıdan çıktı. Bu adamı çekmek için aklımdan zoru olmalıydı!

Buraya kadardı! Ne olacaksa olsun, umurunda değildi! Kendisi de gayet iyi bir şekilde saklanabilirdi!

Ancak daha iki basamak inmişti ki kendisini Can'ın omuzlarında buldu. Aynı zamanda da evde tabii...

"Tamam, söz seni bir daha öpmeyeceğim."

"Canın cehennemel! Çabuk indir beni!" Can son yıllarda hiç olmadığı kadar eğleniyordu. Bu kızı alan yaşlanmazdı herhâlde.

"Bana sakın bir daha dokunma! Ahhh! ... Bu bir sinir testi olmalı!"

"Bir daha sakın! Şu kapıdan dışarıya tek başına çıkayım deme! Her şeyi altüst edersin ve ben de senin canına okurum."

"Sen! Sen kimsin ya! Ne sanıyorsun kendini!"

"Ayrıca kitapları yerlere atma, emek var onların içinde!" Gaye Can'm yerden aldığı kitabı elinden sinirle çekti ve hızlı adımlarla yatak odasına doğru gidip, kapıyı kilitledi. Onun sesine bile tahammül edemiyordu. Öfkesini yenemediğinden, odanın içinde deli danalar gibi dolanıp duruyordu.

Hava alması lazımdı. Hiç dışarı çıkmadan iki gün boyunca evde kaldığı olmamıştı. Camı açarak yarı beline kadar dışarı sarktı ve birkaç kez derin derin nefes aldı.

"Pişşşt!.. Ne yapıyorsun! Aşağıya düşeceksin!"

Başını çevirdiğinde, Can ile göz göze geldi. Salon balkonuna çıktığı için onu tam olarak görebiliyordu. Dolaşısıyla, Can da onu...

"Bu bir kâbus ve uyanacağım!"

"Emin ol, benim için de öyle! Hoş, eğlendiğimi de inkâr edecek değilim tabii."

Gaye ona, öldürecek gibi bakıyordu ama umursamadı Can. Balkonun en ucuna doğru gelerek, Gaye'ye biraz daha yaklaştı.

"Sıkıldın mı?"

"Sıkılmak? Nefes alamıyorum!"

"Hımm... Dışarı çıkalım mı biraz?"

"Ciddi misin?"

"Bir şey de yemedin. Şu aşağıdaki dürümcüye gidelim."

"Ben üstümü değiştirip geleyim o zaman."

"Dur, geliyorum ben."

"Niye? Sen mi giydireceksin üstümü?"

Can, yüzüne ters ters bakarak sorulan bu soruyu çok sevmiştii.

"Yani, eğer istiyorsan... Tabii, seve seve!"

"Hayatımda senin kadar uyuzunu görmedim!"

"Gevezelik etme de içeri gir!"

Giymek için odaya giden Gaye, birkaç dakika sonra, üzerine bir kot ve bluz giymiş olarak salona geldi. Saçlarını tarayarak, omuzlarından aşağıya salınmasına izin vermişti. Can, ayağa kalkarak yüzü bir bibloyu andıran,

porselen parlaklığındaki simayı inceledi. Gerçekten çok güzeldi. Ona yaklaşıp, ışıklar saçan saçlarına usulca dokundu ve Gaye'nin gözlerinin içine baktı.

"Çok güzeller ama... Oldukça dikkat çekiyorlar. Bir bere takalım."

"Tanınmamak için mi? Merak etme ünlü biri değilim, nereden çıkacaklar karşıma gece gece!"

"Olsun, biz yine de tedbirli olalım."

"Peki."

Can önden çıkarak, ne olur ne olmaz diye etrafa bir göz attı ve Gaye'yi saniyeler içinde otomobilin içine soktu. Etraf sessiz ve karanlıktı.

"Oh çok şükür!"

"Hayırdır, ne oldu?"

"Daha ne olsun! Eve tıklıp kaldım. Olacak iş değil!"

Can gülümseyerek Gaye'nin yüzüne, burnunun üstündeki çillere baktı. Çok sevimli görünüyordu.

"Ev, çok mu üstüne geldi?"

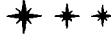
"Daha çok evin sahibi diyelim! Yoksa oldukça güzel bir ev..."

"Az kaldı Gaye!.. Bitecek her şey."

"Kimseye bir şey olmayacak değil mi Komiser?"
Can otomobili park ederek, Gaye'ye döndü ve çenesini usulca tuttu. Bazı anlar, gözleri bir fener gibi yanıp sönmüyordu ve Can, onun bu bakışlarından ciddi anlamda etkileniyordu.

"Söz veriyorum. Elimden geleni yapacağım. Hadi gel, şimdi gidip orada ne var ne yok, silip süpürelim. Akşam tüm yemeği boğazıma dizdin, ne yediğimi anlamadım zaten."

"Allah Allah! Kim kimin boğazına dizdi acaba! Mi-dem sırtıma yapışacak açlıktan!"



"Usta bize altı tane dürüm yapar mısınız? Acılı olsun!"

"Yuh! Altı tane nedir ya!"

Can bir süre sonra Gaye'nin haline baktı. İki tane dürümü iştahla bitirip üçüncüyü yarılamak, onun cüssesindeki bir hatuna fazla gelmişe benziyordu. Yanakları ala çalmış, elindeki çay bardağıyla ısınmaya çalışıyordu.

"Yediğim en güzel yemektir."

"Açken insana her şey güzel geliyor ama buranın dürümü gerçekten lezzetli."

"Evet, bundan sonra gelirim buraya. Zaten, pek bir yerini de bilmiyorum İstanbul'un."

"Karşılaşırsınız belki burada..."

"Tabii neden olmasın. Hoş, emniyette yeteri kadar karşılaşacağına benziyoruz zaten."

"Daha mülayim davalara baksan olmuyor mu?"

"Korkak değilim ben!"

"Ona ne şüphe!"

Can'ın yüzüne tüm şirinliğiyle bakarak etrafı gösterdi.

"Yürüsek mi biraz?"

"Olmaz Gaye! Hadi eve gidelim artık."

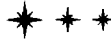
"Bak, azıcık. Şuraya kadar..." Can onun eliyle gösterdiği yere baktı ve başını sallayarak gülümsedi. İstediginde nasıl da sevimli oluyordu.

"İyi madem. Kalk, yürüyelim."

Gaye bir çırpıda ayağa kalkarak, deniz tarafına doğru iyice yaklaştı ve kendi etrafında bir tur atarak döndü.

"Ahh, bu hayatta özgürlükten daha kıymetli ne var ki..." Uçuşan bir kelebek gibi neşeyle yürüyor, arada dönüp denize, gökyüzüne bakıyordu. Gerisinde onu izleyerek yürüyen Can, eskilere gitmişti. En son, lise yıllarında böyle hissetmiş olmalıydı. Neşeli ve pervasız... Gaye, hayatına ansızın girip kafasını karıştırmış, kaybolmak üzere olduğu dehlizlerden çekip almıştı. Neredeyse bir yıldır hep aynı şeyle yatıp, kâbuslarla uyanıyordu. Hep aynı görüntü...

Kalbini bir bıçak gibi oyan o dehşet dolu anları anımsamak bile kanını donduruyor, gülümsediği her an için suçluluk duygusu hissettiriyordu.



Günlerden çarşambaydı ve her şey çok normaldi. Sıradan ve ıssız bir gün... Sessizliği bozan tavlacının sesi, köşe başına konuşlanmış çocukların itiş kakışları ve bozulan trafik lambası yüzünden trafiği düzenlemeye çalışan polisin çaldığı düdüğü...

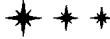
Öyle ansızın olmuştu ki her şey... Önce, büyük bir gürültü çınlamıştı kulaklarında. Bir rüyanın içinde gibi ya da en kötüsünden bir film! Karşıda şakalaşan mavi gözlü çocukla göz gözeydi... Havaya fırlayışını, parçalara ayrılışını gördü... Saniye sürmüş müydü? Hemen önüne düşen bebek arabası

olmasa, kendine gelebilir miydi? Mevsim sonbahar, iklim kırmızıya bürünmüştü. Kan gölünün orta yerinde ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Biraz önce düdük çalan polis yerinde yoktu. Hemen yanı başındaki büfenin önünde, kan revan içinde yatıyordu. Sonra yanmaya başlayan otomobiller vardı bir de ama en fazla dikkatini çeken şey, ayağının önüne düşen bebek arabasındaki sestti. Hızla eğildi ve bebeği sıkışıp kaldığı bebek arabasından çıkardı. Aynı anda parmağını tutan bebeğin yüzüne bakmaya korkuyordu ... çünkü ... çünkü gövdesi kanıyordu. Bebeğin sıcak parmakları gevşedi ve inler gibi bir ses çıktı kaybolan bakışlarıyla birlikte...

Hayatında o kadar çaresiz hissettiği başka bir an olmuş muydu? O bomba sadece caddeye değil, Can'ın hayatına da düşmüştü. Neredeyse bir yıldır, başa çıkamadığı kapkara bir kaosun içinde, travmadan travmaya sürükleniyordu.

Yanı başında, bebekler, çocuklar, henüz süt veren anneler ölmüştü. Yanı başında görev yapan meslektaşları ölmüştü ve o anda orada bulunan birçok kişi... O ise, topu topu birkaç saniye süren olayı hiçbir şey yapamadan, sadece izlemişti.



"Hey! Komiser! Ne oldu? Niye yürümüyorsun?"

Gaye hiç tasası yokmuş gibi şakıyordu şen sesiyle. Onun bu delibozuk tavırları Can'a çok iyi gelmişti aslında. O, ele avuca sığmaz ruhuyla, Can'a yaşamın aydınlık penceresini göstermişti sanki.

"Dönelim mi artık Gaye? Eve giderken şu köşedeki tatlıcıya da uğrarız."

"Ne! Tatlıya yerimiz kaldı mı?"

"Eve gidene kadar yer açılır, merak etme sen."

Eve geldiklerinde, her ikisi de daha dingin ve rahat hissediyordu kendilerini. Biraz hava alıp sohbet etmek çok iyi gelmişti. Gaye televizyonu açıp kanepeye uzanarak Can'a baktı. Elindeki tatlı poşetini mutfığa bırakarak yanma gelmişti.

"Film izleyelim mi Komiser?"

"Olur ama fazla bir şey yok. Annemlerde duruyor benim koleksiyon."

"Olanların içinde, senin en sevdiğini izleyelim o zaman."

"Peki." Can, film CD'lerinin olduğu kutuyu eline alarak birini seçti ve Gaye'ye dönerek "Yeşil Yol'a ne dersin?" diye sordu. Gaye, kendine tatlı tatlı bakan bu adamdan gözlerini alamadı. O sert duruşunun altında nasıl biri gizliydi?

"Bu filmi kaç kez izlediğimi bilmiyorum? Kaç kez izleyeceğimi de... Benim nezdimde, yapılmış en iyi filmlerden biridir."

"Gözlerin mi sulandı senin?"

"Sen peçeteyi yanı başıma koy zaten."

"Yok, izlemeyelim o zaman. Başka bir şey bakalım. Zaten moralin bozuktur."

"Hayır, hayır lütfen... İzleyelim." Can, başını hafifçe yana doğru eğdi ve CD'yi yerleştirdi. Gaye'nin büzüşmüş haline bakarak, "Üşüyor musun?" diye sordu.

"Biraz."

İçeriye giderek ince bir battaniye getirdi ve gözlerini ayırmakta zorlandığı, büyüüne kapılmaya başladığı güzel kızılın üstüne örttü.

“Hadi otur artık. Başladı işte!”

Gaye'nin tam karşısındaki kanepeye uzanarak yas-tığı hafifçe düzeltti. Bu film onu her izlediğinde etkilemişti ancak, Gaye'nin tüm sessizliğiyle akmaya başlayan gözyaşları, durumu farklılaştırmıştı. Üstelik kanepenin kol kısmına sırtını dayamış, dizlerini de karnına doğru çekerek kendini iyice kaptırmıştı. Sanki defalarca izleyen o değilmiş gibiydi.

“Gaye?”

“Özür dilerim... Ben...” Gaye hıçkırımlarla ağlıyordu. Yüzünü kollarının arasına gizlemiş, tüm vücudu sarsıla sarsıla titriyordu.

Can, yerinden fırlayarak onun yanına oturdu ve “Gaye ... yüzüme bak. Lütfen... Gaye?” dedi ısrarla ama Gaye başını kaldırmadan etinden et kopar gibi sesini bastırmaya çalışarak ağlıyordu. Onun, içinde tuttuklarını taşıyamadığının farkındaydı Can. Sinirleri boşalmıştı artık.

Kollarından tutarak kendine doğru çekti ve sımsıkı sardı Gaye'yi.

“Şşşt... Ne oluyoruz Avukat? Bu sadece bir film...”

“Sadece bir film değil Komiser!.. Dünyanın, tüm adaletsizliğini yüzümüze defalarca çarpan bir yapıt...”

Belli belirsiz gülümsedi Can ve yüzüne sicim gibi düşen yaşları usulca sildi.

“... ama sen bu yapıt için ağlamıyorsun değil mi?”

Gaye, dudaklarını birbirine bastırarak başını “hayır” anlamında salladı ve ağlamaya devam etti. Gözyaşları uzak yollardan geliyor gibiydi. Derin ve iz bırakan bir nehir... Temiz ama coşkulu...

“Korkuyor musun?”

“Çok korkuyorum Can!..” Gaye’nin dudaklarından ilk kez tek başına duyuyordu ismini. Ya “Can Komiser” ya da “Komiser” diye hitap ederdi kendine. Şimdi ise, adını daha önce hiç kimseden duymamış gibi hissediyordu. Sulu gözleri sarıdan, elaya gem vurmaya başlamış, göğsünde bir yerlere batıyordu. Neler oluyor, gerçekten anlayamıyordu ama tek bildiği Gaye’nin ona çok iyi geldiğiydi.

“Özür dilerim, geceyi tatsızlaştırdım.” Başını sallayarak Gaye’nin çenesini tuttu ve bakışlarını kurşun gibi gözlerine vurdu.

“Sen... Sen nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Sen etrafındaki insanların hayatına, ancak tat verebilirsin.”

“Tuz, biber gibi mi yani?” Gaye gülümsemeye başlamıştı.

“Hah, tam da öyle işte! Tuz, biber gibi ... hatta daha çok biber.”

Gaye’nin gözleri, gözlerini bırakmıyordu ve Can artık dayanamıyordu. Çenesini tutan parmakları hafif dokunuşlarla yanağı ve boynu arasında bir yere kaymıştı ve aklı damla damla ona doğru akıyordu. Gözleri, usul usul bakışlarından ayrılarak dudaklarına kaydı ve doğru-yanlış, siyah-beyaz, her şey birbirine karıştı.

Dudakları dudaklarına değil, ateşe değmişti. Öptükçe yanıyor, yandıkça daha fazlasını istiyordu. Kendisini bu denli kaybetmeye hazırlanırken, Gaye de hiç yardımcı olmuyordu. Dur demiyor, geri çekilmiyordu. Çıkamaz bir sokak gibiydi Gaye, kaçışı olmayan, yolundan dönemediği...

Gaye'nin sırtında gezinen parmakları yüzünden, bünyesinde zerre mantık kalmamıştı. Tek bildiği, bir ateşin içine düştüğü ve külleri savrulmadan çıkmayacağıydı.

Işığı bulduğu bir çift göz için insan neler yapmazdı ki? Geçmişini unuttur, geleceği hayal etmezdi. Sadece o anın değeri ve heyecanı vardı ve Can ilk kez, bir kadından bu kadar etkileniyordu. O daha önce hiç ateşe dokunmamıştı. Peki ya ateş daha önce bu kadar harlı yanmış mıydı?

Bu soru zihnini fazlasıyla kurcaladı ve kendisini Gaye'den usulca geri çekerek derin bir nefes aldı. Yanakları al al olmuş şaşkın gözlerle kendisine bakan kıza ne diyeceğini bilemiyordu. Biraz sonra olacaklar için pişmanlık duyabilirdi. Onun aile yapısını az çok bilirken, bunu yapamazdı.

"Gaye ... ben..."

"Özür dilerim... Bu aptallıktı. Gerçekten... Çok utanıyorum." Gaye, resmen koşar adımlarla yatak odasına girmiş ve kapıyı hızla kapatmıştı. Nasıl! Nasıl yapardı böyle bir şey! Can onu bırakmasaydı, yaşadıkları şeyin sonuna kadar gidecekti. Bu kadar mı kaybetmişti kendini?

Yatağa uzanarak, başını yastığa gömdü ve üzerini sımsıkı örttü. O kas yığını, lanet olası adamın yakışıklılığı başını döndürmüş olmalıydı! Kim bilir hakkında

neler düşünmüştü? Basit ve pervasız davranmıştı! Çok utanıyordu, çok! Bir daha onun yüzüne bakamazdı.

Can, Gaye'yi utandırmamak için peşinden gitmemişti ama onunla konuşması gerektiğini de biliyordu. Bu basit bir şey değildi, tüm hücrelerinde hissetmek istemişti Gaye'yi. Kalbi hızlanmış, ruhu etkilenmişti.

Koridorda yürürken, kendiyle savaştı. Ne olursa olsun, Gaye onun evinde misafirdi ve uzak durmalıydı; fakat yapamıyordu. Kapıya hafifçe vurarak bekledi.

"Gaye, uyumadıysan konuşalım mı biraz? Lütfen." Onunla konuşmak bir yana, yüzüne bile bakamazdı. Uyuyor gibi yapmak en iyisiydi.

Odadan ses çıkmayınca, ısrar etmedi Can. Onun uyumadığına emindi ancak, üstelemedi. Nasıl olsa konuşacaklardı.

Ne Gaye ne de Can erken uyuyabilmişti. İkisi de aynı şeyi düşünüp duruyordu. Sabahın ilk ışıkları eve vurmaya başladığında, Gaye hissettiği susuzluğa yenik düşerek odadan çıktı. Can bu saatte uyuyor olmalıydı. Tüm sessizliğiyle salona girdi ve tahmininde haklı olduğunu görünce rahatladı. Mutfak bölümüne geçerek bir bardak su içti. İçi yanmıştı, ikinci bardağı doldurdu ve Can'a doğru yaklaştı.

Yüzü huzursuz, soluk alış verişleri hızlıydı. Canı yanıyor gibi küçük iniltieler dökülüyordu dudaklarından. "Hasta mı acaba?" diye sessizce mırıldandı ve yama oturdu.

"Kaçın! Kaçın!" Can, geceyi bölen bir çığlıkla oturur pozisyona gelmişti. Nefesi hırıltı, bakışları korku

içindeydi. Alnından dökülen teri umursamadan, elle-riyle yüzünü kapattı. Gaye, onun bu hali karşısında ol-dukça şaşkın ve ne yapacağını bilmez halde, boş göz-lerle bakıyordu. Bu sadece bir rüya değildi, daha farklı bir hâl vardı Can'ın yüzünde.

Yüzüne kapattığı elleri tutarak kendine doğru çekti ve yüzüne bakmasını sağladı.

"Tamam, geçti. Kötü bir rüyaydı." Gaye'nin son söy-lediği cümleyi tekrarlayarak "Kötü bir rüyaydı..." dedi ve ellerini tutan ellere baktı. Gaye, onun bakışlarının ta-kıldığı yeri fark eder etmez, elini çekti ve sehpanın üze-rinde duran sudan bir bardak uzattı.

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Hadi uyu artık."

Gövdesini tekrar yastığa bırakarak derin bir soluk aldı. Gaye halen yanı başında oturuyordu ve gitmesini hiç istemiyordu. Hafifçe kenara kayarak onu kendine doğru çekti.

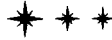
"Gel buraya. Sadece uyuyalım." Ona fikrini sorma-mıştı bile. Gaye'nin başı bir kedi gibi sessiz, göğsünün üzerindeydi ve Can bunu yıllardır yapıyormuş gibi ra-hattı. Gaye gönül teline dokunmuştu bir kez, ötesini be-risini düşünmeyecekti.

"Can!.."

"Şşşşt. Uyu hadi."

Bazen, bulunduğun yerin ait olduğun yer olduğunu çok iyi bilirsin. Bu hissi yaradan kalbe vermişti. Buldu-ğunda, bilirdi insanoğlu. Tıpkı Gaye ve Can gibi huzura bulanır, konuşmasa da o içsel kabullenmeyi yaşardı.

Can, kollarında tuttuğu değerin farkında, bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu. Gaye bir iki gün sonra bu evden gidecekti. Ancak, uzaklaşmasına izin vermemeliydi. Bu aksi kızla aralarında oluşan çekimi yok sayamaz, görmezden gelemezdi. Evet, biliyordu, çok ani olmuştu. Birden karşısına çıkıp aniden değiştirmişti ruhsal halini... Onunla konuşacak ve yeni bir başlangıç yapmayı deneyecekti Can.



Uyandığında kanepede yalnızdı. Gaye ortalarda görünmüyordu. Yatak odasına gittiğinde, yatakta çapraz bir şekilde uyuduğunu gördü. Onu saatlerce izleyebirdi ama uyandırmak istemedi. Dolaptan kıyafetlerini alarak banyoya gitti ve uzunca bir süre suyun altında kaldı. Bugün çok işi vardı ve dinç olmalıydı.

Tam kapıdan çıkacakken, aklına gelen şeyle geri döndü.

"Gaye!.. Gaye!.. Kalk, hadi kalk." Gaye yatakta hafifçe kıpırdanarak kafasını yastığa gömdü. Can'ın sesi miydi? Yoksa rüya mı görüyordu?

"Gaye ben çıkıyorum. Kalk şu kapıyı arkamdan iyice kilitle."

"Hımm... Tamam, sen çık. Ben kilitlerim sonra."

Can, onun yüzüne bakmamak için kalkmadığını anladığı an yanma uzandı.

"Sen... Neden yüzüme bakmıyorsun? Utanıyor musun yoksa?" Gaye'den hiç ses çıkmıyordu. Onun bu hali çok hoşuna gitmişti Can'ın. "Sen, utanmayı biliyordun demek."

Gaye, anında başını gömdüğü yastıktan çıkarıp, dizlerinin üzerinde dikildi.

“Komiser! Bence laflarına dikkat etsen iyi olur.”

Can'ın o masum bakan, tatlı tatlı gülümseyen yüzünü görene kadardı her şey. Âdeta dili tutuldu. Buna nasıl dayanırdı insan.

Öyle güzel görünüyordu ki dayanamadı Can ve ani bir hareketle Gaye'yi belinden tuttuğu gibi kendi üzerine doğru çekti. Dudakları dudaklarına an kadar uzakta ve kıpkırmızıydı. Sesi olabildiğine kışkırtıcı... “Etmezsem ne olur?” dediğinde, Gaye kanının çekildiğini hissetti. Alışık olmadığı, çok yabancı duygulardı bunlar. İlk defa kadınlığının ve onun getirdiği isteklerin etkisindeydi.

Bir mıknaşta çekiminde gibi... Rüzgâra kapılmış gibi... Kaçırıyordu bakışlarını o kara gözlerden. Aralarında her an daha fazla büyüyen bir şey vardı. Direnmekte zorlandığı, adını bal gibi bildiği...

Tutku, etrafı ateşe vermeye hazır nöbette. Hava görmezden gelinemeyecek kadar kıvılcımlı ve sert.

Aslında hiç tanımadığı bir adam tarafından, bu denli allak bullak edilmek, çok korkutuyordu Gaye'yi. Canı yanabilir, üzülebilir ve hatta ona öyle bakmaya devam ederse, dibe vurabilirdi.

Geri adım atmanın tam zamanıydı ancak yapamıyordu.

“Gaye!..”

Sesi çok eski bir şarkıdan gelir gibi ruhuna ulaştığında, tüm vücudu titriyordu ve Can, milim milim dudaklarına yaklaşmıştı. Gözleri ve dudakları arasında

gidip gelen bakışları karşısında, küçük bir kanarya kadar esir hissediyor, kendine şaşırıyordu.

Ancak, bir anda kendini Can'ın kucığında bulmayı hiç beklemiyordu. Dış kapıya doğru yavaş adımlarla yürürken, bir yandan da brifing veriyordu.

"Geç kaldım, çıkmam lazım. Kapıyı sıkıca kilitle ve sakın ola ki kimseye açma. Sütçü, tüpçü, sucu, vesaire... Hiç kimseye! Anladın mı?"

Gaye'yi yere indirmişti ancak ellerini boynundan çekmemişti. Bir kediye dönmüş olan kızıl, aklını başından almaya hazır, hafifçe başını sallayınca gülümsedi ve "Güzel." dedi.

Can, dış kapıyı açarak merdiven boşluğuna doğru birkaç adım atmıştı fakat gözleri halen Gaye'deydi. Garip bir şekilde, onu kendi evinin kapısında görmekten, büyük bir haz duymuştu. Kendi evinde, kendine aitmiş gibi...

"Kendine dikkat et Komiser!" Tam da buydu işte. Onun için endişe duyan ısıltılı gözler... Yüzü... Saçları... Bu iş biter bitmez konuşacaktı Gaye ile. Ona doğru yaklaştı. Ellerini rengini çok sevdiği saçların içine bırakarak okşadı ve dudaklarından kendisi küçük ama etkisi büyük bir buse aldı.

"Hadi, içeri gir artık." Sesi boğuk ve hırıltılıydı. Can uzak bir ülkeden, belki dünya dışından evine, kendine gelmiş gibiydi. Ani ama yerinde bir kendini buluştu bu. Geleceğin planını yapacak, hissettiklerinin kıymetini bilecek olgunluktaydı artık. Otuz dört yaşma yeni girmişti ve yaşının da çok üstünde bir bilgi birikimine sahipti. Gaye ondan neredeyse yedi yaş küçüktü ama

cesareti, doğruluğu ve hatta patavatsızlığıyla ona çok güveniyordu. Ayrıca, ciddi anlamda başını döndürüyordu ve gerçekten çok güzeldi. Son on gündür, kalbinin daha hızlı ve farklı attığını bildiği içindi tüm derdi. O kadar ters düştüğü bir kızın kendine bunları hissettirmesini önce kabullenememiş, sonra da bu hali kendi yoluna bırakmıştı. Nasıl olsa, su akar yatağını bulurdu.

Otomobiline atladığında, Savcı ile bir kez daha konuştu. Operasyonu bugün yapacaklarını çok az kişi biliyordu. Birkaç ekip organ naklinin yapıldığı hastaneye, Can ve ekibi ise asıl para temizleme merkezi olan şirkete baskın yapacaktı. Organ çetesinin başında kim olduğunu Gaye sayesinde bulmuşlardı ve bu, işlerini kolaylaştırmıştı. Sonrasında yapılan incelemeler, tüm kurguyu çorap söküğü gibi çözmelerine yardımcı olmuş ve operasyon için hazırlanmışlardı.

Son kez, Savcı ile operasyon planını gözden geçirerek, harekete geçmişlerdi. Beklediklerinden daha kolay ve yolunda giden bir baskın olmuş ve hedeflerindeki insanlar yakalanmıştı. Bundan sonra tüm delilleriyle birlikte mahkemede hesap vereceklerdi ki kolay kolay kurtulamayacakları aşikârdı.

Savcı ile tokalaşırken, adamın yüzündeki gülümsemeye takıldı. Muzip ve meraklı bakışlarla, "Avukat'tan kurtuldun sayılır." dediğinde, ne hissedeceğini bilemedi Can. Ondan kurtulmak? Bunu tabii ki istemiyordu!

"İlk fırsatta Gaye Hanım'ı yemeğe davet edeceğim. Onun gibi cesur bir kadını tanımak için sabırsızlanıyorum."

İki yana sarkmış elleri etini parçalamak istercesine yumulmuş ve ne yapacağını bilmez halde bakıyordu. O kızıl, eğer bir başkasına da ona baktığı gibi bakarsa! Yakardı ortalığı!

"Neyse, her şey için teşekkür ederim Komiser'im! Beraber çalışmak güzeldi."

Tokalaşmak için bekleyen adama ifadesiz gözlerle baktı ve uzatılan eli sıkıca kavradı. Ne olursa olsun, o adaletli ve dürüst bir adamdı. Ülkenin böyle insanlara ihtiyacı vardı.

"Görüşürüz Savcı'm!"

"Görüşeceğiz tabii."

Savcı'dan ayrıldıktan sonra, otomobiline doğru yürüdü ve direksiyonun başında hiçbir şey yapmadan bir süre bekledi. Gaye, operasyonu televizyondan duymadan kendisi anlatmalıydı.

Önce, evin önündeki ekipleri gönderdi. Sonra da basamakları ikişer ikişer çıkarak, kapının önüne geldi. Elindeki anahtarla kapıyı açıp içeri girdiğinde, ortalarda kimse yoktu.

"Gaye!" Banyodan şı sesi geliyordu. Kapıyı hafifçe tıklatarak "Gaye!" diye tekrar ettiği an kapı açılmıştı ancak, o tüm bildiklerini unutmuştu. Gaye, Can'ın bornozunu giyinmiş, saçlarından süzülen suları umursamadan ona bakıyordu. Gözlerini kaçırarak yaşı çoktan geçmişti. Kaldı ki Gaye de buna izin vermiyordu. Cam parlaklığındaki teni, kırmızıya yüz tutmuş dudakları ve çığlık çığlığa yanan bakışları göz bebeklerindeydi.

"Ben ... rahatlamak için..."

Can soluğunun kesildiğini hissediyordu. Derin bir nefes alarak, serseme dönmüş bünyesini toparlamaya çalıştı.

Bazen yok olmak isterdi insan... Geçmişte, gelecekte, nefretinde, mutluluğunda ve istediği tende... Bu da o anlardan biriydi. Gaye'de yok olmak istiyordu Can. Hiç kimseyi bu kadar kuvvetli istememişti. Resmen titriyordu. Bu bir büyü olmalıydı. Kızıl Cadı... Ona neler yaptığını biliyor muydu acaba?

"Giyinsem iyi olacak."

"Bence de." Gaye ellerini bornozun yakasına götürerek, üzerine zaten birkaç beden büyük olan bornozu iyice kapattı. Görünen bir şey yoktu aslında. Can'ı etkileyen onun varlığıydı artık. Bir şeyler olmuş, Can kendini başrolünü Gaye ile paylaşacağı, sonunun nasıl biteceğini bilemediği bir film çekiminde bulmuştu. İklim değişiyor, o ise ne yapacağını hiç bilemiyordu.

Salona geçerek camı açtı ve ellerini pervaza dayadı fakat dışarıdaki soğuk hava yetmedi ona. Solukları halen hızlı, kafası alaboraydı. Belki de acele ediyordu?

"Aç mısın?"

Gaye'nin sesini duyunca hızla döndü. Üzerindeki renk, eskiden de bu kadar güzel miydi? Yeşilin hangi tonuydu bu? Kontrolünü kaybetmek üzereydi ve buna engel olmalıydı.

"Gel, konuşalım biraz."

"Operasyonu mu anlatacaksın?"

"Nasıl yani?"

"Sence?"

"Yuh! Bu kadar mı hızlı?"

"Tüm kanallar verdi neredeyse. Niye söylemedin bana?"

"Gerilmeni istemedim."

"Yeterince gergindim zaten! Hem de günlerdir!"

"Biliyorum."

"Bitti mi artık? Gidebilir miyim?"

Yutkundu Can... Ömrünün hangi durağıydı Gaye? Adı neydi? Bu yolun devamı var mıydı?

Gaye ayağa kalkmıştı bile. Elini cana uzatarak, "Her şey için, teşekkür ederim." demişti ancak, Can'ın gözleri kordan bir kale gibiydi. Hem yakmak için sabırsızlanıyor hem de ardına gizlediklerini koruyordu.

Önce eline, sonra da onun yüzüne baktı. Can elini uzatmadığı için eli havada kalmıştı.

"Kal bu gece..."

O böyle masum ve güzel baktığında, ne yapacağını bilemiyordu Gaye. Eli ayağı birbirine karışıp bir şapşala çeviriyordu onu. Hiç, hem de hiç iyi gelmiyordu bu hal-ler ona.

"Yok... Gideyim artık. Hem babamlar da merakta kalmasın."

"Peki." Can'ın suratı düşmüş, yüzüne bir aksilik si-rayet etmişti.

"Taksi çağıralım mı? Babamlar eve geçmiş midir acaba?"

"Ben bırakayım seni. Konuştuk bir saat önce. Gideceklerdi."

Yemeğe çıktıkları gecenin üstünden neredeyse bir hafta geçmişti ancak, tek bir telefon bile gelmemiştii Kenan'dan. Onca plan yaparken, bunu hiç hesaba katmamıştı. O gece her şey çok yolunda gitmişti ve Kenan gözlerini bir an bile ayırmamıştı Zeynep'ten. Bu yüzden sorunun ne olduğunu bir türlü kestiremiyordu. Aralarında geçen konuşmaları defalarca gözden geçirmesine rağmen, Zeynep'in dikkatini çeken hiçbir şey yoktu. Kenan'm onu hiç aramamasındaki nedeni anlayamıyordu.

Her şey mi aksi giderdi? Amcasının cephesinde de hiçbir şey yolunda değildi. Yine dönememişti evlerine. Canan ile dertleşmek her zaman iyi geldiği için onun yanındaydı fakat onun da iş görüşmesi bir türlü bitmek bilmemişti. Canan gerçekten çok iyi bir mimardı. Onunla okuldan tanışıyorlardı. Zamanla arkadaştan çok öte, kardeş gibi olmuşlardı.

"Pişştt, güzellik! Ne o, çok dalmışız."

Yarım yamalak gülümsemeye çalışarak ayağa kalktı.

"Nihayet! Çıkalım mı artık?"

"Otur biraz, bir mail bekliyorum. Onu onaylayıp çıkarız."

"Çok daraldım Canan! Halen aramadı."

"Evet, bu gerçekten şaşırtıcı..."

"Tüm planlar çöpe gitti!"

"En baştan yanlıştı zaten! Kabul et!"

"Yanlış mı? Ne yanlış! Asıl o adi adamın amcama attığı iftiralar yanlış!"

"Yanlışsa, yanlışla karşılık vermek ne kadar doğru peki?"

"Merak etme, beyimizin sesi soluğu kesildi zaten."



Kenan, Can ile konuştuktan hemen sonra, ilk önce babasına Gaye'yi görmeye gitti. Herkes bir nebze olsun rahatlamış hissediyordu. En çok da Erkan... Bir daha kızına vereceği davaları kırk kez inceleyecekti. Ona bir şey olduğunu veya olacağını düşünmek bile delirmesine sebebiyetti. Kenan, Ecem ve Gaye'yi aynı masada neşe içinde yemek yerken görmeyi özlemişti.

Onların neşe içinde olduğunu görmek, gerçekten çok iyi gelmişti ruhuna. Ecem annesinin yanındaydı ama içi rahat etmemiş ve yanma getirmişti. Son bir hafta en çok da ona zor gelmişti.

Kenan, ailesini herhangi bir tehlikeye atmamak için Can'ın dediklerine uymuş ve telefonunu ofiste bırakarak,

kendisini Sapanca'ya atmıştı. Bu zaman dilimi içinde hem kafasını dinlemiş hem de uzun uzun düşünmüştü. Tek bildiği şey, Zeynep'i deli gibi özlediği idi. Bu beladan kurtulur kurtulmaz ona gidecek ve hislerinin şiddeti hakkında konuşacaktı Nitekim öyle de yaptı. Önce evine gitti ama yoktu. Dadısından, Canan'ın yanında olduğunu öğrenince hiç beklemeden gaza basarak soluğu orada aldı. Mesai saati bitmek üzere olduğu için, çalışanlar evine dağılıyordu. Çıkmak üzere olan sekretere tüm sempatikliğiyle gülümseyerek "Merhaba, arkadaşım Canan beni bekliyor, girebilir miyim?" deyip, baş onayı aldıktan sonra yoluna devam etti.

Zeynep'i uzaktan da olsa görmüştü. Canan'ın cam bölmeli ofisinin tam ardındaydı ancak, koyu bir şekilde tartıştıkları için Kenan'ı fark etmemişti.

"Bak! Amcamın içeride yatmasının tek nedeni Kenan, tamam mı ve ben ona bunun hesabını sormadan rahatlamayacağım; hatta ... hatta ölmeyeceğim!"

Ne! Nasıl bir oyunun içine düşmüştü! Amcası kimdi? Gözleri çakmak çakmak olmuş, beyinde sesler uğulduyordu. Ondan intikam almak isteyen bir kadın vardı ve o tam bir aptal gibi yemi yutmuştu!

Sinirden tüm vücudu kaskatı kesilmiş, duyduklarını idrak etmeye çalışıyordu.

"Bak, Rifat amcaya düşkünlüğünü biliyorum ama iyi düşün derim."

"Hayır, hayır Canan! Bu düşkünlükten çok öte! O benim tek varlığım ve şimdi hiç hak etmediği bir yerde! Bunun intikamı öyle hafif olamaz değil mi Canan? O pisliği nikâh masasına

kadar getirip, orada öylece bırakacağım. Hayal kırıklığının ne demek olduğunu o da benim gibi öğrenecek!"

"Zeynep, sen çıldırmış olmalısın!"

"Göreceksin Canan, göreceksin."

Kenan işittiklerinin şokuyla, "Rıfat... Rıfat Soyder..." diye içinden tekrar etti. Ne yani, onun yeğeni miydi Zeynep? Nasıl, nasıl olurdu? Duyduklarına göre, kız kendine intikam için yaklaşmıştı. Yumruğu, tırnakları etine geçecek kadar sıkıydı. Gözleri öfkeyle kısıldı ve hızlı adımlarla merdivenlere yöneldi. Otomobile binerken tekrarlıyordu...

"İntikam nasıl alınır, sana bunu göstereceğim Zeynep! O pislik herifi nasıl da pırlantaya çevirmişsin zihninde! Benimle oynamak ne demekmiş, çok yakında anlayacaksın!"

Kendini tam bir şapşal gibi hissediyor, sinirden kabına sığamıyordu. Az kalsın o küçük şeytanın tuzağına düşecekti!

"Ramak kalmıştı ramak! Ulan benim sana esir olmama ramak kalmıştı!" Gazı köklerken geriye doğru iyice yaslandı ve duyduklarını tekrar tekrar anımsadı. Bir kelimesini bile unutmak istemiyordu.

Bu sinirle gidebileceği tek yer vardı. Deniz ablasının yanı... O varlığıyla her daim iyi gelmişti Kenan'a. Eczanenin önüne geldiğinde etrafa şöyle bir bakındı. Her şey aynı gibiydi... Geçmişteki gibi... On sekiz veya on dokuz yaşındaydı Deniz'in yanına işe girdiğinde. Okumayı bıraktığı için pişmanlık duysun diye, her gün kar kış demeden cam sildirirdi. Sonra, onu dershaneye yazdırışını

ve bunun için hissettiği sevinci anımsadı... Annesi ameliyat olduğunda, yanlarında bir tek o vardı... Kimsesiz günlerinin yegâne ışığıydı Deniz...

Karşı kaldırıma baktı sonra... Vakit akşamdı ve çok yağmur yağıyordu. Deniz orada öylece durmuş, her zerresine kadar ıslak, sessizce ağlıyordu. Koluna girip evlerine götürmüş, Gülsu'nun yaptığı börekleri, sarmaları yiyerek sohbet etmiş ve hatta ilk defa o gece Kenan, annesinden hiç görmediği, tanımadığı babasını dinlemişti. Deniz'in, o gece neden o kadar ıslak olduğunu da anlamıştı. Âşıktı Deniz ablası ve Ateş o vakitler başka bir kadın ile evliydi. Deniz'in o devleşmiş aşkından habersizdi. Ne çok şeyler yaşamış, ne çok acıyı paylaşmışlardı. Deniz, onun için ablaların sultanı, insanların en güzeliydi.

O öyle iyi ve tatlıydı ki... Ateş ile evlendikten sonra, onun minicik bebeklerine bile anne olmuş, belki ondan bile fazla sevmişti... Kenan'ın anne ve babası birleştikten sonra, Ateş ve Deniz yine en yakınları olmuştu... Ayrıları gayrıları yok, ne varsa beraberdi.

Gülümseyerek eczaneye doğru ilerledi ve içeri girdi. Deniz tıpkı yıllar öncesinde olduğu gibi masasının üzerine sinmiş sessizce ağlıyordu.

"Deniz abla? Neyin var?" Sandalyesini çevirip kendine doğru çekerek, Deniz'in yüzünü avuçlarının içine aldı ve her zaman yaptığı gibi başını öptü.

"Ooo, ne olmuş benim sultanıma..."

"Çocuğum olmuyor... Daha ne olsun." Deniz'in yeşilin türlü türlü rengini barındıran gözlerine baktı. Onun ağlamasına hiç kıyamazdı.

"Kızım, senin kocan doktor değil mi? Gitmediniz mi bir doktora? Belki sorun sende değildir?"

"Unuttun galiba, evdeki ikizler kocamın çocuğu."

"O da doğru. Doktor ne diyor?"

"Stres yapıyormuşum, o yüzden olmuyormuş. Bir sorun yokmuş."

"E ne stres yapıyorsun o zaman? Yapma sen de!"

"Kenan! Sana bir uçarım, görürsün o zaman."

"İyi, ağla o zaman, tamam ağla hadi!"

"Ya ben ne konuşuyorum ki zaten seninle bunları! Kimse yokmuş gibi!"

"Unuttuysan hatırlatırım, bana zaafın var. Gelinlik seçmeye bile beni götürmüştün yanında, beni hem de!"

"Doğru valla, senin gibi kazuleti niye göturdüm ki ben. Ay bazen bende de akıl kalmıyor hiç."

"Çok komikti o günler değil mi abla?" Kenan, mavi gözleriyle ıslıl ıslıl bakarken, Deniz'e de o günü anımsatmıştı. Gülümseyerek omzuna vurdu Kenan'ın.

"Komikti cidden..." Kenan'ın başını eğip, gözlerini yakalamasına izin verdi. Bu çocuk kardeşten farksızdı onun için ve bazen ağabeyi Kaya'ya anlatamadıklarını anlatırdı Kenan'a.

"Yanlışı anlama, ikizler benim için çok özel; ama bir kadın olarak, hamileliği de yaşamak istiyorum."

"Bunu söylerken neden çekiniyorsun abla? Tabii ki isteyeceksin. Daha doğal ne olabilir ki? Açıkçası ben de seni en şişko halinle görmek için sabırsızlanıyorum."

Deniz, gülümsemeye çalışarak yüzünü sildi ve derin bir soluk alıp verdi.

“Sanırım Ateş seninle aynı fikirde değil...” Deniz’in yeşil gözleri yine sulanmaya başlamıştı. Belli ki olamayan bir bebekten daha fazlası vardı.

“Benim bu konuyu gereksiz abarttığımı düşünüyor. Zaten evde iki çocuk varmış ve...”

“Ben onun da bir çocuk daha istediğini sanıyordum.”

“Eskiden... Yani önceden evet ama şimdi, bundan pek de emin değilim.”

“Kavga mı ettiniz siz?”

“Bu aralar, bana kavga edecek kadar bile vakit ayırmıyor.”

“Haksızlık ediyorsun. Doçentlik için dosyasını hazırlıyor, o yüzdendir.”

“Öyle mi diyorsun?”

“Tabii ki onun gibi karısına âşık kaç adam var ki?”

“Baban olabilir mi acaba?”

“Evet, o da var. Aslında...”

“Aslında ne?”

“Ben de olabilirdim ama...”

“Âşık mı oldun yoksa? Doğru söyle.”

“Seninle konuşmak için gelmiştim buraya.”

“Benim derdime düşünce, kendini unuttun tabii.”

“Neyse otur hadi, anlatayım da bana akıl ver.”

“Akıl? Bende kaldı mı o dediğinden?”

“Biriyle tanıştım. Gaye ile yemeğe çıkmıştık.”

“Dur dur! Gaye iyi değil mi? Yani bu iş bittiğine göre?”

“Gayet iyi, merak etme.”

“Güzel, kaldığın yerden devam et anlatmaya.”

“İşte tam karşımızda iki tane hanımefendi oturuyordu. İkisi de birbirinden güzel ve birisi fena çarptı beni. Böyle bakışları, duruşu, masum ifadesi...”

“Hımm... Haline bakılırsa, bu çarpılmışlık devam halinde...”

“Neyse, ben bunun adresini buldum, evine kadar da gittim. O gün biraz konuştuk. Anne, babası ölmüş ve amcası tarafından büyütülmüş. Sonra ertesi akşam yemeğe çıktık. Her şey o kadar güzeldi ki... O yine masum ve güzel... Ben yine kendimden geçmiş...”

“Eee, sorun ne o zaman?”

“İşte Gaye’nin bu belalı işi çıkınca, biliyorsun bir hafta kadar kabuğumuza çekildik ve arayamadım. Bugün saat dört gibi evine gittim. Evdeki hanımefendi, Canan’ın, yani arkadaşının iş yerine gittiğini söyledi. Ben de soluğu orada aldım. Emrivaki yapıp yemeğe çıkaracaktım güya.”

“Reddedildim deme bana! Seni reddeden kızın alnını karışlarım.”

“Yok, öyle olmadı. Onlar koyu bir sohbetin içindeydi ve ben de istemeden kulak misafiri oldum. Hatırlar mısın Rıfat Soyder’in tutuklu yargılanmasında epey büyük bir rolüm olmuştu.”

“Hatırlıyorum tabii.”

"İşte kız onun yeğeniymiş. Amaç benden intikam almakmış."

"Hadi canım! Nasıl yapacaktı bunu?"

"Ne bileyim ben! Kendine kör kütük âşık edip, tekme-yi koyacaktı herhâlde."

"Allah Allah! Bak sen şuna! Görme bir daha şunu! Kız mı yok sana?"

"Öyle kolay değil o iş! Ben de Kenan isem, bunu ona yedirtmeden bırakmam!"

"Saçmalama! Uzak dur diyorum!"

"Asla! Tam aksine, onun o şahane planını ona karşı uygulayacağım; hatta bir adım daha ileri gidebilirim."

"Ne demek o?"

"Görürsün!"

"Kenan!"

"Oh, anlattım rahatladım abla ya!"

"Tabii, beni de iyice strese soktun."

"Yemeğe çıkalım mı?"

"Aslında iyi olur. İkizler de babaannelerinde bugün. Ateş desen nöbetçi..."

"Süper, kalk hadi. Eczaneyi kapatalım, saatte gelmiş baksana. Seni çok güzel bir yere götüreceğim."

"İyi madem..."



O gece Deniz ile yaptıkları muhabbet, öfkesini azaltsa da fikrinden döndürememişti. Rıfat Soyder'in dava

dosyasını eline alarak tekrar tekrar okudu. Adam kaçakçının önde gideniydi ve servetinin büyük kısmı bu yoldan elde edilmişti. Telefonunu eline alarak, Zeynep'in isminin üzerine geldi. Aramak ile aramamak arasında düşünürken, Deniz'in sözleri geçti aklından, *"Unutma, üzdüğün kadar da üzülürsün."* demişti; ama sol yanı onu üzmeden rahat edemeyeceğinin sinyallerini, tüm vücuduna yayıyordu. Arama tuşuna basarak, telefonun açılmasını bekledi.

"Merhaba Kenan!" Sesi ne kadar da duru ve netti. Kalbinde gizlediklerini, sesine yansıtmayacak kadar hazzırdı bu oyuna demek.

"Nasılsın?"

"İyiyim, sen?"

"İşlerim vardı biraz, arayamadım. İstanbul dışındaydım."

"Bir sorun yoktur umarım."

"Yok, yolunda her şey? Müsaitsen görüşelim."

"Olur aslında..."

"Tamam o zaman. Saat yedi uygun mudur? Evden alırım seni."

"Anlaştık."

Oturduğu ofis koltuğunu cama doğru çevirerek keşmekeş olmuş trafiği izledi. Tıpkı kafasının içi gibiydi. Bu kızdan hiç kimseden etkilenmediği kadar etkilenmişti ve yarım kalmış hislerini bir sonuca bağlamalıydı. Yarım kalan şeyler üzerdi adamı ve üzülen kesinlikle o olmayacaktı! Hele de bu kadar haklıyken.

Aniden ayağa kalkarak, Gaye'nin odasına gitti. Kلاسörleri üst üste yığmış, deli gibi çalışıyordu. Yine kimin canına okuyacağı insafına kalmıştı artık. O kadar dalmıştı ki geldiğini bile fark etmemişti. Kalemle toparlamaya çalıştığı saçları sağdan soldan dökülmüş, yanakları pembeleşmiş, yüzü sıkıntı içindeydi. Gülümseyerek baktı kardeşine. Kesinlikle bir sıkıntısı vardı.

"Pişşt... Ne haber?" Hapsolduğu şey dosyalar, davalar değildi. Aklında hep aynı şey vardı. Can'ın o güzel gözlerini unutamıyordu. Üstelik ne kadar da çabuk alışmıştı ona. Yutkunarak elindeki kalemi bıraktı ve Kenan'ın yüzüne baktı.

"Kafam... Pek yerinde değil."

Kenan, kardeşinin yanına gelerek, masanın önündeki koltuğa oturdu.

"Çok normal... Yaşadıkların hafif şeyler değildi."

"Evet ... ondan değil mi?"

"Bilmem? Başka bir şey var mı?"

"Yok... Yok... Yani bir şey yok." Gaye'nin afallayan yüzü ve mimikleri yalan söylediğinin apaçık göstergesiydi. Kaşlarını hafifçe yukarı kaldırarak, gözlerini kıstı.

Kardeşini çok iyi tanırđı. Derdi bu değildi.

"Bence var, hadi anlat da sen de kurtul, ben de kurtulayım."

"Dediğim gibi... Yok, bir şey..." Kenan masaya hafifçe vurarak, Gaye'ye doğru eğildi ve kardeşinin göz bebeklerini tam odağından yakaladı.

"Sence ben buna ikna oldum mu? Kardeşimi azıcık tanırıysam..."

"Kenan!.. Şu an, emin değilim hiçbir şeyden... Kendimden bile... Bana biraz zaman ver, halen bugünkü gibi hissedersen..."

"Anlatacağın..."

"Anlatacağım..."

"Güzel. Ben çıkıyorum, geç geleceğim. Sen eve mi? Babamlara mı?"

Gaye elindeki kalemi bırakarak ayağa kalktı ve alelacele çantasını toparlayarak, "Eve gideceğim. Çok yorgunum." dedi.

"Sen daha demin deli gibi çalışmıyor muydun? Ne çabuk toplandın. Yok yok, sendeki gariplik büyük ama haydi hayırlısı!"

"Kaçtım bile!"

"Kaç tabii, nasıl olsa oturursun karşıma."

"Yani..."

Gaye kapıdan çıkınca, Kenan saatine baktı. Vakit yaklaşmıştı. Banyoya geçerek, kendine çeki düzen verdi ve tıpkı kardeşi gibi hızla terk etti ofisi. Neden gidiyordu Zeynep'e? Neden belasını arıyordu? Can yakacağı kadar, canı da yanacaktı! Bunu çok iyi biliyordu. Kendine bahaneler uydurmak istemiyor, vazgeçmek aklından dahi geçmiyordu. Tek bildiği, Zeynep'i deli gibi istediğiydi. Canan ile konuşmalarını duyduktan sonra, bu daha fazla artmıştı. Öfke, tutkuyu yükselten bir duyguydu ve Kenan hissettiği isteği söndürmeden bitmeyecekti bu iş.

Otomobili park ederek dışarı çıktı ve evin şaşasını dikkatlice gözden geçirdi.

"Kaçakçının büyüğüsün Rıfat Bey ama yeğenin bunu göremiyor. Henüz!" diye kendi kendine söylendi ve hızlı adımlarla evin kapısına vardı. Güvenlik, geldiğini haber vermiş olmalıydı ki zile basmadan kapı açılmıştı. Zeynep, tüm güzelliğiyle karşısındayken, ne diyeceğini bilemedi. O gerçekten çok başkaydı...

Ölesiye masum bir yüz, nasıl olur da öyle planlar yapardı? Üzerindeki bluz ne kadar da çok yakışmıştı.

"Hoş geldin! İçeri girmek ister misin?"

"Ha, yok. Hazırsan çıkalım mı?"

"Tamam, üzerime montumu alayım."

"Çok güzelsin..." Zeynep, Kenan'ın mavi ve parlak gözlerine takılmamıştı. Onu o an durduran tek şey, bu kadar temiz suratlı bir adamın amcasına neden o denli büyük bir kötülük yaptığıydı. İçeride kim bilir ne kadar da mutsuzdu can pasesi, hayattaki tek varlığı... Dudakları istemsizce bükülürken, titreyen çenesi her an ağlama nöbeti geçirebileceğinin sinyalini veriyordu. Başka zaman, başka bir şeye üzülseydi eğer, amcası hemen anlar ve kollarının arasına alıp sımsıkı sarar, kendisini iyi hissettirene kadar da bırakmazdı. O Rıfat Bey'e herkesten çok evlat, Rıfat Bey de ona herkesten çok ana baba olmuştu. Yokluğu kalbine batıyordu ve bunun baş sorumlusu olan kişi tam karşısında duruyordu. Hem de tüm yakışıklılığıyla!

İntikam, bir kılıç gibi keskin ve can alıcıydı. O güzel gözlerini hüzne bulamadan, canını yakmadan bırakırsa insan değildi.

Kenan, onun yüzüne akseden duygu geçişlerini izlerken katılaşıyor, bakışlarının donuklaşmasını engellemiyordu. O kadar acemi ve zayıftı ki Zeynep, ne hissettiğini kesinlikle gizleyemiyordu.

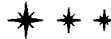
Bakışları delici ve dikti. Elini uzatarak Zeynep'in tutmasını bekledi. Aslında bunu bilerek yapıyordu. Onun yüzüne düşen gölgeleri ve hatta tiksinnmeyi görmek istiyordu. Öyle de oldu. Zeynep uzun uzun baktı o ele ve daha sonra gözlerine. Buzdan bir kalenin ışıltıları gibiydi bakışları. Tutmadı, tutamadı o eli... Dokunmak dahi istemiyorken, Kenan'ın canını yakmayı nasıl planlıyordu acaba? Ne şekilde yapacaktı bunu?

Kenan, alaycı bir gülümseme yaydı suratına ve başını iki yana hafifçe salladı. Zeynep o an fark etti verdiği tepkinin yersizliğini...

"Şey... Çantamı alacaktım da o yüzden... Bir saniye lütfen..."

"Peki..."

Dili "peki" dese de kalbi "yalancı" diye çığlık atıyordu. Ancak, güzelliğinin karşısında ne kadar yenik olduğunu görmek, delirtiyordu Kenan'ı... Zeynep'in rüzgârına kapılmıştı ve ondan fazlasıyla hoşlanıyordu...



Otomobilde, daha önce anlaşılmış gibi, yol boyunca hiç konuşmadılar. Şimdi ise masada oturmuş, birbirinin

gözlerine bakıyorlardı. Dile dökülmeyen, kelimelerin savaş aleti olarak kullanılmadığı, açık bir savaş vardı.

"Zeynep? Bu gece çok sessizsin. Bir de..."

"Bir de?"

"Beni öldürecek gibi bakıyorsun."

Kenan'a öyle baktığına emindi hatta pişman bile değildi. Ancak, dikkatli olmalıydı. Tam bir aptal gibi davranmanın kime ne faydası olabilirdi?

"Sanırım bana kızgınsın..."

"Sanırım... Beni araman gerektiğini düşünüyordum."

"Sebebin bu olduğuna emin misin? Bence daha kuvvetli bir sorun var gözlerinde?"

"Ne demek istiyorsun sen?"

Kenan, ona doğru hafifçe eğilerek, o güzel gözlerinin içine baktı ve gülümsedi. Genç kadının damarlarına giden kan, tüm hücrelerine öfke pompalıyor olmalıydı.

"Bilmem... Amcandan dolayı diyorum." Zeynep elindeki çatalı yere düşürmüş, Kenan'a boş gözlerle bakıyordu. Bunu hiç ama hiç beklemiyordu ama mademki Kenan bunu biliyordu, kaçmayacaktı. Geriye doğru yaslanarak, kollarını birbirine doladı.

"Bunun adına kızgınlık diyemezsiniz Kenan Bey!"

"Kenan Bey? Bey kelimesi eklendi demek adımın sonuna." Kenan da tıpkı onun gibi öfkeliydi fakat bunu tavırlarına yansıtmayacaktı.

"O 'Bey' kelimesini hak ettiğini bile düşünmüyorum aslında."

"Olabilir... Özgür bireyleriz, istediğimizi düşünmekte serbestiz."

"Biliyor musun? Kendine şu çok güvenen hallerin var ya, nefret ediyorum."

"Güzel ... ama en azından içten pazarlıklı değilim, öyle değil mi?"

"Ne demek istiyorsun? Mademki açık konuşmaya başladık!.."

"Çorap söküğü gibi geldi değil mi her şey?"

"Nasıl öğrendin?"

"Canan ile ikinizi konuşurken duydum."

Zeynep yerinde oturmakta gerçekten zorlanıyordu. Ayağa kalkarak bağırıp çağırmak, hatta karşısında oturan adama saldırmak istiyordu.

"Her şeyi duydun ve benimle buluşmak istedin, öyle mi?"

"Öyle."

"Sebep?"

"Bir sebebi yok. Ben gayet rahatım. Sebebi olan sensin."

"... ve çok haklı bir sebebe sahibim."

"Kendince..."

"Sen benim amcama iftira attın! Ona bir kumpas kurdular ve sen de buna alet olarak, onları savundun."

"Gerçekten çok safsın!"

"Asıl sen çok aptalsın! Mahkemede seni izledim. Savunmanı yaparken, gözlerinde nefret vardı. Belli ki al-dığın paranın hakkını vermeye çalışıyordun. Bir insanın

hayatını karartmak ne kadar kolay değil mi? Allah, insanları sizin gibi paragöz avukatlardan korusun!"

Kenan'ın artık sabredecek gücü kalmamıştı. Eliyle masaya vurup, "Kes sesini!" diye tısladı. Kendisini ne sanıyordu karşısındaki küçük aptal! Amcası ne anlatmışsa, hepsine bir bir inanmışa benziyordu ama o güzel gözlerini zorla da olsa açacaktı.

Zeynep, dudaklarını birbirine bastırarak, tıpkı Kenan'ın yaptığı gibi ona doğru eğildi. Zifirîye dönmüş gözlerle, "Sen kimsin! Kendini ne sanıyorsun da benimle böyle konuşmaya cüret edebiliyorsun!" dedi. İşte bu, Kenan'ın sinirlerini tam anlamıyla hallaç pamuğuna çevirdi. Geriye doğru yaslanarak, ellerini saçlarının arasında gezdirdi ve yüksek sesli bir kahkaha attı.

"Anlaşılan, oldukça şımarık büyütülmüşüz. Amcanız, kaçakçılıktan kazandıklarıyla sizi fazlasıyla pohpohlamışa benziyor!"

"Kendi uydurduğunuz yalanlara inandınız öyle mi?"

"Yalanlar?" Zeynep'e uzun uzun baktı ve gülümsedi. Sonra önündeki tabaktan bir lokma alarak çiğnedi. Daha sonra bir lokma daha... Onun bu rahat tavırları, genç kadını iyiden iyiye çileden çıkarmıştı. Öfkeyle ayağa kalktı ve çantasını eline aldı ama duydukları, olduğu yerde donup kalmasına sebep olmuştu.

"Yeni bulduğum deliller ile amcan hakkında yeni davalar açacağım. Ömrü boyunca gün yüzü göreceğini sanmıyorum. Tabii sen..."

Zeynep'in kalp atışları hızlanmış, boğazına düğümlenenler yüzünden nefesi kesilmişti. Ayakta durmakta

zorlanıyor ama tekrar o sandalyeye oturmayı da guru-
runa yediremiyordu.

“Tabii ben ne Allah’ın belası? Ne?”

“Şartlarımı kabul edersen, bunu konuşabiliriz.” El-
lerini masaya yaslayarak Kenan’a doğru eğildi. Blöf ya-
pıyor gibi bir hali yoktu. Bu Allah’ın belası adamın on-
lardan ne beklediğini gerçekten bilmiyordu.

“Neden? Neden bizimle uğraşıyorsun?”

“Ben mi sizinle uğraşıyorum? Canan ile olan konu-
şmanızı hatırlatmamı ister misin?” Kenan ona çok basit
bir kadına bakar gibi bakıyordu. Gözleriyle aşağılıyor,
yerden yere vuruyordu.

“Ben bir avukat olarak dosyayı inceledim. Delilleri
tek tek gözden geçirdim ve araştırmalar yaptım. Amcan
yüzde yüz suçluydu ve bu yüzden karşı taraf avukatlı-
ğını kabul ettim. Benim için bir davaydı sadece. Sonra
senin planladığın şekilde, yollarımız kesişti. Sonuçta,
bana bulaşan sendin!”

“Bulaşmaz olaydım!”

“Artık çok geç! Bir kez bulaştın!”

“Benden ne istiyorsun?”

“Senden ne istiyorum?” Kenan, tüm arsızlığıyla
Zeynep’in dudaklarına bakıyordu. Eliyle sandalyeyi gös-
tererek, “Önce oturmanı...” dedi ve bekledi. Zeynep de-
rin soluklar alarak sakinleşmeye çalıştı ve Kenan’ın kar-
şısındaki yerini aldı.

“Senin bir cezan olmalı Zeynep ve karşılığında ala-
cağın şeyler...”

"Ne saçmalıyorsun!"

"Benimle evleneceksin. Bir yıl sürecek. Evlilik sözleşmesi imzalayacağız bu arada. Maazallah, amcanın o pis parası zerresi girmesin gırtlığımıza."

"Ne! Duyduğum en saçma teklif bu!"

"Haklısın, pek romantik olmadı. İdare et işte."

"Sen! Sen tam bir ruh hastasısın!"

Kenan dudaklarını bükerek, "Belki..." diye fısıldadı ve olduğu yerde hop oturup hop kalkan Zeynep'in biraz daha havalanmasını sağladı.

"Karşılığında, sana elimdekileri göstereceğim ve buna rağmen bu dosyayı almayacağım. Bilirsin... Eğer ki bu davayı alırsam!.."

"Yeter, kes artık! Böyle bir şey olmayacak! Elinden geleni ardına koyma! Amcam masum ve unutma, masumlar her zaman kazanır!"

"Evet! Bence de! Masumlar! Sadece masum olanlar!"

Kenan, ayağa kalkarak masaya hesap için bir miktar para bıraktı ve Zeynep'e olabildiğince sert bir şekilde baktı.

"Karar senin Zeynep!.."

"Neden?"

Zeynep'in kulağma doğru eğildi ve onu deli ettiğini bilerek, nefesinin boynuna çarpmasını sağladı.

"... çünkü sen benden intikam almak istedin ve ben oyununu gördüm. İntikam sırasının bana geldiğini düşünüyorum!"

“Sen! Sen ne tür bir manyaksın!”

Kenan ayaktaydı ve Zeynep’in bu sorusuna elleriyle baştan aşağı bedenini göstererek cevap verdi.

“Ha bu arada, unuttum söylemeyi. Anlaşma şartlarımız arasında, istemediğin sürece sana dokunmayacağım da var...”

“Ahhh...”

Bu derinden gelen inleme, baş göstermeye başlayan öfke nöbetinin ilk belirtisiydi ve Kenan olabilecek bir histeri kriziyle uğraşmaya hiç niyetli değildi. Onu orada öylece bırakıp, adam gibi kafayı çekebileceği bir yere doğru yol almıştı bile.

Ertesi gün, kazan gibi olmuş kafasına rağmen ofise gitti. Her zamankinden daha farklı ve şaşırtıcı bir şekilde karşılanmıştı. Zeynep, babasının odasındaydı ve görünüşe bakılırsa derin bir muhabbet içindeydiler. Onu babasına şikâyet ediyor olmalıydı pis ispiyoncu!



“Günaydın.” İçeri girip selam vermişti Kenan, ancak, Erkan’ın bakışları oldukça sert ve kırgındı, babası ona ilk kez böyle bakıyordu. Öte yandan, köşeye sinmiş olan Gaye’nin de ondan pek farkı yoktu. Gaye, gözlerini orada bekleyen Zeynep’e yönelterek gülümsedi. Bugün yine çok güzel görünüyordu. Kenan, Zeynep’in bakışlarıyla buluştuğunda, yanıp sönen şeytani pırıltıları görse de umursamadı. Eğilip yanağından öptü ve “Hoş geldin!” dedi.

Zeynep’in dudakları hafifçe büzüştü ve alıngan bir ifadeyle saatine baktı.

“Geciktin Kenan! Beni davet ettiğini unuttun sanırım.”

Kaşları havalandırarak, başını salladı. Küçük hanımın neler karıştırdığını gerçekten çok merak ediyordu.

“Unutmuşum, özür dilerim.”

“Oğlum, Zeynep’ten bize hiç bahsetmedin? Bir de ilişkinizi evlilikle sonuçlandırmaya karar vermişsiniz?”

Kenan, Zeynep’e bir kez daha baktı ve tam karşısına oturdu. Demek teklifini kabul etmeyi düşünüyordu.

“Bahsedecektim Baba! Gaye’nin bu abuk sabuk işleri çıkınca, yeri olmadığını düşündüm.”

“İlişkinizin çok yeni olduğunu söyledi Gaye.”

“Hayır, baba öyle demedim! Bir ilişkileri olduğuna bile emin değilim dedim!”

“Gaye!”

“Ne! Yalan mı? Siz tanışalı daha ne kadar oluyor ki?”

“Sana ne sevgili kardeşim? Âşık oldum, evleniyorum. Var mı ötesi?”

“Kenan!” Gaye ve Kenan, birbirlerine çemkirirken Zeynep araya girdi.

“Aslında, ben bu teklifi henüz tam olarak kabul etmiş değilim. Kafamda soru işaretleri var.”

“Kafasında soru işaretleri varmış! Kızım, insan evleneceği adamı daha uzun bir süre tanımak istemez mi?” Gaye, bu sefer de Zeynep’e kızıyordu. Bu işin böyle devam edemeyeceğine kanaat getiren Erkan, duruma müdahale etti ve hafifçe öksürdü.

“Zeynepciğim, seni evimizde ağırlamak isteriz. Eğer yarın akşam senin için de uygunsa, akşam yemeğine bekleriz.”

Zeynep ofise geldiği ilk andan itibaren, Erkan Bey’e hayranlık duymuştu. Son derece karizmatik ve yakışıklı olmasının yanı sıra, çok da kibardı. Ayrıca, davranışları, ince zekâsının açık seçik göstergesiydi.

Aslında oldukça genç sayılırdı. Kenan ve Gaye yaşında iki çocuğunun olması şaşırtıcıydı. Bu sabah buraya geliş sebebi, Kenan’ın elinde tam olarak ne olduğunu anlamaktı ancak, henüz ofise gelmediğini öğrenince çıkışa doğru yönelmişti. O sırada, Erkan Bey ile yan yana olan Gaye’nin bakışlarına takılmış ve tabii ki kim olduğunu anlamıştı. Öyle güzel ve çarpıcı bir kızılsı nerede olsa hatırlardı Zeynep.

Sonra, Gaye hemen yanına gelmiş ve Kenan’ın birazdan geleceğini söyleyerek, içeri davet etmişti. Eh, içeri davet edilmişken de Kenan’ı biraz zor durumda bırakmanın tadını çıkarabilirdi. Velhasıl öyle de yaptı; fakat şimdi kendisine önerilen yemek daveti hakkında ne diyeceğini bilemiyordu. Önce Kenan ile konuşmalıydı. Elinde ne var öğrenmeli, amcasına yapılacak herhangi bir yeni iftira karşısında tetikte olmalıydı.

“Baba, biz Zeynep ile daha önce bir program yapmıştık. Başka bir akşama erteleyelim mi bu yemek işini.”

Erkan, arkasına doğru yaslanarak, oğluna dik dik baktı. Onunla ne kadar geç tanıştıklarını anımsadı. Cıvıltı bedeni, bebedisi yüzü nasıl da değişmişti. Karşısında kendinden emin, doğrularının peşinden koşan bir adam oturuyordu artık. Bugüne kadar hiçbir saygısızlığını

görmemişti ve onunla gurur duyuyordu. Tek korkusu ani bir karar verip mutsuz olmasıydı. Kenan, ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın, çok duygusal bir yapıya sahipti ve babası bunun çok iyi farkındaydı.

Henüz bu sabah tanıştığı genç hanım, mimar olduğunu söylemişti. Oldukça güzel ve kültürlü birine benziyordu. Ancak, Erkan aşkı çok iyi bilirdi. Zeynep, Kenan'dan bahsederken gözleri tutuşmuyor, yanakları kırmıyordu. Bir gariplik vardı ve bu onu acayip şekilde rahatsız etmişti. Kaldı ki aynı huzursuzluk Gaye'de de baş göstermiş, kızı gözleriyle yemişti resmen!

"Peki, ayarlayın kendinize göre. Mutlaka bekliyorum!" Bu, Erkan'dan Kenan'a giden bir ultiatomdu ve oğlu da bilincindeydi. Başını sallayarak izin istedi ve Zeynep'e eliyle odasını göstererek, "Geçelim mi?" dedi.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum. Görüşmek üzere."

Kenan, odanın kapısını kapatıp koltuğuna oturdu. Zeynep halen ayaktaıdı. Ofis duvarları camdan olduğu için dışarıdan görünebiliyordu. Jalûzileri kapatmak hoş olmayacağı için Zeynep ile olan konuşmaları usturuolu olmalııdı.

"Otur lütfen." Karşısında bambaşka bir adam vardı bu sabah Zeynep'in. Dün akşamki konuşmalarından pişmanlık mı duymuştu acaba? Gösterdiği yere oturarak derin bir soluk aldı.

"Show zamanı bittiğine göre, artık bakabilir miyiz şu bahsettiğin delillere..."

"Show zamanı mı? Ben geldiğimde o iş çoktan bitmişti."

"Evet, elim çabuktur!"

"Belli!"

"Konumuza dönersek?"

"Sana neden göstereyim onları? Örtbas etmeniz için mi?"

"Peki ben neden güveneyim sana? Belki de elinde hiçbir şey yoktur."

"Bu tamamen senin tercihin Zeynep!" Kenan, şaka yapıyor gibi görünmüyordu. Ona hiçbir şey göstermeyecekti!

"Neden biz ya! Neden! Ona iftira atıldı anlamıyor musun?"

"Sen buna inanmak istiyorsun Zeynep!"

"Hayır hayır! Onu hiç tanımıyorsun! Çok iyi biridir, zariftir, düşüncelidir. Kahretsin! Yapmaz öyle şeyler!"

"Seninle bu konuyu tartışmayacağım! Dün konuştuk!"

"Farz et ki evlendim seninle, eline ne geçecek? Bana dokunmayacaksın sonuçta?"

"Sen istemediğin sürece evet ... ama istersen o ayrı... Elime ne geçecek kısmına gelirsek, sen bana oyun oynamanın ne demek olduğunu anlayacaksın. Ben de egomu rahatlatmış olacağım."

"Kes şunu! Senden her saniye daha fazla nefret edeceğim."

"Oooo, aşk ve nefret! Yakın duygular... Bizi eğlenceli günler bekliyor Zeynep!"

"Elinde bir şey yok değil mi?"

"Emin ol ki var! Belki, evlendikten sonra gösteririm ... ama şimdi değil."

"Bir sene sürecek!"

"Sadece bir sene ve aynı evde... Sözleşmede bu yazılı olacak, o zamandan önce kimse kimseyi terk edemeyecek."

"Peki! Allah'ın cezası!"

"Güzel, cumartesi akşamı müsait misin? Babamın yemek daveti için soruyorum."

"Tabii, annenle tanışmadık değil mi?"

"Aynen! Annem çok önemlidir. Bir de Ecem, küçük kardeşim var."

"Oh, tam bir aile saadeti!" Zeynep'in gözleri Erkan Bey'in odasına doğru kaydı. Gaye halen oradaydı ve çalışıyorlardı. "Baban gayet normal ve düzgün bir adama benziyor ama sen ve kız kardeşin huy olarak birbirinize benziyorsunuz. Onun da pek sakın biri olduğu söylenemez. Annenize mi çektiniz yoksa?"

"Gaye ve Ecem'in anneleri aynı... Annelerimiz ayrı yani..."

"Hımm... Erkan Bey gitti iki tane huyu bozuk kadınla mı evlendi yoksa?"

"Nasıl konuşuyorsun sen? Hem de hiç tanımadığın insanlar hakkında!"

"Senin yaptığını yapıyorum! Sen de amcamı hiç tanımıyorsun!"

"Bak Zeynep, ikisi aynı şey değil. Benim elimde evraklar, fotoğraflar ve hatta görüntüler var; ama senin

elinde hiçbir şey yok. Neyse... Sana önden bilgi vereyim biraz. Annem ve babam, üniversite yıllarında birbirine âşık olup, aynı evde imam nikâhı ile kalıyorlar. Bu arada, babam aile baskısıyla birkaç ay önce Gaye'nin annesiyle evlendirilmiş. Tabii annem bunu bilmiyor. Karnı burnunda hamile iken, öğreniyor her şeyi ve bir arkadaşının yardımıyla ortadan kayboluyor. Sonra, ben üniversiteye başladığımda, Gaye ile tesadüfi bir şekilde tanıştık ve çok sıkı arkadaş olduk. Bir gün onlara gittiğimde, evimizin duvarlarını süsleyen fotoğraflardaki kişi tam karşımdaydı. Babamla ilk buluşmamız böyle... Sonrası, mutsuz bir evlilikten bıkmış çocukların da baskısıyla babam ve Gaye'nin annesi boşandı. Aradan bir yıl geçmişti belki daha fazla... Babam ve annem evlendi."

"Oh, tam da bir romanın içine düşmüşüm. Peki, sana sorarım, ortada baban gibi bir örnek varken, neden kendini mutsuz bir evliliğe sürüklüyorsun?"

"Bakalım, belki dediğin kadar kötü olmaz. Hem ben daha derin mutsuzluklar da yaşadım Zeynep, korkma."

YEDİNCİ BÖLÜM

Buraya gelmekle hata mı etmişti acaba? Ne işi vardı ki zaten! Özene bezene giyinip süslenerek hem de! Otomobilini park etmişti ama içinden çıkamıyordu Gaye. Hiç tanımadığı insanlar ve evlerle ne işi olabilirdi ki? Yeşim, dün cep telefonundan arayarak, doğum günü partisine gelmesi için çok ısrar etmişti. Ona geleceğini söylemekle hata etmişti zira hiç kimseyi tanımıyordu.

Yeşim'e bir teşekkür borçluydu. En azından hediyelerini verdikten sonra çıkabilirdi. Çantasını ve hediye paketini alarak, bir cesaret dışarı attı kendini. Bahçe kapısının önünde bir süre bekleyip, cesaretini topladıktan sonra içeri girdi. Onu kapıda karşılayan kişi Can'ın annesiydi ve oldukça güler yüzlüydü.

"Ah Gayeciğim, hoş geldin canım! Gir lütfen." Kadın, elini Gaye'nin koluna koymuş, cam önünde duran orta yaşlı adama doğru yönlendiriyordu. Nihayet yanına vardıklarında, "Aşkım, seni Can'ın arkadaşı Gaye ile tanıştırayım." dedi.

Adamın yüzü aydınlanmış, tebessümüne şenlik havası gelmişti sanki. Oğluyla arası yaptığı iş nedeniyle pek iyi değildi ve buna gerçekten çok üzülüyordu. Can bilmezdi belki ama babası onun nöbet gecelerini takip eder, çoğu geceyi gözünü kırpmadan sabaha bağlardı. Onun için endişelenmekten yorulmuştu artık. Hele de doğru görevini tamamlarken... Her gün ölmek ne demek o vakit anlamış ve Can İstanbul'a geri döndüğünde herkesten gizli şükürler ederek ağlamıştı.

Karşısında duran güzel ve genç hanım, eşinden duyduğuna göre avukattı ve düzgün bir ailenin kızıydı.

"Hoş geldiniz kızım! Adım Halil."

"Memnun oldum efendim!" Gaye'nin tokalaşmak için uzattığı eli, iki avucunun arasına alarak hayranlıkla zarafetini izledi.

"Can ile gelirsiniz diye düşünmüştüm."

"Ha... Yok, biz bugün hiç konuşmadık."

Annesi telaşa kapılarak, Gaye'nin omzuna dokundu.

"Küstünüz mü yoksa?" Gaye afallamıştı artık. Bu yanlış anlamayı bir an önce düzeltmesi gerekiyordu.

"Hayır, küsmedik... Aslında, benim buraya geleceğimden Can'ın haberi yoktu."

"Tabii, işe güce dalıp seni aramadı değil mi?"

"Esasında biz telefonla konuşmayız pek."

"Sen de onun gibi iş kolik misin yoksa?"

"Eh, sanırım biraz." Yanakları ala yüz tutmuş, gözleri çakmak çakmak olmuştu. Çok utanıyordu çünkü yalan söylüyordu.

"Gaye! Hoş geldin!"

"Yeşimciğim, mutlu yıllar. Bu senin için, küçük bir hediye."

"Neden zahmet ettin. Çok teşekkür ederim."

Yeşim, Gaye'yi kibarca öptükten sonra, anne ve babasının elinden kurtarma ihtiyacı duydu. Hem ... tam karşısında transa geçmiş biri vardı ve çok özlemişe benziyordu. Biraz önce içeri gelen ağabeyine Gaye'yi gösterdiğinden beri kirpiklerini bile kırpmadan onları izliyordu.

Can, anne ve babasını gözlemledi önce. Çok mutlu görünüyorlardı. Kendilerine ne kadar iyi bakarlarsa bak-sınlar, yaşları geçmeye başlamıştı. Sonra Gaye'ye baktı. Onu o gecedan beri ilk kez görüyordu. Su gibi temiz ve ay ışığı gibi parlaktı.

Onu özlemişti... O gittiğinden beri düşünüyordu. Evdeki varlığına ne kadar da kolay alışmıştı. Birine alışmanın insanı bu denli zayıflattığını bilmiyordu. Bilseydi, buna izin verir miydi? Galiba evet, verirdi. O deli kızılın tüm aksiliklerini, dengesizliklerini ve bunun yanı sıra güzel gülüşünü, patavatsızlığını... Hepsine tek tek, en baştan alışmak için can atardı. O öyle burnunun dikine dikine konuşurken, Can öfke içinde ona alıştırdı.

Cebindeki minik tokayı çıkararak bir süre baktı ve gülümsedi. Bunu ona vermeyecekti.

"Hoş geldin Gaye!"

Arkasından gelen tok sese doğru yöneldi. Siyahın en parlak ve can yakan halini taşıyordu gözlerinde. Kara bir delik gibi ona doğru çekiliyor, günlerdir ötelemeye

çalıştığı ne varsa beynine üşüşüyordu. Durmadan aklına geldiği için çok kızgındı Can'a.

"Geleceğini bilmiyordum... Keşke arasaydın, alırdım seni."

"Teşekkür ederim."

"Çok güzelsin."

Can kendinden geçmiş gibi mi bakıyordu, yoksa Gaye'ye mi öyle geliyordu. Bir an önce gözlerini çekmezse, nefesi duracak ya da düşüp bayılacaktı. Yüzünü cama doğru çevirerek, bahçeyi işaret etti.

"Eviniz çok güzelmiş Komiser!" Can, Gaye'yi utanırdığının farkında, çenesini tutarak kendine doğru çevirdi. Anne ve babasının memnun gözlerle onları izlediğinden haberi yoktu.

"Evimiz güzeldir ama..."

"... ama?"

"Konuşalım mı biraz? Yani, baş başa..."

Yok artık, bu kadar da olamazdı. Onunla yalnız kalmaya şu an için hiç hazır değildi. Niye gelmişti ki buraya zaten...

"Bir sorun yok değil mi? Yani o davayla ilgiliyse..."

"Yok, o konuda değil." Gaye renkten renge girmiş, elini kolunu nereye koyacağını bilemiyorken, Yeşim yetişmişti. Gaye'yi arkadaşlarıyla tanıştırmak istediğini söyleyerek koluna girmiş ve cevap beklemeden götürmüştü. Hep mi böyle uygunsuz zamanlarda damlayacaktı bu kız!

"Can, hoş geldin oğlum!"

Önce omzuna konan ele, sonra da babasının yüzüne baktı. Her karşılaştıklarında aynı şey için kavgaya verdiklerinden, araları açılmış, uzaklaşmışlardı.

"Hoş buldum baba! Nasılsın?"

"İyiyim. Çok iyiyim hatta."

"Sevindim."

"Sen nasılsın?"

"İyiyim baba! Bildiğin gibi işte..."

"Bildiğin gibi? Bence biraz daha farklı... Değişmiş bir şeyler." Halil Bey, kaşlarıyla Gaye'yi gösterdikten sonra, "Çok beğendim." demiş ve gülümsemişti. Oğlunun mutlu olmasını, çok mutlu olmasını istiyordu. Can'ın yüzünde uzun zamandan sonra ilk kez gördüğü bir şey vardı. Heyecan...

"Henüz, adı konmuş bir şey yok aramızda Baba!"

"... ama bir adı olsun istiyorsun?"

"Evet... Sanırım istiyorum."

"Çok bekleme derim. Güzel ve akıllı kız... Geç olmasın."

Can bu ihtimali çok düşünmüştü. Özellikle, dün akşam Savcı arayıp, Gaye ile görüşmek istediğini söyleyince.

"Sevgili kızın izin verseydi, biraz önce konuşacaktım ama..."

"Oğlum, burası yeri mi?"

"Niye? Ne var ki?"

"Fazla kalabalık değil mi?"

"Öyle mi diyorsun?"

“Şöyle güzel bir yemeğe çıksanız... Orada konuşsan.”

Can’ın gözleri tekrar Gaye’yi bulduğunda, tüm kasları gerginleşmişti. Yeşim’in o sümsük arkadaşlarından biri Gaye’nin saçlarını mı okşuyordu?

“Gaye’nin saçını mı okşuyor o densiz!” Babasının cevabını beklemeden, birkaç adımda yanlarına vardı ve halen saçlarında olan o eli hızla itti. Halil Bey, kollarını birbirine bağlamış, oğlunun öfkesini zevkle izliyordu. Tamamdı bu iş. Oğlu ayvayı yemişti. Hem âşık hem de kıskanıyordu. Üzerindeki bakışları hiç umursamadan, kızı kolundan tuttuğu gibi balkona götürmüştü bile.

“Ne yapıyorsun, dur düşeceğim!”

Kendine şaşkın gözlerle bakan kıza ne anlatması gerektiğini biliyordu ama bu ona çok zor geliyordu. Hisleri hakkında konuşmalı uzun zaman olmuştu.

“Hiç aramadın...”

“Aramam mı gerekiyordu?”

“Gereklilik demeyelim Avukat! Bir hafta boyunca aynı evi paylaştık. İnsan merak eder değil mi? Peki... Yolunda mı her şey?”

Gaye, bir kedi gibi masum başını salladı. Can, artık gözlerini hiç kaçırmadan, kelimeleri derinlere gizlemekten, ona olan hislerini anlatmak istiyordu.

Aralarındaki çekim, uzak durmayı mümkün kılmıyordu. Gözler birbirini bulup yangını başlatmıştı bir kez! Dudaklar birbirini bulmaya bu kadar istekliken, geri durmak saçmalıktı. Elini Gaye’nin boynuna doğru bırakarak, başparmağı ile tenini okşadı ve biraz daha yaklaştı.

“Aldığım nefesler, senli olmaya başladı Gaye...”

Gaye, Can’ın anlattıklarına çoktan kapılıp gitmişti. Tamamen aynı duyguları hissediyordu. Bir yağmur yağmış ve ikisi de sıırsıklam olmuştu. Akıl iradesini kaybetmiş, kalp mağlubiyetini kabullenmişti.

“Ağabey! Ne yapıyorsunuz bu soğukta! Babam, içeri gelsinler, dedi!”

Öpmeye milim kalmışken duyduğu ses ile tüm duyuları isyana geçmiş olan Can, kardeşine öfkeyle bakarak, “Sence ne yapıyor gibi görünüyoruz Yeşim!” diye sordu. Gaye artık utançtan öleceğini hissediyordu.

“Gaye, sen bu odun ağabeyime aldırma... Gel hadi canım. Balkonda dondurdu bu kaba şey seni.”

Can, Yeşim içeri girince, elini Gaye’nin beline bırakarak salona geçmesi için yönlendirdi. Anne ve babasının memnun bakışları eşliğinde, oldukça geniş ve kalabalık olan salondan geçip, yanlarına vardılar.

“Oğlum, sizi böyle görmek çok güzel... Gaye’yi ilk gördüğüm an kanım ısınmıştı. Ancak, senin o keçi damarınla nasıl başa çıkabileceği hakkında pek de fikrim yoktu.”

“Yok, siz yanlış anladınız. Biz...” Gaye bir şeyler anlatmaya çalışırken, Can’ın çok eğlendiği her halinden belli olan yüzüne takıldı bakışları... Bu bir anlık duraksama, söz hakkını elinden almıştı bile.

“Gayeciğim, seni evimizde daha sık görmek isteriz. Bu hayırsıza bakma olur mu? İstediğin zaman gelebilirsin. Belki senin sayende, o da bir evi olduğunu anımsar.”

Can, derin bir nefes alarak, kaşlarını kaldırdı. Babası bu konuyu derinleştirirse, olası bir tartışmanın içine düşmüş olacaktı. Bu yüzden oldukça hızlı bir şekilde annesine döndü.

"Anne, işten çıkıp geldim. Ben bir duş alsam yukarıda..."

"Aaa doğru. Üstünü de değiştirirsin belki?"

"Olur. Gaye, bana en fazla on beş dakika müsaade eder misin?"

"Elbette..."

"Gaye'yi merak etme sen. Ben ilgilenirim." Can, babasını şaşkınlıkla izliyordu. Adamın onun yanında birini görmeye ne çok ihtiyacı varmış meğer? Gözlerindeki o memnun ifadeyi ne zaman görmüştü en son? Hatırlayamadı...

Odasına girmeyeli, o odadaki kıyafetleri kullanmalı ne kadar da çok olmuştu. Birkaç parça giysi neredeyse tüm maaşına denk geliyordu. Onları giymek, vicdanını örseliyor, suçluluk hissettiriyordu. Hele de yokluk içinde yaşayan onca insanı gördükten sonra.

Buraya her gelişinde aynı şeyleri sorguluyordu. Etrafa ve varlığa göz atıp, helalinden olmasına rağmen reddediyordu. Babası dürüst ve çalışkan adamdı. Ancak zenginlik ve onun getirdiği şaşaa Can'a göre değildi.

Duşun altına girip, sıcak suya bıraktı kendini. Çok yoğun ve zor geçen bir gün olmasına rağmen, kardeşinin hatırına gelmişti. Gaye'yi görünce üzerindeki tüm ağırlık kalkmış, varlığını bile unuttuğu gönlü şenlenmişti.

Üstünü giyinip, saçlarını düzelterek odasından çıktı. Merdivenleri inmeden, tırabzanların başında durdu ve aşağıyı seyretti. Neredeyse altmış kişi vardı ve hepsi de birbirinden bakımlıydı. Gözleri Gaye'yi aradı ama ortarlarda görünmüyordu. Aşağıya inerek, babasını buldu.

"Baba, Gaye nerede?"

"Gitti oğlum. Babası telefonda arayınca, acil çıkması gerektiğini söyledi."

"Bir şey mi oldu acaba?"

"Ara istersen?"

Can telefonunu eline aldı ve aradı. Birkaç arama sinyalinden sonra, Gaye'nin sesini duydu.

"Gaye? İyisin değil mi?"

"İyiyim, merak etme. Kenan, babam ve Gülsu ablayı biraz delirtmiş galiba. Ortalığı sakinleştirmem lazım."

"Anladım."

"Evlenecekmiş, hem de çok acil."

"Ne! Yani çok acil deyince, bir tuhaf oldu. Kız hamile mi?"

"Aaaa!.. Bu benim hiç aklıma gelmemişti. Olabilir mi acaba?"

"Neyse... Dikkatli git."

"Olur. Görüşürüz."

Can telefonu kapatır kapatmaz, babasının gözleriyle karşılaştı. Gerçekten çok mutlu görünüyordu.

"Baba, sen sevdin galiba şu kızıl cadıyı?"

"Ne yalan söyleyeyim sevdim. Son derece zarif ve güzel... Akıllı bir kıza da benziyor. Sahi ailesi nasıl? Hemen ters ters bakma! Düzgün insanlar mı diye soruyorum."

"Gaye'nin babası Erkan Alemdaroğlu. Eski Giresun Belediye Başkanı."

"Hani şimdi de milletvekili adaylığına hazırlanan."

"Aynen."

"Güzel. Karakterli adamdır. Fikirlerini beğenirim. Sevindim."

"Baba... Gaye, dik kafalıdır. Kendimi hiç anlatmaya yım, biliyorsun zaten. Bu yüzden..."

"Heveslenme diyorsun."

"Yani... Aramızda bir ilişki başlar mı? Anlaşabilir miyiz? Uzun soluklu mu olur?"

"Can!.. Son günlerde aynaya hiç baktın mı oğlum? Gözlerin parlıyor. Sen düpedüz etkilenmişsin bu kızdan."

"Bilmiyorum baba!.. Biraz akışına bırakalım."

"O kızı öyle fazla da akışına bırakmamak lazım oğlum. Çarpıcı bir kişilik ve güzellik... Atı alan Üsküdar'ı geçer."

"... diyorsun." Can başını sallayarak onayladı babasını. Omzuna şefkatle vuran eli tutarak öptü ve uzun zamandır yapmadığı şeyi yaptı. Babasına sarıldı.

"Sağ ol baba!"

Gaye, telaş içinde eve vardığında, Gülsu ve babasını sinirden köpürmüş buldu; fakat onların aksine Kenan, oldukça umursamaz görünüyordu. Şöminenin kenarına

oturmuş, ateşi karıştırıyor, arada sırada da ağzına leblebi atıyordu. Kaş göz işaretiyle 'Ne oldu?' diye sormuş, karşılığında ise hafif bir omuz silkmesi olmuştu.

"Eee, nasılız millet?"

"Sen neredesin Gaye? Bugün, Zeynep'in yemeğe geleceğini bilmiyor muydun?"

"Şey, ben... Can Komiser'in kardeşi Yeşim'e önceden söz vermiştim. Doğum günüydü bugün."

"Peki sevgili ağabeyciğinin acilen evlenmesi gerektiğini biliyor muydun?"

"Yok, yani siz söyleyinceye kadar bilmiyordum."

"Bırak Allah aşkına! Bilsen söylerdin de sanki!"

"Ya baba, bana niye kızırıyorsun? Öfkeni muhatabına yöneltsene!"

Erkan, öyle sinirliydi ki eliyle Kenan'ı gösterdi ve kendi etrafında bir tur attı.

"Muhatabına bir baksana, duyuyor gibi duruyor mu? Bir de annesine bak, ne kadar üzüldüğüne!"

"Kenan?"

"Efendim Gaye! Buyur, bir de sen başla!"

"Ne bu acele?"

"Allah, Allah! Seviyorum, evleneceğim."

"İyi de oğlum, o kızın seni sevdiğine emin misin? En son hatırladığım, kızın sana nefret dolu bakışları vardı!"

"Anne! Yapma lütfen!"

Gaye, Kenan'ın burnunun dibine kadar yaklaştı ve kardeşinin gözlerine dikkatle baktı. Zeynep'ten ilk gördüğü

an etkilendiğini biliyordu ama bu denli acele verilmiş bir kararı anlayamıyordu.

“Bana bak, hamile mi yoksa bu kız?”

“Ne!”

Hem annesinin hem de babasının aynı anda verdiği tepki, işine gelmişti. Belki de en iyisi böyle düşünmeleliydi. Hafifçe öksürerek, arkasını döndü ve cama doğru yürüdü. Etrafındaki gözlerin içine bakarak yalan söyleyemezdi.

“Kenan?” Gülsu, oğlunun yanına giderek kolundan tuttu ve eliyle yüzünü kendine çevirdi. “Zeynep hamile mi?”

Kenan’ın bu soruya cevap vermeyişini, “evet” olarak kabul etti ve derin bir soluk aldı. Kendi yaşadığı şeyleri, bir başkasının yaşamasına göz yumamazdı. Ondan daha iyi kim bilebilirdi ki bir kadının tek başına bebek büyütmesini... Zorluğunu...

“Peki... Uzatmayın o halde...” Odanın içine büyük bir bomba düşmüş ve Erkan altında ezilmişti. Kenan’a diyecek bir şeyi kalmamıştı. Geçmişteki hataları tüm söz hakkını elinden almış, gözlerini Gülsu’dan kaçırmaya çalışarak, “Ben, biraz dinlenmek istiyorum.” diyerek merdivenlere yönelmişti ki Kenan’ın sesiyle durdu.

“Baba... Özür dilerim. Ben sizi kırmayı gerçekten hiç istemiyorum ... fakat...”

“Biliyorum... Ben, yarın düğün, ev... Her şeyi organize edeceğim... Dedenleri de ararım; ama bugünlük bu kadarı yeter Kenan!..”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dışarının ayazı, otomobile de tesir etmişti. Hafif hafif cama vuran kar, zaten soğuk olan ortamı iyiden iyiye buza çevirmişti. Tüm gece surat asan, elini ayağını nereye koyacağını bilemeyen Zeynep, Kenan'ın rahat ve umursamaz tavırları yüzünden öfkeden delirecek gibi hissetmişti. Rêsmen dalga geçiyordu kendisiyle!

Ne de olsa onun dediğı olmuş, nikâh defterine imza atmıştı. Ya bundan sonra ne olacaktı? Aynı evin içinde iki yabancı, üstelik düşman! Kim kimi daha önce öldürecek diye mi yarışacaklardı?

Nihayet, otomobil evin önüne gelmişti. En azından kendini odaya kapatabilir, ondan olabildiğince uzakta kalabilirdi. Son birkaç haftadır, yaşadıkları yüzünden gerçekten çok yıpranmıştı. Kenan ona elindeki delilleri tek tek göstermişti. Çok kuvvetli dayanakları vardı. Ancak, ısrarla inanmak istememiş, onu büyüten adamın bunları yapabileceğine ihtimal verememişti. Ne kadar itiraz

ederse etsin, zaman geçtikçe bir yanı şüphe içinde kıvrıyor, amcasından emin olamıyordu. Kuşku, sinsi bir düşman gibi tüm hücrelerine yayılırken, doğruyu bulmadan bu işin peşini bırakmayacaktı.

Tüm bunlara rağmen, amcasını çok seviyordu. Hayattaki yegâne akrabasıydı ve ona gerçekten çok şey borçluydu. Ya tüm bunlar bir yalanın parçalarıysa? İşte bu duygu kanını donduruyordu.

Kenan ile evlenmekten başka çaresi yoktu. Aklınca intikam mı alıyordu kendisinden? Eğer öyleyse, gerçekten çok aptaldı. Ailesi dâhil herkesi yalan bir aşka inandırmış, onca itirazı dikkate dahi almamıştı. Üstüne üstlük, bir de hamile olduğuna dair fısıltılar yayılmıştı aile içinde. Koca bir boşluğun içindeydi ve içine düştüğü kara delik tarafından yutulmak üzere, kontrol elinden tamamen kaybolup gitmişti.

Otomobilden çıkmış olmasına rağmen, yerinden bir adım bile kıpırdıyamıyordu. Kenan'ın dedesine ait bu evde, ona ait tek iz bile yoktu. O yaşlı adamcağıza bile ne kadar soğuk davranıyordu Kenan. Oysaki zavallı adam nasıl da gözünün içine bakıyordu. Kötüydü işte, dışı güzel ama ruhu kötü bir adamdı Kenan!

Beline dayanan el, irkilmesine, hatta kusmasına neden olacaktı. Hızla itti ve bir adım geri çekildiği anda, Kenan'ın fırtınalar estirmeye hazır gözleriyle karşılaştı.

“Zeynep! Bu oyunu başlatan sendin!”

“Biliyor musun? Daha önce, hiç kimseden nefret etmemiştim ama senden ölesiye!”

Çakmak çakmak tutuşmuş gözler, Kenan'ın beynini deliyordu. Belki de hata yapmıştı ama vazgeçemiyordu Zeynep'ten. Onun canını yakınca rahatlayacağını düşünmekle büyük hata etmişti!

"Neyse ne!"

"Şana dünyayı zehir edeceğim!"

"Mademki aynı çatı altındayız! Ne sen elinden geleni yapmaktan geri dur ne de ben bu hayatı senin burundan getirmekten... Haydi, bakalım Zeynep, 'bismillah' de ve gir şu eşikten!"

"Peki o zaman... Bismillah..."

Bu bir savaş başlangıcıydı ve Kenan pekâlâ farkındaydı. Kim daha fazla kırılıp dökülecek, kim en önce pes edecek hiç kestiremiyordu ama Zeynep'i bir şekilde haklı olduğuna ikna edecekti. Günlerdir bir aradaydılar ve bu zaman diliminde, Zeynep'i daha iyi anlamıştı Kenan. Gerçekten çok yalnız ve ürkekti aslında. Tıpkı eskiden annesiyle Kenan'ın olduğu gibi...

Öyle anlar oluyordu ki gözleri bulutları yüklenip uzaklara dalarken, dudakları bir çocuk masumiyetiyle bükülüp, çaresizlik içinde kıvranıyordu. İşte o zamanlarda, her şeyi boş verip, sımsıkı sarılmamak için büyük bir mücadele veriyordu. Zeynep'i ilk gördüğü anda etkilenmiş, baldıran zehri gibi kanını zehirlediğini hissetmişti. Onunla yan yana iken aklı uyuşuyor, duygularıyla hareket etmekten kurtulamıyordu.

Allah'tan, Gaye, bu dönem içinde Zeynep'in hep yanında olmuştu zira en yakın arkadaşı olan Canan bu evliliğe şiddetle karşı çıktığı gibi, böyle bir hatalı durumda

yanında olmayacağını net bir dille beyan etmişti. Bununla yetinmeyip Kenan'a da ağzına geleni saymıştı. Ancak, Kenan bunu takacak değildi. Onun yüreğine ay düşmüştü bir kez, ne öteleyebilir ne de vazgeçebilirdi. Zeynep yüzüne ne kadar nefretle bakarsa baksın, biliyordu Kenan, her şey değişecek, Zeynep doğruları görecektir, aralarındaki elektriği yok saymayacaktı. Zamana ihtiyaçları vardı ve bu süreçte Kenan, Zeynep'in amcasını araştırmaktan vazgeçmeyecekti.

Uzun gecelere, uykusuz saatlere ev sahipliği yapacak bu ev dedesine aitti ve burada oturmaları için, çok ısrar etmişti yaşlı adam. Alt katta, geniş ve neredeyse antika sayılabilecek eşyaların bulunduğu salonun dışında bir de mutfak ve banyo vardı. Üst katta ise üç yatak odası olan bir evdi. Şehir merkezine oldukça yakındı. Erkan, İstanbul'da yaşama kararı aldıktan sonra bu evi almıştı babası. Kışları karısıyla birlikte gelip üç ay kadar kalıyor ve daha sonra Trabzon'daki evlerine geri dönüyordu. Yılların kırgınlığını taşıyan torunlarıyla araları yeni yeni düzelmmişti. Kenan'ın evleneceğini öğrendiklerinde bu evi ona vermeye karar vermişlerdi. Biliyordu, gün gelecek bu evin duvarları onların güzel anılarını yüklenecekti.

Zeynep, adım adım yürüdü ve merdivenlerin başında durdu. Sırtı Kenan'a dönük olmasına rağmen, onun tarafından izlendiğini biliyordu.

"Bir gün, çok pişman olacaksın Kenan!"

"Bir gün, gerçekleri göreceksin Zeynep!"

Dudaklarını birbirine bastırarak, yutkundur ve merdiven demirlerini sımsıkı kavrayarak güç almaya çalıştı. Ayakta durmakta zorlanmasına rağmen ağır ağır çıktı

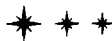
merdivenleri. Bu konuda önceden anlaşımlardı. Herkesin odası belliydi. Kendine ayrılmış odaya varır varmaz, kapıyı hırsıyla kapatarak kilitledi. Şu dakikadan sonra hiçbir şeye tahammülü yoktu. Üzerindeki o lanet gelinliği bir an önce çıkarıp, pelteleşmiş bedenini uykuya teslim etmek istiyordu.

Tüm gece hissettiği duyguların toplamı, sadece yalnızlıktı ve bu, Zeynep'i sandığından daha fazla yormuştu.

Aslında, Kenan'ın da ondan pek bir farkı yoktu. Elini dayadığı pencere pervazından kuvvet almaya çalışarak, dışarıyı izliyordu. Bazen, Zeynep'i üzdüğü için kendine küfürler savuruyor, bazen de ondan nefret ediyordu. Özellikle kendisine bir pislikmiş gibi baktığında! Tıpkı biraz önce yaptığı gibi!

Gömleğinin birkaç düğmesini daha açarak, odasına çıktı. İçinde banyo olan odayı rahat etmesi için Zeynep'e vermişti. Oda kapısının hemen karşısında olan banyoya geçti ve kendini sıcak duşun altına bıraktı. Bir süre sonra havluyu beline sararak çıktığında, kulağına çarpan hıçkırık sesi ile olduğu yere çakılıp kaldı. Zeynep, hıçkırıklarını kontrol edemeyecek kadar şiddetli bir şekilde ağlıyordu. Elini kapı koluna uzatıp, aniden çekti. Belki de rahatlaması için ağlamasına izin vermeliydi. Ne olursa olsun, bu oyunu başlatan Zeynep'ti. Sadece ufak değişiklikler olmuştu. Nikâh gününe kadar Kenan'ı kandırıp, onu orada öylece bırakmayı planlayan o değil miydi?

Zor bir gece olacağını her ikisi de biliyordu ve bir süre sessiz kalmak en güzeliydi.



Ertesi sabah, kalbine oturmuş bir taşla güne uyandı Kenan. Gecenin aksine, daha dingin ama bir o kadar da Zeynep ile dolu. Dolaptan bir takım elbise seçerek giyindi ve aşağıya indi. Saat iki gibi önemli bir davası vardı ve onun haricinde pek de yapacak bir şey yoktu.

Zeynep'in odasının önünden geçerken, kapısı açıktı. Tereddüt etmeden yavaşça kapıya vurdu ve içeriye girdi. Dün üzerine giyindiği sade ama bir o kadar da şık gelinlik bir köşeye paramparça edilerek bırakılmış, onun dışında tek bir dağınıklık yoktu.

Merdivenlerden inerken, "Zeynep!" diye seslenmesine rağmen cevap alamadı. Saat daha on bile olmamışken nereye gitmiş olabilirdi ki? Üstelik cep telefonu da kapalıydı.

"Kahretsin Zeynep! Neredesin!" Elini sertçe masaya vurarak, derin derin soluklar aldı. İnadına, onu kızdırmak için yapıyordu! Telefonu eline alarak, gidebileceği yerleri aradı ama hiçbir yerde yoktu.

Sakin olmaya çalışarak dışarı çıktı ve ofise doğru yola koyuldu. Nasıl olsa akşam olduğunda eve dönecekti Zeynep.

Esinti ve mavinin ferahlığı hep iyi gelmişti Zeynep'e. Tüm gece nefesinin kesildiğini hissetmiş, duvarlar üstüne üstüne gelmişti. Kenan'ın anlattıkları, gösterdikleri sandığından daha fazla dokunuyordu ona. "Ya gerçekse, ya amcam gerçekten iğrenç adamın tekiyse?" sorusu, yaşadığı her şeyden daha fazla üzüyordu onu. Bu kadar yalnız olup, üstüne bu kadar çaresiz olmak, reva mıydı dünyanın adaletine? Gözlerinden damla damla dökülüp,

üzerinde oturduğu kayalardan denize ulaşan yalnızlığı ne zaman son bulacaktı.

Sabahtan beri aç susuz oturduğu yerden, halsiz adımlarla kalktı. Eli ayağı buz tutmuş olmasına rağmen, uyuşmuş bedeni bunu bile hissetmiyordu. Otomobile oturarak, başını direksiyona dayadı. O eve gitmek istemiyordu, ancak, buna mecburdu.

Elindeki anahtara derin bir iç çekişle baktı ve kapıyı açtı. İçeriye adım atar atmaz, Kenan ile göz göze gelmişti. Mavi gözleri harlı bir alev gibi yanıyordu.

“Neredesin Zeynep?” Sesindeki gergin tonu hiç sevmemişti Zeynep. Kimseyi çekecek hali de yoktu zaten! Üzerindeki montu asarak merdivenlere yöneldiği an, Kenan bileğinden yakaladı ve kendine doğru çekti.

“Bir soru sordum Zeynep?”

“Sana hesap vermek durumunda değilim!”

“Bence tam da o durumdasın! Biz sizinle evlendik!”

Zeynep’in bozulan sinirleri daha fazla dayanamamış, önce küçük, daha sonra gitgide şiddetlenen kahkaha zincirine esir olmuştu.

“Sahi, evlendik değil mi! Senin gibi bir adi tarafından tehdit edilmeseydim eğer!..”

“Tehdit edilmeseydin ve her şey senin planlarına göre gitseydi, dün o masaya yine oturacak ve bana ‘hayır’ cevabını vererek intikam alacaktın değil mi? Asıl kızgınlığın da bu yüzden! Alamadığın intikam hırsından!”

“O intikam önünde sonunda alınacak, hiç aklm kalmasın! Rahat ol!”

"Gayet rahatım! Bence sen de dikkatli ol!"

"Görüşeceğiz!"

"Aynı evde yaşıyoruz Zeynep, tabii ki sık sık görüşeceğiz!"

"Bir daha bana haber vermeden dışarı çıkma! Nereye gideceğini, gittiğini, hepsini bilmek istiyorum!"

"Çok beklersin!"

Zeynep'in bileğinde duran eli, baskısını arttırmıştı ve bu canını yakıyordu.

"Ayağım denk al Zeynep!"

"Bileğimi acıtıyorsun! Bırak!" Kenan öyle öfkeliydi ki onun bileğini sıktığının farkında bile değildi. Zeynep'in bileğinden elini çektiğinde, kıpkırmızı olmuştu. Pişmanlıkla bakarak, "Özür dilerim." dedi ve ceketini aldığı gibi evden çıktı.



Ertesi gün uyandığında, Zeynep yine evde değildi. Nereye gittiğini gerçekten merak etmeye başlamıştı.

Bir sonraki gün erkenden kalkarak evden çıktı ve otomobilini karşı sokağın köşesine park ederek bekledi. Oda kapısı kapalı olduğu için, Zeynep muhtemelen onun evde olduğunu düşünecek ve yine dışarıya çıkacaktı. Nitekim öyle de oldu. Zeynep otomobiline atladığı gibi soluğu sahilde aldı ve kayaların üstüne oturdu. Kenan şaşkınca onu izliyordu. Biriyle mi buluşacaktı?

Onunla beraber beklemeye başladı. Tek fark, onun otomobilin içinde, Zeynep'in ise soğukta olmasıydı. Zeynep neredeyse iki saat geçmesine rağmen yerinden kalkmıyor,

öylece denizi izliyordu. Delirmiş olmalıydı, günlerdir burada mı oturuyordu? Böyle giderse ciddi şekilde hastalanacaktı. Dışarı çıktı ve birkaç adımda yanına vardı.

Kenan'ı karşısında görmenin şaşkınlığıyla tek kelime edemeyen Zeynep, bir çırpıda kendini onun omzundan aşağıya sarkar bulmuştu. Çırpınması bir şey ifade etmemişti. Kenan'ın otomobilindeydi artık.

"Sen, tam bir zorbasın! Beni mi takip ettin!"

"Aynen öyle! Bundan sonra sözümünden dışarı çıkar-san Zeynep, aramızdaki anlaşmayı unutman gerekecek."

"Canın cehennem!"

"Evinde otur! Ben zaten işe gidiyorum!"

"Bana karışamazsın!"

"Sana karışmıyorum! Mantıklı ol biraz! Bu soğukta öleceksin!"

"İnşallah ölürüm ve kurtulurum senden! Her şeyden!"

Kenan, öyle ters bakmıştı ki kanı donmuştu Zeynep'in. Söyleyeceklerini ağzına tıkan şey sadece bakışları değildi.

"Ölmek mi istiyorsun Zeynep! Güzel! Gel bakalım, ölüm kolay bir durum muymuş?"

Kenan otomobilin gazına bastıkça, Zeynep koltuğa sindi ve sımsıkı tutundu. Gittikçe hızlandığı için iyiden iyiye korkmaya başladı ve çığlıkla, "Yeter! Yeter dedim!" diye bağırdı.

"Bak, can tatlıymış değil mi?"

"Sen manyağın tekisin!"

Yaklaşık yarım saat sonra, Kenan otomobili evin önüne park ettiğinde, rengi sinirden limon gibi olmuştu. Zeynep hışımla kapıyı açtı ve çalılımlı adımlarla içeriye girdi. Kenan onu sandığından daha fazla zorlayacaktı ve buna nasıl dayanacağını gerçekten bilmiyordu.

Koşarak yukarı çıktı ve kendini yatağa bıraktı. Çok üşümüştü ve sıcaklığın etkisiyle gevşeyen vücudunu göz yaşlarıyla rahatlattı. Yalnızlığı lanetli bir bela gibi tüm yaşamını sarıp sarmalamıştı. Bebekliğinden beri hem de... Belki de bu yüzden amcasına bu kadar düşkündü, bu yüzden sorgusuz sualsiz güveniyordu ona.

İnsanın sığınacak bir limanının olmaması ne demek, bunu ancak ve ancak yalnızlar bilirdi. Korktuğu zaman genelde yalnızdı. Üzüldüğünde veya sevindiğinde de... Dadısı ona çok iyi bakmıştı ama kanından canından biri gibi olamazdı. Zeynep, hep yalnızdı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gaye, Can'ın kapısının önünde zile basıp basmamak Garasında kararsız, öylece bekliyordu. Kenan'ın ani ve olabildiğince hızlı gerçekleşen düğünü yüzünden, dünyadan kopmuştu. Hafta başı adliyede karşılaşmışlar ve aralarında tatsız bir konuşma geçmişti.

Can, Savcı Murat'ın yanına gittiğinde, Gaye ile bir öğlen yemeğine çıktıklarını öğrenmiş ve çok normal olmasına rağmen, içindeki öfkeyi bastıramamıştı. Savcı'nın Gaye'yi tanımak istediğini biliyordu, ancak kendisinin buna niye bu kadar çok kızdığını itiraf edemiyordu.

Gaye'yi adliyede ve Savcı'nın odasının kapısı önünde görünce, hissettiği kızgınlığı ona doğru püskürtmüştü.

"Ooo, Gaye Hanım, sanırım iş diye başlayan bir serüven izdivaca doğru ilerliyor."

"Ne saçmalıyorsun Komiser!"

"Saçmalamak? Savcı ile muhabbetin olduğunu duymuştum."

"Komiser! Ne demek istiyorsan açık açık söylesen de iğnelemesen!"

"Diyorum ki ... senden önce gelen avukatın sırasını aldın biraz önce. Özel ilişkilerine güvenerek, öne geçmek yakışıyor mu sana?"

"Çok yakışıyor! Şahane oluyor! Komiser! Kendine gel tamam mı? Kimse benimle böyle konuşamaz! Aldıysam da aldım, derdi sana mı düştü!"

"Biliyor musun Avukat? Umurumda bile değilsin!"

Hem anlamsız hem de gereksiz olan o tartışma sonrası, her ikisi de zıt yönlerde doğru yürüyerek terk etmişti adliyeyi. Sonraki birkaç gün, her ikisi de hiç bitmeyen öfke nöbeti geçiriyor gibi aksi ve gergindi.

Ancak, Gaye'nin biraz önce izlediği film, günlerdir bastırıldığı Can'ı görme isteğini hepten açığa vurmuştu. Onu telefonla aramayı çok istese de her defasında vazgeçti. Ne diyecek, ne konuşacaktı? O kapının önünde olması bile tam bir aptallıktı belki de? "Ne olacaksa olsun" diye tekrarlardı ve derin bir soluk alarak zile bastı.

Zilin sesini duyunca, keyifsizce söylendi ve kapıyı açmak için koltuktan kalktı. Şaşkınlığını gizlemeden, elini kapı pervazına dayadı. Gaye tam karşısındaydı ve deyim yerindeyse, ıslak bir kedi yavrusundan hiç farkı yoktu. Sırılsıklamdı ve ürkek gözlerle yüzüne bakıyordu.

"Gaye?"

"Merhaba!.."

"Merhaba mı? Gecenin bir yarısı oldu. Hayırdır? Kötü bir şey yok değil mi?"

"Yok... Kötü bir şey yok yani..."

"Güzel. Ne işin var peki burada?"

"Şey... Ben... Biraz önce bir film izledim de."

"Eee?.."

"Hiç işte... Orada da bir Can vardı."

"Hımm..." Can, öylesine soğuk ve anlaşılmazdı ki geldiği için kırk kere pişman olmuştu Gaye. Birkaç adım gerileyerek, merdivenlere doğru dönmüştü ki Can onu kolundan yakaladı.

"Nereye Gaye? Bir film izlediğinden bahsediyordun, değil mi?"

"Şey... Evet doğru..."

"Eee?.. Orada Can ismini duydun ve aklıma geldim. Sen de kalkıp bir gidip göreyim dedin... Doğru mu anladım?"

"Yani... O da var tabii ama... Sen hiç aramayınca..."

"Aramam gerektiğini bilmiyordum!"

"Buraya geldiğim için kızdın bana değil mi?"

Can'ın eli halen Gaye'nin kolundaydı. Dikkatle gözlerine baktı. Gözleriyle özür dileyip, gönül alan kaç kız tanımişti?

"Çok kızgındım ... ama buraya geldiğin için değil."

"Artık değilsin yani?"

"İçeri gir Gaye! Sıçana dönmüşsün resmen!"

"Çok üşüdüm."

"Sen montunu çıkar, ben de sana giyecek bir şeyler bulayım. Arabayla gelmedin mi sen?"

"Yok... Arabam serviste. Sokağın başında trafik sıkışmıştı diye taksiden indim ve yürüdüm."

Can yatak odasına doğru giderken, Gaye peşindeydi. Islak montunu çamaşır odasındaki peteğin üstüne koydu ve yatak odasına geçti.

Can, daha önce Yeşim'in Gaye'ye aldığı kıyafetleri dolabın bir köşesine koymuştu.

"Sen bunları almayınca..."

"Kalsın burada... Yani senin açından bir sakıncası yoksa?"

"Gelir giderim, diyorsun öyle mi?" Elindeki eşofmanları yatağın üzerine bıraktı ve Gaye'ye doğru yaklaştı. Tutuşmaya hazır bir aşk vardı aralarında ve Can, alevi ilk alazlayan olmaktan hiçbir zaman gocunmayacaktı. O güzel yüzü eliyle kavrayarak alnını alnına yasladı.

"Burada kalacaksın değil mi?" Gaye, başıyla onayladı bu soruyu. Konuşamayacak kadar çok titriyordu ve tek derdi, Can'ın bir an önce ona sarılmasaydı. Ancak Can, gülümseyerek geri çekildi ve eşofmanları gösterdi.

"Hadi değiştir üstünü. Hasta olmanı istemem." Oda'nın kapısını kapatarak, Gaye'yi rahat giyinmesi için yalnız bıraktı. Günlerdir hissettiği kızgınlık, buhar olup uçuşmuştu sanki. Isınması için ıhlamurun altını açtı ve müziğin sesini biraz daha yükseltti.

"Mis gibi koktu..."

"İçin ısınsın diye... İhlamur."

"Sana baktıkça yeteri kadar ısınıyor zaten Komiser!"
Bunu yüksek sesle söylediğine gerçekten inanamıyordu.
Can kaşlarını havaya kaldırarak, Gaye'ye doğru yürüdü.
Onu belinden tutarak kendine doğru çekti ve bakışla-
rına kilitletti.

"Gaye, benimle oyna! Sakın, bunu yapma!"

"Bunu da nereden çıkarıyorsun?"

"Savcı ile konuştum. Hafta sonu için akşam yeme-
ğine davet etmiş seni."

"Doğru."

"Sen de kabul ettin öyle mi?"

Can'ın çakmak çakmak yanan siyah gözleri kalbini
delecekti sanki. Eli ayağı birbirine karışıp ayakta durma-
sını güçleştiriyordu. Başını alelacele onun göğsüne yas-
layarak, ellerini beline doladı.

"Kabul etmedim..." Ait olduğu yere varmanın hu-
zuru ile azaldı telaşı. Kokusunu özlemiş, yanına gitmek
için günlerdir kendi kendiyi savaşıyordu. Olmamış, ya-
pamamıştı. Şimdi ise kendini bulduğu yer, onun göğsü-
nün tam üzeriydi ve hep öyle kalmak istiyordu.

"Niye buradasın Avukat?" Eliyle çenesini tutarak
alınını alnına yasladı. Bir insanın her yeri mi ateşe ben-
zerdi? Saçı, gözü, bakışları... Hepsi ateşten sıçrayan kı-
vılcımlar gibiydi. Gaye, Can'ı içine sürüklendiği buh-
randan çıkaran gün yüzü gibiydi. Yıllardan sonra, kalbi
varlığını baş göstermiş, inceden bir sızıya tutulmuştu.

Usulca eğildi ve dudaklarından küçük bir buse aldı.
Geri çekilecekken, Gaye tarafından engellendi. Devamını
istiyordu ve Can o devama dünden razıydı. Öptükçe

anıyordu Gaye'nin ona neler yaptığını veya yapacağını... O aniden hayatına giren, hesapsızca değiştirendi. Onu düşünmeden geçirdiği an yok gibiydi. Biliyordu, büyüyecekti bu his ve o yine sorgusuz sualsiz aklına eseni yapacaktı Can'a.

Hafifçe geri çekilerek, nefesini kontrol altına almaya çalıştı zira kalbi dörtlüna koşan bir attan farksızdı. O güzel yüzü inceleyen bakışları ciddileşti ve sordu.

"Gaye!.."

"Efendim."

"Gitmeyeceksen, eminsen gel hayatıma... Yani ciddi bir şeylere hazırsan... Anlıyor musun?"

Gaye biçimli parmaklarını Can'ın yüzüne bıraktı ve tebessüm etti. Yanakları al al olmuş, saçları karmakarışık.

"Seni düşünmemeyi başaramıyorum..."

"Güzel..." Yüzünde duran elleri tutarak avuçlarının içine aldı ve tekrar Gaye'nin gözlerine baktı.

"Gel hadi. Sıcak bir şeyler iç de ısın." Bütün güneşi üstüne toplamıştı sanki... Kendini tanımakta zorlanıyor, ona baktıkça gözleri kamaşıyordu...

Bir rüzgâra tutulmuş gibi çaresiz, dudaklarına doğru yaklaştı. Küçük, yakıcı bir buse bıraktı. Kalbi, bir kelebeği kışkandıracak kadar renklenmiş, duyguları fütursuzca oynasıyordu. Başka bir diyarda, başka bir ruha bürünmüştü sanki varlığı. Kaç yıl olmuştu mutlu hissetmeyeli? Hayatına damdan düşer gibi giren kadın, soluğunu kesmeye yemin ederce kollarındaydı. Üstelik bir milim ayrılacak diye ödü kopuyordu. Ona ne bakmaya doyabiliyordu ne de öpmeye.

Gaye inatçının tekiydi ve Can, düzgün giden bir ilişkileri olmayacağını çok iyi biliyordu fakat tüm aksiliklerine rağmen, bütün kalbiyle yaşamak istiyordu. Onu ve beraberinde getireceklerini... Aslında, mutlu veya mutsuz son peşinde değildi Can... Bir kere olsun akışına bıraksa her şeyi, kime ne zararı olurdu ki...

Kanepeye birbirinin yüzünü rahatça görebilecek şekilde oturdular. Gaye bağdaş kurmuş, bir yandan da üzerindeki hırkaya sarmalanmış Can'ı izliyordu. Yüzündeki ifade hem masum hem de muzipti.

"Akıldan neler geçiyor Gaye?"

"Bilmem... Aslında hem tedirginim hem de..."

"Hem de?"

"Senin karakter malum... Eh benimkisi de ortada..." Can'ın dudakları hafifçe kıvrıldığında, kara gözleri gecenin içinde parlayan dolunay gibi etrafı aydınlattı. Parmaklarını usulca Gaye'nin yanağına bırakarak, beyaz tenini okşadı.

"Seni değiştirmeye çalışmadan, olduğun gibi seveceğim Gaye! Bence sen de öyle yap. Germeyelim birbirimizi..."

"Merak etme... Sıkboğaz edilmeye gelmeyeceğinin farkındayım. Özgürlüğünü elinden almak gibi bir amacım yok."

"Güzel..."

"Tabii bu senin için de geçerli... Ben de tıpkı senin gibi fazla sıkıntıya gelemem... Sonra... Bilirsin işte, söz dinleme huyum da pek yoktur."

“Akışına bırak Gaye!.. Bence, şimdiden pazarlık yapmak pek doğru değil...”

“Peki...” Gaye, Can hakkında pek az şey biliyordu. Karşısında oturan adamın iç dünyası bir sandık kadar gizliydi ve üstüne üstlük konuşmayı hiç sevmiyordu. Olaylar karşısında oldukça serinkanlı ve sert tavırlar sergileyen bir insanla neler yaşayacağını, hatta yaşayıp yaşayamayacağını gerçekten çok merak ediyordu.

Yerinden biraz kıpırdayarak, Can’a doğru yaklaştı ve başını omzuna bıraktı. Belki çok mutlu olacak, belki de sandığından daha çok yanacaktı canı ... ama o bunlardan korkacak değildi... Kaldı ki hiçbir zaman korkak biri olmamıştı.

ONUNCU BÖLÜM

Kenan, elindeki dosyaları sinirle bir kenara iterek ayağa kalktı. Neden bu kadar kafasına takıyordu ki onun yaptıklarını. Daha doğrusu yapmadıklarını ... zira Zeynep tam bir haftadır konuşmuyordu. Öylesine sessiz ve yılgın bir haldeydi ki Kenan onunla ne yapacağını gerçekten hiç bilmiyordu. Kabul etmeliydi ki onu böyle aptalca bir evliliğin içine sürüklemekle büyük hata etmişti.

Sabahları Kenan işe gitmeden odasından çıkmıyor, akşamları ise genelde cam kenarına büzüşmüş, dikkatini okuduğu kitaptan ayırmıyordu. Bu, Zeynep'in kendince geliştirdiği bir kaçış yöntemi idi. Ancak, Kenan bu durumdan artık iyiden iyiye rahatsız olmaya başlamıştı. Annesinin yemek davetini birkaç kez ötelemeyi başarmış olsa da bugün o günlerden biri değildi. Zeynep'i bir şekilde o yemeğe gitmek için ikna etmeliydi.

Aklına gelen ilk şeye sarılarak, Gaye'yi aradı. Bugün birkaç davası vardı ve ofise gelmeyecekti.

"Ne haber Kızıl?"

"İyidir Sarı, senden?"

"Benden ... pek iyi sayılmaz aslında..."

"Nedense hiç şaşırmadım."

"Yardıma ihtiyacım var. Zeynep'le aram pekiyi sayılmaz ve bugün annelere yemeğe gitmemiz lazım."

"Biliyorum beni de aradı Gülsu abla."

"Sen Zeynep'i ikna edersen, hatta onu da alıp annelere gidebilirsin diye düşündüm."

"Tamam."

"Nasıl yani?"

"Ne nasıl yani? Tamam işte. Hallederim."

"Cidden mi? İtiraz falan etmen gerekmiyor muydu?"

"Yani... Keyfim yerinde diyelim."

"Bana bak, sen iyiden iyiye gelgitli bir şey oldun ha!"

"Bak işte, iyilik de yaramıyor."

"Yaramaz mı, yarıyor tabii de... Neyse konuşuruz bunu. Sana güveniyorum."

"Akşam görüşürüz." Kardeşini çok iyi tanırdı. Altan girer, üstten çıkar, Zeynep'i ikna ederdi. Kenan, ilk başlarda anlatmasa da daha sonra Gaye'ye tüm açıklığıyla Zeynep ile aralarındaki ilişkiyi anlatmıştı. Bunun için günlerce fırça yemesi bir şey değiştirmemiş, sandığının aksine sevgili kız kardeşi, Zeynep'e karşı garip bir sempati duymuş ve aynı gün soluğu onun yanında alarak destek vermeye çalışmıştı.

Gaye'den böyle ani ve içten bir destek beklemeyen Zeynep, önceleri bir hayli şaşırırmışsa da samimiyetine kısa süre içinde inanmıştı. Eskiden yakın arkadaşı Canan ile her şeyini paylaşırdı ama o Zeynep'e çok kızgındı ve artık bu saçmalıklardan uzak durmayı tercih etmişti. Zaten bir ay önce de iş için yurt dışına gittiğinden dolayı neredeyse hiç konuşamıyorlardı. Tüm bu sebeplerden, Gaye'nin coşkulu desteği ile inkâr edemeyeceği kadar iyi hissetmişti. Bu kızda garip bir enerji vardı. Deli dolu yanlarının yanı sıra, duygusal, içten... Hele de son geldiğinde ettiği o son cümle ile durumunu nasıl da özetlemişti.

"Ağrıyan yer kalbin olsa da incinip dökülen ruhun... O yüzden iyileşemiyorsun."



Zeynep'in bir isyan nöbeti halinde olan ağlama seansını, ellerini sımsıkı tutup, "Bak Zeynep! Kalbinin çok acıdığından bahsedip duruyorsun. Amcana yüklenen tüm o suçları, yapmış olabileceğine inanamıyorsun... Haklısın da! Seni bu kadar sevgi dolu büyüttmüşken, nasıl yapar dosya dolusu suçu diye düşünmeden edemiyor tabii insan; ama inan bana, Kenan yaş tahtaya basmaz. Kimseye iftira atmaz, bilerek incitmez. Kardeşim olduğu için söylemiyorum bunları... Öyle bir adam o. Tabii bu, seni sürüklediği bu aptalca evlilik macerasını mazur gösterir mi? Elbette ki hayır!" diyerek, bu gibi cümlelerle, ustalık içinde durdurmuştu.

Sonraki günler, belirli aralıklarla ziyaretine gelip, biraz olsun kendine gelmesini sağlamıştı Zeynep'in. Kenan'a

karşı ne kadar nefret dolu olursa olsun, Gaye'ye bu kızgınlığı yükleyemezdi.

İşte şimdi yine tüm sevimliliği ile karşısındaydı ve akşamki yemek daveti için kendisini ikna etmeye çalışıyordu. Aslında bu durumda kimse suçlu değildi. Kenan ve kendisi dışında! Oyunu başlatan kendisi, devamını getiren ise Kenan'dı neticede.

"Peki Gaye!"

"Tamam, o zaman."

"Yalnız, ben seninle gelsem olur mu?"

"Olur tabii. Hazırlan sen, ben beklerim. Üstümü değiştirmem için bana gideriz önce."

"Anlaştık."

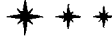
"Gülsu ve babam çok sevinecek. Hem Ecem de burada. Hafta sonu için geldi. Onunla da biraz kaynaşmış olursun."

"İyi de Gaye, ben aileye ne kadar alışırsam alışayım, bizim aramızdaki şey gerçek değil ki... Bu yaptığımız, onlara karşı da doğru değil."

"Tamam, akışına bırak olayları. En kötü, biz bir Zeynep tanımış oluruz. Olmaz mı?"

"İyi madem." Zeynep, gülümseyerek ayağa kalktı ve hazırlanmak için merdivenlere doğru yöneldi. Hepsi birbirinden düzgün olan bu insanlara karşı kendisini yalancı gibi hissediyordu. Belki de bu yüzden uzak durmaya çalışıyordu. Geçekten çok yorgundu. Omuzlarına neredeyse doğarken yüklenmiş olan yalnızlık, öyle kuvvetli bir baskı yapıyordu ki nefesinin kesileceğini sanıyordu.

Nihayet biten merdivenlerden sonra, ağır adımlarla odasına vardı ve dolabın kapağını açtı. Günlerdir evin içinde pespaye halde dolaşıyordu. Ancak bugün biraz özenli olmalıydı. En azından ev sahibine saygısından bunu yapmalıydı.



Derin bir nefes alarak, Gülsu'nun uzattığı salata kâsesini eline aldı. Biliyordu, Gülsu onun eve alışması ve kendisini yabancı hissetmemesi için böyle davranıyordu. Çok eskiden tanıyormuş gibi... Hep varmış gibi... Masa kurarken yardım istiyor, masa örtüsü seçerken fikrini soruyordu. Böyle bir kadından, öyle soğuk biri nasıl doğmuş olabilirdi ki! Hemen Erkan Bey'e kaydı gözleri. Yok, yok o da gayet düzgün bir adamdı. Durup dururken iftira atmanın hiç manası yoktu.

Gaye ile trafiğe kalmadan çıktıkları için sorunsuz bir şekilde varmışlardı Zekeriyaköy'e ama Kenan halen ortalarda yoktu. Biraz önce konuşurlarken duymuştu. Deniz ablası ve ikizleri alıp gelecekmiş. Onları düğün öncesi birkaç kez görmüştü. Oldukça samimi ve aynı evde yaşayan insanlar gibiydiler. Böyle ilişkiler, Zeynep için çok yabancıydı. O tek başına ve soğuk bir evin içinde büyümüşü ama bunun da bir sonu olmalıydı... Tükeneden, tüketmeliydi yalnızlığını...

Çok geçmeden ikizlerin şen kahkahası evi doldurdu. Zeynep ayağa kalkarak sesin geldiği yöne doğru birkaç adım attı. İkizlerden biri Kenan'ın omzunda, diğeri ise bacağına sarılmış onunla şakalaşıyordu. Birkaç dakikalığına da olsa Kenan'ın gözlerine takıldı bakışları.

Çocuklarla oynarken, öyle içten ve sevgi doluydu ki şaşırmasından edemedi.

Sonra Deniz geldi; ikizleri aratmayan cıvıltısıyla... Zeynep'in yüzünü avuçlarının içine alarak gözlerine baktı ve gülümsedi.

"Nasılmış güzel gelinimiz?" Ses tonu kadar kendisi de zarıftı bu güzel kadının. Ayrıca yeşil gözlerinde tuhaf bir şeyler vardı... Belki bir orman yangını? Yeşil, alev alev yanıyordu sanki...

"Teşekkür ederim, siz nasılsınız?"

"Biz de iyiyiz. Gördüğün gibi canavarlarım ve ben, oldukça formdayız."

"Harika! Yani ikizler..."

"Evet, öyleler sahiden..." Deniz gülümseyerek, avuçlarının içinde duran yüzü son kez okşadı ve Erkan Bey'e doğru ilerledi.

"Deniz, özlettiniz kendinizi."

"Bu aralar ... biliyorsun işte Erkan ağabey!"

"Bana bahaneler uydurma Deniz, ikizleri özledik. Ayrıca, o güzel suratını da asık görmek istemiyoruz. Öyle değil mi Gülsu?"

"Kesinlikle! Neyse, bunu sonra konuşuruz. Hadi bakalım, masaya."

Gaye'nin onu bir şekilde buraya getireceğine emin olsa da karşısında görmek başkaydı. Hem de gülümseyen bir yüzle... İkizlerin anlattıklarını nasıl da ilgiyle dinliyordu. İkizler, masaya doğru yönlendiğinde Zeynep yalnız kalmıştı. Kenan, usulca yanına giderek,

"Merhaba!" dediğinde ne hissettiğini anlamak gerçekten zordu. Önce derin ve titrek bir nefes aldı Zeynep. Sonra da etrafına bakındı.

"Çok güzelsin... Her zamanki gibi..."

"Teşekkür ederim."

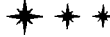
"Geldiğin için, ben teşekkür ederim."

"Gaye ... çok ısrar edince..."

Kenan, onun ne kadar sıkıldığını, birbirine kenetlediği ve sürekli oynadığı parmaklarından anlayabiliyordu.

"Hadi gel, biz de masaya geçelim. Annem döktürmüşse benziyor."

İtiraz etmedi Zeynep. Günlerden sonra ilk kez aç olduğunu hissetti. İyi gelmişti bu ev ona. Belki de bir iki insan görmeye, konuşmaya ihtiyacı vardı...



Masadaki yemek şenliği, ev halkında olumlu etki yapmış olmalıydı. Hem iştahla yemek yiyip hem de hararetle bir sohbetin içindeydiler. Konulara oldukça yabancı olduğu gibi, insanlara da yabancıydı aslında. Burada oluş sebebi bir mecburiyetten başka bir şey değildi sonuçta. Her şey amcası içindi ... ya da her şey amcası yüzündendi...

"Zeynep, bak bunun tadına mutlaka bakmalısın. Babannem yapıp göndermiş."

"Doydum aslında."

"Bugün yediği yemeğe bile şükretmek lazım. Çoğu zaman aç geziyor." Kenan bunu söylerken, bakışları üzgün bir şekilde Zeynep'in güzel yüzündeydi... Onun

bozulan ifadesine aldırmadan, elini uzattı ve çenesini okşadı. Zeynep'in ani ve fevri bir şekilde geriye doğru çekilmesiyle eli havada kalsa da umursamadı.

"Oldukça iştahsızdır."

"İştahını sen kapatıyor olmayasın Kenan!" Gaye, Zeynep'in bir kedi gibi ezilip büzülmesine gerçekten çok üzülmüyordu. Ona göre bunların tek suçlusu kesinlikle ağabeyiydi. Hiçbir kadın bu şekilde evlenmemeliydi. Onların yaşadıkları şey saçmalıktan başka bir şey değildi.

Yemek diğerleri için eğlenceli bir şekilde devam etse de Kenan ve Zeynep için aynı şey geçerli değildi. Kenan, kelimenin tam anlamıyla dağılmıştı. Zeynep tam karşı-sındaydı ve kendisiyle konuşmak bir yana, yüzüne bile bakmıyordu. Üstelik öyle tavırlı bir hali de yoktu. Daha çok kırılgan ve ürkekti duruşu. Saçları, giydiği elbiseyle ahenk içinde, bukleler halinde omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Mavinin en sevdiği ama adını bile bilmediği o tonu nasıl da yakışmıştı Zeynep'e...

Aradan iki saat geçmişti. İkizler neredeyse tüm akşam Kenan ile boğuştuğu için, enerjileri tükenmiş vaziyette salonun orta yerine uzanmıştı. Elindeki kahve fincanını evirip çeviren Gaye, sonunda fincanın içinde Can'ı göremeyeceğini anlamış olmalıydı ki tabağıyla birlikte sehpa bırakmıştı. Yorucu bir gün geçirmişti ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Zeynep'e dönerek sordu.

"Zeynep, yarın pek işim yok. O yüzden bu gece burada kalacağım. Sen de kalmak ister misin? Hava alırsak biraz, değişiklik olur."

"Aaa sahiden, ne güzel olur Zeynep! Sabah size çok güzel bir kahvaltı da hazırlarım." Gülsu'nun hevesli daveti karşısında, kibarca gülümsedi. Aslında Kenan'dan uzak durmak için oldukça güzel bir fırsattı bu.

"Olur... Yani rahatsızlık vermeyeceksem..."

"Duymamış olayım. Sen bizim gelinimizsin. Bu ev senin Zeynep!" Erkan Bey'in, bu sert ama aynı zamanda koruyucu çıkışı karşısında sadece başını salladı.

"Deniz, Kenan? Siz de kalm, sabah buradan gidersiniz işe?"

"Benim yarın sabah bir davam var. Deniz abla isterse kalsın."

"Teşekkür ederim Gülsu ama ben de gitmeliyim. Hem ... çocukların da okulu var."

Kenan, Zeynep'e doğru dönerek, "Bir şeye ihtiyacın olursa ya da eve dönmek istersen, ararsın." dedi. Onun biraz hava değişikliğine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Hem sonra annesi onu iyi etmeden göndermezdi. Eve döndüğünde biraz olsun değişmiş bir Zeynep ile karşılaşacağına emindi. Ondan vazgeçmek... Bunu yapabiliirdi belki ama... İstemiyordu Kenan. Sevmiş bulunmuştu bir kez... Yarım kalmasına izin vermeyecekti...

"Hadi Kenan, biz hazırız."

"Tamam, gidelim o vakit." Kenan, anne ve babasını öptükten sonra, Gaye'nin başını kendine doğru çekerek sarıldı ve "Seni çok seviyorum Kızıl! İyi ki benim kardeşimsin." diye fısıldadı. Sonra, Deniz ile vedalaşan Zeynep'e baktı. Ona bakmak bile canını acıyordu Kenan'ın. Sol tarafına düşen ağrının adıydı Zeynep. Her

geçen dakika biraz daha can yakan ve çaresizleştiren... Usulca eğildi ve ne tepki alacağını kestiremeden yanığına verdi soluğunu...

“Kendine dikkat et.” Zeynep, tüm gözlerin üzerinde olduğunu biliyordu... Çoğu kadının uğruna ölebileceği ama kendisinin nefret ettiği o dudaklar yanığına değdiğinde geri çekilemediği gibi, itiraz da edemedi.

Kenan, yol boyunca çok düşündü. Tersine döner miydi dünya? Düzeliyor muydu her şey?

“Vah yavrum vah! Alev almış her yanın da haberi-miz yokmuş.”

Buruk bir tebessümle Deniz ablasının gözlerine baktı. Ne diyebilirdi ki? O her daim halinden anlayan değil miydi? Yokluk zamanlarında varlığını, kötü günlerde ise iyiliğini paylaşmıştı. Öz kanından olmasa ne olurdu? O herkesten daha çok kardeşti, ablaydı Kenan’a.

“Çok seviyorum abla ... ama...”

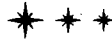
“... ama? Kenan, bize bak. Ateş ve bana. Ne kadar umutsuzdum hatırlamıyor musun? Evliydi, ikizleri olmuştu. Benim sevdamdan haberi bile yoktu fakat ne oldu? Hayat bir sabah, onu ve ikizleri bana gönderdi.”

“Yani?”

“Yani ... ‘ama’lara fazla takılma derim. Umut hep vardır, hayat sürprizleri sever.”

Kenan eve gelip kapıyı kapattıktan sonra, ışıkları açmadan bir süre sessizliği dinledi. Zeynep’in o sessiz varlığı bile yetiyordu. Gittiğinde, ruh halinin karanlığa bürüneceğini biliyordu. Bir şeyler yapması gerektiğini de...

Merdivenleri usulca çıktı ve kendi odası yerine Zeynep'in odasına geçti. Ay ışığıyla loşlaşan odaya göz gezdirdi. Sonra gözü yatağın üstünde duran bluzla takıldı. Odadan çıkması gerekiyordu belki fakat kendini engelleyemiyordu. Yatağın üstüne oturarak, bluzu eline aldı ve derin derin kokladı. Gül kokuyordu... Kendi kendine fısıldadı. "Küf tutmuş, eski bir yalnızlıktan gelir gibisin... Çırpındıkça daha fazla gömen, can yakan... Bazı gün çaresizliğimin adı, bazı gün ise hiçliğisin Zeynep! Seninle ne yapacağımı hiç kestiremiyorum. Her şey olacağına varır, bunu biliyorum ama bazen bilmek de pek fayda etmiyor... Sol yanıma değen ve geçmeyen şey, mutsuzluğumun adı. Sen, ince ince yağan yağmur gibi dökülürken, ben, derin ve usulca çekmişim suyunu topraklarıma..."



Erkan Bey, elindeki gazeteyi kapatarak Gülsu'yu izledi. Kahvaltı masasını büyük bir özenle hazırlamış, bahçedeki çiçekleri tek tek inceleyen Zeynep'i seyrediyordu. Karısını tanırdı. Mavi bakışlarına karışan şeyin adı endişeydi.

"Gülsu? Neyin var kuzum?"

"Çiçekleri seven biri kötü olamaz değil mi Erkan?"

"Olamaz elbette."

"Ona biraz kızgındım. Sevmediği biriyle evlendiği için... Gaye'nin dediğini duydun sen de. Hamile falan da değilmiş. Yani neden evlendi ki o zaman? Dünden beri Zeynep'i izliyorum Erkan ve..."

"... ve?"

"Onu seyrederken kızgınlığımın azaldığını fark ettim. Ürkek, yalnız bir güvercin gibi... Baksana şu haline... Yemek yerken bile çekiniyor ... ve onun bu hali kalbimde bir yerlere dokunuyor..."

"Dün, Kenan'ın ona bakışlarını gördüm ben Gülsu!"

"Evet, ne yazık ki ben de gördüm... Zeynep'e bakarken acı çekiyordu resmen. Çok seviyor, her halinden belli."

"Anlam veremiyorum işte... Bir sürü soru üşüşüyor beynime."

"Biraz zaman verelim Gülsu! Hem Zeynep'e hem de oğlumuz." Bu konuşmadan yaklaşık beş dakika sonra Zeynep yanlarına geldi.

"Bizim deli kızıl nerede Gülsu?"

"Nerede olacak? En sevdiği yerde..."

"Uyuyor tabii ki..." Gülsu'nun o güzel yüzünü hep çok sevmiştii fakat o güldüğü zamanlar, ruhuna bahar gelirdi Erkan Bey'in... Mavileri başka parlar, teni başka ışıldardı.

"Zeynep, git de şu uykucuyu kaldır kızım! Acıttık artık."

Zeynep şaşkın bir yüzle Gülsu'ya baktı. Gaye ilk zamanlarda ona karşı tepkili davranmış olsa da daha sonraları tüm içtenliğiyle yanında olmuştu. Ancak bir sorun vardı ki o daha önce hiç kimsenin yatak odasına girmemiş, kimseyi uyandırmamıştı. Kimseyle o denli samimi olmamıştı.

"Kızım, bir şey mi oldu?" Erkan Bey'in muzip bakışları karşısında, parmaklarını birbirine kenetledi.

“Yok... Yani... Kızmaz mı?”

“Olabilir, kızabilir ama en azından uyanır ve biz de karnımızı doyururuz. Şimdi o gelmeden yemeğe başlarsak, tantanası hiç bitmez. İyisi mi git de uyandır. Ha ne dersin?”

“Zeynep, şu tabağı da mutfaka bırakır mısın anneciğim?”

İşte o an olan olmuştu. Zeynep’in dik tutmaya çalıştığı omuzları çökmüş, sağlam durmak için çaba sarf ettiği, koruduğu tüm kaleler yıkılmıştı. Ne titreyen çenesini durdurabiliyordu ne de yanağından sicim gibi dökülen gözyaşlarını... O hayatının hiçbir dönemi bir anneye sahip olmamış, dudaklarından “anneciğim” kelimesi dökülmemişti. Belki annesi yaşasaydı, onu korur kollardı. Tıpkı Gülsu gibi yemekler yapar, sıcaklığını yaşadıkları eve yayar. Isınırdı Zeynep’in kalbinde bir yerler...

“Zeynep? Zeynep özür dilerim, seni kıracak bir şey mi dedim?”

“Zeynep?” Hem Erkan Bey hem de Gülsu panik içinde soluğu Zeynep’in yanında almıştı. Zeynep ağlamasını avuçlarının içine gizlemeye çalışırken, Gülsu ona sımsıkı sarılarak teskin etmeye çalıştı.

“Tamam, peki. Ağla ve rahatla.”

“Özür dilerim, sinirlerim bozuk biraz.”

“Olur öyle arada Zeynep, sen Gülsu’nun ağlama nöbetlerini görsen bir de.”

“Sahi mi?”

“Sahi tabii. İpler koptu mu tutabilene aşk olsun.”

Zeynep, belli belirsiz gülümsemeye çalışarak yutkundu. Erkan Bey, onun yüzüne yayılmış gözyaşlarını elindeki peçeteyle silerek Gülsu'ya döndü.

"... ama bak hakkını yeme, ağlayınca da başka güzel oldu değil mi bizim gelinimiz?"

"Hiç de güzel olmadı Erkan! Ağlamak kimseye yakışmaz."

"Biliyorsunuz işte... Annem, babam yok benim. Siz öyle 'anneciğim' deyince..." Zeynep'in dudakları tekrar titremeye başladığı an, Erkan Bey müdahale etti.

"Aaa yeter ama! Hadi git de yukarıdaki deliyi uyanıdır. Cidden öldüm açlıktan."

"Ooo, Erkan Paşa, o 'Yukarıdaki Deli' de ben oluyorum değil mi? Maşallah, maşallah! Oh, oh!"

"Allah aşkına Gülsu! Şuna bak, şuna! Tavırlar, edalar, modalar."

Gaye, babası konuşurken Gülsu'yu yanağından öptü ve Zeynep'in çenesini tuttu.

"Ağladın mı sen? Manyak kocan mı aradı yoksa?"

"Ha yok. Öylesine işte."

"Neyse canım, ağlamakta insanlığımıza dair. Hadi kahvaltı yapalım, sonra yürüyüşe çıkarız Zeynep!"

"Olur."

Zeynep, kalbinin küçüklüğüne aldırmadan, enginler kadar uçsuz bucaksız, gökyüzü kadar temiz ve derin inanmayı seviyordu. O inanç, korkularını güvene, sıkıntıyı umuda çeviriyordu. Sığıyor ve sadece inanıyordu.

Son zamanlarda yaptığı tek şey buydu ve onu ayakta tutuyordu...

Gaye'nin değişik bir enerjisi vardı. Isıtan, güldüren, kafa dağıtan... Tüm gün boyunca ne çok şey anlatmıştı Zeynep'e.

Hoş, ormanın içinde kaybolmaları pek de iç açıcı olmamıştı ama neyse ki sonunda ana yolu bulmuşlardı.

"Gaye, ayaklarımın altını hissetmiyorum."

"Kıyamam ya. Hepsi benim yüzümden. Karanlıkta oluyor sanki."

"Biz kaç saattir ormandayız cidden?"

"Hah, buldum Zeynep! Konum atalım, gelip bizi al-sınlar. Ana yola çıktık nasılsa."

"Çok iyi olur da kime göndereceğiz?"

"Dur Kenan'ı bir arayayım."

Gaye Kenan'ı aradığında, Gülsu'nun yanında olduğunu öğrendi. Durumu kısaca özetlediğinden, yaklaşık on dakika sonra Kenan yanlarındaydı. Otomobili sağa çekerek, yol kenarındaki ağaç kavuğuna oturmuş halde kendisini bekleyen Zeynep ve Gaye'ye baktı. Gerçekten çok yorgun görünüyorlardı. Biraz önce hissettiği endişe, yerini gülme güdüsüne bırakmıştı. Böyle bir hikâye Gaye'den başka kimseden gelemezdi zaten.

"Nerede kaldın Kenan! Kurda kuşa yem olacaktık neredeyse!"

"Allah'ım, konuşuyor musun sen bir de? Kızım ev nerede, siz neredesiniz? Ya başınıza bir şey gelseydi ormanın içinde?"

"Uf söylenme! Kalk Zeynep kalk."

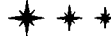
"Kalkamıyorum, ayaklarım." Gaye otomobile doğru yürürken, Kenan'a arkada duran Zeynep'i işaret etti.

"Duydun mu? Karın, 'Kalkamıyorum.' diyor."

Kenan, dizlerinin üstüne çökerek Zeynep'in yüzüne baktı. Yanakları kızarmış, saçları karmakarışık olmuştu.

"Sen bu cadının peşine niye takıldın ki? O Karadeniz'de büyümüş... Dağ tepe gezmek dokunur mu ona hiç?" Zeynep o kadar yorulmuştu ki cevap vermeye bile mecali yoktu. Kenan onu kucığına aldığı anda, neredeyse teşekkür etmek üzereydi.

Yol boyunca didişen Kenan ve Gaye'yi hayranlıkla izledi. "Tamam, artık şu noktadan sonra büyük bir kavga patlak verecek." dediği birçok âna şahit olup, her seferinde yanılmak... Sarmaş dolaş olmalarının tek nedeni kardeş olmaları mıydı? Yoksa iyi insan olmaları mı? Eğer iyi insan olmaksa ve Kenan bu kategoriye giriyorsa, neden bu kadar kızgındı ona? Neden onlara bu kötülüğü yapıyordu? Peki ya Kenan sonuna kadar haklıysa? Kötü olan amcasından başkası değilse?



Yenilen akşam yemeğinin ardından, "Zeynep, bugün burada kalalım ister misin? Yarın cumartesi nasılsa..." diye sordu. Yalnız kaldıkları anlarda birbirlerinden daha çok uzaklaşıyorlardı. Belki bir süre kalabalığın içinde olmak, ikisi için de daha iyi olacaktı.

"Aaa sahiden, Zeynep, kalsanıza. Yarm Kenan'a bir barbekü yaptırırız. Oh mis!"

"Bilmem ki..." Bunu derken, gözleri Gülsu'daydı. Bir rahatsızlık verip vermediğini anlamaya çalışıyor, kalmayı çok istemesine rağmen söylemekten çekiniyordu ama Gülsu, onu az çok çözmüştü artık. Kenan ile neredeyse aynı renk olan mavi gözleri sevgiyle ışıldadı ve "Çok sevinirim Zeynep! Lütfen..." dedi.

"Çok yorduk sizi."

"Olur mu hiç! Duymamış olayım. Hem bugün neredeyse tüm zamanı ormanda geçirdiniz. Hiçbir şey anlamadım."

Erkan Bey, karısının cümlesi bitmeden kahkahayı patlatmıştı. Ne deli bir kıza sahipti. Buna alışmıştı artık. Evlatlarının hepsi ayrı yerlerdeydi. Gaye hayatının neşesi, Ecem gönlünün prensesi, Kenan ise özlemiydi. Sonra Zeynep'e kaydı bakışları. Şimdi değil belki ama bir süre sonra onu da bir yerlere koyacaktı. Buna emindi.

"Baba düşünabiliyor musun, neredeyse yirmi kilometre uzaklaşmışlar."

"Yuh! Abartma istersen!"

"Abartmak? Sizi almaya ben geldim, unuttun galiba. Zeynep'in yürümeye bile mecali kalmamıştı."

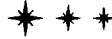
"Hımm... Ne oldu? Karma mı kıyamadın?" Kenan'ın bakışları Zeynep'e kaydı. Güzel yüzünde bir rahatlık vardı sanki. Hafta sonunu da orada geçirmeyi o yüzden istemişti. Zeynep burayı sevmişti, biraz olsun yüzü gülüyordu.

"Gaye ile sohbet etmek gerçekten çok güzeldi. Yani, çok farklı bir enerjiye sahip... Konuşurken ne kadar yol aldığımızı ikimiz de anlamamışız. Anladığımızda ise

epey geç olmuştu. Bildiğiniz ormanda kaybolduk. Komik ve güzeldi.”

“Bak, duydun mu Bay Kazulet! Kız anlatınca nasıl da kibar geldi kulağa. Yok, karısını kaybetmişim de bir Mars’a götürmediğim kalmış da... Ha bu arada ... seninle sohbet etmek de çok güzeldi Zeynepciğim!”

Kenan, aslında Zeynep’i hiç tanıımıyordu, Zeynep de onu ama bunu gerçekten çok istiyordu. Ona neden bu kadar hayranlık duyduğunu bilmeye, anlamaya, o güzel yüze dokunmaya ... belki duvarları yıkmaya, yakın olmaya ihtiyacı vardı. Sol tarafında bir yerler istilaya uğramış gibiydi ve bu onun gerçekten çok canını sıkıyordu.



Gülsu, onların farklı odalarda uyuduğunu bilmediği için, ayrı bir oda hazırlama telaşına düşmemişti. Kenan, Zeynep’ten itiraz etmesini beklemişti ama o hiç sesini çıkarmamıştı.

“Çok yorgun görünüyorsun Zeynep!”

“İyiyim. İyi geldi burası... Ailen...”

“Sevindim. Yani onları sevmene...”

Zeynep başını sallayarak, dudaklarını birbirine bastırdı. Yatağı göstererek, “Ben orada uyurum, sen kanepede...” dedi.

“Tamam, sen rahatına bak.”

Kenan’ın bakışları ok gibiydi. Kendisiyle konuşmak istediğinin farkındaydı ama Zeynep’in buna gerçekten hiç gücü yoktu. Gülsu onlar evlendiğinde, odalarındaki dolaba Zeynep için birkaç takım pijama ve eşofman

takımı alıp koymuştu. O nedenle rahattı Zeynep. Pijamasını eline alarak, Kenan'dan odayı bir süreliğine terk etmesini rica etti.

Giyinir giyinmez yatağa uzandı ve gözleri çok geçmeden kapandı. Uykuya zor dalan o değilmiş gibiydi. Gaye'nin yaptırdığı yürüyüşten olmalıydı ya da oksijen çarpması? Bilemiyordu... Bu aralar Zeynep, neyin doğru neyin yanlış olduğunu hiç ama hiç bilemiyordu. Sustuklarının, kaçtıklarının ortasında bir yerde, aptalca bir cesaret yarışına girmiş, kaybolmak üzereydi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Dün gece epey yorulmuştu. Üstüne üstlük, yaşadıkları küçük çaplı çatışma sonrası kolunda oluşan kurşun sıyrığı canını yakıyordu ama bunun ötesinde, bastıramadığı bir kızgınlık vardı içinde... Ateşle oynayan gece kelebekleri gibiydi Gaye. Ele avuca sığmayan, hiç laf dinlemeyen...

Hafta başında, yine bir cinayet davasını üstlenip karşısına çıkması yetmiyormuş gibi, bir de o çokbilmiş müdanasız tavırlarıyla dosya hakkında bilgi edinmeye çalışması yok muydu? Tüm sinirlerini tepesine çıkartmıştı Can'm. Derin derin nefesler alarak sakin olmaya çalışmıştı, ancak hiç başarılı olamamıştı. Gaye'yi kolundan tuttuğu gibi odasına sokarak resmen canına okumuştı.

Şimdi ise tüm bedenindeki yorgunluğun üstüne bir de huzursuzluk çöreklenmişti. O çok sevdiği manzara bile kar etmiyordu. Ona çok değer veriyordu ve başlamadan bitmesine gönlü hiç razı değildi. Gaye'de kalbine

değip geçen, belki de geçmeyen bir şeyler vardı. Değer bulan, anlamı olan...

Elindeki telefona kararsız bir ifadeyle baktı. Niye yenemiyordu şu aptal gururunu! Onun moralini bozduğu gibi kendisi de moralsizdi. Gaye'nin isminin üstüne gelerek arama tuşuna bastı ama telefon açılmıyordu. Tavır mı yapıyordu Gaye? Eğer öyleyse, paşa gönlü bilirdi. Elindeki telefonu hırsla koltuğa fırlatarak ayağa kalktı.

Çıkıp biraz hava almalıydı. Aklını karıştırıyor, dağılmasına sebep oluyordu ki bunun için cidden çok erkendi.

Sahil boyunca usul adımlarla yürüdü. Hava soğuk olduğu için etraf sessizdi. Ancak, bu hava alma işi ters tepmişti. Kafası rahatlayacağına daha çok karışmıştı.

"Başlarım gururuna!" diyerek otomobiline atladığı gibi soluğu Gaye'nin evinin önünde aldı. Apartmanı biliyordu ama hangi daire olduğunu bilmiyordu. O sırada çöpleri atmak için çıkan kapıcıya sorarak öğrendi ve daire kapısını buldu. Zile birkaç kere basmasına rağmen kapı açılmıyordu. Tedirgin olmaya başlamıştı artık. Telefonla tekrar aradı ve sesin içeriden geldiğini duyunca zile hiç durmadan basmaya başladı. Beş dakika içinde kapı açılmazsa kıracaktı.

... ama saniyeler geçmemişti ki kapı açılmış ve Gaye tüm şıklığıyla karşısına çıkmıştı.

"Can?" Gaye, son derece iyi görünüyordu. Güzelce giyinmiş ve makyajına özen göstermişti. Elindeki topuklu ayakkabıları yere bırakarak doğruldu. Can'ı görmeyi hiç beklemiyordu ama o tam karşısındaydı.

"Gaye? Bir yere mi gidecektin?"

Gaye dudaklarını bükerek, Saçlarını geriye doğru attı.

"Aslında evet. Annenlere... Yeşim'i alacağım, sonra da yemeğe gideceğiz."

"Benim annemlere mi?"

"Evet. Olamaz mı?"

"Güzel! Çok güzel valla!"

"İmalı konuşmaları bırak Komiser! Niye geldin?"

"Telefonlarımı neden cevaplamıyorsun?"

"Mecbur muyum?"

"Gaye! Ne bu havalar? Benimle konuşmaya tenezzül etmiyorken, ailemin yanında işin ne?"

"Konuşmak? Sen bunu yapabiliyor musun diye sorarlar adama!"

Can, derin bir soluk alıp vererek elini saçlarının arasında gezdirdi ve başını kapı pervazına yaslayarak Gaye'nin gözlerine baktı. Kızgınlık değildi bakışlarında yanan duygu. Belki kırgın, belki küs... Aslında haklı sayılırdı, ses tonu fazla yükselmişti; ama onun için endişeleniyordu Can. Ne vardı yani Gaye de tanıdığı birçok kadın avukat gibi daha mülayim davalara baksaydı.

"Beni içeri almayacak mısın?"

"Çıkmam lazım, Yeşim bekliyor."

"Peki madem. Ben de seninle geleyim. Annemleri de görmüş olurum."

"Benimle gelemezsin. Ben tek gideceğim. Sonra sevgilin sanıyorlar beni."

Can gözlerini kısarken hissettiği öfkeyi yenmeye çalıştı ve Gaye tam kapıdan çıkmak üzere iken kolundan tutarak durdurdu.

“Bir dakika bir dakika... Doğru mu duydum? Sanıyorlar ne demek? Sevgilim değil misin zaten?”

“Bırak kolumu Komiser!”

“Canım ne zaman isterse o zaman bırakırım!”

“Tabii ya! Şımarık ve ukala komiserimiz canı ne isterse onu yapmakta özgür, değil mi? İsteddiği zaman fırçalar, istediği zaman uzaklaşır, istediği zaman da arar!”

“Şu kapı ağzında benimle yaptığın muhabbete bak! İçeri geç ve oturup konuşalım.”

“Hayır! Seni içeri almayacağım ve konuşmayacağım.”

Gaye kolunu hızla çekerek elindeki anahtarla kapısını kilitledi. Umursamaz bir hâl vardı üzerinde ve bu, Can'ı daha fazla kıskırtıyordu. Kimse ona yokmuş gibi davranamazdı. Gaye merdivenleri inerken peşindeydi, otomobiline bindiğinde ise yan koltukta.

“Nereye gideceksiniz?”

“O üzerindeki eşofmanlarla gelemeyeceğin, iyice kafa dağıtacağımız bir yere...”

“Kafa dağıtmak? Yeşim ile hem de!”

“Aynen!”

“Ben anladım ya! Cidden! Sen her gün kalkar kalkmaz yürek yiyorsun ya da yürek yediğin günlerin hepsinde bana denk geliyorsun.”

“Komik misin?”

"Beni çok yoruyorsun Gaye!.."

Can, Gaye'ye dönük oturuyordu. Onu izlemeyi seviyordu. Öylesine narin ve zayıf bir bedeninin içine nasıl sığardı o kuvvetli ruh? İşte bunu bir türlü çözemiyordu.

"Gözlerini üzerimden çek Komiser!"

Can, belli belirsiz gülümseyerek otomobil kullanan Gaye'ye oldukça yaklaştı. Omuzlarına küçük bir buse bırakarak, boynuna doğru sokuldu ve kokusunu içine çekti.

"Çok özledim seni... Niye böyle yapıyorsun?"

İşte bu fısıltı, Gaye'nin tüm dikkatini dağıttı ve otomobille çöp kovasına çarpmasına sebep oldu. Yaptığı ani fren, emniyet kemeri bağlı olmayan Can'ı geriye doğru savurdu. Bunun neticesinde kolundaki kurşun sıyrığını kapağıya sertçe vurduğu için kanamaya başladı.

"Ahh!" Yüzü acı içinde buruşup, sesindeki ton inleme halinde etrafa yayıldı.

"Can? Özür dilerim, iyi misin? Dikkatimi dağıttın ama sen de. İsteyerek yapmadım."

"Kimse isteyerek çöp tenekesine çarpmaz Gaye!"

"Annenler geldiğimi duymuştur sanırım."

"Yani... Neredeyse bahçeye girecektin. İhtişamlı bir girişti."

Gaye, Can'a cevap vermeye hazırdı ancak onları izleyen meraklı gözleri fark edince vazgeçti. Otomobili çarptığında oldukça yüksek bir ses çıkmış olmalıydı. Can'ın anne ve babası verandaya çıkmış kapağıya doğru bakıyorlardı.

"Senin yüzünden rezil oldum."

"Çık hadi çık."

Önce Gaye, sonra da Can otomobilden çıkarak bahçeye girdi. Gaye'nin utanmış hali ve bakışları hoşuna gitmişti. Onun gibi bir keçiye böyle görmek çok zordu.

"Çocuklar, hoş geldiniz! İyi misiniz?"

"Bu kız az kalsın beni öldürecekti baba!"

"Merhabalar. Yanlışlıkla oldu, çok özür dilerim." Can'ın annesi birkaç adım öne çıkarak, Gaye'yi rahatlatmak istedi zira oğlu yuva kurmayı başaramayan erkekler arasına girmeye aday, koca bir hödüktü.

"Gaye gel kızım! Bakma sen ona. Kim bilir ne yaptı da dikkatini dağıttı senin."

"Kim bilir anne?" Oğlunun muzip gülümsemesine ve ıslıl ıslıl parlayan gözlerine takıldı bakışları. İnsan, çocuğu için hep her şeyin en güzelini ve iyisini istiyordu. Bu kız oğlunu içinde kaybolduğu karanlıktan çıkarmışa benziyordu. En azından mücadeleci bir ruha sahipti.

"Çok özledim seni oğlum. Hoş geldiniz! Hadi içeri geçin."

"Ben de sizi özledim. Yemek yediniz mi?"

"Yok yemedik. Yeşim Gaye ile dışarı çıkacaklarını söylemişti ama biz yine de beklemek istedik. Belki yemekten sonra çıkarlar diye."

"Güzel. Yemeği burada yeriz değil mi Gaye?"

"Yok, zahmet etmeyin hiç. Biz Yeşim ile dışarıda yiyeceğiz. Kız kıza takılalım dedik."

"Yok öyle bir takılma Gaye!"

"Yeşim hazır mı efendim?"

Can'm anne ve babası, salonun ortasında burun buruna gelmiş ikiliyi seyrederken oldukça mutluydu. Tutkulu bir aşkın olmazsa olmazı kıskançlıktı değil mi?

"Hazırım canım, geldim bile. Ooo, sevgili ağabeyim de gelmiş."

"Tamam, Yeşim de indiğine göre yemeğe oturabiliriz anne!"

"Anlatamadım galiba, biz çıkıyoruz değil mi Yeşim?"

Yeşim önce Gaye'ye, sonra da ağabeyine baktı. Daha sonra da kendisine bakışlarıyla direktif veren babasına... Sonra da hiçbirini umursamadan, "Tabii ki çıkıyoruz. Hem konuştuğumuz yer için rezervasyon da yaptırdım." dedi.

"Size afiyetler olsun Komiser!" Elini Can'ın koluna bırakarak misilleme yapmıştı aklınca ama hissettiği ıslak sıcaklık karşısında geri çekilerek, eğildi. Avucu olduğu gibi kırmızıya bürünmüştü. Diğer elindeki çantayı ani bir refleksle bırakırken, şaşkın gözlerle tutkunu olduğu gözlere baktı.

"Aman Allah'ım, kolun kanıyor. Çıkar, çıkar çabuk sunu. Arabayı çarparken mi oldu bu? Hep benim yüzümden!"

Panik halinde Can'm kazağını çıkarmaya çalışıyordu ve bu konuda yalnız değildi. Diğerleri de tıpkı onun gibi panik ve merak içinde koluna ne olduğunu görmek istiyordu. Özellikle de annesi.

"Tamam, yeter! Sakin olun. Önemli bir şey yok."

Babası ise bu konuda oldukça netti.

"Hemen çıkar o kazağı Can!"

Sonunda pes ederek üstündekini çıkardı ve bandajlı kolunu onlara doğru çevirerek, "Önemli bir şey değil. Basit bir kurşun sıyrığı..." dedi. Sesi bitkin ve sıkıntılıydı. Bakışları ise ilk önce babasını bulmuştu çünkü onun bu konudaki hassasiyetini ve korkularını çok iyi biliyordu.

"Basit mi? Basit bir kurşun sıyrığı mı? Öyle mi dedi Tülay?"

"Evet, aynen öyle dedi Halil!" Derin bir sessizlik çökmüştü koca salona. İnsan hayatı basit olur muydu hiç? Her bir kalbin ne çok duygusu, korkusu ve hayalleri vardı. Her hayat kendince değerli değil miydi?

"Sen... Sen bunu bana nasıl söylemezsin Can! Ya sana bir şey olsaydı? Ya o kurşun sıyırmısaydı? Ya sol yanına bir yere gelseydi?" Gaye, bunları söylerken onun göğsüne hafifçe vurarak dengesini bozuyordu. Söylediği şeyler daha fazla ürkmesine sebep olduğu gibi, rengi limona dönmüştü.

Salona bomba düşmüş gibiydi. Önce yüksek bir ses, sonra ise derin sessizlik...

"Yeşim, doktoru çağır. Hemen gelsin."

"Gerek yok baba!"

"Sakın! Sakın Can! Bana neyin gerekli neyin gereksiz olduğunu söyleme! Kahretsin! Sen bir gün, ya benim ya da annenin yüreğine indireceksin."

Tülay Hanım, kuvvetli bir kadın olmasına rağmen, söz konusu Can olduğunda kendini tanıyamıyordu. Göz yaşları gözlerinden sicim gibi dökülürken, o bir put kadar sessiz ve donuktu. İçindeki fırtınanın tek habercisi,

gözlerinden yüzüne süzülenlerdi... Can, annesinin ne kadar korktuğunu anladığı için onu kendine doğru çekti ve sımsıkı sarıldı. Saçlarını usulca öperek, "İyiym anne, üzme beni." dedi.

Üzülmemek? Her Allah'ın günü, "Ona bir şey olacak mı?" sorusuyla savaşıırken nasıl üzülmezdi? Üstelik kontrolsüz cesarete sahip bir erkek evlada sahipken... Oğlu yavaşça geri çekilip gözlerine baktı ve "Gerçekten iyiym ama bana bir süre daha yemek vermezseniz, işte o zaman bayılabilirim." dedi.

"Hadi sen yukarı çık ve üstünü değiştir. Ben de masayı hazırlatayım."

"İzniniz olursa, ben de Can ile yukarı çıkabilir miyim? Kolundaki sargıyı değiştirmek istiyorum."

Halil Bey Gaye'ye döndü ve "Beraber yapalım o işi Gaye! Hem ben de bir göreyim şu basit sıyrığı..." dedi.

"İyi tamam ya... Getirin şu ilk yardım kutusunu da ailece görün o zaman. Beynimi yediniz resmen!"

"Ah oğlum ah! Sen bizim ömrümüzü yedin ses etmedik, iki dakika beynini yemiştiz çok mu?" Tülay Hanım'ın bu cümlelerine, Halil Bey'in iç çekişi, Yeşim'in baş sallayan siması ve Gaye'nin kısık gözleri eşlik etti. En komiği de Gaye olmalıydı. Elinden gelse, Can'ın üstüne zıplayacak ve tek bir tüy bırakmayana kadar yolacaktı.

İlk yardım çantası geldiğinde, Gaye usulca bandajı sökmeye çalışıyordu. Kanadığı için acıtmaktan korksa da yaranın derin olup olmadığını görmeden rahat etmeyecekti.

Hem ... tek meraklı kendisi de değildi. Tülay Hanım, Halil Bey ve Yeşim de en az onun kadar endişe içindeydi. Neyse ki yara ortaya çıktığında, Can'ın haklı olduğunu görmüş ve rahatlamışlardı.

Gaye, onun canını yakmamaya özen göstererek kolunu temizledi ve yeniden sardı. Saçları Can'ın yüzüne değerken, kokusu burnuna vuruyordu. Etrafta ailesi olmasa farklı davranabilirdi. Onunla bir türlü başlayamadıkları ilişkileri için konuşup, gönlünü alabilirdi belki...

"Bana neden söylemedin?" Gaye, Can'ın gözlerinin içine bakarak, fısıltı halinde sordu. İlk defa kendini ona karşı sorumlu hissetti Can. Şu an gözlerinin içinde kaybolmak için delirdiği kızılın hesap sormaya hakkı var mıydı?

"... çünkü ... sana çok kızgındım." Can'ın ses tonu Gaye gibi sessiz değildi. Bu ilk başta Gaye'yi rahatsız etse de boş verdi.

"Sen mi bana kızmıştın? Ben seni öldürebilirdim!"

"Yapma ya! Ben de diyordum ki Gaye ne zaman zeytinyağı moduna geçiş yapacak!

"Sen var ya! Odunun tekisin! Yok, yok odun da değil, hani böyle daha büyükleri oluyor ya, işte ondan! Kütük müydü Halil amca?"

"Aynen kızım, kütüktü."

"Aaa çocuklar, ne oldu şimdi size? Halil, sana da bravo! Onları sakinleştireceğine, Gaye'ye gaz veriyorsun."

"Onun gaza ihtiyacı yok ki anne!.. Doğuştan böyle."

"Ya sen bana neler saydırdığını unuttun galiba!"

"Ne yapsaydım! Aferin Gaye, yine bulmuşsun man-yak müvekkilleri, gel bir tebrik edeyim, mi?"

"Ben avukatım!"

"Bu tüm psikopatları başına toplamanı gerektirmiyor. Biraz da boşanma davalarına bak ya da ne bileyim iş davalarına!"

"Bak, bu benim tercihim, tamam mı? Ceza davaları benim konum ve sen de buna alışsan iyi edersin!"

"Neye alışacakmışım? Gaye Hanım'ın her gün başka bir atraksiyon peşinde olmasına mı? Emniyetteki polislerle mücadelesine mi?"

"Abartmıyor musun?"

Can ve Gaye didişirken en mutlu olan Yeşim'di. Onların ne kadar tatlı olduklarını düşünüyordu. Halil Bey ve Tülay Hanım ise şaşkıındı. Birbirine benzeyen iki deli nasıl olmuş da birbirini bulmuştu? Olası bir evlilik durumunda, bir de gelinlerinin müvekkilleriyle mi uğraşacaklardı? Endişe hayatlarından hiç eksik olmayacak mıydı?

"Gaye, ben her an sana bir şey olacak korkusuyla yaşayamam, tamam mı? Sürekli kurcalıyorsun, araştırıyorsun. Ya bir gün tehlikeli bir durum olursa?"

"Bunu sen mi söylüyorsun bana? Hatırlarsan, daha iki dakika önce kolundaki kurşun sıyrığını temizledim."

"Gaye lütfen..."

"Kız doğru söylüyor. Nasılmış endişe duymak? Anladın mı bizi?"

"Baba, ben kendimi koruyabilirim. Hem kuvvet olarak hem de eğitim olarak. Bir de Gaye'ye baksana."

“Şimdi siz bir ilişkiye başladınız, öyle değil mi?” Tülay Hanım’ın sorduğu soruya Can “Evet!”, Gaye “Hayır!” deyince işler hepten karışmıştı.

“Ne demek hayır?”

“Nasıl anlıyorsan öyle... Aramızda bir ilişki olmuş olsaydı, bana o kadar lafı saydırdıktan sonra bir telefon açar, özür dilerdin!”

“Özür mü? Sonuna kadar haklıydım!”

“Tabii, sen zaten hep haklısın. Haklı ve yalnız bir adam olarak dünyayı kurtarırsın artık!”

Can daha fazla dayanamayarak Gaye’yi kolundan tuttu ve kendine doğru çekti. Öfkesini zapt etmekte zorlanıyordu. Bu onu tanıdığı ilk günden beri böyleydi aslında. Beyaz tenini süsleyen kızıl saçları uyarıcı bir şeyleri üstleniyor, o güzel yüzü sakince izlemeyi çok istediği halde bir türlü beceremiyordu. Onun şu dilli düdük halleri bir şekilde zıvanadan çıkmasına sebep olup, Can’ı barut fıçısına çeviriyordu. Ondan vazgeçmek? İyi fikir gibi görünüyordu ama bunu şu aşamada başarabileceğini pek sanmıyordu. Tüm gün aklından çıkartamıyorken, olmaz, yapamazdı. Hem ... onu terbiye etmeyi başaramayacaksa, erkek diye ortalarda dolaşmanın ne anlamı kalırdı?

“Sen gelsene benimle...”

“Bırak kolumu!”

“Anne, siz masayı hazırlayın, biz birazdan geliyoruz. Yeşim, sen de üstüne rahat bir şeyler giyinebilirsin istersen. Dışarı çıkmıyorsunuz!”

“Can! Bırak kolumu dedim! Eve gideceğim ben!”

“Hayır! Seninle konuşacaklarımız var bizim. Demek bir ilişkimiz yok ha?”

“Aynen öyle!”

Halil Bey ve Tülay Hanım, merdivenlerden Gaye’yi zorla çıkaran oğullarına baktı. Bu iki keçinin nasıl geçinecekleri hakkında hiç fikirleri yoktu ama bir şeyden oldukça eminlerdi. Gaye, Can’ı evirip çevirip kendi istediği kıvama getirebilecek nadir kadınlardan biriydi. Can’ın bakışlarında başkalaşma vardı. O depresif ve hüüzünlü hâl, yerini muzip ve vazgeçmeyen bir ışıltıya bırakmıştı.

Can, Gaye’yi, çocukluğunun tüm izlerini taşıyan odasına çekiştirerek soktu ve bileğindeki elini çekti.

“Şimdi söyle bakalım, derdin ne senin?”

Gaye, önce odaya göz gezdirdi. Sonra da pencere kenarına yakın duran şifonyerin üstündeki çerçeveli fotoğrafı eline aldı. Can’ın lise halleri olmalıydı. Dudaklarında derin bir tebessüm, gözleri parlak...

“Güzel bir oda... Geçmişte daha sevimli biriymişsin.”

“Yapma Gaye, seninle ergenlik hallerimi konuşacak değilim. Milyon şey yaşadım o fotoğrafın sonrasında.”

“... ve sonunda suratsız birine dönüştün.”

Can, sıkıntıyla baktı o çok sevdiği yüze. Niye normal bir ilişkileri yoktu. Niye sabahları “günaydın”, akşamları “iyi uykular” dilemek için arayamıyorlardı birbirlerini? Bu kadar zor olmak zorunda mıydı her şey?

“Yorulдум Gaye!..” Bu öylesine söylenmiş bir laf değildi. Yatağının üzerinde otururken, ona bakarken... Gelip yanına oturdu Gaye.

“Ben mi yoruyorum seni?”

“Katkın yadsınamaz. İyi olalım istiyorum artık.”

Öylesine içten ve naifti ki Can, kalbinde bir yerlere dokundu Gaye’nin... Aşkta tüm hücrelerinde hissederken, ona yakın olmayı bu denli isterken, nasıl istemezdi onunla iyi olmayı? Konuşamadı çünkü Can’ın anlatmak istedikleri olduğunun farkındaydı... Ki çok geçmeden konuşmaya başlamıştı bile Can.

“Ben, güneydoğudan döndüğümde ölü gibiydim Gaye!.. Bir bakış... Paramparça bir bakış değmişti kalbime... Uyuyamıyordum, yiyemiyordum... Öylesine suçlu hissediyordum ki...”

Aynı görüntü aklına geldikçe delirecek gibi oluyordu Can. Ona bakan masum bir çocuk ve yok oluş... Boğazına ve hatta kalbine düğümlenenler vardı. Bunları biriyle paylaşıp rahatlatmalıydı artık.

“Aklımda hep aynı döngü... Gecelerimde ve uykularımda... Bir çocuk... Ayakkabı boyuyordu... Köşede; ışıkların yanında... Bana bakıyordu, ben de ona. Fark edemedim... Bir anda oldu ne olduysa... Korkunç bir ses... Bomba patlamıştı ve ... ve çocuk yoktu. Sonra ayağımın önüne düşen bebek ... ve soğuyan parmakları... Başka insanlarda... Taşa toprağa sığmayan bir boşluk... Kalbinden parçalanmış insanlar... Hayaller yarım... Yükleri yüreğimde... Uykularım haram oldu Gaye!.. Daha bir sürü şey yaşadım oralarda... İstanbul’a döndüğümde ruh gibiydim... Ailemle bile doğru düzgün görüşmüyordum.”

“Biliyorum...”

İşaret parmağını dudağına hafifçe bastırarak konuşmasını engelledi. Şimdi değil, şimdi Can'ın konuşma vaktiydi.

"Sen geldin sonra..." Can ellerini onun güzel saçlarının içinde gezdirdi ve derin, titrek bir soluk alıp verdi.

"Birçok şeye iyi geldin... Hayat bu kadar kısıyken, takılıp kaldığım şeylerden sıyrılmamı sağladın. Enerjin, inadın, cesaretin ... ve tabii ki güzelliğin..." Gaye'ye hayran gözlerle bakıp, yüzünü okşadı.

Kavga edeceklerini sanıyordu ama öyle olmamıştı. Aklından bir saniye olsun çıkmayan adam, başka şeyler yapıyordu. Duygularını anlatıyordu.

"Şimdi ben sana bu kadar hazırken, istiyorken, kalıp bizim aramızda bir şey olmadığını söylüyorsun. Şu an, bu odayı ateşe verecek kadar kuvvetli olan şeyi yok mu saymalıyız?"

Gaye hipnoza uğramış gibiydi. O kara gözlerin içinde kaybolup gitmiş, on dakika önceki halinden eser kalmamıştı. Onu ilk kez bu kadar içten görüyordu. Etrafa ördüğü duvarları kaldırmıştı Can...

"Kavga etmek bir şey değil Gaye! Bir gün konuşmayız, ikinci gün barışırsız. Alışırsız birbirimize. Bir gün sen susarsın, diğer gün ben. Şimdi sen söyle. Ne şartta olursak olalım, elin elimi tutacak mı? Yoksa... Aramızda bir şey yok mu sahiden?"

Gaye, sulanan gözlerini engellemekte güçlük çekiyordu. Onu özlemek canını acıtıyordu. Kötü olmak da öyle... Şimdi o öyle kalbini delerek bakarken, yok saymak olur muydu? Usulca sokuldu boynuna ve başını

omzuna bırakırken kokusunu içine çekti. Can'ın hafifçe eğilerek dudaklarından aldığı öpücüğe izin vermek hataydı belki. Yanlış yerde, doğru insanlaydı ama onu durduramazsa, kendini hiç durduramayacaktı.

"Can!.. Dur ne olur." Alnını alnına yaslayarak gülümsemi. "Bana öyle bakma, annenler bizi bekliyor aşağıda."

"Ben de halen bir cevap bekliyorum Gaye!"

"Babaannemin bir lafı vardı. Neydi? Hah! 'O gâvur yüreğine inmeye görsün, ortalık yangın yeri.' Âşık olan biri olunca öyle derdi."

"Yani? O gâvur yüreğine indi mi Gaye?"

Gaye gülümseyerek başını salladı. Can onu kendine doğru çekip sarıldığında ise başını omzuna koydu. Huzurun başka adı var mıydı? Daha birkaç saat öncesine kadar öfke nöbetleri geçiren kimdi?

"Aşağıya inelim. Ayıp olmasın."

"Haklısın." Odadan çıkarken, Can Gaye'nin elini tutarak parmaklarını parmaklarına kenetledi. Yanağını hafifçe okşadı ve "Yemekten sonra biraz konuşalım Gaye! Ben ilişkimize oldukça ciddi bakıyorum ve aramızdaki sorunları azaltmak için çözüm yolları bulmamız gerektiğine inanıyorum." dedi. Merdivenlerden el ele inmeleri salondakileri şaşırtmıştı. Onların yukarıda büyük bir partiri çıkaracaklarını düşünmekle yanıılmışlardı. Hiç sesleri çıkmamış, üstelik çifte kumru şeklinde aşağıya inmişlerdi. Durum böyleyse, oğulları bir şeyleri alttan alacak kadar değer veriyordu Gaye'ye. Can'dan beklemedikleri, onluk olmayan tavırlardı bunlar. Salonu dolduran

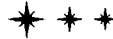
dolu dolu bir aşk vardı karşılarında. Yanılıyor olamazlardı, oğullarının gözlerine yansıyor etrafı ışılatıyordu.

“Hımm... Dönüşünüz muhteşem oldu ağabey!”

Can, Yeşim’in sevincini tebessümle karşıladı ve Gaye’ye baktı. Anne ve babasından utandığı için elini çekmeye çalışıyor, gözlerini yerden kaldırmıyordu.

“Gaye? Utandın mı yoksa?”

“Hadi hadi! Kızı utandırmayı bırak, masaya geçelim.” Oğluyla hep gurur duyardı ama seçtiği meslek yüzünden kırıldığı ve huysuzluk ettiği çok zaman olmuştu. Sebebi ise kaybetme korkusundan başka bir şey değildi. Mesela biraz önceki kurşun sıyrığı... Öyle basit değildi. Ya biraz daha sola kaysaydı o kurşun? İşte bu ihtimaller kafasında deli bir kaos yaratıyordu. Uykusuz gecelere ya da kan revan rüyalara hapsediyordu Halil Bey’i... Evlat dediğin, kıymetli hazine sandığı. İçine sevgini, emeğini ve korkularını bıraktığın...



Yemek boyunca sessizdi Halil Bey. Oğlunun mutlu olması en büyük isteğiydi ancak, bu kadar varlığın içinde niye o meslek? Üstelik anladığı kadarıyla Gaye’nin de ondan farkı yoktu. İki deli aynı çatı altında nasıl olacaktı?

“Neyin var baba? İlişkimize onay vermediğini düşüneneğim neredeyse.”

“Olur mu hiç oğlum. Şu koluna dokunup geçen şeye takıldım biraz. Anlamıyorsun ki hiç...” Elinde evirip çevirdiği çatalı keyifsizce bıraktı ve geriye doğru yaslandı. Tülay Hanım da ondan farklı değildi. Eşinin son cümleleri hislerine tercüman olmuştu.

“Bakın, bu konuyu daha önce defalarca konuştuk. Sizi anlıyorum, sonuçta ebeveyn olmak başka bir şey. Endişe duymanız doğal. Ancak, hiç kimsenin hayat garantisi yok ki... Şu merdivenlerden düşerek de ölebilirim ya da ani bir kalp krizi... Ne bileyim, bu konuda biraz kaderciyim sanırım.”

“İyi de oğlum, en azından içim rahat olur.”

“Anne lütfen!”

Gaye de onlar kadar tedirgindi aslında ama Can’ın inatçı yönünü biliyordu. Söyleyeceği şeyler ortamı daha fazla germekten başka işe yaramayacaktı. Bu yüzden konuyu değiştirip, gün içinde başından geçen komik bir olayı anlatarak, yüzlerin biraz olsa tebessüm etmesini sağladı. İşte bu yüzden hayrandı Can ona. Bambaşka bir enerjiye, deli bir ruha sahipti Gaye. Kesinlikle uçlarda yaşıyordu. Ya en yüksekte ve mutlu ya da en dipte bedbaht...

“İyi ki geldiniz çocuklar, uzatmayın arayı.”

“Her şey için çok teşekkür ederim.” Güzel bir geceydi ve Can’a kalsa bu gecenin bitmesi için henüz erkendi. Gaye otomobil kullanırken, tek yaptığı, hayran gözlerle onu izlemek oldu. Evinin önüne park ettiği sırada gözleri birbirine takıldı ve tuhaf bir şey oldu. Belki heyecan, kuvvetli bir tutku ve çoğu aşk... Issız sokağı aydınlatan tek sokak lambası vardı ve tam altında durmuşlardı.

“Yukarı çıkalım.” Çıkamazdı. Bugün, şu dakika çıkarsa olacakların önüne geçemezdi. Elle tutulmayan ama hissedilen, ateşi görünmeyen ama yakan şey her ne ise korkutmuştu Gaye’yi.

“Yok, ben gideyim. Babam arar birazdan. Yalan konuşmak istemiyorum.”

“Konuşma o zaman... Doğruyu söyle. Can’ım yanımdayım, de.”

“Tabii. Ne işin var orada derse?”

“Anlatırsın...” Parmakları saçlarının içinde gezinirken boynunda durmuştu. Nefesi kulağına çarptıkça göğsünde bir yerler uğul uğul sesler çıkarıyordu. Nasıl bir mücadele haliydi bu? Dünyayı tersine çevirmeye çalışsa, yorulur muydu bu kadar?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Yağmur ne kadar hızlı yağarsa yağsın faydası yoktu. Hiçbir şey iyi gelmiyor, rahatlayamıyordu. Gaye ile Kenan'ın arasında bir anda patlak veren kavga da tuz biber olmuştu moral bozukluğuna. Kenan'm verdiği tepki çok yersizdi. Sonuçta Gaye yetişkin biriydi ve tabii ki hayatında birileri olacaktı; ama bunu Kenan'a anlatmak ne mümkün? Bir tek onun kafası çalışıyor, her şeyi o biliyordu. Gaye her zamanki gibi sorumsuzca davranıyormuş, macera arıyormuş ve hatta daha ileri giderek, üzülsürse yanında olmayacağına kadar götürmüştü işi. Bir insan kardeşine bunları söylüyorsa, başkasına neler yapmazdı?

Diğer yandan amcası ile alakalı tüm belgeler önüne bırakılmıştı. Her şey gün gibi ortadayken, neyi savunacaktı ki? Kenan tüm suçlamalarında haklıydı. Bir ümit, olur ya belki iftiraya uğruyordur diye amcasıyla konuşmaya gittiğinde ise tüm süngüleri düşmüştü... İtiraz etmediği gibi kendini savunmamış, yaşlı gözlerle başını

öne eğmişti. Amcası berbat adamın tekiydi ve bunu kabul ediyordu! Aldığı cezaların artması olası bir durumdu ancak, Kenan onunla ilgili tüm davalardan Zeynep için geri çekilmişti.

Zeynep, sisli hayatını aydınlatan tek insanı da kaybetmişti. Güvendiği dağlara kar yağmak deyimini zerresine kadar yaşıyordu.

Ona bu aralar iyi gelen tek şey Gaye'ydi ama Kenan denen kâbus yüzünden geliş gidişleri azalmıştı. Biraz önce telefon ile konuşmuş ve dışarıda buluşmaya karar vermişlerdi. Günlerden pazardı. Bu yüzden de Kenan evdeydi. Ona hesap vermek istemiyordu. Montunu giyindi ve çantasını alarak aşağı kata indi. Merdivenlerden inerken bakışları kesişti ve Kenan önce çantasına sonra da montuna baktı.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet."

Şu ukala hallerinden nefret ediyordu. Mavi gözleri uçsuz bucaksız denizler gibi dalga dalgaydı ve belli ki hesap soruyordu. Onunla anlaşmalı bir evlilik yapması bir şey değiştirmezdi. Yalnızlık, sargın yapraklar gibi daha fazla kuşatmıştı Zeynep'i ve bazen nefes almaya bile gücü yetmiyordu. Şu hayatta hiç kimseye verecek hesabı yoktu. Bu yüzden de Kenan'ı umursamadan dış kapıya doğru ilerledi. Ancak, kapıyı açmasıyla kapanması bir oldu. Kenan tam arkasında durarak, kapıyı tek hamlede ve sert bir şekilde kapattı. Zeynep ona doğru dönerek ilk önce aralarındaki mesafeye, sonra da gözlerine baktı. İtiraf etmeliydi ki şu hayatta gördüğü en güzel gözlere sahipti Kenan.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Kenan'ın eli halen kapıdaydı ve Zeynep kendini sıkışmış hissediyordu.

"Bunu sana daha önce de söylemiştim. Nereye gittiğini bana söyleyeceksin!"

"Allah, Allah!"

"Belli ki biriyle buluşacaksın."

"Sakıncası mı var?"

"Kim olduğuna bağlı!"

"Seni hiç ilgilendirmez. Senin gibi bir zorbaya verecek hesabım yok benim!"

"Kim? Ben mi zorbayım?"

"Aynen öylesin! Çekil önümden!"

Kenan kaşlarını hafifçe kaldırarak ona doğru bir adım daha attı. Aralarındaki mesafe sıfırlanmış, bedeni ona dokunurken, nefesi de yüzüne çarpıyordu.

"Bence biz böyle daha iyiyiz. Karımsın sonuçta."

"Kendine gel!"

"Gayet kendimdeyim ama sen oldukça gergin görünüyorsun."

"Adi adamın tekisin!"

"Bak, işte yine bir hakaret; ama bu beni kışkırtıyor güzelim, farkında değil misin?" Kenan usul usul eğildi Zeynep'e doğru. Mavi sulara ateş bulaşmıştı bir kez ve onu istiyordu. Dudakları dudaklarına değdi önce ve usulca öptü. Eli onun zarif boynunu kavradı ve başka hiçbir şeyi umursamadı. Onu kendine getiren şey, dudaklarına değen tuzun tadıydı. Zeynep ağlıyordu... Sessiz ve

derinden süzölen yaşlar, o güzel yüzünde bir yol tutturmuştu. Kenan önce elini çekti, sonra da birkaç adım geriledi. Zeynep'e öyle âşık olmuştu ki kendini tanıyamıyordu artık. Onu üzmemek, şu dünyada isteyeceğı en son şey olduğı halde sık sık tekrarlıyordu.

Zeynep, artık kaldıramıyordu. Hızla evden çıktı ve otomobiline atladığı gibi neredeyse tüm gücüyle gaza bastı. Sessiz gözyaşları hıçkırıklara, günlerdir süren sakinliği ise öfke nöbetine dönüştü. Erkeklerden tam anlamıyla nefret ediyordu!

Saate bakmak bile aklına gelmemişti. Otomobili sürdüğü yer, kendine açıklayamadığı bir şekilde Gülsu'nun yanıydı. Onun şefkatli tarafına ihtiyacı vardı. Zaten, onca öğrendiğı şeyden sonra amcasına ait o eve de gidemezdi. Saçları birbirine karışmış, soğuktan buz kesmişti ama o zile basmakla basmamak arasında gidip geliyordu. Ne diyecekti insanlara? Kalkıp oğullarını mı şikâyet edecekti? Üstelik telefonu hiç durmadan çalışıyordu.

"Zeynep?" Erkan Bey ve Gülsu alışveriş için markete gitmişti. Döndüklerinde, Zeynep'i kedi yavrusu gibi büzüşmüş halde kapının önünde bulmayı beklemedikleri için şaşkınlardı. Yüzü gözü şişmiş ve oldukça ürkek görünüyordu. Onun masum ve sessiz halleri hep içlerine dokunsa da bugün başkaydı. Belli ki bir şeyler olmuştu.

"Zeynep, iyi misin kızım?" Gülsu telaş içinde elindeki poşetleri bırakmış ve Zeynep'in o güzel yüzünü avuçları arasına almıştı. Gözleri dolu doluydu ve konuşamıyordu.

"Tamam, hadi içeri girelim. Belli ki kızımızın canı sıkkın Gülsu! Üstüne gitme. İyi hissedince anlatır."

Zeynep içeri girer girmez, montunu ve çantasını vestiyere bırakarak, şöminenin yanına gitti. Evlerinde Erkan Bey'in emektar çalışanlarından bir kadın vardı ve ev sıcacıktı.

"Emine, Zeynep'e bir fincan ballı süt getirebilir misin? Üşümüş biraz."

Erkan Bey'e utanarak baktı ve başını öne eğdi.

"Ben... Rahatsız etmedim umarım."

"O ne biçim söz? Duymamış olayım. Bak ne yapalım biliyor musun? Sen sıcak bir duş al ve odana gidip eşofmanlarını giyin. Sonra da güzel bir yemek yapalım. Mutfak rahatlatır insanı."

Gülümsedi Zeynep. Buraya neden geldiğini çok iyi biliyordu artık. O kendi annesini hiç tanımasa da Gülsu da bu kokuyu alıyordu. Bu ev ona iyi geliyordu. Telefonu tekrar çalınca ekrana baktı. Sahi, Gaye ile buluşacaklardı.

"Gaye?"

"Zeynep! Allah seni bildiği gibi etsin emi! Öldüm korkudan! Ağaç oldum burada, ağaç! O manyak kocan da dağıtmış vaziyette, ne dediği belli değil!"

"Özür dilerim Gaye!"

"Neredesin sen?"

"Erkan babamlardayım." Erkan ile bakışları kesişti. Ona ilk defa "baba" diyordu. Aslında Kenan ile ilgisi yoktu bu durumun. Erkan Bey, ona baba gibi davranmış için demişti. Ne zaman buraya gelse, kendini güvende hissediyordu.

"Ne! Beni ektin, oraya mı gittin?"

"Pek öyle değil aslında... Bir baktım, buradayım işte."

"İyi, kapat geliyorum ben."

Gaye telefonu kapattıktan sonra yine de içi rahat etmemiş, Kenan'ı aramıştı. Biraz önce sesi gerçekten çok kötü gelmişti ve aralarında ne olursa olsun, kardeşine kıyamıyordu.

"Alo..."

"Ne var Gaye!"

"Allah'ın cezası! Ben hangi niyetle arıyorum, sen ne yapıyorsun!"

"Arama o zaman Gaye!"

"Neredesin sen? Kafayı bulmuşsun belli!"

"Sana ne!"

"Zeynep, iyi. Merak etme diye aramıştım ama..." Biraz önce yarım yamalak gelen ses hepten kesilmiş, yerini titrek bir nefese bırakmıştı.

"Buluşacaktık güya fakat o, babamlara gitmiş. Ben de oraya gideceğim ama ... istersen yanına gelebilirim."

"İstemiyorum! Hiçbirinizi istemiyorum. Hepinizin canı cehenneme!"

"Oğlum sen mutasyon mu geçiriyorsun ya? İnsan olmaktan çıktın sen. Âşık olunca bu kadar çirkinleşmek de neyin nesi?"

"Sen gidip o pek kıymetli sevgilinin beynini yesen ve beni rahat bıraksan!"

"Sen var ya gıcığın önde gidenisin. Ne halin varsa gör, tamam mı? Yazık değil mi o kıza? Kimsesi yok. Bir de üstüne senin gibi birini çekiyor."

Gaye konuşmaya daha da devam edebilirdi ama telefon çoktan suratına kapatılmıştı. Ah şu lanet vicdanı olmasa, ona yapacağını bilirdi ama kardeşi üzgünken nasıl mutlu olabilirdi? Ona kimin iyi geleceğini ve güzelce bir silkeleyeceğini çok iyi biliyordu. Tabii ki Deniz ablası... Eline telefonu alarak, Deniz'e durumu kısaca özetledikten sonra gülümsedi.

"Görürsün sen Kenan. Deniz abla yarım saate kalmaz senin canına okur nasılsa!" diye söylenerek otomobile atladı ve Zeynep'in yanına gitmek için yola çıktı. Aslında kardeşini çok iyi anlıyordu. Her ikisi için de aşk, yeni tanıştıkları bir duyguydu ve nasıl başa çıkacakları konusunda pek bir şey bilmiyorlardı.

Gaye, Can ile aralarının bozuk olduğu süreçte kalbinin mengeneyle sıkıştırıldığını hissetmişti. Üstelik Can'ın da ona karşı hisleri olduğunu bildiği halde... Kenan'ın durumu daha kötüydü. Zeynep ile olması çok zordu ve üstelik körkütük âşıktı. Canının ne kadar yandığını anlayabiliyordu ama bu son zamanlarda yaptığı huysuzlukları affettirmiyordu. Kantarın topuzu kaçmıştı artık ve eski haline dönebilmesi için, Deniz'in fırçalarına ihtiyacı vardı.

Gaye böyle düşünüyordu düşünmesine ya, sonuç pek de öyle olmamıştı. Deniz, Gaye ile konuştuğundan hemen sonra soluğu Kenan'ın yanında almıştı fakat ne onu fırçalayabilmiş ne de moral verebilmişti. Kenan onun kardeşi gibiydi. Kıyamazdı. Hele de o böylesine mutsuzken...

Sımsıkı sarıldı ve sustu. Neredeyse çocukluğundan beri tanıyordu Kenan'ı. Bu hale gelmezdi o, kuvvetliydi. Demek ki durum sandığından da ciddiydi. Yanına oturarak yüzünü avuçlarının içine aldı.

"Yapma artık."

"Dayanamıyorum abla! Kendimi tanıyamıyorum. İnsanlıktan çıktım resmen."

"Konuş onunla."

"Suratıma bile bakmıyor. Bazen gözlerimiz çakıştığında ise... Daha kötü... Bir pisliğe bakar gibi..."

"Şşşt... Onu da anla. Hem sen de bazen öyle kaba davranıyorsun ki ... insan şaşıyor."

"Hiç böyle çaresiz hissetmemiştim... Ne vazgeçebiliyorum ne de onunla olabiliyorum."

"Hırçınlığının, çaresizliğini arttırdığının farkında mısın? Hırçınlaştıkça daha fazla kırıyorsun. Hem sadece onu da değil, tüm sevdiklerini... Etrafındakileri..."

"Gaye şikâyet etti değil mi?"

"Şikâyet değil, senin için endişeleniyor. Haksız da sayılmaz. Şu haline bak."

"Mutsuzum... Çok mutsuzum ve bu durumu engelleyemiyorum."

"Bu durumu engelleyecek tek kişi var. Onu da dar-madağın ediyorsun. Şu bizim sevdiğimiz Kenan ile tanıştırsan Zeynep'i?"

"Tanımak ister mi ki?"

"Bizim Kenan'ı sevmeyecek birini tanımıyorum."
Kenan zor da olsa gülümseyerek baktı Deniz'e ve uzanıp sarıldı.

"Biliyor musun abla, şu hayatta şükrettiklerimin başında geliyorsun."

"Canım benim. Hadi git ve duş al. Sonra bir kahve iç, karının gönlünü almaya git."



Zeynep ve Gaye sessiz bir şekilde Gülsu'nun özenle açtığı mantıyı kapatıyordu. Gaye geldiğinden beri onu gülümsetmek için elinden geleni yapmıştı ama fayda etmemişti. Aslında akıllı Kenan'da kalmıştı. Onun mutsuzluğu kalbine feci şekilde batıyordu.

"Zeynep?"

"Efendim?"

"Aynı o suratsız kocana benzemeye başladın."

Zeynep Gaye'nin yaptığı yüz mimiklerini görünce daha fazla dayanamadı ve güldü; ama Gülsu'nun oğlunu yalnız bırakmaya niyeti yoktu.

"Gitme kızın üstüne. Hem oğluma da taş atıp durma."

"Valla Gülsu abla, son zamanlarda oğlunu boğma isteğiyle doluyum."

"Ben bilmem, iki kardeş arasına da girmem ama şu kızı bir daha bu kadar üzsün, bak o zaman onu ne yapıyorum."

"Helal be Gülsu abla!.. İşte budur."

Zeynep biraz olsun kendine gelmişti ve ister istemez Gaye'nin o coşkulu enerjisinden etkilenmişti.

"Aslında... Ben de hassas bir dönemdeyim galiba. Kenan beni kıracak bir şey söylemedi yoksa."

"Tabii canım, öyledir. O yüzden kendini buralara at-
tın değil mi?"

"Gaye!"

"Of, tamam ya..."

"Bana bak Gaye, siz niye bozuştunuz ağabeyinle?"

"Biz mi? Hiç, öyle işte..."

"Siz öyle hiçten yere bozuşmazsınız. Ciddi bir şey
olmuş, belli."

Gaye, Gülsu'nun o güzel gözlerinden kaçamayaca-
ğını anlayınca, dudaklarını hafifçe büktü ve kırıpkle-
rini kırıştırdı.

"Çok pis âşık oldum. O da işte trip yapıyor. Zıt ku-
tuplarmışız, macera aramayacakmışım ... falan işte."

"Ne! Kime âşık oldun? Baban biliyor mu?"

"Babam bilmiyor. Ona senin söylemen gerekiyor.
Hani bizim şu yakışıklı komiser var ya."

"Komiser? Can mıydı adı? Şu kolunu koparttığın ço-
cuk?"

"Ya o ısırma meselesini niye hiçbiriniz unutmuyor-
sunuz?"

"Sence?"

Gülsu ve Gaye'nin neşeli muhabbeti Zeynep'i şaşırtmıştı. Üvey annesiyle bu kadar güzel anlaşmaları ilginç gelmişti. Ayrıca gerçekten çok komiklerdi.

"Sahi, Gaye, nasıl ısırдын adamı öyle? Yani ne bileyim seni öyle düşününce..."

"Hah bir sen eksiktin Zeynep! Gül tabii... Yine olsa yine yaparım. Benim kardeşim ölümünden dönmüştü ve bunu yapanlar ortalarda geziyordu."

"İyi de Can'ın suçu neydi?"

"Karambole geldi, hem sinirlenince ne yaptığımı biliyor muyum ben?" Hem Gülsu hem de Zeynep kahkahalarla gülüyorlardı. Gaye ayağa kalkarak üzerindeki önlüğü çıkardı. "Benim daha ne maceralarım var Zeynep, bir anlatsam... Trabzon'a kadar yol olur. Yıkılırsın cidden."

"Doğru söylüyor Zeynep! Erkan az uğraşmadı Gaye ile ama bakma onun bu hallerine. Vicdanlıdır benim kuzum! İçi kıpır kıpır, tutamıyor kendini, ne yapsın?"

"Tanıdığım en tatlı insansın Gaye!"

"Teşekkür ederim Zeynep! Bu arada, gülmek çok yakışıyor şana. Daha fazla yapmalısın."

"İyi ki gelmişiz buraya değil mi Gaye?"

"Evet canım. Bana da iyi geldi aslında. Hoş, biraz ataksiyonlu oldu ama neyse."

Güzel ve özenli bir masa hazırlayıp, tüm streslerini atmaya karar vermişlerdi. Sonuçta kilo problemleri yoktu. Kendilerini biraz olsun şımartabilirlerdi. Zeynep evin atmosferi sayesinde kendine gelmiş, Gaye ise Kenan yüzünden bozulan moralini toparlamıştı.

Zil çalınca, Emine Hanım kapıyı açmak için hızlı adımlarla ilerledi. Gelen, Kenan'dan başkası değildi. Kucağında bir demet beyaz gül ve bakışlarında pişmanlık vardı. Moralinin çok bozuk olduğu her halinden belliydi. Gözlerini Zeynep'ten ayırmadan, "İyi akşamlar." dedi ve ilerledi. Kararlı adımlarla karısının yanına ulaştı ve kucakındaki gülleri uzattı. Zeynep, şaşkıındı. Ondan böyle bir şey beklemiyordu. Tüm gözler üstünde olduğu için reddetme şansı da yoktu. Önce kucakındaki muhteşem güllere, sonra da Kenan'a baktı.

Yüzü allak bullak, gözleri kızarmış, acıdan ölüyor gibiydi... Bakışları bir ok gibi kalbine battığı için nasıl davranacağını bilemiyordu. Üstelik Kenan yavaş yavaş eğilerek iyice yaklaşmış, yanağından usulca öpmüştü.

"Özür dilerim. Gerçekten..."

Oğullarını böyle görmeyi tabii ki istemiyorlardı, hatta belki de ilk defa aşk acısı çekerken görüyorlardı. Ancak Zeynep'in ne kadar üzgün olduğunu da görmüşlerdi. Bu yüzden tarafsız kalıp, problemlerini çözmeleri için onları kendi haline bırakmayı uygun buldular. Erkan Bey ayağa kalkarak, elini Kenan'm omzuna koydu ve "Hadi, mutfakta biraz konuşun, anlaşın, öyle gelin içeri." dedi.

Kenan başını sallayarak, Zeynep'in beline dokundu. Ne kadar narin ve inceydi. Mutluluğu sonuna kadar hak ediyordu. Oysa Kenan, onu kırıp dökmekten öte gide-miyordu.

Belinde duran elden rahatsız olduğu için mi, yoksa sabahki gerginlikten mi bilinmez, garip hissediyordu. Kenan'ın biraz önce dilediği özürde samimi olduğuna emindi fakat ruhunda kopan fırtınayı dizginleyemiyordu.

Yılların güvensizliği, yalnızlığı ve bazı gün çaresizliğini toplamış, hepsini birden Kenan'a yüklemek istiyordu. Adil olmadığını tabii ki biliyordu ama engelleyemiyordu. Kenan onu mutsuz ediyordu.

Mutfakta tam köşede duran boş vazoya uzandı. Gülleri özenle yerleştirerek içine su doldurdu. Çiçeklerin ne suçu vardı? Kızgınlığının sebebi onlar değildi ki...

"Özür dilerim Zeynep! Çok özür dilerim." Zeynep'i elinden tutarak kendine doğru çekti ve ufak bir doku-nuşla yüzüne bakmasını sağladı. Gözleri keskin, insafsız bir bıçaktan farksız, daha fazla dağıtıyordu Kenan'ı. Onunla aynı çatı altında yaşamaya başladıktan sonra, neredeyse hiç konuşmamışlardı. Sürekli bir çatışma hali, kaç kovala durumu dışında, gün geçtikçe uzaklaşan iki insandan öteye gidememişlerdi.

"Bak, son zamanlarda pek de kibar bir adam olmadığının farkındayım. Seni üzüyorum. Üzdüğüm kadar da üzülüyorum."

Zeynep derin nefesler alarak, elini boynuna götürdü ve bakışlarını kaçırdı. Kenan, öyle yakışıklı ve özenle çizilmiş bir adamdı ki etkilenmemek elde değildi. Aslında bu, onu ilk gördüğü günden beri böyleydi. Ona karşı zayıf bir tarafı vardı ve bunu engelleyemediği için kendine çok kızıyordu.

"Kenan!.. Belki de bitirmeliyiz artık bu saçma evliliği... Bu hâl, ikimizi de mutsuz ediyor."

"Zeynep!.. Yapamam... Tamam, ikimizi de tuhaf bir durumun içine düşürdüm, kabul ediyorum. Ancak, senden uzak olma fikri? Buna hiç hazır değilim." Kenan

işaret parmağıyla kalbini gösterdi. Zeynep'i biraz daha kendine çekerek alnını alnına dayadı. Gördüğü en güzel yüze sahipti ve kaçmak için elinden geleni yapıyordu.

"Çok yoğun şeyler hissediyorum Zeynep!.. Ölüyor gibi... Canıma kastın varmış gibi..."

"Kenan!.. Lütfen..." Nefesi hızlanmış, bir anda tüm iradesini yitirmişti. Onu kollarında tutan adamın esiri olmamak için kendiyi savaşıyordu. Kenan, yavaş yavaş değdirmişti dudaklarını dudaklarına... Her öpüş, acı içinde yayılıyordu hücrelerine... O an ayrılrsa bir daha hiç nefes almayacak, çekip gitse yolunu bulamayacaktı. Belki de en önemlisi ona güvenmeyi öğrenmeliydi. Sevmeyi çok çabuk başaracağına emindi. Acıyı ya da yalnızlığı kim severdi? Akli karmakarışıklı. Bildiği ne varsa tepe taklak olmuş, her şey kontrolünden çıkmıştı.

"Çocuklar, hadi gelin artık. Yemekler soğuyacak."

Gülsu'nun sesiyle Zeynep aniden geri çekildi. Nerede olduklarını unutacak kadar kendinden geçmesi hiç hayra alamet değildi. Bu işin sonunda canı çok yanma ihtimali oldukça yüksekti. Üstelik şu an Kenan'ın yüzüne bakamayacak kadar utanç içindeydi.

"Zeynep!.." Kenan'ın ses tonu belki bir fısıltı ya da yalvarma gibiydi. Boğuk ve derinden... "Konuşacağız seninle tamam mı? Artık iyi olalım istiyorum. Bana bırak her şeyi... Düzelteceğim, söz veriyorum."

"Bazı şeyleri düzeltmen mümkün değil Kenan!"

"Bak, yüzüme bak..." Zeynep, bir çocuk kadar masum ve ürkekti. Onu kollarının arasına alarak sarıp sarmaladı. Önce saçlarını, sonra da boynunu kokladı. "Evimize

gidince oturup konuşacağız. Her şeye sil baştan devam edeceğiz. Şimdi içeri geçelim, ayıp olmasın.” Zeynep’in elini tutarak parmaklarını parmaklarına kenetledi. Kenan şu andan itibaren onu kendi kendine bırakmayacaktı. İnkâr edilecek, yok sayılacak halde değildi hisleri. Düpedüz âşıktı. Vazgeçmek mümkün olmadığına göre sahip çıkacaktı. İşte bu yüzdendir ki Zeynep elini çekmeye çalıştıkça o daha sıkı tuttu. Salona girdiklerinde, alı al, moru mordu... Utanıyordu.

“Hah! Çok şükür! Hadi bakalım, herkes iyiye masaya geçelim.” Erkan Bey’in gözlerinin içi gülüyordu zira oğlunu dağılmış görmek canını çok sıkırmıştı.

“Tabii, Kenan Bey’imiz âşık olunca bir şey yok ama bize hep bir şeyler, hep bir şeyler...” Gaye’nin ağzında gevelediği şeyi babası da duymuştu.

“Gaye? O ne demek?”

“Yok, öylesine konuştum Baba!”

“Sen öylesine konuşmazsın kızım. Biri mi var hayatında?”

Kenan müdahale edecekken, Zeynep’in eline uyguladığı baskı, susmasına sebep oldu. Şu an ondan mutlusu yoktu ve Gaye ile daha sonra ilgilenenecekti. Bakışlarıyla kardeşini yerden yere vuruyordu ama unuttuğu bir durum vardı; Gaye böyle şeylere pabuç bırakmayacak kadar deliydi.

“Aslında, tam da sizinle bu konuyu konuşmak istiyordum. Baba ben... Yeni bir ilişkinin içindeyim.”

Hangi baba kızıyla erkek arkadaşını konuşmayı isteyebilir ki? Tabii ki Erkan Bey’in de hoşuna gitmemişti

ama kızı artık yetişkin bir genç hanımdı ve bu tarz şeyler yaşaması normaldi.

“Kiminle?” Mademki Gaye kendisi itiraf etmişti, Erkan Bey’in bu sorusuna Kenan’ın cevap vermesinde herhangi bir sakınca yoktu.

“Komiser Can’la, Baba!”

“Ne!”

“Siz onunla kedi köpek gibiydiniz, nasıl olur?”

“Bence de olmaz.”

Gaye, Kenan’ı öldürme isteğini güçlükle bastırarak babasına doğru döndü.

“Nefret ve aşk yan yana duruyormuş, yerleri karıştı galiba Baba! Bir baktım ki âşık olmuşum.”

“Nefret ve aşk, tekrar yer değiştirirse ne yapacağız Gaye Hanım?”

“Bu sizi hiç ilgilendirmez Kenan Bey! Benimle uğraşacağınıza, güzel eşiniz Zeynep’in gönlünü alın.”

“Hem eşimin gönlünü alırım hem de sevgili kardeşim aklını başına toplasın diye çabalarım.”

“Tabii, öyle de yeteneklisindir.”

“Aynen!”

“Yeter! Kesin artık saçmalamayı. Can, güvenilir ve düzgün biridir. Saygılı ve akıllıdır da. Endişem, aranızdaki benzerlik Gaye!.. İkiniz de dik kafalının tekisiniz. Nasıl olacak bu iş?”

“Bilmiyorum Baba! Henüz çok yeni... Birbirimizi tanıdıkça anlayacağız.”

Gülsu'nun kalbi, Gaye'nin bu kadar yalnız kalmasına dayanamamıştı.

"Ben, Gaye'nin kalbinin sesini dinlemesine tarafım Erkan!"

"Ben de öyle."

Zeynep'in fikrini söylemesine hem şaşırmış hem de sevinmişti Kenan. Kendisini evlerinin kızıl kaçkınına bu kadar yakın hissetmesi, rahatlatıyordu onu. Gaye sıcakkanlı yapısının yanında, merhametli ve konuşkandı. Zeynep'i psikolojik olarak desteklerken, doğruları söylemekten kaçınmazdı. En azından yalnız bırakmazdı.

"Can'ı yemeğe davet edelim."

"İlk dakikadan mı baba?"

"Gaye, unuttun galiba. Şu an ne kadar anlayışlı davranmaya çalışsam da Karadenizliyim ben. İnan bana, güzel kızımı başka biriyle paylaşma fikri oldukça güç." Erkan, gözlerini sağa sola kaçırdı. Nereden çıkmıştı bu duygusal tavır? Hem de herkesin içinde!

Gaye, babasının onlara ne kadar düşkün olduğunu biliyordu ama böyle bir konuda zorlanacağını düşünmemişti hiç. Ayağa kalkarak yanma gitti ve sandalyesinin ardından kollarını boynuna sımsıkı doladı. Yanaklarını defalarca öpüp, yüzünü yüzüne yasladı. O dünyanın en yakışıklı ve en iyi babasıydı. Yaşamı boyunca gururlandığı yegâne şeydi. Babası onun için yüzüne çarpan şiir, deniz kenarındaki rüzgârdı. Sırtını yasladığı dağdan daha öteydi, Gaye'yi rahatlatan tek bakıştı Erkan.

"Söz veriyorum, hiçbir erkeği senden daha çok sevmeyeceğim Baba!"

"Bak bu iyi işte. İçime su serpstin."

"Baba, bu olmadı. Beklediğim tepkiyi vermedin. Can Komiser nereden çıktı ya! Adam belki de senden intikam almak istiyor. Sonuçta kolunu hepimiz görmüştük değil mi anne?"

"Kenan, benim yakışıklı kuzum... Gözlerinde gökyüzünü gördüğüm. Sen şöyle açık açık söylesene kardeşini kıskandığını... Derdin, Can Komiser değil bence. Tıpkı baban gibi Gaye'yi başkasıyla paylaşmak istemiyorsun."

"Ne alakası var anne? Ben doğru insanla olsun istiyorum."

"Bilmem, bence Can gayet doğru birine benziyor oğlum."

Zeynep, Gaye ve babasının sarmaş dolaş halinden sandığından da fazla etkilenmişti. Bu ailenin içinde huzur bulduğu tartışılmaz bir gerçektir. Ancak, bir şey vardı ki canını çok yakıyordu. Kuru bir ağaçtan kopmuş dal gibi tek başınaydı... Sele kapılıp giden yapraklar kadar kendini çaresiz hissediyor, kalbinde bir yerler acıyordu. Özellikle bugün, onları seyrederken daha iyi kavramıştı; hayatının hiçbir döneminde şımaracak, naz yapacak kimsesi olmadığını.

Kabul ediyordu, amcası onu hep çok sevmişti ama bir yanı hep puslu ve eksikti. O hiç bilmediği ve başkalarında gözlemlediği anne baba duygusu başka bir şey olmalıydı. İnsanlar ne yaşarsan yaşasın, ne kadar öfkelense öfkelensin, bir bumerang gibi dönüp kendini yine onların kollarına atıyordu. Evet... Yeni yeni fark ediyordu yaşamındaki eksiklikleri... Onun hayatında, koşulsuz

sevgi veren biri hiç olmamıştı. Onların birliği, kendi yalnızlığını daha çok gün yüzüne çıkarmıştı.

... ama şimdi bunları düşünmenin zamanı değildi. Gaye Zeynep'i hiç yalnız bırakmamışken, ona böyle bir zamanda destek vermemek olmazdı.

"Can'ı ne zaman yemeğe davet ediyoruz? Çok merak ediyorum."

"Zeynep, sen niye merak ediyorsun Can'ı? Ben diyorum ki o adam Gaye'ye göre değil, sen de kalkmış ne zaman yemeğe çağıracağımızı soruyorsun."

"Kenan! Madem yeri geldi ben de baban olarak sana başka bir şey söyleyeyim. Bir daha ne Zeynep'i sabahki haliyle görmek istiyorum ne de seni bir saat önceki halinle! Hem kızı üzüyorsun hem de kendini. İlk evlendiğiniz zaman benim de ön yargılarım vardı. Çok ani olmuştu ama Zeynep'i tanıdıkça sevdim. Senin ona karşı hissettiğin aşkı gördüm. Kaybedersen neler yaşayacağın ortada. Üstelik Zeynep bir daha o şekilde bu kapıya gelirse, sana geri vermem, bilesin. Odası da var yukarıda nasılsa. Evimize de ses nefes olur değil mi Gülsu?"

"Kesinlikle. Kenan Efendi düşünsün o zaman."

"Tabii, toplaşıp gelin üstüme."

"Sen de azıcık insan ol o zaman sevgili kardeşim! Sabah kızla buluşup dertleşecektik. Ne yaptıysan artık, soluğu burada almış."

Kenan, Zeynep evden çıkar çıkmaz deli gibi pişman olmuştu onu incittiği için. Daha sonra Gaye onu arayıp Zeynep ile buluşacaklarını ama onun annesine gittiğini söyleyince ise daha fazla kahrolmuştu. Zeynep,

amcasına kızgınlığından dolayı doğup büyüdüğü eve gidemiyordu. Sığındığı yerin Gülsu ve Erkan'ın yanı olması çok trajik gelmişti Kenan'a. Sonra Deniz'in gelip onu kendine getirmesi...

"Ben karımı çok seviyorum." Zeynep'in masada duran elini tuttu ve gözlerine baktı. Bu günden sonra farklı bir Kenan ile tanışacaktı Zeynep. Onu hiçbir şekilde zorlamayan, üzmeyen, çok seven...

I

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Henüz akşam olmadığı halde hava kararmaya yüz tutmuştu. Yağmur bulutları gökyüzünü kaplamış, hava lacivert ile kıızıl arasındaydı. Elindeki kahve fincanından bir yudum daha alarak, dışarıyı seyretmeye devam etti. Gaye'ye telefonda yaptığı sitemler sonuç vermiş, akşam yemeğine gelmeyi kabul etmişti. Onu özlüyor, görmedikçe huysuzlaşıyordu. Tabiri caizse, Kenan başlarına tam bir bela olmuş, Gaye'nin akşamları dışarı çıkmaması için elinden geleni yapıyordu. Sabretmeye çalışıyordu ama hissettiği eksiklik duygusuyla başa çıkması zordu. Onu görmek, kokusunu içine çekmek istiyordu.

Zilin çalmasıyla yüzüne içten bir tebessüm yayıldı. Kapıyı açtığındaysa, o tebessüm, yerini bambaşka duygulara bıraktı. Gaye hukuk bürosundan geldiği için üzerinde iş kıyafetleri vardı. Kısacık siyah eteğinin üstüne dökümlü beyaz bir gömlek giyinmiş ve ilk düğmeler açık olduğu için dekoltesi oldukça rahat frikik veriyordu. Tüm gün bu halde dolaştığını düşünmek, Can'ı oldukça gerdi

ve ister istemez yüzü asıldı. Gaye'nin şaşkın bakışlarını fark edince, kenara çekildi ve Gaye'yi içeri davet etti.

"Selam..."

"Hoş geldin!"

Gaye içeri girdikten sonra kapıyı kapattı ve Can'ı kendine doğru çekerek sarıldı.

"Yüzün neden asıldı? Beni gördüğün için mi yoksa?"

"Olur mu öyle şey? Günlerdir seni görmek için çıldırdığımı bilmiyormuşsun gibi."

"Seni çok özledim..."

Gaye, bal rengi gözlerini üzerine dikmişken, neye kızgın olduğunu unutmuştu Can. Üstelik öyle içten ve sıcaktı ki karşılık vermeden edemedi.

"Ben de seni çok özledim. Delirdim hatta. Bir ara ofise gelip, Kenan'ın gırtlığını sıkmak istedim."

Gaye neşeyle gülerek, Can'm kollarından hafifçe geri çekildi. Üzerindeki kabanı çıkararak asması için Can'a uzattı. Biraz önce hissettiği kızgınlık, bünyesine yeniden nüfus etti ve hırsla elindeki kabanı vestiyere astı. Kaşları çatık, nefesi hızlı bir şekilde Gaye'yi tepeden tırnağa inceledi. Zaten dikkat çekici bir güzelliğe sahipti. Etrafta kaç tane kızıl vardı ki?

"Gaye, sen tüm gün böyle mi dolaştın?" Sesi ister istemez gerilmiş, bakışları deliboşuk bakıyordu.

"Evet. Ne oldu ki?"

"Ne mi oldu? Üzerinde etek var mı, yok mu belli değil! Gömlek düğmelerinden hiç bahsetmiyorum bile! Adliyeye falan da gittin bu halde öyle mi?"

“Saçmalamasan artık Can! Gayet medeni bir şekilde giyindim ve her yere de gittim!”

“Sorun tam da orada işte Gaye! Bu konularda benim pek medeni olduğum söylenemez!”

“O senin sorunun!”

“Bence senin de sorunun! Bir daha bu şekilde giymeni istemiyorum!”

“Benimle emir cümleleri kurarak konuşma. Hiç hoşlanmıyorum, ters teper.”

“Gaye! Derdim emretmek değil, inatlaşma hemen. Niye anlamıyorsun, insanların senin vücuduna bakmasını istemiyorum.”

“Kimse benim vücuduma bakmıyor! Nasıl bir muhabbet bu! Geldiğime pişman ettin beni.” Gaye gerçekten çok kızmıştı ve sesi titriyordu. Biraz önce Can’ın hırsla astığı kabanı aynı hırsla geri aldı ve “Gidiyorum ben.” dedi.

Ancak Can onun kapıyı açmasını engelledi. Tam arkasındaydı ve eli kapıyı, bedeni Gaye’yi engelliyordu.

“Öyle her tartışmada çekip gidemezsin Gaye!”

“Kim karar veriyor buna? Sen mi?”

Sinirlendiğinde böyle olan kaç kadın vardı? Dışılığı resmen duvarları yıkacaktı. Onun için deli oluyordu ama yaban tayları gibiydi Gaye. Törpülenmesi gereken yanları vardı ve ilişkilerinin selameti için bunları ona anlatmalıydı Can. Ona doğru bir adım daha atarak mesafeyi sıfırladı. Parmaklarını, yüzünde, dudaklarında ve boynunda gezdirdi. Usulca akan su izi gibi yavaşça dekoltesine geldi ve orada durdu. Gözlerini zorla da olsa

çekti ve Gaye'nin gözlerine baktı. Kendisi kadar onun da etkilendiğinin farkındaydı Can.

"Çekil lütfen!"

"Yapamıyorum... Yakıyorsun..." Dudakları ani ve sahiplenen bir tavırla tutundu Gaye'ye. Ateşe değdi, yandı ve yandıkça tekrarladı. Nefesi tükenene, puslu bir havada kendini kaybedene dek...

"Gaye!.." Alnını alnına yaslayarak inledi. Gözleri gözlerinde kaybolmaya ne kadar da hazırdı. Topraklarında yangın çıkmış gibi tüm iradesi dağılmıştı Can'm. Gömleğinin yakası geriye düştüğü için açıkta olan omzuna küçük bir buse bıraktı ve kendine çekerek sıkıca sarıldı.

"Bana neler yaptığını bir bilsen... Kıskanıyorum... Giyinme bir daha böyle..." Can'ın ses tonu rica ayarına gelince, Gaye'nin de yüzüne bir gülümseme yerleşti.

"Yemek var mı?"

"Yemek var tabii de şu konuyu netleştirelim önce."

"Tamam, dikkat edeceğim."

"Pek net olmadı gibi..."

"... ama ben mini etek giyinmeyi çok seviyorum."

"Evde giyersin. Çok yakışmış zaten."

"Yakışmış diyorsun ama..."

"Sorun tam da orada işte güzelim. Baş döndürüyorsun. Başka başlar dönmeye başlarsa, benim de başım pek beladan kurtulmaz. İyisi mi beni dinle sen..."

"Düşüneceğim..."

Can, eğilip dudaklarına küçük bir buse bıraktıktan sonra Gaye'nin elinden tuttu ve mutfağa doğru götürdü. Masayı hazırlamıştı. Annesi sağ olsun, yemek olayını hallettiği için o konuda oldukça rahattı.

"Çok acıktım."

"Tüm gün bir şey yemedin yine değil mi?"

"Yedim. Babam artık ne yediğimi ya da yemediğimi takip etmeye başladı."

"Çok zayıfsın. Endişeleniyor olmalı."

"Öyle... Can, haftaya Trabzon'a gideceğim."

"Bu da nereden çıktı?"

"Annemi özledim. Bugün Ecem ile konuştuk. O Ankara'dan, ben de buradan aynı anda gideceğiz. Hem babaannem ve dedemi de görmüş olurum."

"Anladım..." Can, elindeki çatalı bırakarak geriye doğru yaslandı ve ellerini ensesinde birleştirdi. Tadı kaçırmıştı.

"Bozuldun mu sen?"

"Yoo çok sevindim. Tam birbirimizi tanımaya başlamışken, Kenan sayesinde zaten görüşemiyorken, çok güzel oldu. Git tabii..."

"Benimle gelmek ister misin? Trabzon'u gezdirirdim sana."

"İstemek ve gelebilmek arasında fark var biliyorsun. Seninle orada olmayı çok isterdim. Ancak mesleğim her kafama estiğinde sağa sola gitmemi engelliyor."

"Biliyorum..."

"Bu hafta sana doymam lazım Gaye! Feci arıza çıkarırım haberin olsun."

"Elimden geleni yapacağım." Gaye, Can'm hayran bakışları karşısında şaşkıındı. Ancak bir yanı da ürkmüyor değildi. Böyle ciddi boyutlarda bir ilişkiye hazır mıydı? Belli ki karşısında oturan yakışıklı adamın ondan her yönden talepleri vardı ve dahası da olacaktı. İçindeki kuruntuları bir kenara bırakmayı deneyerek gülümsedi. Aralarındaki çekim çok kuvvetli, aynı zamanda da tehlikeliydi. İki delinin kavgası kadar gözü kara bir şeyler yaşayacakları, gün yüzü gibi ortadaydı.

"Ne güzel gülüyorsun sen öyle. Yemeğini yediysen içeri geçelim."

"Mutfağı toplamayalım mı?"

"Ben hallederim sonra. Hadi gel."

Gaye kendine uzanan eli tuttu ve cam kenarına doğru onunla birlikte ilerledi. Gecenin ışıklarına, denizin karanlığına baktı. Can, arkasından beline doğru sarılmış, ayakta manzarayı izliyorlardı. Eğilerek Gaye'nin boynunu kokladı ve onu kendine doğru çevirdi. Çenesini tutarak gözleriyle buluştu ve yüzünü tüm detaylarıyla inceledi. Bir insan nasıl biblo gibi kusursuz olabilirdi. Tutulmak ne kadar da kolaymış meğer... Elinden gelse, kollarından bir saniye olsun ayrılmasına izin vermezdi. Yine elinden gelse, gururunu bu aşka asla konuk etmez, inadına yenik düşmezdi.

İnci tanesine benziyordu Gaye. Öyle narin, öyle zarif ... ve ona ait...

"Babam seni bir akşam yemeğe bekliyor."

"Nasıl yani? Söyledin mi?"

"Evet. Annem bilmiyor. Onunla da gidince konuşacağım."

"Yani? Bütünüyle hazırım diyorsun bu ilişkiye öyle mi?"

"Hazır mıyım? Bilmiyorum ama seninle olmayı çok istiyorum ve ailemden gizlemeyi manasız buluyorum."

"Teşekkür ederim Gaye!.."

Bir başka âlemin içine düşmüş gibiydi Gaye. O kara gözlerin içinde yükselip yıldızlara ulaşmış veya yıldızlaşmıştı. Belindeki eller onu daha sıkı sararken, kayıtsız kalmadı. Kollarını boynuna doladı ve başını göğsüne koydu. Müziğin etkisiyle usulca salınırken fısıldadı...

"Başımı döndürüyorsun Komiser!.. Yenik hissediyorum ... yenik ve mutlu."

"Çok kalma olur mu? Çabuk dön Trabzon'dan."

"Olur..."

Sessizliği bozan telefonun sesi Gaye'ninkine aitti. Can'ın kollarından ayrılmak istemediği için açmadı... Ancak, telefon sehpanın üzerindeydi ve arayan kişi ısrarlıydı.

"Aç istersen..."

"Boş ver..."

Telefondan mesaj sesi gelince, Can, dikkate almadan edemedi ve dönüp telefonu eline aldı. Ekranda yazan şey kaşlarının çatılmasına sebep oldu ve endişeyle Gaye'ye baktı.

"Bu? Bu nedir? Tehdit mi ediyorlar seni? Ne zamandır?"

"Ya önemli bir şey değil... Her zaman olacak böyle şeyler, biliyorsun."

"O yüzden açmıyorsun telefonları değil mi? Biraz önce mutfakta da çalmıştı." Telefonun arama bölümüne gelerek cevapsızları listeledi.

"Bu Allah'ın cezaları milyon kez aramışlar seni! Bana nasıl söylemezsin bunu?" Telefondaki numaraları araştırmak için ekran görüntüsü aldı ve kendi telefonuna mesaj attı.

"Tehdit nasıl oluyormuş, göstereceğim ben size! Ah Gaye, ah!"

"İşte bu yüzden!.. Gözün dönüyor resmen!.."

"Gaye! Nasıl buluyorsun böyle davaları sen? O kadar dedim sana, dikkat et bir davayı alırken diye!"

"Ne yapmalıydım? Ben avukatım! Haklılığına inandığım davayı alırım!"

"Tabii! Başına belayı da böyle alırsın o zaman!"

"Can! Geldiğimden beri yapmadığın huysuzluk kalmadı. Bin pişman oldum geldiğime."

Can kaşlarını kaldırarak, "Öyle mi Gaye Hanım?" dedi ve elindeki telefonu hırsıyla kanepeye fırlattı. Ellerini ensesinde birleştirerek cama doğru döndü ve öfkesini bastırmaya çalıştı.

Gaye, onun kendisi için tedirgin olduğunun farkındaydı ama yapacak bir şeyi yoktu. Korkarak hayat geçermiydi hiç? Ne yaparsan yap, su akıp yolunu bulmuyor muydu? Hem daha geçenlerde vurulan Can değil miydi? Onun hayatı daha mı az tehlikeliydi sanki?

Belki de bugün konuşmak için doğru zaman değildi. Eve dönmek daha iyi olacaktı. Telefonu çantasına koyarak girişe doğru yürüdü ve kabanını giyindi. Kapıdan çıkıyordu ama kalbi bunu istemiyordu. Yan yana olmak, ona doymak istiyordu. Kokusunu içine çekerek, söylediklerini dinlemek belki...

Üstelik bugün, onu ilk tanıdığı günün rengi üzerindeydi... Lacivert... Bu renk hiç kimseye ona yakıştığı gibi yakışamaz, anlam kazanamazdı. Sonsuzluğun rengiydi ve onun bakışlarını hatırlatıyordu Gaye'ye.

Halinden nefret ediyordu! Nasıl da ağlamaya hazır bebek gibiydi! Çenesi titriyor, gözleri sulanıyordu. Ne sulanması, düpedüz ağlıyordu işte! Merdivenleri hızla inerek otomobiline koştu. Binmeden başını kaldırıp, Can'm evine baktı ama bıraktığı yerde yoktu.

"Beni mi arıyorsun?"

Can tam arkasındaydı ve yüzü karma karışık. Sol yanında bir huzursuzluk vardı ve aynı şeyi onun da hissettiğine emindi.

"Canımı yakıyorsun..." Gözlerinden süzülen yaşlar hız kazanırken, elleri daha fazla titredi. Üşüyordu, çok üşüyordu.

"Tamam, özür dilerim. Gel buraya." Onu kendine çekerek sarıldı ve saçlarını öptü.

"Bende kal bu gece... Gitme ne olur."

"Kalamam... Babam arar birazdan."

"Konuşalım biraz. Böyle ayrılmayalım Gaye!.. Sonra, ertesi gün zehir gibi geçiyor... Aklımı senden başka bir şey veremiyorum."

"Bugün değil... Yarın konuşalım olur mu? İkimiz de gerildik."

"Peki... Eve bırakayım seni."

"Git dinlen Komiser! Arabayla geldim gördüğün gibi."

"Evet ama bu akşam nasıl tehdit edildiğini de gördüğüm için..."

"Başlamayalım yine."

"Gaye! Bu adamlar şaka yapmıyor farkında mısın?"

"Tabii ki farkındayım. Yarın savcılığa gidip suç duyurusunda bulunacağım."

"Bu aralar, evde tek başına kalmasan?"

"Babamlara gidip gelmek dünyanın yolu..."

"Bende kal."

"Oldu canım! Aslında, Kenanlarda kalabilirim. Zaten haftaya Trabzon'a gideceğim nasılsa." Gaye, Kenanlarda kalma fikrini sevmiştii aslında. Hem Zeynep ile Kenan'ın arasını da düzeltebilirdi belki...

"Atla hadi, yalnız bırakamam seni." Onun bu kararlı ve korumacı tavrını seviyordu doğrusu. Rahatsız eden tarafı, hükmetmesiydi. Bu akşamlik sesini çıkarmamaya karar verdi. Yeteri kadar gerilmişken, daha fazla uzatmanın manası yoktu. Otomobilinin anahtarını Can'a uzatarak, diğer kapıya doğru geçti.

Yol boyunca sessizce onu izledi. Tanıdığı kimseye benzemiyordu. Başka bir havası vardı Can'ın. Keşke yol hiç bitmeseydi ve o gözünü bile kırpmadan sabaha kadar onu izleyebilseydi...

"Geldik."

"Geldik mi? Niye ki?"

"Nasıl yani?" Bir de böyle şapşallaşmasa... Kafasında dönenleri, dudaklarından dökmesi..."

"İzin ver, bu gece seninle kalayım."

"... ama..."

"Lütfen. Aklım sende kalacak yoksa. Söz veriyorum hemen uyuyacağım. Çok yorgunum zaten"

"Tamam."

"Güzel."

Gaye'nin evine daha önce gelmişti ama içeriye hiç girmemişti. Etrafa göz gezdirerek Gaye'nin zevkleri hakkında bir fikir edinmeye çalıştı. Oldukça soft ve sade hatlara sahip bir evdi. Kendisi gibi o da az eşya seviyor olmalıydı. Bunun yanı sıra televizyon ünitesinde sıralanmış, minyatür arabalara takıldı gözleri.

"Çok güzel görünüyorlar."

"Değil mi? Çok seviyorum onları."

"Evini beğendim."

"Aslında daha çok Kenan'ın zevki hâkim. Biliyorsun, anlatmıştım. Evlenmeden önce kendine göre döşemişti burayı ama oturmak bana kısmetmiş. Gerçi eşyalar konusunda seçim yapması için pek fırsat vermemiştim."

"Görünen o ki tek başına oturmasına da pek fırsat vermemişsin."

"Öyle cidden. Evlendi de kurtuldu benden. Yaka iş- nesi gibiydim onun."

"Mutlu mu?"

"Bilmem."

"Birbirine bu kadar yakın iki kardeşken mi bilmiyorsun?"

"Bildiğim tek şey, karısına çok âşık olduğu. Zeynep iyi kızdır ama..."

"... ama?"

"Karışık biraz. Boş ver, onların özeli sonuçta."

Gaye, Can elinden tutup kendine doğru çektiğinde hafifçe savruldu ve kendini o kara gözlerin sonsuzluğa ulaşan girdabında buldu. Şakası yoktu. Öptü öpecek yaklaşıyor, tüm bildiği doğrulardan şaşmasına sebep oluyordu.

"Şu üstündekileri değiştiren iyi olacak sevgilim!.. Aklım karışıyor."

Onun nereye baktığını görünce utandı ve ağzından bir şiir gibi çıkan "sevgilim" kelimesine daha fazla takılamadı.

"Tamam. Sana da Kenan'ın eşofmanlarından getireyim."

"İyi olur."

Gaye döndüğünde, Can kanepeye uzanmış ve çoktan uykuya teslim olmuştu. Yanına yaklaşarak dizlerinin üstüne çöktü ve yüzünü inceledi. Kim bilir ne kadar yorgundu... Ellerini o parlak kuzguni saçların arasında gezdirdi. Hayat ne garip hikâyelere sahipti. Tanışılan, karışına çıkan hiç kimse öylesine girmiyor olmalıydı insan yaşamına. Belki de ister anımsansın ister anımsanmasın,

herkes ikinci kez de çıkabiliyordu bir insanın karşısına. Yıllar önce Can'ı ilk tanıdığı zamanlarda, biri dese ki *"Bu adama deli gibi âşık olacaksın."* diye, inanır mıydı? Bazı kararları kader alıyor, insanlara ise yaşamak kalıyordu.

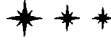
Üzerine bir battaniye örterek ışığı kapattı ve odasına geçti. Tıpkı Can gibi Gaye de yorgundu ve uykuya ihtiyacı vardı.

Ertesi gün, Gaye erkenden evden çıkmış ve Can'a bir not bırakmıştı." Davam olduğu için erken çıkmak zorundayım. Mutfakta sana ait bir sandviç var. Kendine dikkat et sevgilim!"

Dudaklarına yerleşen çarpık gülümseme, mutlu olduğunun sadece küçük bir göstergesiydi. Hayatının bahar çiçeğiydi Gaye. Rengârenk, enerji veren ve dalında fazla durmayan...

Emniyete gittiğinde ilk işi, Gaye'yi rahatsız eden numaraların kime ait olduğunu araştırmak oldu. Daha sonra bir ekip göndererek o şahısların ifadesine başvurdu. Numaraların sahiplerinin üzerlerine kayıtlı bu hatlardan haberleri bile yoktu. Genelde yaşlı ve emekli insanlardı. Yine nasıl bir belanın içine düşmüştü bu kız, gerçekten bilmiyordu.

Bu işi kökünden halletmekte fayda vardı ve en kısa zamanda gidip babasıyla konuşacaktı. Sonuçta orası bir hukuk bürosuydu ve böyle çetrefilli davaların hepsinin o deli kızılın başına bela olması gerekmiyordu. Hoş, babasının da kardeşi Kenan'ın da ondan farkı yoktu. Ofisçe nam salmış olmalıydılar. Neticede öyle babaya, böyle çocuklar...



Öğleden sonra fırsat bulduğu ilk anda, Erkan Bey'i arayarak randevu istedi. Yaklaşık yarım saat sonraya müsait olduğunu öğrenince, vakit kaybetmedi ve Alem-dar Hukuk Bürosu'na doğru yola çıktı. Oraya vardığında onu karşılayan Erkan Bey değil, Kenan'dı.

"Ooo, Komiser'im, hoş geldiniz!"

Kenan'ın sesindeki imaya sinir olsa da onunla yap-ması gereken konuşmayı sonraya bıraktı. Öncelikli ko-nusu Gaye'nin güvenliğiydi.

"Hoş buldum Kenan! Erkan Bey müsait mi?"

"Evet tabii. Sizi bekliyor." Kenan'ın gösterdiği odaya doğru ilerlerken etrafa göz gezdirdi. Yaklaşık on beş kişi çalışıyordu ve büyükçe sayılabilecek bir metreka-reye sahipti.

"Can Komiser'im, hoş geldiniz!"

"Hoş bulduk Erkan Bey! Kusura bakmayın, ani oldu ama..."

Erkan Bey, Can'ı hep beğenirdi fakat şimdi durum farklıydı. Kızı ona gönlünü kaptırmıştı. Baştan ayağa güzelce bir inceledi ve eksik yanlarını aradı. Ancak, adamda herhangi bir kusur yoktu. Eliyle oturması için yer gös-terdi ve kendi koltuğuna geçti. Kısa bir hâl hatır sua-linden sonra, Can asıl konuya geçmeyi tercih etti. Aksi halde, Kenan'm bakışlarına daha fazla dayanamayacaktı.

"Biliyorsunuz, Gaye ile birbirimizi tanımaya karar verdik."

"Ne yani, bu kadar acil olan şey bu muydu Komiser'im?" Kenan, onu sinir etmek için büyük çaba gösteriyordu ama Can alttan alması gerektiğinin farkındaydı.

"Kenan!" Neyse ki Erkan Bey'in uyarısı etki etmiş ve susmuştu sevgili oğlu.

"Evet, bahsetti Gaye. Yetişkin insanlarsınız ve buna saygı duyuyorum. Tabii Türk örf ve adetleri çizgisi içinde kalmanız özel ricam."

"Kuşkunuz olmasın efendim! Aslında benim konuşmak istediğim konu... Dün akşam Gaye ile buluştuk ve yemek yedik. O sırada fark ettim. Tehdit ediliyor."

"Ne? Yine mi?"

"Nasıl yani? Baba, geçen ayki cinayet davasını ona vermemeni söylemiştim!"

"Benim sorunum tam da bu işte. Gaye işini hakkıyla yapmaya çalışan, gözü kara bir avukat fakat başı beladan bir tülü kurtulamıyor ne yazık ki... Endişe ediyorum."

"Komiser ile aynı fikirdeyim Baba! O devleşen cesareti ile cılız bedeni arasında sıkışıp kalıyor. Ya başına bir şey gelirse..."

"Çocuklar, bunları ben düşünmüyorum muyum sanıyorsunuz. Ancak bu davayla ilgili şöyle bir gelişme oldu." Erkan Bey çekmecesini açarak bir kâğıt çıkarttı ve onlara doğru uzattı. Bu bir istifa mektubuydu ve Gaye'ye aitti. Hem Can hem de Kenan bir cümleye takıldı. "Özgürlüğüm kısıtlandığı için şirketinizde daha fazla çalışamayacağım."

Kenan ayağa kalkarak cama doğru yürüdü.

"Bu nasıl bir kız, baba ya! Bu arada kolaylıklar dile-
rim Komiser!"

"Beni resmen, başka bir hukuk bürosunda işe başla-
makla tehdit etti." Can, ağzı açık bir şekilde Erkan Bey'e
bakıyordu. Kaşlarını hafifçe yukarı kaldırarak başını sal-
ladı ve elindeki kâğıdı Erkan Bey'e geri verdi.

"Peki..."

"Gaye'yi doğru bildiğinden döndürmek çok zordur
Can!"

"Biliyorum ama bu onun için tedirgin olmamı engel-
lemiyor. Neyse, bu adamlarla ben ilgileneneğim. Yine de
bir süre yalnız kalmasa iyi olacak gibi..."

"Tamam, bizde kalsın. Zeynep için de iyi olur."

"Can, sanırım bu konuda Gaye üstünde bizden daha
çok etkin olacak. Şahsen ben de kızımın tehlike peşinde
koşmasından hiç memnun değilim."

"Ben müsaadenizi istiyorum. Teşekkür ederim."

"Biz teşekkür ederiz. Bu arada, bir akşam yemeğe
bekliyoruz."

"Çok sevinirim." Can, Erkan Bey ile tokalaştıktan
sonra Kenan'a döndü. Geldiği anın aksine yüzünde yu-
muşamış bir hâl vardı. Muhtemelen kardeşi Yeşim de
karşısına bir erkek arkadaşla çıksa o da aynı hisleri du-
yacaktı.

"Teşekkür ederiz Komiser'im! Ben de çıkacaktım. Si-
zinle beraber aşağıya inelim."

"Olur."

Kenan ve Can aşağıya indiğinde, Gaye otomobilini park ediyordu. Can'ı orada görmek gerçekten çok şaşırtmasına neden olmuştu. Kenan ile konuşurken aynı zamanda tokalaşıyordu. Otomobilden inerek onlara doğru yürüdü.

"Can? Hayırdır?"

Can, oraya ne için geldiğini söyleyemezdi. Bu onu hep-ten çıldırtır, nerede abuk sabuk dava varsa toplar alırdı.

"Komiser sana sürpriz yapmak istemiş ama tutturamadı." Kenan'ın ses tonu alaylı ve sakindi. Hâlbuki kaç gündür Can yüzünden canına okuyordu.

"Öyle mi? Gel, yukarı çıkalım o zaman."

"Başka zaman Gaye! Gitmem gerekiyor."

Can o anda fark etmişti Gaye'nin arka tarafında du-ran adamı. Adam silahını doğrultmuş ve Gaye'yi hedef almıştı. Belki birkaç saniye... Gaye'yi hızla kenara doğru savurdu ve silahını çıkararak adamı elinden vurdu. O emniyetin en keskin nişancılarından biriydi. Adresi yanlış bir kurşunun, âşık olduğu kadını elinden almasına izin veremezdi. Hele de yanındayken... Adam kaçmaya çalıştığında, aynı hızla peşinden koştu ve yakaladı. Kelepçeyi koluna takarken, onu dövme isteğini bastırmaya çalışıyordu. Şehrin tam ortasında nasıl bir eşkıyalıktı bu.

Kenan yanındaydı ve tıpkı Gaye gibi o da şoktaydı.

"Seninle geleyim Komiser! Bu şerefsizin ne yapacağı belli olmaz."

"Gaye'yi içeri götür Kenan! Çok korktu. Bu pisliği ben hallederim."

“Tamam.” Kurşun sesi caddeyi inletmiş, etrafta kalabalık oluşmasına sebep olmuştu. Adam Can’ın yanındaydı ancak başka bir sorun vardı. Tek başına değildi. Can bunu fark ettiğinde çok geçti. Ön tarafında, hafif yokuşta duran kişi çoktan silahını ateşlemiş ve Can, adamı tuttuğu kolundan vurulmuştu. Kenan adamı tutmuyor olsaydı kaçabilirdi belki ama başaramadı. Komiser ise kolunu umursamadan, diğer kaçan adamı bacağından vurdu ve peşinden koştu. Onun gibi tecrübeli bir polis için, öyle birini yakalamak zor olmamıştı. İkisini yan yana getirerek otomobilinin içine tıktı ve gelen ekip aracındaki polislerle anahtarını teslim etti.

Gaye tam anlamıyla şoktaydı ve yüzü kireç gibiydi. Komiser’in kolundan sızan kan tüm kazağına kırmızı rengi vermiş, hızla yayılıyordu. Üstelik kendi yüzünden! Gaye, sesleri duyduğu için aşağıya inen babasının kollarındaydı ve âdeta bir mumya gibi hissediyordu. Konuşmıyor, yürüyemiyor, soramıyor...

“Baba, sen Gaye’yi yukarı götür, çok korktu. Ben de Can’ı hastaneye götürüyüm.”

Gözünü bir an olsun ayırmıyordu Can’ın kolundan, acı çeken yüzünden...

Babası, kendisini apartmana çekerken fark etti Gaye, Can’dan uzaklaştığını... Tiz, acı içinde sessiz bir çığlık yükseldi dudaklarından...

“Can!.. Can! Hayır, baba bırak!” Bir andan kurtuldu babasının kollarından ve soluğu Can’ın yanında aldı. “İyi misin? Can! Hep benim yüzümden!”

“Şşşt... Tamam, bir şey yok. Sen iyisin ya, ben de iyiyim. Tabii ki iyiyim.”

“Kolun çok kanıyor. Beklemeyelim, hemen gidelim Kenan!”

“Hayır Gaye! Sen babamla yukarı çıkıyorsun, ben Komiser’le gidiyorum.”

“Asla! Onu yalnız bırakmam!”

Erkan Bey duruma müdahale etmesi gerektiğinin farkında, Gaye’yi kolundan tutarak durdurdu.

“Yeter Gaye! Başına buyruk hallerinin sonuçlarını görüyorsun! Hemen benimle yukarıya çıkıyorsun!”

“Baban çok haklı Gaye!.. Aklım sende kalmasın. Söz dinle.”

“Neyse, Kenan bekletme Can’ı burada. Beni ara tamam mı?”

“Tamam baba!”

Erkan Bey, çocuklarına karşı ne kadar anlayışlı olursa olsun, otoriter bir adamdı. Kabul etmeliydi ki onu en zorlayan çocuğu Gaye’ydi. Ecem, onun en mülayim prensesi, Gaye dik başlının teki, Kenan ise aynasıydı. Oğlu, dış görünüş olarak benzemese de karakter olarak neredeyse kopyasıydı.

Gaye ile ofise çıktıklarında, sekreterinden iki bardak su istedi. Biri Gaye, diğeri kendisi için. Gaye ne kadar korktuysa, kendisi de bir o kadar korkmuştu. Ya kızına bir şey olsaydı? Bunu düşününce bile delirecek gibi oluyordu... Odasına girer girmez, sımsıkı sarıldı ve derin bir nefes aldı.

"Hemen, ilk uçakla annenin yanına gidiyorsun. Tartışmaya kesinlikle açık bir konu değil bu."

"Ne diyorsun baba? Can o haldeyken mi? Benim için vuruldu o!"

"Bunun farkında olman güzel. Ya bu kadarla kalmasaydı Gaye? Daha ciddi şeyler olsaydı? Sana, Kenan ya da Can'a?"

"... ama baba, nasıl bırakırım onu böyle?"

"Emin ol, o da sevinecektir güvende olmana. Bugün buraya neden geldiğini sanıyorsun? Sen sevmeyi ne sanıyorsun Gaye?"

"O bu haldeyken, gidemem. Yapma lütfen baba."

"O bu haldeyken, bir de senin için endişe duymasını mı istiyorsun? Gerçekten şımarıklık ediyorsun. Anneni arayıp durumu kısaca özetleyeceğim. Dedğim gibi, tartışmaya açık değil, gidiyorsun."

Erkan Bey, Gaye'ye ilk Trabzon uçağından yer ayırttı ve havaalanına götürdü. Kenan ile sık sık konuşma yaparak Can'm durumu hakkında bilgi aldı. Neyse ki ciddi bir şey yoktu. Kolundaki yara enfeksiyon kapmadan iyileşsin diye sarılmış ve kol askıya alınmıştı. Daha sonra Kenan onu evine bırakmıştı ama tüm bunlar Gaye'yi rahatlatamıyordu. Onu zorla uçağına bindirdiğı için babasına çok kızgındı.

Üstelik Trabzon'a indiğinde, onu gözyaşlarıyla karşılayan bir anne ile baş başaydı. Çok özlemişti ve mutsuz hissediyordu.

"Anne!.."

"Gaye!.. Aman Allah'ım, ya sana bir şey olsaydı? Öldüm korkudan! Bu kaçınıcı? Bırakmayacağım seni. Burada benimle yaşa."

"İyiym anneciğim, merak etme. Hadi eve gidelim, orada konuşuruz."

"Ah Gaye, ah!"

Eve geldiklerinde sessizdi Gaye. Sevim Hanım, kızının ne kadar korkmuş olduğunu görünce üstüne gitmedi. Yarın mutlaka ciddi bir şekilde konuşacaktı.

"Ben biraz uyusam mı anne?"

"Yemek yemeden mi?"

"Sonra yerim..." Arka odaya giderek, yatağının üzerine oturdu. Etrafa kısaca göz gezdirdi. Anne ve babası ayrıldıktan sonra annesi bu küçük daireye taşınmış, Ecem ile Gaye'ye de bir oda hazırlamıştı. İki yataklı bu oda, oldukça ferah ve rahattı ama o diken üstünde oturduğunu hissediyordu. Suçluluk, vicdanını bir kurt gibi kemiriyor, soluğunu kesiyordu. Elindeki telefonu evirip çevirerek yatağın üzerine bıraktı. Can'ı aramak, sesini duymak için çıldırsa da yapamadı. Ne diyecekti? O çok meşhur inadım işe yaramadı, sen o durumdayken ben de annemi ziyarete geldim, mi?

... ama aşk öyle bir şey değildi ki... Karşılık beklemiyor, sınır tanımıyordu. Telefonu çalıyor ve üzerinde "Kömiser" yazıyordu. Kalbi yerinden çıkacak, bedeni parçalara bölünecekti sanki...

"Can!.."

"Sevgilim!.." Sesi kesinlikle kızgın değildi. Aksine sevgi dolu ve boğuktu. Gittiğini bilmiyor muydu acaba?

"İyi misin? Ben..."

"İyiym merak etme. Annene kavuştun mu?"

"Kızdın mı? Kızma sakın! Babam zorla gönderdi." Derin bir nefes sesi geldi kulağına. Onun telaşlı tavrına tezattı Can'ın halleri.

"Biliyorum Gaye!.. Çok iyi yapmış. Kal orada. Ya sana bir şey olsaydı Gaye? Düşünmek bile istemiyorum."

"Aynı soruyu ben de soruyorum kendime Komiser! Ya o kurşun göğsünde bir yerlere gelseydi? Üstelik kolun ikinci kez yaralandı."

Gözlerinden dökülenlere engel olamıyor, tüm gün kendini sıkmanın acısını çıkartıyordu. Öyle sessiz falan değil, bayağı yüksek sesle, hıçkırarak ağlıyordu.

"Gaye saçmalama. İyiym dedim, duymuyor musun?"

Konuşamıyordu Gaye. Öyle çok ağlıyordu ki annesi salondan odasına geldi ve telefonu elinden aldı.

"Alo... Alo Gaye!"

"Merhaba, ben Gaye'nin annesiyim. Sizi daha sonra arasa olur mu?"

"Tabii... Hoşça kalm."

Sevim Hanım, kızını kollarının arasına alarak sarıp sarmaladı. Onun kabına sığmayan yapısının yanında, ne kadar hassas ve kırılgan olduğunu annesinden daha iyi kim bilebilirdi? O bir gözyaşı döktüyse, annesi on döktü. Sessizce kızının sakinleşmesini bekledi...

"Canım..."

"Anne, ben niye böyleyim? Bazen kendimden nefret ediyorum."

"Şşşt sakın... Bazen hepimizin çıkmazlarda olduğu zamanlar olur. Hatırlamıyor musun beni? Çocuklarımı bile üzmeye başlamıştım. Hatırladıkça asıl ben kendimden nefret ediyorum. Sen olmasan kurtulamayacaktım."

Sevim Hanım ve Erkan Bey'i mutsuz bir evlilikten sıyrıp çıkaran kişi Gaye olmuştu. Annesini karşısına alıp, gençliğinden beklenmeyecek büyüklükte bir konuşma yaparak, babasından boşanmasını istemişti.

"Anne, çok âşık oldum ben. Bilmiyorsun..."

"Âşık olduğun için mi ağlıyorsun, bugün olanlar için mi?"

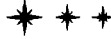
"Âşık olduğum adam, bugün benim yüzümden vurulduğu için..."

"Gaye, baban telefonda özetledi ama sen şu olanları bana detaylı bir şekilde anlatır mısın?"

Gaye, dudaklarını bükerek doğruldu ve annesinin ellerini tuttu. İnsanın annesiyle olan ilişkisi ne garipti... Hep en çok seven... Affeden, koruyan, canından üstün tutan... Bazen, dünya dolusu insan olsa etrafında göz görmez, sadece o olsun ister insan... Ya da bilir işte, kim giderse gitsin o hep yanında kalandır... Nefesi başında olsun da nasıl olursa olsun... Aynı bedenden ayrılan iki insan olduğundan mı, elini ilk o tuttuğu için mi? Var oluşundan itibaren göbek bağıyla bağlıdır ona...

İçinde ne varsa döktü Gaye... Anlattıkça rahatladığını hissetti ve annesinin kollarında uykuya daldı.

Diğer yandan, Kenan için de oldukça zor bir gün olmuştu. Bundan sonra kardeşine daha fazla dikkat edecek ve borusunu öttürmesine izin vermeyecekti. Can'ı evine bırakmıştı ama içi hiç rahat değildi. O yalnız kalabileceğini söylemişti ama kolundaki kurşun yarası canını çok yakıyordu. Ailesine haber vermek istemişti ancak, Can bunu kesinlikle reddetmişti.



Yorgun parmakları kapı ziline üstünde asılı kalmıştı fakat farkında bile değildi. Normalde anahtarını kullanırdı ama bugün o günlerden biri değildi. İyi hissetmiyordu.

Zeynep, ısrarlı çalan zilin sesiyle kapıya doğru koştu. Saat epey geçti ve Kenan yoktu. Kim gelmiş olabilirdi ki? Belki Gaye ... ama yanılmıştı. Kenan kapının pervazına dayanmış bekliyordu. Üstelik üzerindeki krem rengi mont kan içindeydi. İster istemez telaşlandı ve "Kenan! Ne oldu sana?" diye sordu. Kenan, ilk defa o an Zeynep'in gözlerindeki uçurumların yok olduğunu gördü. Gayet içten ve endişeli görünüyordu.

"Bir yerine bir şey mi oldu? Neren kanıyor senin?"

"Yok, merak etme. Ben iyiyim. Can yaralandı."

"Ne!"

Kenan montunu çıkardı ve Zeynep'e doğru döndü.

"Sıcak bir duş alayım. Konuşuruz." Merdivenleri ağır ağır çıkarken duraksadı. Zeynep şaşkınca ona bakıyordu.

"Zeynep!.. Bana sıcak bir çay yapabilir misin? Çok üşüdüm."

Kenan'ı hiç böyle görmemişti. Omuzları çökmüş, rengi solmuştu. Çayı demledikten sonra, yanına küçük sandviçler hazırladı. Mutfakla arası pek yoktu. Belki de iş başa düşmediğinden gerek duymamıştı. Kenan ile aynı evde yaşamak çok tuhaftı aslında. Haftada üç gün eve kadın geliyordu. Temizlik, yemek gibi şeyler hal-loluyordu. Genelde o gelmeden bir şeyler atıştırıyor ve aynı masada oturmak durumunda kalmıyorlardı fakat hayat ne zamana kadar böyle devam edecekti, gerçekten kestiremiyordu.

Bir arada yaşamak imkânsız gibi bir şeyken, zaman insanları her şeye alıştırmıyormuş. Zorlanıyor olsa da Zeynep de böyle yaşamaya alışmıştı.

"Çay çok güzel koktu."

Kenan arkasındaydı ancak çayı mı kokluyordu yoksa kendisini mi bilemiyordu. Soluğu ensesine çarpıyordu ve Zeynep'in garip hissetmesine sebep oluyordu. Gün be gün daha çok etkileniyordu ondan ve bu onu çok korkutuyordu. Ya kapılıp giderse, canı tahmininden çok yatarsa? Kim toparlardı Zeynep'i o zaman? Boyun arasına iyice sokulup kısık sesle söylendi.

"O sandviçlerden yeme hakkım var mı?"

"Tabii. İçeri geçelim mi?"

"Tamam. Dur yardım edeyim." Çay fincanlarını seh-paya bırakarak, Zeynep'in elindeki tabaktan bir sandviç aldı. Neredeyse tüm gün hiçbir şey yememişti.

"Anlatmayacak mısın?"

"Gaye, yine bir manyağın davasını almıştı. Tehdit ediyorlarmış, kimseye de söylemiyor hanımefendi tabii.

Can fark etmiş, babamla konuşmaya geldi ofise. Tam dışarı çıktık onunla ki olan oldu. Gaye arabadan indiği gibi Can onu izleyen adamları fark etti. Silahlar çekildi.”

“Ne! Nasıl yani? Gaye nerede? İyi mi?” Zeynep heyecan ve korku karışımı bir hisle ayağa kalkmıştı.

“İyi çok şükür ... ama var ya ödüm koptu. Can olmasaydı, neler olurdu düşünemiyorum.”

“İnanamıyorum. Can nasıl peki?”

“Kolundan vuruldu. Hastanedeydik, evine bıraktım.”

“Gaye nerede? Evde tek başına mı yoksa?”

“Trabzon’da. Babam annesine gönderdi. Babaannem ve dedem de orada, biliyorsun. Onlara gider biraz, kafası dağılır.”

“Can vuruldu demiştin, benim tanıdığım Gaye gitmezdi.”

“Sen babamı tanımıyorsun. Gitmek zorunda kaldı. Can da tedirgindi, gitmesini istedi.”

“Saat geç oldu. Yarın ararım.”

“Sevim Hanım ile konuştum. Uyumuş zaten.” Kenan, Zeynep’in saçlarına baktı. Tepeden topladığı saçları bukleler halinde salınıyordu. Yanakları pembeleşmiş, dudakları kızarmıştı. Ona dokunmak için ölüyorken, vaziyetlerinin rezilliğine içinden okkalı bir küfür savurdu ve bakışlarını ondan ayırmayarak, hayranlıkla, “Çok güzelsin!..” dedi.

Gözlerini kaçırdı ve çay fincanlarını alarak mutfığa yöneldi. Hayra alamet olmayan gelişmeler yaşıyordu ve

süngüleri düşürmesi an meselesiydi. Bunu yapmamalıydı. Bu ilişkiye henüz hazır değildi.

Döndüğünde, Kenan'ı koltukta uzanmış buldu. Gözleri kapalı olduğuna göre uykuya dalmış olmalıydı.

"Bugün neler yaptın?"

Kenan'ın uyumadığını anlayınca, belli belirsiz gülümsedi ve "İş baktım biraz. Yarın birkaç görüşmem olacak." dedi.

Kenan'ın mavi gözleri anında açıldı ve doğrularak Zeynep'e baktı.

"Ne işi? Benim niye haberim yok?"

"Haber mi vermem gerekiyordu?" Mavinin tutuşma hali her seferinde hayretlere düşürüyordu Zeynep'i. Kenan bileğinden tutarak kendine doğru çektiğinde tam olarak kucağına düşmüş sayılırdı.

"Ne işi dedim."

"Unuttun sanırım! Mimarım ben! Üstelik dereceyle bitirdim!"

"Tabii ki unutmadım! Sadece çalışmak istediğinden haberim yoktu."

"Şimdi oldu o zaman."

"Meydan mı okuyorsun sen? Hem de bu haldeyken..." Kenan gülümseyerek baktı ve kucağında olduğunu vurguladı. Zeynep anında kalkmaya çalıştı ama nafile. Kenan'ın bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Bırak lütfen..."

Onu duymuyordu Kenan. Gözleri dolunaya tutulmuş okyanuslar gibi medcezir halindeydi. Nefesiyle, dudaklarıyla, çıkartmaya hazırlandığı yangınla sokuluyordu Zeynep'e...

"Zeynep... Yeter artık ne olur... Bu kadar yoğun hissediyorken, bu uzaklığa dayanmak öyle zor ki..."

"Sen hissediyorsun, ben değil! Bırak!"

Kolunu kanadını kırıyordu Zeynep. Ona nasıl davranması gerektiğini cidden kestiremiyordu Kenan. Evliliklerinin güzel başlamadığını biliyordu ama değiştirmek istiyordu bu durumu. Onun mutlu olması için her şeyi yapabilirdi ama Zeynep buna fırsat vermiyordu. Zeynep'in bileğini bırakarak, kucğından kalkmasına izin verdi ve öfkeyle yukarı kata çıktı. Çaresizliğin öfkeyi, öfkenin de çaresizliğı beslediğı, içinden çıkmayı başaramadığı bir kısır döngüydü bu...

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gaye ve Zeynep yağmurlu havaya hiç aldırmadan dışarıya çıkıp dolaşmış ve dönüşte Sevim Hanım'ın küçük ama bir o kadar da şirin restoranına gelmişlerdi. Ecem de aynı şekilde Ankara'dan gelerek onlara eşlik ediyordu. Zeynep, dün iş yeri seçimi yüzünden Kenan ile sıkı bir kavgaya tutuşmuş ve Gaye'nin de gazıyla soluğu Trabzon'da almıştı. İlk defa Karadeniz'e ait bir şehir görmüş ve bayılmıştı. Sandığından daha iyi gelmişti burası ona. Sevim Hanım, Ecem ve Gaye ile unutamayacağı birkaç gün geçireceğine emindi.

Gaye, Can ile sık sık konuşuyor olsa da içi hiç rahat değildi. Yanında olup ona kendi elleriyle baksaydı, daha mutlu olacaktı ama Can bunu istemiyordu. Bir süre orada kalması onun daha çok işine geliyordu çünkü bu olayla ilgili asıl talimatı veren kişiyi bugün içeri alacaklardı.

Zeynep ve Ecem, Sevim Hanım'ın kendi elleriyle yaptığı laz böreğini yerken ağzı kulaklarındaydı. Ecem,

tıpkı annesi gibi mutfakta çok yetenekliydi ama Gaye için bu söylenemezdi.

"Bu hayatım boyunca yediğim en güzel tatlı! Elinize sağlık Sevim teyze!"

"Afiyet olsun canım."

Ecem telefonu kızlara doğru tutarak "Kenan" yazısını gösterdi. Gaye'ye sinirli olduğu için onu değil, küçük kardeşi Ecem'i arıyordu.

"Efendim ağabey!"

"Canım ne yapıyorsun?"

"İyiyiz, annemin yanındayız. Zeynep'e buraları gezdirdik biraz. Laz böreği yiyoruz. Zeynep bayıldı."

"Hımm... Sevindim. Ne kadar kalacaksınız daha?"

"Biz mi? Zeynep mi?"

"Sen tabii ki... Diğerleri beni hiç ilgilendirmiyor. Hele Gaye hiç! Aynen söyle!"

"Ağabeyciğim... Sen de gelseydin keşke. Dedemler de çok sevinirdi."

"İşim var benim. Neyse, sen iyiysen, sorun yok. Sevim Hanım'a sevgiler."

Ecem elindeki telefonu masaya bıraktı. Biçimli çenesini havaya kaldırarak, elini boynuna koydu.

"Abimin sesi barut gibiydi. Yalnızca anneme sevgilerini ilettili."

Gaye'nin yüzü muzip bir tavır alarak gülümsedi.

"Beter olsun! Şu güzelim kıza etmediği kalmadı. Anne, bir bak şunun güzelliğine. Üzülür mü hiç?"

"Gaye! Valla yaşına bakmadan alacağım terliği elime! Zeynep sen bakma bu deliye. Kenan çok efendi, akıllı çocuktur."

Gaye Zeynep'e bakarak gülümsedi ve eliyle kendini gösterdi. "Benim gibi görünmce bulamazsın bak. Kardeşimi bir kenara itip, senin arkanda duruyorum; ama annem haklı. Kenan benim tanıdığım en düzgün ve kibar adamlardan biridir."

"Kızı ne diye dolduruyorsun o zaman abla! Yazık değil mi ağabeyime?"

"Ne diye yazık olacaktı! Özlesin diye getirttim Zeynep'i herhâlde! Hem ona da hava değişikliği oldu biraz."

Zeynep, Gaye konuştuğu gülme isteği duyuyordu. Bu kızın mimikleri cidden çok tatlıydı ve en azından onları hayatına soktuğu için teşekkür borçluydu Kenan'a.

"Gül sen gül. Kocanın başıma açacaklarını bilmiyorsun tabii."

"Özür dilerim Gaye ama çok tatlısın ne yapayım."

Sevim Hanım da tıpkı kızlar gibi neşe içindeydi. Onları çok özlemişti ve burada olmaları gerçekten çok mutlu etmişti onu. Zeynep'e kızlarını göstererek, "Görüyorsun değil mi Zeynep, ikisini de ben doğurdum ama gece ve gündüz gibiler." dedi.

"Haklısınız Sevim teyzeciğim, çok farklı karakterler."

Sevim Hanım, Zeynep'in karşısına oturarak ellerini tuttu ve sordu.

"Dün akşam sormak istemedim ama ne oldu Zeynep?"

Neden tartıştınız Kenan ile?" Onun bir anne sıcaklığıyla sorduğunu biliyordu Zeynep, ancak sorunlarını anlatmayı bilmediği için çok zorlanıyordu.

"Çalışmak istiyorum. Birkaç yerle görüştüm. Aklıma en çok yatan şirkette karar kıldım."

"Ne güzel işte..."

"Güzel de anneciğim, o kas kafalı Kenan, şirketin patronunu kıskanmış. İnternette araştırmış falan işte... Kendince yasaklar koymuş kıza.

"Anladım... Zeynep, bak, iş her zaman bulursun. Üzme kocanı. Onun da kabul edeceği, daha uygun bir yer bul."

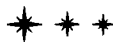
"Anneme katılıyorum Zeynep! Üzmeyin birbirinizi. O çok seviyor seni."

Zeynep, sıkıntıyla önünde duran çay fincanına baktı. Gaye'den başka hiç kimse nasıl bir evlilikleri olduğunu bilmiyordu ki... Birkaç ay sonra bu evlilik bittiğinde ne yapacaktı? Amcasının evine asla gidemezdi. Bu nedenle, kendi parasını kazanarak hayatını idame ettirecek bir işi olmalıydı. Gaye onun sıkıntılarını az çok tahmin ettiği için ellerini tutu ve gözlerine baktı. Zeynep'e hiç kıyamıyordu.

"Canım, ne olursa olsun ben hep senin yanıdayım. Biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum Gaye! Emin ol ki bu bana çok büyük güç veriyor."

"Tamam, yeter bu kadar dinlenme. Kalk, seni gezdireceğim yerler var daha."



Tüm gün boyunca gezip, bu kadar dinç hissetmek... Ne kadar yabancı ve keyifli bir gündü onun için... Gaye ile kol kola eve doğru yürürken gözünü bile kırpmadan etrafı izliyordu. İki katlı, eski ama çok güzel bir evin önünde durdu. Pencerelerine dikkatlice baktı.

"Biliyor musun Gaye? Sokakları arşınlarken, en çok düşündüğüm şey, pencereler... Kim bilir neler yaşanıyor o pencerelerin, duvarların ardında... Kim bilir ne acılar saklı dışa yansıyan gülümsemenin içinde değil mi?"

"Öyle gerçekten de... Hiç kestiremiyor insan, kim neler yaşıyor diye..."

"Ben ... ne yapacağım Gaye?" Zeynep gözlerine bulutları yerleştirmiş, çare arıyordu. Hava çok soğuk olduğu için burnu kızarmış, kıvrık saçları başka bir hâl almıştı. Gaye ona sımsıkı sarıldı ve fısıldadı.

"Önce eve gidip sıcak bir duş alacaksın. Sonra yemek... Bir kere mutlaka çalışmalısın. İş olayına hiç takılma. Ben halledeceğim onu. Sosyal çevren olsun Zeynep! Evde oturdukça, insan hep aynı şeylere takılıp duruyor. Bir de Kenan var tabii..."

"Tabii... O başlı başına bir sorun."

"Kör kütük âşık sana... Çok kırgınsın biliyorum fakat senin ona bakışlarını gördüm Zeynep! Küçümsenecek gibi değildi."

"Küçümsemiyorum zaten... En çok da bu korkutuyor beni. Ondan etkilenmeyecek kadın sayısı azdır Gaye!"

"Peki... Neden bir şans vermiyorsun?"

"Korkuyorum... Çok korkuyorum..."

"Hayat korkarak geçmez ki Zeynep!.."

"Sen yalnızlığın ne demek olduğunu bilmiyorsun Gaye!.. Ya ona çok bağlanırsam? Anlaşamaz, ayrılırsak? Kalkamam altından. Bir de başka bir konu var aklımı kurcalayıp duran..."

"Nedir?"

"Annem ve babamın ölümü..."

"Nasıl yani?"

"Trafik kazasında öldüklerini söylemişti amcam ... ama ya değilse? Amcamın onca pis işinden biri sebep olmuşsa ölümlerine? O zaman onu asla affetmem Gaye! Asla!"

"Tamam, hadi gel eve gidelim. Çok üşüdün sen. Annemler de merak etmiş, bak kaç kere aramışlar."

"İyi ki gelmişim buraya Gaye! Çok iyi geldi. Bu arada, annen harika bir insan..."

"Evet, öyledir. Babamla boşandıktan sonra kendini buldu resmen! Bazen aşk nasıl da kör ediyor insanı değil mi?"

"Haklısın. O babana, baban da Gülsu'ya âşıkmuş. Ne zor..."

"En çok da bizim için zordu Zeynep! Mutsuz bir anneyle büyümek ne demek bilemezsin."

"Tahmin edebiliyorum ... ama yine de enerjinden bir şey kaybetmemişsin. Hep bildiğini okuyorsun."

"Can, bu yüzden çok kızıyor. Delinin tekiymişim, şımarıkça davranıyormuşum..."

"Haksız mı peki?" Zeynep kahkahalarla gülerken, Gaye kolundan apartmana doğru çekiştiriyordu onu.

"Bana bak gelin, ne biçim konuşmalar bunlar. Şaka bir yana, haklı tabii. Daha dikkatli olacağım Zeynep! Ders oldu bana. Benim yüzümden sevdiklerimden birinin başına bir şey gelmesi en büyük korkum oldu."

"Buna sevindim. Sen çok kıymetlisin Gaye!"

"Sen de öyle."

Akşam yemeğinden sonra, avuçlar arasına konulan bir bardak sıcak çaydan daha güzel ne vardı? Nasıl üşümüş olduklarını eve girince anlamışlardı. Sevim Hanım, kaş göz işaretiyle Ecem'e kara kara düşünen ikiliyi gösterdi. Hem Zeynep hem de Gaye kendi dünyasında kaybolmuştu. Sessizliği, Zeynep'in çalan telefonu bozmuştu. Kararsız ifadesiyle önce ekrana, sonra Gaye'ye baktı. Dün yaptıkları tartışmanın ardından ilk kez arıyordu Kenan.

"Hadi Zeynep, yeter bu kadar. Git içerideki odada konuş." Sevim Hanım'ın sözlerine Gaye'nin yalvaran yüz ifadesi de eklenince, telefonu alıp arka odaya geçti.

"Alo..." Karşı taraftan derin bir soluk sesi geldi. Bir günde bu kadar özlenir miydi hiç? Ev bomboştu resmen. Zeynep onunla hiç konuşmasa bile evdeki gölgesi yetiyordu Kenan'a.

"Nasılsın?" Sesi oldukça moralsiz ve kısık geliyordu.

Zeynep, vücudunda bir ürperme ve kalbinde bir ağrı hissetti.

"İyiyim..."

"Çok özledim seni..."

Susma sırası Zeynep'e gelmişti bu sefer... Ne diyeceğini bilemeden, öylece karşı tarafın konuşmasını bekledi.

"Sen yoksun... Çok tuhaf hissediyorum... Galiba bu evin huzuru sensin, sessizliğin çekildiğinde bile koskoca bir boşluk oldu evde. Zeynep!.."

"Burayı çok sevdim..."

"Öyle mi? Keşke yanında olsaydım. Beraber gezerdik."

"Gaye gezdirdi sağ olsun. Ecem de annesiyle birlikte şahane yemekler yapmıştı."

"Mutlu olmana sevindim Zeynep!"

"İyi geldi burası bana. Orada hep aynı şeylere takılıp kalmışım... Kafam dağıldı biraz."

"Sevindim canım... İyi ol tabii. Sadece, öyle kavga ettik falan... Çekip gittin... Dağıldım galiba biraz."

"Kenan!.. Döndüğümde konuşuruz tamam mı?"

"Ne zaman döneceksin?"

"Bilmiyorum..."

"Ne demek bilmiyorum Zeynep?"

"Gaye ile dönerim herhâlde."

"O iş konusunda ısrarlı değilsin ama değil mi?"

"Değilim. İş olayını Gaye'ye bıraktım. Onun birkaç tanıdığı varmış galiba."

"Tamam. Ben de bakarım çok istiyorsan."

"İstiyorum. Evde oturmayacağım."

“Saygı duyuyorum Zeynep! Ben de çalışmanı isterim. Arkadaşların olsun, sevdiğin şeyi yap tabii. Sıkıntı, o adamın yanında çalışmak istemendi.”

“Neyse... Kapatalım o konuyu.”

“Çabuk dön...”

“Açıkçası çabuk dönmek istemiyorum. Gaye belki Batum’a kadar gideriz dedi.”

“Hımm...” Kenan, dişlerini birbirine bastırarak sakin olmaya çalıştı. Gerçekten ama gerçekten, o deli kızıl bir gün elinde kalacaktı. Bu havada nereden çıkarıyordu Batum’u?

“Neyse, kapatıyorum.”

“Zeynep!.. “

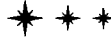
“Efendim?”

“Seni seviyorum...” Yanaklarına hücum eden kan, tutuşmuş gibi yakıyordu Zeynep’in tenini. Kenan kaptırmış giderken engel tanı mıyordu artık. Dünya dönüyordu ve başladıkları noktadan oldukça uzaklaşmıştı Kenan ve Zeynep... Eğriler, doğrular birbirine karışmış, onları yöneten şey, duygulara dönüşmüştü. Kalbi çılgınlık halinde yakarıyor, zihni tüm bunları yok sayıyordu.

Telefonu alelacele kapatarak ellerini yanaklarına bastırdı. Boğazına düğümlenenleri yutmak ne kadar da zordu. Ona karşı ne kadar da güçsüzleşmeye başlamıştı. Bu gidişin sonu nereye, gerçekten kestiremiyordu ama kendine bir şeyleri yasakladıkça içindeki istek daha fazla artıyordu.

Gaye, mesaj sesiyle uzandığı yerden doğruldu. Okuduğu anda yüzüne derin ve içten bir gülümseme yayıldı. Görünen o ki kardeşi kabına sığamıyordu artık. *"Gaye! Batum'u da nereden çıkardın? Aklın başında mı kızım senin? Bu havada hem de. Sakın öyle bir şey yapayım deme. Ayrıca Zeynep niye seninle dönüyor? Bu fikirleri niye kafasına sokuyorsun?"*

Cevap yazmakta hiç gecikmedi. *"Sevgili kardeşim Kenan, gerçekten hepimiz için Zeynep'in buraya gelişi şahane oldu. Sanırım erkek hegemonyasından oldukça bıkmışız. Bakacağız duruma göre işte."* Kenan bu mesajı okuduğu an tepesinden dumanlar çıkacağını sandı. Annesi bu kıza hamileyken ne yemişti gerçekten çok merak ediyordu. *"Gaye!"* diye devam eden yazışmayı, *"Canım ağabeyim!"* ile karşıladı Gaye.



Derin derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı ve akıma gelen ilk fikirle evden çıktı. İstikamet Can'ın eviydi. Onun sağlık durumunu yoklamaya zaten gidecekti. Mesajlar, bu ziyareti sadece birkaç saat öne almıştı.

Can kapıyı açtığı anda, yüzünde bir tuhaflık vardı. Sinirli miydi yoksa acı mı çekiyordu anlayamadı Kenan.

"Ağrın mı var?"

"Biraz. Gelsene. Ne haber?"

"Ne olsun işte... Karım evden kaçtı, kardeşim dönmemesi için elinden geleni yapıyor."

"Gaye değil mi?"

"Başka kim olabilir. Ecem nazlı bir prenses gibidir."

"Gel otur. İyi ki geldin. Pansuman yaptırmaya gide-medim bugün. Halledersin değil mi?"

"Tabii. Anlarım bu işlerden. Deniz ablamın yanında, eczanede çalışmıştım. O insanlara iyilik olsun diye yapardı."

Can, pansuman için gerekli malzemeleri getirip kol-tuğa oturdu.

"Hallettik bugün Gaye'nin şu adamları."

"Evet, babam söyledi. Bu halinle gitmişsin bir de."

"Boş ver. Karını niye kaçırttın sen?"

"İş bulmuş. Araştırdım biraz. Şirketin sahibi çapkın-lığıyla ünlü biri olunca..."

"Kavga ettiniz!.."

"Aynen. Gaye de yanına davet edince..." Can gülüm-seyerek başını salladı ve "Yapar!" dedi.

"Can, ben yarın Trabzon'a gitmeye karar verdim. Gel-mek ister misin? Dedemin evi çok güzeldir. Hem burada tek başına kalmaktan daha iyidir."

Can, Kenan'ın bu teklifi niçin yaptığını biliyordu. Gaye ile başa çıkamadığı için kendisini de yanında gö-türmek istiyordu.

"Zeynep'in mesleği neydi Kenan?"

"Mimar."

"Güzelmış. Babamla konuşmamı ister misin?"

"Mimar mı?"

"Mühendis. Bizim şirkette işe başlayabilir istersen?"

"Tanıdık birinin yanında olması güzel olur aslında."

"Olmuş bil."

"Trabzon'a ne diyorsun?"

"Olur, gelirim. Dizginlememi istediğin bir sevgilim var anladığım kadarıyla."

"Hop hop hop... Sevgili falan muhabbetlerinde ağır olalım."

"Kenan! Ben Gaye ile evlenmeyi düşünüyorum ... ama bundan önce o dik başlılığı biraz olsun kırmam lazım. Düşünsene, aynı evin içinde ne yaparız yoksa."

"Sen de haklısın."

"Ne yapıyoruz şimdi? Kaçta gidiyoruz."

"Ben hallederim o işleri. Haber veririm."

"Orada araba mı kiralarız?"

"Gerek yok. Dedem de var araba. Haber veririm, bizi havaalanından alırlar."

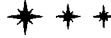
"Bana uyar."

"Yalnız, dedemin yanında Gaye'nin sevgilisiyim olayına hiç girme olur mu? Topuklarına sıkar, ben bile tutamam."

Can, büyük sırt çantasının içine birkaç kıyafet atarak, annesini aradı. Trabzon'a, Gaye'nin yanına gideceğini söylediğinde, annesi kanat takmış gibiydi. Demek durum ciddiydi ve kızın annesiyle tanışacaktı oğlu. Nihayet evlenecek ve kendi yuvasını kuracaktı.

Ertesi gün Kenan onu almaya geldiğinde Gaye ile konuşuyordu. Kolunun durumuyla ilgili, günde kaç kez tekmil verdiğini o bile bilmiyordu artık.

"Sonra konuşalım mı Gaye! İyiyim merak etme." Telefonu anında kapatmıştı çünkü açık vermek istemiyordu. Akşam dedesinin evinde yemekte karşılaşacaklarında, suratının ne hâl alacağını gerçekten çok merak ediyordu.



Gaye, Zeynep'i süsleyip püsleyip kendi etrafında bir tur attırdı. Ecem ve annesi onu kahkahalarla izliyordu.

"Niye gülüyorsunuz? Dedemlere ilk defa gidecek. Yeni gelinler süslü olur. Hem halamlar da gelecek. Tepeden tırnağa inceleyeceklerine eminim."

"... ama sen böyle deyince huzursuz oluyorum Gaye!"

"Fıstık gibi kızsın. Ne huzursuzluğu?"

"Anne ben beş dakika içinde hazır olurum. Çıkarız."

"Tamam. Ben de bu arada yaptığım tatlıyı paketleyeyim." Sevim Hanım, oğullarından boşanmış olsa bile kızlarının dede evine gitmekten hiç vazgeçmemişti. Sık sık ziyaretlerine gider, sağlıklarını kontrol ederdi.

Gaye, kapıya heyecanla ve elini hiç kaldırmadan vuruyordu. Babaannesi Karadeniz şivesiyle, "Hay Allah ... kim geldi acaba?" dediğinde, herkes gülüyordu çünkü kapıyı öyle çalan tek kişi vardı. O da Gaye'den başkası değildi. Daha içeri girmeden büyük bir şamata yaratarak, ilgiyi üstüne çekmişti bile.

"Kazık kadar oldu, halen akıllanmadı." Dedesi hem söyleniyor hem de torununa sınıksı sarılıyordu. Onları gerçekten çok özlüyordu. Gaye ve Ecem'in ardından Zeynep içeri girdi. Onu bu evde görmek başka bir sevinçti. Kenan'a sonradan kavuşmuş olmaları, sevgisinde bir eksiklik yaratmamıştı. Aksine, çektikleri vicdan azabından

dolayı onun üstüne daha çok düşmüşlerdi. Bu yüzden onun eşi Zeynep de aynı ilgi ve içtenlikle karşılanmıştı.

"Hala, masada fazla tabak mı var?"

"Var kızım."

"Kim gelecek?"

"Geldiler. Yukarıda kıyafetlerini değiştiriyorlar."

"Kim?"

"Biz." Kenan ve Can, merdivenlerden inerken, Gaye sopa yutmuş gibiydi. Ağzı mı daha çok açık, gözleri mi, kestirmek zordu. Kenan tamam da Can'ı bu evde görmek şaka gibiydi. Önce koluna kaydı gözleri. İçinde bir t-shirt, üstünde de hırka vardı. Onu öyle çok özlemişti ki sarılmamak için kendini zor tuttu. Bu kadar insanın içinde karşılaşmak cidden hiç adil değildi. Can'm da ondan pek farkı yoktu aslında. Gaye bu akşam öyle güzeldi ki başı dönmüştü. Bir yabancıyla selamlaşır gibi tokalaşmak, hiç olmamıştı.

"Hoş geldin! Çok şaşırdım, seni burada görmek sürpriz oldu."

"Hoş buldum. Kenan teklif edince, geleyim dedim."

"İyi yapmışsın." Can'm gözleri Gaye'nin dudaklarına kaydığı an titrediğini hissetti. Nerede olduğunu unutmaması an meselesiydi. "Kolun nasıl?"

"İyi. İki gündür Kenan yapıyor pansumanını."

Gaye başını sallayarak Kenan'a baktı ama o çoktan başka diyarlara yol almıştı. Gözünü kırpmadan, büyük bir hayranlıkla halası tarafından sarıp sarmalanmış olan

Zeynep'e bakıyordu. O an Kenan'ın içinde buruk bir yel esti. Ya kaybederse Zeynep'i... Ya tutunamazsa kalbine...

Adım adım, sürüklenir gibi yaklaştı ona. Böyle güzel olunur muydu? Reva mıydı bu yangın? Kalbi şaha kalkan bir at gibi dörtnala koşuyorken, nasıl dizginleyecek, görmezden gelecekti? Elini beline bırakarak saçlarını öptü.

"Çok güzelsin..."

"Teşekkür ederim. Gelmeni beklemiyordum."

"Dün seninle telefonda konuşurken, daha fazla dayanamayacağımı hissettim."

Zeynep, bakışlarını kaçırarak etrafa bakındı. Kenan bedenini mi inceliyordu, ona mı öyle geliyordu? Kulağına doğru yaklaşarak saçlarını kokladı ve kulağına usulca sokuldu.

"Elbisen, çok yakışmış... Yalnız renk, oldukça kışkırtıcı..."

"Demek kışkırtıcı?"

Kenan, Zeynep'in gözlerindeki ışıltıyı gördüğü an belindeki el hareketlendi ve onu biraz daha kendine doğru çekti.

"Ateşle oynuyorsun..."

"Kim bilir, belki de..."

Gaye, yanlarına gelerek Kenan'ın şapşallaşmış yüzüne baktı. Can hemen arkasındaydı ve annesiyle tanıştırdıktan sonra Zeynep'in yanına çekmişti onu.

"Zeynepciğim, seni Can ile tanıştırayım. Kenan bize sürpriz yapmak istemiş."

Zeynep, Can'a bakarken şaşkındı. Nasıl olurdu?

"Zeynep?"

"Can ağabey?"

"Siz tanışıyor musunuz?"

"Evet, tabii tanışıyoruz. Can ağabeyimler, amcamın yan villasında oturuyordu."

"Zeynep, evlendiğini duymamıştım. Çok şaşırdım."

"Ani oldu biraz... Yeşim nasıl? Son zamanlarda pek kimseyle görüşemedim."

"İyi ama onu Gaye'ye sorsan daha yerinde olur. Ben-den daha fazla görüşüyor."

Kenan ve Gaye en az onlar kadar şaşkındı. Can, Zeynep'i hep masumiyetle anımsardı. Onun havuz başında oturup ayaklarını suya daldırışını, saatlerce yalnız başına oturuşlarını hiç unutmazdı. Bazen Yeşim cadısına vaatlerde bulunarak Zeynep'in yanına gönderir, az da olsa gülümsediğini görürdü. Bir çocuğun o denli yalnız olması daima kalbine dokunmuştu; ama şimdi Kenan ile evli olup, onun ailesi gibi düzgün insanların içinde bulunması mutlu etmişti Can'ı.

"Seni gördüğüme çok sevindim."

"Ben de öyle."

Gaye'nin annesi Can'ı sevmişti. Yakışıklı olmasından daha çok, oturaklı olması hoşuna gitmişti. Kızını idare edebilecek yapıda olduğu her halinden belliydi. Yemek boyunca onları izledi. Kenan ile farklı annelerden olmak kardeşlik bağlarını zerre kadar etkilememişti. Birbirini koruyan, gerektiğinde fırçalayan, ağlatan, güldüren

üç kardeşti onlar. Görünen o ki Zeynep ve Can onların içine çoktan girmişti.

Yemekten sonra, Gaye, Ecem ve Sevim Hanım evlerine gitmek için ayaklandı. Tabii Zeynep de... Onu durduran şey, elini Kenan'ın tutması oldu.

"Hey, sen nereye?"

"Ben kalayım mı?"

Babanne onun o şaşkın haline gülmeden edemedi.

"Kocan burada yavrum... Nereye gidiyorsun?"

Zeynep utanmıştı çünkü herkes imalı bir şekilde bakıyordu. Yeni evli bir çiftten beklentileri daha farklı olmalıydı. Gaye, onu yanağından öperek Can'a yaklaştı.

"Sabah gelirim."

"Sen gelme, biz gelip alırız sizi. Yarın için Rize programı yaptık."

"Biz Batum'a gidecektik aslında..."

"Tabii, gidersin sen..."

Sesindeki imayı duyunca kaşları hafifçe çatılsa da büyütmedi Gaye. Aslında Can'm bu hallerini seviyordu. Birçok halini sevdiği gibi...

Gaye'nin dedesi, kışları şehir merkezinde bulunan evde, yazları ise köyde çay bahçelerinin içindeki büyük evde kalırdı. Gaye'nin annesi Sevim Hanım, yalnız yaşadığı için onlara yakın oturmayı özellikle tercih etmişti.

"Ben eve kadar götüreyim sizi."

"Gerek yok Kenan! Arabayla geldik. Siz Zeynep'e iyi bakın yeter." Gaye, Kenan'a uzun uzun baktı ve beline

sarıldı. Son zamanlarda birbirlerini oldukça yormuşlardı. Ancak, o gözünün ışığı gibiydi. Canı yansa kalbi parçalanır, derdi olsa derman olmak için çırpınırdı. Kenan'ın da ondan farkı yoktu. Kardeşine sıkıca sarılarak başını defalarca öptü. Öperken de "Benim kızıl kaçkırım, başımın tacı, püsküllü belam!" diye sıralıyordu.

Dedesinin beline sarılmış onları izleyen Ecem, babaannesine şikâyet ederek konuştu.

"Görüyorsun değil mi babaanne? Ben hep dış kapının dış mandalı gibiyim."

"Halt etmiş onlar, sen benim kır çiçeğimsin yavrum." Kenan, babaannesine yüzünü ekşiterek baktı ve hızlı adımlarla Ecem'in yanına gitti. Onu omzuna alarak kendi etrafında birkaç kez döndürdü.

"Prensesim şımartılmak mı istiyormuş."

"Abi lütfen. Tamam vazgeçtim. Valla bak."

"Peki peki... İn bakalım aşağıya." Onları kahkahalar eşliğinde uğurladıktan sonra, Kenan, Can'a, "Hadi gel, odana çıkalım da şu pansuman işini halledelim." dedi. Günün yorgunluğuna karşı koyamayan Can, başını sallayarak onay verdi ve ayağa kalktı.

"İyi olur, ağrım var biraz. Dinleneyim. Bu arada, bu şahane yemekler ve misafirperverliğiniz için çok teşekkür ederim. Ellerinize sağlık."

"Ne demek oğlum... Her zaman."

"Tabii tüm kibarlığını sergile. Damat adaylarını kötü bilmesinler." Kenan'ın muzip bir tavırla söylediği cümleyi Can tamamladı.

“Aynen. İyi bilmelerinde fayda var.”

Can’ın pansumanını yaptıktan sonra, kendileri için ayrılmış odanın önünde durdu. Onunla ilk defa aynı odada kalmıyordu. Daha önce annesinin evinde de bir odayı paylaşmışlardı; ama şimdi durum biraz farklıydı. Zeynep’e daha yakındı ve aralarındaki mesafeyi kaldırmaya az kalmıştı. Derin bir nefes alıp, içeriye girdi. Zeynep, giyindiği saten pijamalara bakıyordu. Siyah saten gecelikler alışık olduğu tarzda değildi.

Düğmeleri dekoltesini gizleyemeden bitmiş, tüm vücut hatlarını sergilemişti. Kenan’ın halası yeni gelin olduğu için mi bunları ona vermişti?

Kenan içeriye girdiği noktada sabitlenmiş, öylece Zeynep’i izliyordu. Akılcı feci karışmış, dili işlevini yitirmişti. Güzellüğünün yanı sıra çok da masumdu. Onu incelediği anlar utandığını biliyordu ama kendini bir türlü engelleyemiyordu. Çekim gücü diye bir şey varsa eğer, kesinlikle en hızlı haliyle Zeynep’e doğru çekiliyordu.

“Halan ... bunları verdi. Yoksa...”

Kenan, ona nefes kadar yaklaşarak yüzünü avuçlarının içine aldı. Zerre kadar sabrı kalmamıştı. Dayanamıyordu artık!

“Çok yakışmış... Büyülenmemek olanaksız...”

“Kenan lütfen...”

Zeynep’in sesi yavru kuş gibi cılız, kalbi dörtlüye giden bir atı andırırken, nasıl karşı koyacaktı?

“İki gündür ne çektiğimi biliyor musun? Nasıl bırakırsın beni?”

"Çok üstüme gelmiştin... Geliyorsun da..."

"O ev... Duvarlar... Üstüme yılıyordu sanki... Sensizliği hiçbir surette kabul etmiyorum Zeynep!.. Benimsin... Gerisi umurumda değil... Yapılan hiçbir anlaşmayı tanımıyorum ya da fesih ediyorum, her neyse o işte..."

"Kenan!.. Saçmalıyorsun..." Kenan üstüne doğru yürüdüğü için kaçacak noktası kalmamıştı. Duvara sırtını yasladı ve merhamet etmesini diledi. En az onun kadar tutuk ve heyecanlıydı. Alnını alnına yaslayarak gözlerine baktı bir süre. Nefesi hızlı, gözleri delibozuktu. Dudakları dudaklarını usulca hapsederken, eli saçlarının arasına karıştı. Nefes almak lüzumlu olmasa ... ya da bile bile ölse... Dudakları soluk soluğa dudaklarını terk ederken, gözleri dekoltesindeydi...

"Seni istemekten, özlemekten yoruldum Zeynep!"

"Ne olur yapma... Burada değil..."

Kenan onu kendine doğru çekerek sarıldı... İçine çekmek mümkün olsa... Her zerresi Zeynep ile dolsa...

"Tamam... Burada değil... Bu kadarına da razıyım ben... Yüz çevirme, uzak durma, yeter bana güzelim..."

"Mavilerini üstüme öyle bir salıyorsun ki darmaduman olduğumu hissediyorum."

"Zeynep!.. Sana bakarken içim titriyor... Anlatması güç, tarifi yok..."

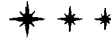
"Savruluyorum Kenan... Öyle çok korkuyorum ki bundan. Sonunda yok olabilir, kendimi bulamayabilirim."

"Seni her savurduğum yerde karşılayacağıma söz veriyorum. Ben nerede olduğumuzu iyi biliyorum. Bana güven... Geleceğini bana bırak..."

"Bu kolay mı sanıyorsun?"

"Çok kolay hem de... Bak işte böyle." Zeynep'in sırtını çevirip, beline sımsıkı sarıldı Kenan. "Bana daya sırtını... Benim neyim varsa senin. Ailem, ailen olsun... İzin ver..."

Kenan, Zeynep'in elini tutarak onu yatağa götürdü. Önce kendisi uzandı. Sonra da göğsünü işaret ederek gelmesini istedi. Zeynep, Kenan karşısında hipnoza uğruyordu sanki. Usulca uzandı ve başını onun gösterdiği gibi göğsüne koydu. Sımsıkı sarmalanmak, istenmek ne demekti yeni öğreniyordu. Tanımadığı bir iyilik hissiydi bu... Sıyrılmak istemediği, içine gizlenmek için elinden geleni yaptığı...



Can için ilginç bir gündü. Eskiden olsa, şu tanışma fasılları ve kalabalık yemeklerden ardına bakmadan kaçardı; ama şimdi durum değişikti. Gaye'yi ömrünün sonuna kadar yanında istediği için, evlilik aşamasına geçmeden önceki turları bir an önce tamamlamak derdindeydi. Ayrıca bir de Zeynep olayı vardı tabii. Onu burada, Kenan'ın karısı olarak görmek çok şaşırtıcıydı. Kenan ile mutlu mesut yaşaması onu sevindirmişti. Amcası ketum bir adam olduğu için kimseyle görüşmez, Zeynep'i de pek dışarıya göndermezdi. O lüks hapis-haneden kurtulması çok iyi olmuştu. Anne sıcaklığı yerine, hüznün koynunda büyümüşü Zeynep ve Can bunun en iyi tanıklarındandı.

Eline telefonu alıp, Gaye'nin numarasına dokundu. Çok değil, daha ilk çalışında açmıştı.

"Can!.."

Adım söyleyişinde bir tuhafılık vardı... Bir çocuk mız-mızlığı, belki kırgınlık?

"Gaye!.."

"Seni çok özledim... Görmek iyi gelmedi... Daha kötü hissettim. Kalbim böyle çalkantılıyken, uzak durmak... Tıpkı bir yabancı gibi..."

"Gelip kaçırayım mı seni?"

"Sabaha az kaldı."

"Buralarda olmak çok tuhaf geldi biliyor musun? Senin ait olduğun topraklar, insanlar... İnsanın kökleri başka topraklarda olsa da hayatın onları birleştirmesine engel olamıyor değil mi?"

"Evet, değil mi?"

"Ben bir şeye karar verdim Gaye!"

"Neye?"

"Uzatmak istemiyorum. Gördüm ki aile yapında bu sürece hiç uygun değil."

"Ne? Ne demek bu? Ayrılmak mı istiyorsun?"

"Evlenmek istiyorum."

"..." Gaye şaşırmıştı çünkü bu kadar hızlı olmasını beklemiyordu. Birbirleriyle anlaşabilecekleri bile soru işaretleri ile süslüydü. Ayrıca evlilik başka bir şeydi. Korku, tüm kanına yayılarak kalbinin hızlanmasına sebep oldu.

"Gaye?"

“Şey... Yarın görüşürüz.” Telefonu anında kapattı ve arkasındaki koltuğa çöker vaziyette oturdu. Ona şu an evet ya da hayır diyemezdi. Zaten kendisine sorulan bir şey de yoktu. O sadece, *“Evlenmek istiyorum.”* Demişti, o kadar. Büyütmeye ne lüzum vardı? Tabii ya, niye paniklemişti ki şimdi?

Can, Gaye’nin tepkisini böyle hayal etmediği için tuhaf hissetti. Bunu onun da isteyeceğini düşünmüştü. Birbirini isteyen, seven iki insanın bir arada yaşamasından daha doğal ne olabilirdi ki? Eğer kaprisse, bu kadarı fazlaydı. Ona karşı kendinden beklenmeyecek kadar sabırlı ve özverili davranmıştı.

Sabah Kenan ve Zeynep erkenden kalkarak aşağıya indi. El ele olmak, birbirlerinin bakışındaki ışığı görmek her ikisine de iyi gelmişti. İlk uyananlar onlar değildi tabii. Eski insanlar geç saatlere kadar uyumayı bilmezdi. Kahvaltı masası hazırlanmış, mihlamalar yapılmıştı. Can’ın da doğru düzgün uyuduğu söylenemezdi. Sesleri duyunca babaanne ve dedenin yanına inerek sohbet etmeyi tercih etmişti.

“Günaydın sevgili ev halkı...”

“Çocuklar, uyandınız mı? Ses mi yaptık yoksa?”

Kenan, halasına sarılarak yanağından öptü.

“Olur mu hiç hala! Gaye ve Ecem’i alıp Rize’ye gideceğiz. O yüzden erken kalktık; ama görüyorum ki masa şahane ve Komiser de iştahıyla hakkını veriyor. Eee, peki hani dışarıda yapacaktık kahvaltıyı?”

"Valla Kenan, bildiğin gibi tek başıma yaşıyorum. Böyle şahane bir masayı bulmam zor oluyor. Bir de yöresel yiyecekler." Zeynep masaya gıptayla bakarak yaklaştı.

Dedenin kaşları çatılmış Kenan'a bakıyordu.

"Otur Zeynep, kocan kahvaltı etmek istemiyorsa dikilsin öylece ayakta."

Zeynep, bu daveti geri çeviremezdi. Dedenin, başını sallayarak işaret ettiği yere oturdu ve dumanı üstünde olan ekmekten bir parça kopardı.

"Düşündüm de bu fırsat kaçmaz. Ben kızları araya-yım, kahvaltı etsinler."



Kahvaltı sonrası, Kenan dedesinden otomobilin anahtarını aldı ve hep beraber dışarı çıktılar. Zeynep ile yalnız kaldıklarında hep ters şeyler oluyordu. Belki de kaynaşmaları için başka insanların arasında kalmaları gerekiyordu.

Can, Zeynep'e otomobilin ön koltuğunu işaret etti.

"Ben arkada otururum. Sen eşinin yanında otur."

"Teşekkür ederim. Senin moralin mi bozuk Can ağabey?"

"Sen sormasan, ben soracaktım Zeynep! Hayırdır Komiser? Durgunsun bugün."

"Sorun yok, iyiyim. Uyuyamadım pek, o yüzdendir."

"Hadi bakalım öyle olsun."

Kenan arayınca, Gaye ve Ecem onları bekletmeden aşağıya indi. Can otomobilin içinde oturuyordu ve yüzü

oldukça asıktı. En az onun kadar huzursuz bir gece geçirmişti ve çok mutsuz hissediyordu. Onun için yaralanmış ve bu haliyle çıkıp peşinden gelmiş bir adamı üzdüğü için kendine çok kızıyordu. Üstelik yanma oturduğundan beri neredeyse hiç konuşmamıştı.

Ecem ve Zeynep'in neşeli muhabbetlerine eşlik eden Kenan, bambaşka bir Zeynep tanıyordu. Ayın diğer yüzünü görüyor gibiydi. Ancak, aynadan Gaye ve Can'a baktığında bir şeylerin ters gittiğini görebiliyordu.

"Hava zaten soğuk, aranızdaki sessiz fırtına yüzünden ise donmak üzereyiz. Sizin derdiniz nedir?"

Can, sessizliğini korumayı tercih etti. Gaye ise bir cesaret onun elini tuttu ve "Dün gece onu kırdım sanırım. Özür dilerim." dedi. Can elini çekerek Gaye'nin gözlerine baktığında, ördüğü buzdan kaleleri Gaye görebiliyordu. Onunla böyle olmak canını çok yakıyordu ama şu an ne yapması gerektiğini gerçekten bilmiyordu.

İstemsizce titreyen dudaklarına gözyaşları eşlik etmek üzereydi. Yanı başındaydı ama dokunamıyordu ona. Can onu hiç umursamadan yüzünü dönmüş dışarıyı izliyordu.

Zeynep, gergin havayı dağıtmak için arkaya doğru döndü. Gaye'nin ağlamak üzere olduğunu görünce içi burkuldu ve eskilerden bahsetme ihtiyacı duydu.

"Can ağabey?"

"Efendim Zeynep!"

"Biliyor musun, hafızamdaki en komik anılardan biri sana ait. Yeşim, köpekten çok korkardı."

"Evet ama artık korkmuyor."

“Onu havuz kenarındaki ağaca bağlamıştın ve o çok istediğin ama Yeşim korktuğu için besleyemediğin köpeği tam karşısına dikmiştin. Yeşim çığlık attıkça köpek havlamış, köpek havladıkça Yeşim çığlık atmıştı. Hiç bitmeyecek sanmıştım. Yaklaşık bir saatin sonunda ikisi de yorgun düşmüş ve oldukları yerde uyuyakalmıştı.”

“Bunu yaptığına inanamıyorum Can ağabey! Yeşim dilini de yutabilirdi.” Ecem’in endişeli ses tonu, Kenan’ın küçük bir kahkaha atmasına sebep oldu ve aynadan Can’a baktı.

“Bu duyduğum en feci şeylerden biri. Kardeşime de böyle bir şey yapmaya kalkarsan vururum seni.”

“Kardeşinin bana yaptıklarını nereye koyacağız Kenan?”

Kenan gülümseyerek yola baktı. Anlaşılan, Gaye Hanım feci canını sıkmıştı Komiser’in.

“Geçmişi hatırlamayı çok sevmem Zeynep ama anlattığın iyi oldu. Benim de gülümseyerek anımsadığım günlerden biriydi.”

Can başını çevirecekken gözleri Gaye’ye kaydı. Birkaç saniye sitemli bakışlarında tutuklu kaldı. Gözleri ateş gibi sıcak ve endişeli görünüyordu.

“Küs müsün sen şimdi bana?”

“İnince konuşacağız Gaye!”

“İnene kadar başımı omzuna koyabilir miyim?” Bu soruya olumlu veya olumsuz cevap vermeden camdan bakmaya devam etti. Ancak, Gaye ellerini onun koluna dolayarak başını omzuna yasladı ve gözlerini kapadı.

Yaklaşık bir saat süren yolculuktan sonra Rize'ye vardılar. Otomobili park ederek belirledikleri rota doğrultusunda ilerlemeye başladılar. Önce birkaç tarihi kale, sonra Ayder ve vakit kalırsa Çamlıhemşin'e gideceklerdi. Hava yağışlı değildi ancak, soğuk sayılırdı.

Otomobilden çıktıklarında, Kenan, Zeynep'in elini tutarak kendine doğru çekti ve sarılarak saçlarını öptü. Ecem onları duygulanarak izliyor, Gaye ise suçlu bir kız çocuğu gibi Can'ın yapacaklarını bekliyordu.

"Hadi bakalım, gezimiz başlasın." Gezdikleri kale, o kadar yükseğe nasıl yapılmış, kim yapmış gerçekten çok ilginçti. Osmanlı zamanında onarım yapılmıştı ama yılların yorgunluğuna o da dayanamamış olmalı ki yıpranmış görünüyordu. Yeniden bir onarım yapılacak olması onları rahatlatmıştı. Pek bilinmese de gerçekten çok güzeldi.

Kaleden inerken, Gaye'nin ayağı hafifçe kaydı ve dengesini kaybederek iki merdiven kadar sekti. Can onu kollundan tutmasa yuvarlanması an meselesiydi.

Gece, yıldızlarını Can'ın gözlerine bırakmış ve orada yanıp sönmelerini tembihlemişti sanki... Karanlığın içindeki umut gibiydi ışıkları...

"Sen böyle yapınca... Ben, çok korkuyorum..."

"Bağlanmayı istemeyen biri korkar Gaye!" Can acımazsızca sert ve mesafeliydi. Gaye'ye cevap hakkı tanımadan diğerlerinin yanına inerken, oldukça öfkeli hissediyordu ve maalesef bunu gizlemeyi başaramıyordu. Ancak, ardında bıraktığı seste en az onun kadar sinirliydi artık.

"Sen bana böyle davranamazsın, tamam mı? Bu hakkı sen dâhil hiçbir erkeğe vermiyorum!"

"Gaye!" Kenan, kardeşini sakın olması için uyarmıştı ama onu tanırdı. Ok yaydan çıktığında kralı gelse tutamazdı. Ecem ve Zeynep'i otomobile doğru yönlendirerek birbirini yemeye hazırlanan ikiliye döndü.

"Derdiniz neyse halledip öyle gelin. Günümüzü zehir etme niyetindeyseniz, üzgünüm ama ayrı takılın."

Can Gaye'yi kolundan tutarak kendine doğru çekti ve sinirden seğirip duran çenesine aldırış etmeden konuşmaya başladı.

"Kusura bakmayın Gaye Hanım! Ancak, ben birlikte olduğum kadına böyle davranabiliyorum. Sahiplenme güdümü yok etme gibi bir şey söz konusu bile olmayacak! Bak şu yola! Ya benimle evleneceksin ya da o yola doğru çekip gideceksin. Hayatına bensiz devam edeceksin! Benim oyalanacak vaktim yok!"

"Şu hale bak! Daha şimdiden birbirimizi yiyoruz. Evlenince ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Sen korkularını aramızdan çekersen, şu yaşadığımız şeye teslim olmayı denersen, inan bana çok iyi olacak her şey!"

"Ha yani tüm problem bende öyle mi?"

"Ben daha ne yapayım Gaye!"

İşte orada tıkanıp kaldı Gaye. Doğruydu. Daha ne yapabilirdi ki?

Can'ın çizgileri oldukça net ve keskin olan konuşması, Gaye'yi geri püskürtmüşse benziyordu. Bu bir gözdağı

değildi. Bildiğin rest çekiyordu. Şimdi ne yapacaktı? Koylay mıydı öyle artist artist konuşmak?

“Beni üzmemek için elinden geleni yapıyorsun. Çok mu zor biraz beklemek?”

“Niçin bekleyeceğim? Duygularından emin değilmisin?”

“Tabii ki eminim. Ben ‘sen’ diye ölüyorum. Bana böyle davrandığında nasıl hissettiğimi düşünüyorsun? Kahroluyorum Can!”

“Ben çok mu iyiyim? Gecedan beri deliriyorum! Aynı güne uyanmak, aynı geceyi uğurlamak istiyorum. Yan yana! Ayrı değil!”

“Peki tamam! Bana birkaç gün süre ver Allah’ın cezası!”

Can’ın yüzünden gelip geçen zafer duygusu çok uzun sürmedi. Sonuçta onu tanıyordu. Ters köşe yapması hiç de şaşırtıcı olmazdı.

“İstanbul’a dönmeden netleşsin.”

“Emredersiniz!”

“Gaye!”

“Ne! Dondum burada! Hava soğuk, sen soğuk... Burumdan geldi. Ne Rize gezisiymiş arkadaş! Kapris denizinde boğulmaya gelmişim meğer! Hale bak...”

Belki fırsatı olsaydı, o cümlelerin sonu hiç gelmeyebilirdi ama Can bir anda dudaklarını almıştı ve vermeye hiç niyeti yoktu. Aralarındaki gelgitler her ikisini de bu kadar yormuşken, niye her şeyi daha fazla körük-lüyorlardı? Sevda hep bu denli ağır ve çalkantılı mı olmalıydı? Sakin yaşayan yok muydu şu mereti?

Kenan onların öpüştüğünü görünce sinirden çıldırmıştı. Nasıl yaparlardı bunu? Hem de onların önünde! Bunların derdi neyse bir an önce çözüp, evlenmeleri şarttı. Aksi halde katil olabilirdi. Onun bakışlarında gördüğü şey Zeynep'in hiç hoşuna gitmemişti. Sakinleştirmezse dönüşü olmayan kırgınlıklar yaşayabilirlerdi. Kenan'ın elini tutarak, kendine doğru dönmesini sağladı.

"Gaye'nin kafasını kıracağım. Komiser'i hiç söylemiyorum bile!"

"Sen de beni öpmüştün ama Kenan!"

"Aynı şey mi Zeynep? Sen benim karımsın!"

"Aslında aynı şey... Önemli olan ne hissettiğin değil mi?"

Zeynep bu kadar güzel bakarken, kime niçin kızdığını unutacaktı Kenan.

"Önemli tabii ama... Söyle şunlara gelsinler Zeynep!"

Zeynep, Gaye'ye seslenerek Kenan'ı işaret etti ve aşağıya gelmelerini söyledi. Gaye onun ne demek istediğinin farkında Can'ın karnına vurdu ve "Rezil ettin beni. Nasıl bakacağım yüzlerine şimdi?" diye söylendi.

Aşağıya indiklerinde Gaye hemen otomobile geçti. Zeynep ve Ecem de. Kenan tüm aksiliğiyle Can'ın suratına bakıyordu.

"Bana hiç öyle bakma. Dün akşam evlenelim dedim. Hanımefendi hazır olmadığını falan söyledi. Ben de ya evleneceksin ya da ayrılacağız dedim. Karar onun."

"Senin bugünkü tafran bunun içindi yani?"

“Yeterli değil mi? Ben evlenip çoluk çocuğa karışmak istiyorum.”

“Çoluk çocuk? Gaye ile mi?”

“Kenan iyi misin sen?”

“Galiba ben de şu evlilik fikrine pek alışamadım. Ha bu arada, bir daha benim yanımda öpmezsen seviyirim kardeşim!”

“Tamam, kusura bakma. Başka türlü susacağı yoktu.”

“Bak hâlâ devam ediyorsun.”

Can pişkin pişkin gülerek otomobile geçti ve utançtan renkten renge girmiş olan Gaye’nin yanına oturdu. Onu şımartmayacak, istediği cevabı almadan sıcak davranmayacaktı.

Rize’nin güzelliği tartışılmazdı. Tek problem, havanın soğuk olmasıydı. Bunu yaz olduğunda tekrarlamak üzere anlaşıp, vakit akşamı bulduğunda Trabzon’a geri döndüler.

Sonraki gün Trabzon’u gezip, Karadeniz yemeklerinin öne çıkanlarını tatmış ve yine Can ile Gaye tartışmasına şahit olmuşlardı.

Trabzon seyahati hepsi için güzel geçmişti. Gaye, Kenan ve Ecem’in kardeşlik bağının kuvvetini, aile kavramının önemini ve ait olma hissinin ne kadar kıymetli olduğunu bir kez daha anlamışlardı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Zeynep işe başlayalı iki hafta olmuştu. Trabzon'dan döner dönmez, Can, babasıyla konuşmuş ve Zeynep'i yanına alarak şirketlerine götürmüştü. Halil Bey, tıpkı oğlu gibi Zeynep'i sever ve üzülmüştü ona. Bu nedenle tereddüt etmeden işe aldı. Okulu dereceyle bitirmiş, akıllı bir kızın şirketlerinde çalışmasının onu mutlu etmekten öteye gideceğini iyi biliyordu.

Amcasıyla ilgili konuşmak istediğinde, Zeynep'in yüzü değişmiş ve onunla görüşmediğini söylemişti. Yüzünden gelip geçen gölgeler, aralarımın bozuk olduğunun en iyi göstergesiydi. O yüzden bu konuyu bir daha açmadı.

İşe başlamak Zeynep'e çok iyi gelmiş, kafası dağılmış, sorunlarından sıyrılıp, bambaşka bir insan olmuştu sanki. Hem Kenan ile de epey yol aldıkları söylenebilirdi. Yeni tanışan çiftler gibi, her şeyden önce birbirlerini tanımaya karar vererek doğru yolda ilerliyorlardı.

Kenan, uluslararası bir dava için üç gündür Almanya'daydı ve Zeynep onu tahmin ettiğinden daha fazla özlediğini hissediyordu.

O evde yokken yalnız kalmak istememiş, Gaye'de kalmıştı. Morali gerçekten çok bozuktu ve niye böyle davrandığını bir türlü anlayamıyordu. İnsan bu kadar seerken neden isterdi ki ayrılığı? Sonra Can'ın da ondan pek farkı yoktu. Dün şirkete geldiğinde görmüştü. Ağzını bıçak açmıyordu.

İnsan istediği an silebiliyor muydu duygularını? Cam kenarındaki berjer koltukta oturmuş sessizce ağlayan Gaye'ye baktı. Hiçbir şey yemediği için ufacık kalmıştı. Yanma giderek yere çöktü ve ellerini tuttu. Göz göze geldiklerinde, Gaye hıçkırıklarını daha fazla engelleyememişti.

"Gaye, yeter artık."

"Dayanamıyorum Zeynep!.. "

"Tamam, git konuş o zaman."

"Yapamam... Bugün emniyette gördüm. Öyle özlemişim ki... Kesif bir şeyler boğazımı kesti, nefes alamayacağımı hissettim ama o görmezden geldi beni... Gördüğü halde Zeynep!" Anlattıkça daha çok ağlıyor, canı yanıyordu. Zeynep dizlerinin üzerinde doğrularak sımsıkı sarıp sarmaladı onu.

"Şşşt... Eminim ki o da en az senin kadar üzgün. Sen onun evlenmek istediği kadınsın. Kolay mı unutmaları?"

"O çok kuvvetli... Bir de bana bak!"

"Gaye, Can ağabeyimle konuşmamı ister misin?"

"Ne diyeceksin? O aptal Gaye, evlilikten çok korkuyor ama senden de ayrılmak istemiyor, mu?" Gaye artık ışığının bittiği, direncinin kırıldığı noktadaydı ve eli kolu tutmuyordu. Nasıl bir perişanlık haliydi aşk?

"Bugün yanında başka bir kadın vardı. Muhtemelen çalışma arkadaşıydı ama o an, nasıl hissettiğimi bir bilsen... Sonuçta adam ailesi olsun istiyor... İllaki başka biri olacak yanında."

"Adam seninle bir aile kurmak istedi. Yapma böyle."

"Biliyorum bana kızmakta çok haklı fakat yine de gözüm yollarda... Gelsin istiyorum."

"Sen neden gitmiyorsun? Evlenmek neden bu kadar korkutuyor seni?"

"Bir sürü nedenim var Zeynep!.. Annem ile babamın arasındaki soğuklukta büyümek nasıl bir şeydi anlata-mam... Küçük bir çocuğun, her gün ağlayan bir anne karşısındaki çaresizliği... Annemin karşısına geçip, boşan dediğimdeki halini, onun çektiği acıları... Ben, mutsuz olmak ve mutsuz bir evliliğe ait çocuklarımın olmasını istemiyorum. Ondan sadece bize zaman vermesini istedim..."

"Ona korkularından bahsettin mi?"

"Dinlemedi ki hiç... Sadece net bir cevap bekledi."

Zeynep, onun için ne yapması gerektiğini gerçekten bilmiyordu. Gaye daima kuvvetli ve neşe içinde biriyken, hüznün dibine vurmuştu.

"Kalk hadi, bir duş al. İyice bıraktın kendini. Erkan babamı arayacağım yoksa."

"Yapma Zeynep! Lütfen... Söz veriyorum, yarın daha iyi olacağım."

"Ümitsiz vakasın Gaye! Boş yere çırpınıyorsun."

Çırpınmak? Evet, tabii şu anki ruh halini anlatan daha iyi bir kelime olamazdı. O sevdanın çömezi... Bir şey bilmeyeni... Yüreğine çöken şeyle nasıl başa çıkacağını hiç kestiremiyordu.

Ruhu kafese tıklmış bir kuştan farksız, kalbi ritmini yitirmiş bir ölüydü. Oluruna bırakmalıydı ... fakat nasıl?

Sabaha karşı uyumuştı ama kaçıışı yoktu. Uyanması gerekiyordu. Yaklaşık iki saat sonra katılması gereken bir davası vardı ve oldukça önemliydi. Zeynep çoktan işe gitmişti ve Gaye'yi uyandırmak için defalarca aramıştı. Onun son günlerdeki desteğini asla unutmayacaktı.

Moralsiz olsa bile işine saygısı büyüktü. Ona güvenen insanları hayal kırıklığına uğratmak, yapacağı son şeydi. Özenle giyindi ve makyajını yaptı. Dün çok ağladığı için gözleri şişmiş, yanakları pembeleşmişti. Yaptığı küçük makyaj hileleri ile örtbas etmeye çalışmıştı ama sonuç pek de iyi değildi.

Telefonu yaklaşık on dakikadır yatağın üstünde ısrarla çalışıyordu. Açmak bir yana dursun, kimin aradığına bile bakmamıştı. Yineleyince eğildi ve Kenan'ın aradığını gördü. Merak etmiş olmalıydı.

"Gaye? Neredesin sen?"

"Hazırlanıyordum."

"Tamam. Merak ettim açmayınca."

"Yo, iyiyim. Sen nasıl oldun, iyi misin?"

"İyiyyim, sen iyi olunca daha iyi olacağım ama..."

"Biliyorum."

"Seni ne kadar çok sevdiğimi de biliyor musun?"

"Tabii ki... Sen de benim en sevdiğim ağabeyimsin."

"Üçkâğıtçı! Başka ağabeyin var sanki."

"Ne zaman geliyorsun?"

"Yarm akşam. Zeynep'e sürpriz yapacağım."

"Süper olur. Öyle destek oldu ki bana."

"Kendine dikkat et. Aklım hep sende..."

"Ederim... Görüşürüz sonra."

"Hoşça kal."

Kenan'ın sesini duymak iyi gelmişti. Kardeşleri canının yarısıydı. Onlarla dertleşmekten, doğru düzgün arkadaş olamamıştı zaten.

Allah'tan davası çok iyi sonuçlanmıştı. Bu biraz olsun düzeltmişti moralini. Sabah bir kahve içmişti ama artık dayanamıyordu. Dünden beri açtı. Bir şeyler yemezse bayılacağını hissediyordu. Giriş katta bulunan büfeye girerek bir tost sipariş etti ve yüzü kapıya dönük olarak masaya oturdu. Tostu birkaç kez ısırdı ve iştahsız bir edayla tabağa geri bıraktı. Elindeki sıcak çay iyi gelmişti. Morali bozuk iken sıcak şeyler iyi geliyor, rahatlatma hissi veriyordu ona. Çayı bitince çantasını aldı ve keyifsizce ayağa kalktı. Sandalyenin arkasına astığı paltosunu giymek üzereyken, kapıya takıldı bakışları.

Biliyordu böyle olacağını... Onun derbeder ruhunun aksine, Can oldukça mutlu görünüyordu. Üstelik geçen

gün gördüğü kadın yine yanındaydı. Donup kalmıştı sanki. Kadın, Can'ın gözünden yanağına düşen kirpiği alıyordu. Hem de tüm cilvesiyle.

Ona sevgili olmak için bile zaman vermeyen, dayatmalarda bulunan Can, şimdi başkasına ona dokunma hakkını mı veriyordu?

Yelkenleri suya düşen bir gemi gibiydi. Yutkunarak, boğazına düğümlenenlerden kurtulmaya çalıştı ama olmuyordu... Ne gözünden süzülenleri engelleyebiliyordu ne de kalbine batanları... Adliye'nin orta yerinde hem de!

Komiser Nevin'in parmakları Can'ın yüzündeydi. Gaye ise tam karşısında... Gaye'nin değişen yüzünü, dolan gözlerini ve yanağından süzülenleri görmek, tabii ki dağıtmıştı Can'ı. Bir anda yanından rüzgâr gibi geçmişti ama kokusu burnundaydı.

Hızlı adımlarla adliyeden çıkan Gaye, otopark alanına geldiğinde, neredeyse koşuyordu. Can, onu öyle bırakamazdı. Açıkçası ayrılıktan bu kadar etkileneceğini düşünmemişti. Belki de iç dünyasında üzülmediği için bile kızıyordu Gaye'ye. Yanılmıştı. Deli dolu hallerinden eser kalmamış, gözle görülür derecede de bedeni zayıflamıştı.

"Gaye! Dur!"

Gaye, durmak bir yana, arkasına bile bakmıyordu. Kalan son gücünü otomobile yetiştirmek için kullanma derdindeydi ... fakat başaramadı. Tam ulaşmışken, iki otomobil arasında topuklu ayakkabısının azizliğine uğradı ve yere kapaklandı. Dudaklarından kopan inleme

sesi, çok geçmeden hıçkırığa dönüştü. Kalkmak için hiçbir çabası yoktu. Elleri ıslanmış, paltosu çamurlanmıştı.

Can, Gaye'nin düştüğünü görünce endişeyle yetiştii. Sırtı kendisine dönüktü. Ön tarafa doğru geçip yere çöktü ve Gaye'ye sımsıkı sarıldı. Onun için ölüyordu. Onu üzgün gördüğü için ölüyordu. Yanlış anlayarak kalır, kalpten uzaklaşır diye korkudan ölüyordu!

"Gaye, lütfen... Yanlış anladın. Yapma böyle..."

Gaye, hiç konuşmadan Can'ı itti ve ayağa kalkmaya çalıştı. Makyajı akmış, saçları birbirine karışmıştı. Düşerken bileği incinmiş olmalıydı. Büyük bir acıyla, ağırlığını diğer ayağının üzerine verdi. Elini otomobiline dayayarak kuvvet almaya çalıştı ama nafileydi. Canı çok yanıyordu.

"Gaye? Neyin var? Ayağın mı ağrıyor?"

Evet... Ayağı ağrıyordu. Ancak, kalbine sirayet etmiş olan ağrı daha kuvvetliydi. Can daha fazla yaklaşacakken eliyle durdu.

"Git lütfen."

"Sen bu haldeyken mi?"

"Bir şeyim yok. Davam kötü geçtiği için sinirlerim bozuldu hepsi bu."

Can, sağ elini alnından yüzüne doğru kapatarak birkaç saniye bekledi. Daha sonra alnını ovuşturarak başını salladı.

"Peki Gaye! Eve bırakayım seni. O ayakla araba kullanamazsın."

"Gerek yok. Teşekkür ederim. Taksiyle giderim."

Can artık tahammül edemiyordu. Ne onun bu umursamaz olmaya çalışan hallerine ne de aralarındaki bu fazla uzamış mesafeye...

Gaye'nin elindeki anahtarı alarak, onu ani bir hamleyle kucağına aldı. Arka kapıyı açarak, onun içeriye oturmasını sağladı ve "Ayağını uzat. Bundan bir şey olmaz ama o aptal inadın yüzünden öleceksin bir gün!" diyerek şoför koltuğuna geçti. Aynadan baktığında, Gaye yüzünü buruşturmuştu.

"Çok acıyor mu?"

"Yok, acımıyor. Kendim giderdim."

"Tabii, öyledir."

Otomobil durduğunda, Gaye etrafına bakındı. Kaşları çatıldı ve öfkeyle Can'a baktı.

"Şaka mı yapıyorsun! Eve götür beni!"

"Şakacı bir insan olmadığımı iyi biliyorsun."

"Benim sağlığımı düşünmek sana kalmadı!"

"Öyle mi? Kime kaldı peki Gaye Hanım?"

Gaye gözlerini devirerek, dudaklarını birbirine bastırdı. Kapıyı hızla açtı ve sinirle aşağıya indi. O an beyine vuran ağrı ile otomobile dayanmak zorunda kaldı. Can, aynı sızıyı kendi bedeninde hisseder gibiydi. Otomobilden çıkıp Gaye'yi hızla kucağına aldığı anda söyleniyordu.

"Sen ne zaman söz dinleyeceksin?"

"Ölünce!"

"Ölünce mi? Öldürünce mi?"

“Sen niye geldin ki zaten? Ben taksiyle gidebileceğimi söylemiştim. Hem seninle konuşmak istemiyorum. Anlamak zor mu?”

“Ben de çok meraklıyım zaten seninle konuşmaya!”

“Tabii, muhabbet edebileceğin birileri var nasıl olsa yanında, değil mi?”

“Aynen öyle! Var çok şükür!”

“Oh oh! Allah bozmasın!”

“Amin!”

Her ikisinin de sınırları laçkalaşmıştı. Can eğer ona bu denli âşık olmasaydı, şu an hazır kucagındayken camı açıp aşağıya atabilirdi. Gaye, birkaç gündür bürünmüş olduğu ruh halinden çıkmayı başaramıyordu. Yoksa ona gününü milyon kez gösterirdi. Hem morali bozuktu hem de ayağı ağrıyordu. Üstelik sevgilisi tarafından terk edilmiş olmasına rağmen onun kucagındaydı.

Gaye’yi özenli bir şekilde sedyeye bırakarak, doktorun onu muayene etmesini bekledi. Bileği şişmiş ve morarmaya yüz tutmuştu. Çekilen röntgen filminden sonra burkulma olduğu ortaya çıkmış ve ayağı sargıya alınmıştı. Üç gün boyunca krem sürülüp, sargının tekrarlanması gerekiyordu. Ayrıca, ayağını yüksekte tutması ve üstüne basmaması doktorun tavsiyelerindendi.

İşleri bittiğinde, Gaye, Can’ın yüzüne hiç bakmadan teşekkür etti.

“Babamı ararım gelip alır. Git artık sen.”

“Çok konuşuyorsun Gaye!” Getirdiği gibi yine kucakta götürdü Gaye’yi. Hem de hiçbir itirazına aldırmadan!

Ayrıca onu bu halde kendi evine bırakacak değildi! Asla yapamazdı! Hele bu kadar özlemişken hiç!

“Sen ne yaptığını sanıyorsun ha! Ne işim var benim burada!”

Can, onun söylediklerine kulak asmadığı gibi cevap da vermemişti. Neyse ki doktorun yaptığı ağrı kesici iğne etkisini gösterdiği için, Gaye otomobilde uyuyakalmıştı. Can onu kendi evine çıkarmış ve üstünü örtmüştü.

İki saat kadar uyuyup, uyandıktan sonra verdiği tepki evin duvarlarını inletecek kadar kuvvetliydi; ama Can buna hazırdı.

“Uyumuştun.”

“Uyandırsaydın!”

“Bazen seni hiç anlamıyorum!”

“Öyle mi? Nedenmiş o? Hem sanki ben seni çok anlıyorum!”

“Ya sen değil miydin yanımda Nevin’i gördün diye salya sümük olan?”

“Ne saçmalıyorsun sen! Nevin’miş! Bana ne senden! Git kiminle olmak istiyorsan ol! Benden uzak dur yeter!”

“Endişelenme! Hiç meraklı değilim sana! İnsanlık da yaramıyor zaten...”

Gaye, telefonu hırsla eline aldı ve Kenan’ın numarasının üstüne geldi. Sonra onun yurt dışında olduğunu anımsayarak, süngüsü düşmüş vaziyette koltuğun üstüne bıraktı.

Babasını arayamazdı. Can’ın evinde ne işi olduğunu anlatmak, deveye hendek atlatmak gibi olurdu. Sonra

aklına gelen parlak fikirle telefonu tekrar eline aldı. Ofisten avukat arkadaşısı Nesil'i arayabilirdi. O kadar samimiyetleri vardı sonuçta. Bir de Zeynep vardı tabii ama o mesaiye kalacağını söylemişti.

"Alo. Nesil, merhaba nasılsın? Rica etsem..." dediği anda, Can telefonu sinirle aldı.

"Kim? Kim bu Nesil?"

"Sana ne!"

"Kız mı erkek mi?"

"Erkek!"

"... ve seni benim evimden almaya gelecek öyle mi?"

"Aynen öyle!"

"İsme bak, kız mı erkek mi belli bile değil! Hadi gel sin bakalım."

"Biz ayrıldık! Dikkatini çekerim!"

"Niye ayrıldık acaba?"

"Neyse ne! Senin yanında nasıl hanım arkadaşların olabiliyorsa, benim yanımda da..."

"Kes Gaye! Sakın devam edeyim deme!"

Bunu düşünmek bile deli etmişti Can'ı. Yerinde duramadı ve mutfak tarafına doğru ilerledi. Bir bardak soğuk suyu tek seferde içerek içini soğutmaya çalıştı. İnsan her gün ateşe değmeyi ister miydi? Can bunu deli gibi istiyordu. Ellerini mutfak tezgâhına dayayarak sakinleşmeye çalıştı. Günlerdir ne çektiğini kimse bilemezdi.

"Senin yanında başka birisi olamaz! Sana kimse dokunamaz!"

Gaye, tıslamaya benzer bir ses ile çıkan bu cümleleri duyunca, vücudunda bir ürperme hissetti. Can ona doğru adım adım geliyordu. Üstüne doğru eğildiğinde geri çekilmeye çalıştı ama yapamıyordu. O lanet çekim alanına yine yakalanmıştı. Dudakları dudaklarına an kadar yakın, nefesi tenindeydi.

İşte tam o anda, dudakları dudaklarına değdiğinde titriyordu Gaye. Son umut kaçmaya çalıştı ama Can izin vermedi buna.

"Bittim Gaye!.. Yeter artık!"

Kapı zili çalmasaydı ve Nevin tüm gürültüsüyle içeri girmeseydi? Daha iyi olur muydu her şey? Kim bilir belki de...

Nevin, elindeki yiyecek poşetini Can'a doğru uzatarak, "Biliyorum davetsiz misafirleri sevmezsin sen ama... Adliyeden öyle koşar adım gidince, merak ettim seni." dedi.

Can, gerçekten hiç sevmezdi davetsiz misafirleri. Hele böyle bir anda gelirlirse ... ama yapacak bir şeyi yoktu. Nevin davet beklemeden içeri girerek, Gaye ile göz göze gelmişti bile.

"Merhaba! Af edersin Can, yalnızsın sanmıştım."

"Sorun değil. Gaye ile tanışmış mıydın?"

"Birkaç gün önce emniyette görmüştüm Can!" diyerek Gaye'nin yüzüne dik dik bakmaya devam etti. "Dikkat çeken bir görünüşe sahipsiniz, akılda kalıyorsunuz o yüzden. Ben Nevin."

"Memnun oldum."

"Ben de."

Can, Nevin'in elinden aldığı yiyecek torbasını göstermesine hafifçe kaldırarak, "Gel yardım et. Hazırlayalım." dedi. Onların mutfak kısmına geçmeleri, Gaye için bulunmaz nimetti. Üstüne bastığında hissettiği tüm ağrıyı bir kenara bırakarak sessiz ve hızlı bir şekilde çıktı oradan. Aralarındaki samimiyet sandığından da ileri safhada olmalıydı. Hem kızın Can'a nasıl baktığı da gözünden kaçmış değildi ama suç onda değil, Can'daydı. Daha yeni ayrılmışken, Gaye'nin kalbine bıçaklar saplanıyorken, nasıl bu kadar rahat olabilirdi? Üstelik onu tanıştırtırken hiçbir sıfat kullanmamıştı; sadece Gaye...

En azından taksi konusunda şanslıydı. Aşağıya indiği sırada yolun kenarında bekleyen taksiye binerek oyalanmadan evine doğru yola çıktı. Zeynep eve dönmüş olmalıydı. Onun yardımıyla Gülsu'ya gidip, birkaç gün orada kalabilirdi.

Tabii bu planlar, evinin önünde bekleyen Can'ı görünce, yıldırım hızıyla suya düştü. Taksiden topallayarak indi ve hiçbir şey konuşmadan kapıya doğru yöneldi. Saçı başı birbirine karışmış ve yalın ayaktı. Bir elinde topuklu ayakkabılar, diğer elinde çantası vardı.

"Şu haline bak! Ölüp gideceksin soğuktan! Bu havada giydiği eteğe bak!" Can onu sinirle omzuna attı ve söylenmeye devam etti.

"Bir de havalıyız! Çekip gitmeleri de hiç bitmiyor!"

"Hemen yere indir! Gidip evdeki misafirinle ilgilenene sen! Beni rahat bırak!"

"Senin o dilini keseceğim! Gerçekten yapacağım bunu!"

“Sen kimsin! Kimsin de benim dilimi kesiyorsun!”

“Rahat dur!” Can, Gaye’yi kavga dövüşle de olsa, en sonunda daire kapısının önüne getirmeyi başardı. İçeriden müzik sesi geliyordu.

“Evde biri mi var?”

“Sana ne!” Can elini hiç çekmeden zile basınca, Zeynep korkuyla kapıyı açtı. Gaye, Can’ın omzunda bocalayıp duruyor, Can ise gözlerinden ateş saçıyordu.

“Hoş geldiniz diyeceğim ama durumunuz bir garip.”

“Zeynep, bu adam beni rahatsız ediyor! Lütfen polis çağırır mısın?”

Zeynep çok şaşkıındı.

“Ne? Polis mi çağırayım?”

“Bırak Zeynepciğim, iyice şaşırdığı için ne dediğini bilmiyor.”

“Beni indir de göstereyim kimin şaşırdığını!”

Can içeri doğru birkaç adım attı ve Gaye’yi aniden yere indirdi. Biraz önceki havalı konuşmalarının yerinde yellere esiyordu. Bileğindeki ağrı içine işlemiş gibi yüzüne yansdı. Zeynep’e tutunarak kuvvet almaya çalıştı ama canı çok yanıyordu.

“Gaye, neyin var?”

“Ayağını burktu bugün. Üç gün üstüne hiç basmaması gerekiyordu ama dinleyen kim?”

“Tamam, ben ilgilenirim Can ağabey! Sen merak etme.”

“İyi. Ben gideyim. Evde misafirim var.”

Gaye evdeki misafir lafını duyunca dişlerini sıktı ve gözlerini sımsıkı yumdu.

"Tabii, bekletmeyin misafirinizi Komiser!" derken, öfke kanını kaynatıyordu.

"Evet. Ayıp olmasın. Görüşürüz Zeynep!" Can kapıyı çekip gitmiş, Gaye de koltuğun üzerinde dudaklarını kemiriyordu. Kesinlikle birinin ahını almış olmalıydı. Dünyanın en huysuz ve aksi adamına âşık olmasının başka bir açıklaması olamazdı.

"Gaye!.. "

"Nevin denilen kadın onun evine geldi. Sen de duydun, halen de orada."

"Yapma lütfen... Onu orada bırakıp seni getirdi. Bir anlamı yok, arkadaşısıdır."

"Ben taksiye bindim. Peşimden gelmiş."

"Niye böyle yapıyorsun Gaye?"

"... çünkü çok kıskanıyorum! Nevin ona arkadaşısı gibi bakmıyor Zeynep!"

"Sen de ona ortam yaratıyorsun."

"Ayağım da çok acıyor... Yarın babamlara gidelim mi?"

"Ben seni bırakır, sonra işe giderim. Acil yapmam gereken birkaç şey var."

Gaye'nin aklına, Kenan'ın Zeynep'e yapacağı sürpriz geldi ve bu fikirden vazgeçti.

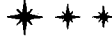
"Yok, sen bırakma o zaman. Babam alır beni."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Kenan pazartesi dönecek zaten, değil mi?"

"Evet. Öyle dedi."

Gaye gülümseyerek Zeynep'e baktı. Öyle narin ve temiz yüzlüydü ki insan ona sevgiden başka bir şey hissedemiyordu. Kaç gündür telefonuna gelen mesajları okuyor, çaldığında ise heyecanla açıyordu. Onları böyle aşkın içinde kaybolmuş görmek çok mutlu ediyordu onu. Kenan tanıdığı en hakikatli insanlardan biriydi ve her şeyin en güzelini hak ediyordu. Zeynep'i ilk tanıdığı anda bir sürü ön yargıya sahipti fakat yanılmıştı. Artık onun, kardeşinin başına gelen en güzel ve kıymetli şey olduğunu biliyordu.



Ertesi gün, Gaye'nin ayağı biraz daha şişmişti. Zeynep dudaklarını bükerek sargıyı yeniledi. Ancak içi rahat değildi.

"Kontrole gitsek mi acaba? Pek iyi görünmüyor."

"Gerek yok. Birkaç güne geçer dedi doktor. Hadi geç kalıyorsun. Çık artık."

"Kötüleşirsen ara."

"Olur. Birazdan babamı arayacağım zaten."

"Yarın gelirim ben de."

"Dikkat et."

"Sen de."

Zeynep şirkete vardığında, odasında misafiri vardı. Onu orada gördüğü için şaşkın değildi aslında. Babasının şirketi idi neticede. Tuhaf olan sabahın köründe orada olmasıydı.

"Günaydın."

"Günaydın Zeynep! Babama uğramıştım, seni de bir göreyim dedim."

"Hadi ama Can ağabey!.."

"İyi tamam. Gaye'yi merak ettim."

"Bugün kötüydü. Bileği daha çok morardı sanki. İnatçı da biliyorsun."

"Bilmez miyim?" Can ayağa kalkarak cama doğru yürüdü. Bu binanın yerini hiç sevmiyordu. Kalabalığın içinde, keşmekeş trafiğin tam ortasıydı. "Onunla ne yapacağımı hiç bilmiyorum."

"Sanırım o da pek bilmiyor. Çok mutsuz... Gece ağlayarak uyudu."

"En azından uyuyabiliyor... Ben onu da yapamıyorum."

"Şu Nevin..."

"Saçmalama Zeynep! Tabii ki arkadaşım."

"Kıskanıyor..."

"Kaçıyor!"

"Can ağabey!.. Onun penceresinden baktın mı hiç?"

"Nasıl yani?"

"Korkularını gör mesela... Biliyorsun, anne ve babasının mutsuz bir evliliği olmuş. Gaye ve Ecem çok etkililmiş ve kendi yapacakları evlilikten emin olmak istiyorlar, hepsi bu."

"İyi de herkes mutsuz olacak diye bir şey mi var?"

"Biraz daha anlayışlı olsan... Keskin çizgiler yerine daha yumuşak hatlı bir ilişkiye izin versen? En azından düşünsen?"

"Tamam. Teşekkür ederim Zeynep! Bu arada, bir şeye ihtiyacın olursa, ne olursa olsun ... biliyorsun..."

"Sağ ol ağabey!"

"Ha bu arada, amcanı bilmiyordum Zeynep!"

"Evet... Maalesef. Hayal kırıklığı oldu."

"Üzülme ve kendi kurduğun yuvaya sahip çık."

Yuva? Gözünün önüne gelen tek şey Kenan'ın mavi gözleri oldu. Yüzünün sıcaklığını çok özlemişti. Ona söyleyemiyordu fakat bir an önce gelmesi için dua ediyordu

"Biliyor musun? Son günlerde aklım hep aynı şeye takılıyor."

"Neye?"

"Kuruntu yaptığımı düşünebilirsin... Ancak, amcam o kadar pis işle uğraşırken ... olması muhtemel değil mi?"

"Hangi konuda kafan karışık?"

"Annem ve babamın öldüğü trafik kazası... Ya kaza değilse? Yani bununla ilgili hiç araştırma yapmadım. Hep amcama güvendim. Bebektim öldüklerinde!"

"Bak, bunu senin için araştıracağım. Dediğin gibi, kuruntu yapıyorsun."

"Bu benim için gerçekten çok önemli. Aramızda kalırsa sevinirim."

"Merak etme. Aramızda. Görüşürüz."

Can, Zeynep'in kuşkularında haksız olmadığını hissediyordu. Amcasının dosyasına bakmıştı. O ölçüde kaçakçılıkla uğraşan birinin elbette düşmanları olmuştur, olacaktır da ... fakat onu düşündüren, Zeynep'in haklı

çıkması halinde yaşayacaklarıydı. Daha çok mutsuz olacak ve insanlara duymakta zorlandığı güveni hepten yitirecekti. Hele de işler onun açısından yeni yeni rayına oturuyorken...

Zeynep, masasında geriye doğru yaslanarak saate baktı. Neredeyse yedi olmuştu. Eşyalarını toplayarak telefonuna yöneldi. Kenan öğleden sonra hiç aramamıştı. Aslında hep o arıyordu. Zeynep bu mesafeyi aşması gerektiğinin farkındaydı ve eve gider gitmez arayacaktı kocasını.

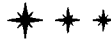
Elindeki anahtarı kapıya takıp çevirdiğinde kapı aniden açıldı. Hâlbuki Gaye'de kalmaya giderken kilitleyip çıkmıştı. Hırsız mı girmişti acaba? Kalbi hızlanmış, ürk-müştü. İçeri girmeden kapıyı hafifçe ittiğinde, içeride loş bir ışık olduğunu fark etti.

"Kim var orada!" Sesi titrek ve çatallıydı. Belki de en iyisi polisi aramaktı.

"Seni bu kadar özlemiş bir adamı bekletmek, adil mi sence?"

"Seni koca aptal! Korkudan ölecektim."

"Ben de sensizlikten..."



"Kapıya yaslanmış, tüm sıcaklığıyla beni izliyor... Biliyorum, bugün her şey çok farklı. Atacağım tek adım, beni senelere bağlayacak... Vazgeçemeyecek, ömrümü ömrüne katacaktım. Benim bu dünyada bilmediğim, öğrenemediğim birçok şey var. Son dönem yaşadıklarım, özlemlerim, hissettiklerim ise hep ona dair..."

Onun adı aşk... Belki de aşk her şeydir. Dünyaya geliş nedenimiz, en derin perişanlık hali... Verdiğim en çetrefilli imtihan. Acı çektiren, öğreten, ömrüme değer katan... Tarifi olmayan... Vedalaştığım yalnızlığım... Tamamlanmaya hazır olan eksik yanımdır...

Avutabilecek bir durumda değildim. Soluğuna kadar özlemişim. Mavilerini kahve gözlerimin içine alabora etmiş, adım adım geliyordu bana. Gelirken neleri getirdiğini o da ben de çok iyi biliyorduk aslında... Elini uzatarak yüzüme baktı. O kapıdan kendi isteğimle, aşkla girmemi bekliyordu.

İçimde tutmakta zorlandığım, taşınması güç gelen tüm şeyleri avucuna bırakarak, tuttum elini. Kapıyı kapatırken, birçok şeyi ardımızda bıraktığımızın bilincinde olarak kollarımı boynuna doladım. Elleri belimi sımsıkı sarmalarken, nefesi tenime işliyordu... İnce bir sızı gibi... İlmek ilmek...

'Seni özlemekten yoruldum...' Kulağıma bunu fısıldarken biliyordum, tüm gerçekler, korkular, yokluğundaki dipsiz kuyular, hepsi ona doğruydı. Bundan sonrasında tek bir adım geri çekilmesi, hayatımın altını üstüne çevirmek demekti.

... ama bu beni korkutmadı... İnsanın acılarından ne çok şey öğrendiği geldi aklıma... Vazgeçtim düşünmekten, planlar yapmaktan...

Kenan, beni nereye savurursa savursun, aşka karışacaktım. Bu gece uzak yıldızlar olmak yerine, ışığımızı birbirine katmaya karar vermiştik."

ON ALTINCI BÖLÜM

A yağının ağrısının mı, yoksa Can ile yaşadıkları ayrılığın mı daha çok canını yaktığını kestiremediği bir hafta geçirmişti. Nihayet kendini daha iyi hissedince, babasıyla birlikte işe gitmeye karar vermişti. Toparlaması gereken dosyaları vardı ve daha fazla tembellik edemezdi. Bundan sonra tüm dikkatini işine verecekti. Aşkmış, meşkmış, bir daha tıklatırsa kapısını, tövbeler tövbesi, hemen dönecekti sırtını.

"Gaye?"

"Kenan?"

"İyi misin?"

"Değilim."

"Ağrıyor mu?"

"Çok ağrıyor."

"Can mı?"

"Can."

"Biraz sonra buraya uğrayacak. Senin geleceğini bilmediğim için..."

"Sorun değil. Düşman değiliz sonuçta."

"Güzel. Bu akşam bize gelir misin?"

"Yok, evime giderim. On gün kadar babamlarda kalınca, özledim. Gülsu ablamın hakkını yiyemem, çok iyi baktı bana. Yoksa daha kötü olurdu, daha çok moral olarak. Bu arada, dün akşam Deniz abla ile Ateş ağabeyim uğradı."

"Aaa... Bizim niye haberimiz yok. Gelirdik Zeynep'le."

"Sıkılmışlar, ikizleri de alıp geldiler. Yemek yedik. Çok iyi geldi."

"Özledim. Zeynep ile konuştuk. Yemeğe davet edeceğiz onları."

"Güzel olur. Ha sahi, duydun mu? Deniz ablam hamile... Haberin olsun."

"Hadi canım! Öyle bir şey olsa haberim olurdu." Kenan'ın yüzü asılmış, ciddi ciddi bozulmuştu. Deniz ablası böyle bir haberi nasıl olur da onunla paylaşmazdı.

"Asma yüzünü. Dün öğrenmişler, hatta seni de aradı ama telefonun kapalıydı."

Kenan, dün öğleden sonra telefonun niye kapalı olduğunu tabii ki çok iyi biliyordu. Onlar birbirine yeni dokunan, yeni tanıyan, yeni evli bir çiftti. İzin günlerini birbirlerine doyararak geçirmek istemişlerdi.

"Şarjım bitmiştir."

"Doğrudur."

"Gaye, valla alışamadım senin bu haline! Özüne dön kızım! Ruhun çekildi sanki!"

"Kalbim çekildi desek daha doğru olur Kenan!.." Gaye, gözleri dolu dolu baktı ağabeyinin yüzüne ve toparlamaya çalıştı. Kenan, aşkın bir olma hallerini yaşarken, kardeşi yok olma halindeydi.

"Yok oluyorum... Her hücrem, tek tek yok oluyor sanki..."

Kenan, kardeşine sımsıkı sarılarak saçlarını öptü. O sırada sekreteri kapıyı tıklatarak, "Misafiriniz var Kenan Bey! Can Bey sizi bekliyor." dedi.

"Geliyorum."

"Niye gelmişti?"

"Zeynep ile ilgili. Konuşuruz sonra."

"Olur."

Kenan çıkmış, Gaye'nin gözü kapıda kalmıştı. Çok değil, yirmi metre ötesi için atıyordu kalbi. Bu kadar çok özlemişken neden gurur yapıyordu? Gitse, boynuna sarılıp, "Tamam lanet olası! Evleneceğim seninle." dese ama kıpırdayamıyordu... Onu görmek için delirdiği halde, çaresizce koltuğuna oturdu. Odasının caddeye bakan tarafına doğru dönüp, trafiği izledi. İstanbul'un bu griye dönük halini hiç sevmiyordu. Oysaki mavisiyle, yeşiliyle ne güzel oluyordu.

Can, Zeynep'in anne ve babasıyla ilgili dosyayı incelemişti. Yazılan raporda, otomobilin fren hidroliği ile oynandığı yazıyordu. Bununla ilgili hapis yatan kişi, zamanında kendi evlerinde çalışan şoför olmuş. Bunun üstü kapalı bir anlaşma olduğu gün gibi aşikârdı. Zeynep'in

amcası kim bilir neyle tehdit edilmiş ve karşılığında böyle bir bedel ödemişti... Belki de bu yüzden Zeynep'i o denli koruyup, kimseyle görüşmesini istememişti.

Zeynep'e bunları anlatmak mı, yoksa maziye gömülmesine izin vermek mi daha iyiydi? Karar verememişti Can. Kenan'ı arayarak görüşmek istediğini söylemiş ve bu sabah ofise gelerek bildiklerini anlatmıştı. Kenan hiç şaşırmışa benzemiyordu.

"Biliyordun değil mi?"

"İki ay önce öğrendim."

"Zeynep bunu bilmeli mi?"

"Bu onu kahreder Komiser! Yeni yeni toparlıyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Aramızda kalsın."

"Peki..."

Can ayağa kalkmak üzereyken, Kenan onu durdurdu. "Otur, konuşalım biraz." Can saatine baktı ve sıkıntıyla yerine oturdu. "Ne olacak sizin bu haliniz? Keyfin yerinde görünmüyor. Gaye'nin hali de iç açıcı sayılmaz."

"Onun tercihi... Bilirsin işte, olmuyorsa olmuyordur. Aşkın ayrılık halindeyiz. Geçer elbet."

"Geçer mi geçmez mi bilemem."

"Neyse, ben kalkayım. Emniyette işlerim var."

"Teşekkür ederim. Her şey için."

Can, tokalaşarak odadan çıktı. Gaye'ye uğramak ve gitmek arasında birkaç saniye kararsız kaldı. Onu görme

isteği galip geldiğinde, kapısını birkaç kez tıklattı ve içeriye girdi.

Gaye, anlamsız ve boş gözlerle dışarıya baktığı pencereden, gelip geçen otomobilleri izliyordu. Kapıdan gelen tok ses, irkilmesine, onu görmek ise, bambaşka bir duygu silsilesi yaşamasına sebep oldu. On gün olmuştu görmeyeli. Belki de Nevin ile samimiyetlerini arttırmış, kendisini çoktan unutmuştu. Zihninden yıldırım hızıyla geçen düşünceler, Can'ın sorusuyla dağıldı ve ayağa kalktı.

"Selam. Müsait misin?"

"Selam. Gel lütfen."

Can, bir heykel kadar kusursuz ve insafsızca yakışıklı görünüyordu. Onun başkasıyla olma fikri Gaye'yi tam anlamıyla kahrediyor, beti benzi atıyordu. Kalbi, freni boşalmış otomobil gibi hızlı ve kontrolsüz, gözleri de gözlerinde erimeye hazır ve yenikti. Bayram günü gibi gelmişti onu görmek...

"Kenan'a gelmiştim. Seni görmeden gitmek istemedim."

"Sevindim. Yani görmeden gitmediğine..."

"Ayağın nasıl?"

Gaye, eğilerek bileğine doğru baktı ve kendisiyle alay etti.

"Bir sonraki vukuata hazır görünüyor."

Can, ona doğru yaklaşarak, elini yanağının üstüne koydu ve parmaklarının altındaki teni hafifçe okşadı. Porselen bir bebek gibiydi teni. Gözleri ateş renginde, sıcacık ve nemli... Onu özlemişti, uzak durmak çok zordu.

“Akşam ... yemeğe çıkalım mı? Konuşuruz, aramızdaki şu anlamsız mesafeyi aşarız, belki yakınlaşırız. Sorunlarını, sorularıyla çözmeye çalışırız...”

Gaye cevap veremiyordu. Yutkundu ve masaya tutundu. Dudakları şakağının üstünde, eli belindeydi. Yüzüne basan ateş, tüm vücudunu ele geçirmek üzereydi.

“Özledim Gaye!.. Yapmayalım artık... Çok... Çok özledim...”

Hayatın son bulduğu an, o an olmalıydı. Huzurlu, mutlu ve kaygılardan uzak vermeliydi insan son nefesini... Can, sırtı kapıya dönük masaya hafifçe yaslandı ve Gaye’yi kollarının arasına alarak gözleriyle buluştu. Alnını alnına yaslayarak, dudaklarına belli belirsiz dokundu ve fısıldadı.

“Sen bana böyleyken ya da ben sana... Çok anlamsız geliyor şu ayrılık durumları... Hayat çok kısa Gaye! Sandığımızdan da kısa... Seviyorum seni... Belki daha fazlası... Anlat, anlat bana. Çözeceğim, söz veriyorum.”

“Ben de seni seviyorum. Çok seviyorum hem de ... ama ... çok korkuyorum Can!.. Evlilik diyorsun ve beni korkularımın tam ortasındaki kuyuya salıyorsun.”

“Gaye!.. Evlilik diyorum çünkü flörtten fazlasını istiyorum... Seni istiyorum, sana benzeyen kızıl çocukları da... Evimin içinde nefesini, tenimde kokunu istiyorum.”

“Niye bana zaman vermiyorsun? Bu acelenin sebebini anlayamıyorum. Daha doğru düzgün sevgili bile olamadık. El ele yürümedik, sabahın köründe simit ve çay ikilisini tamamlamadık, romantik bir akşam yemeği

yemedik. Biz olmayı başaramamışken, evlilik diyorsun? Tabii ki korkuyorum, tabii ki çok haklıyım Can!”

Can, cebinde çalıp duran telefona baktı ve açmadan yerine koymaya çalıştı. Ancak, Gaye kimin aradığını görmüştü. Telefonu elinden alarak ekrana baktı ve kaşlarını hafifçe kaldırıp, dudaklarını birbirine bastırdı.

“Bu Nevin? Niye hep senin etrafında?”

“Saçmalama lütfen. Aynı odada çalışıyoruz.”

“Oh! Çok güzel! Romantizmin dibi yani!”

“Sana inanamıyorum! Konumuz bu mu yani?”

“Madem her şey çok normal... Neden o telefonu açmak yerine hızla cebine koymaya çalıştın?”

“... çünkü senin böyle davranacağını biliyordum!”

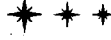
“Sen! Sen neden çalışma arkadaşının yanına gitmiyorsun? Hem benim işim başımdan aşkın zaten!”

Can’ın hissettiği öfke değildi. Azgın bir köpek kadar kuduz, arenaya çıkıp kırmızı görmüş bir boğa kadar tutarsız bir nöbeti. Eğer bir an önce orayı terk etmeseydi, çileden çıkmasına ramak kalmıştı. Tek kelime etmeden, aldığı nefesi geri vermeden, kendini dışarı attı. Otomobiline binerek, sahil kenarında oturarak sakinleşmeye çalıştı.

Denizi seyretmek her zaman iyi gelirdi ona. Mavinin kıpırdanışı, cilveli gelgitleri; ama bugün olmuyordu... Öfkesi azalmadığı gibi, onu aklından çıkarmayı da beceremiyordu. Daha önce hiçbir kadının peşinden koşmamış, vazgeçemediği kimse olmamıştı. Gaye delisinin kendisine yaptıklarını kabul edecek değildi.

Her yolun bir sonu vardı ve nasıl olsa herkes yalnız ölecekti. Tabii başka bir ihtimal daha vardı; bu da babasının lafıydı.

"Dünya yuvarlak olduğuna göre, aldığın tüm yollar şu an bulunduğun noktaya varabilir."



Akşam, başını Zeynep'in dizlerine koyarak ağladı. Kenan, elini alnına koymuş ağlayan Gaye'yi izlerken, sinirlerini zapt etmekte güçlük çekiyordu.

"Adam gelmiş güzel güzel konuşuyor, yapmadığım bırakmıyorsun. Sonra da zırlıyorsun! Valla yeter!"

"Kenan!"

"Hayır Zeynep, lütfen! Birilerinin ona bunu söylemesi lazım. Madem bu kadar seviyor, neyin kaprisi bu? Adamın da canına ot tıkadı resmen!"

"Rahatsız mı oldunuz beyefendi! Evime giderim ben!"

"Gaye lütfen, öyle demek istemedi. Bilmiyor musun sen Kenan'ı."

"Yok, yok aynen öyle dedim. Evet, şu halinden ciddi anlamda rahatsız oluyorum artık! Kendine gel biraz!"

Gaye, Kenan'a gözlerini kısarak baktı ve Zeynep'in çabalarını görmezden gelerek çantasını alıp çıktı. Zaten kimse onu anlamıyor, duygularına önem vermiyordu.

Evde, anırmaya yakın ağlayan sesine, kırdığı bblo-ların gürültüsü de eklenince, şikâyet üzerine polislerin gelmesi de kaçınılmaz olmuştu.

Onları görür görmez daha fazla ağlamaya başlayınca, karşı dairesindeki yaşlı kadın, kalbini göstererek polislere

ricacı olmuştu. Polisleri gördükçe Can'ı hatırlayan Gaye daha fazla ağlamış, o ağladıkça komşusu daha da fenalaşmıştı. Polisler çaresiz kalınca, Gaye'yi ayağındaki podidik terlikler ve ayıcıklı pijamalarına aldırmadan emniyete götürmüştü.

Elindeki mendille yüzünü silerken karşılaştı Nevin ile. Önce onun kendisini inceleyen alaylı bakışlarını, sonra da değişmiş olan saç rengini gördü. Gözleri bir yılan gibi kısıldı ve hedefe kitlendi.

"Ooo, Gaye Hanım, hayırdır diyeceğim ama pek öyle görünmüyor."

"Yoo gayet hayırlı ve insani bir ağlama eğilimi içindeydim hâlbuki..."

Nevin, Gaye'nin kendini toparlamaya çalışacağını düşünmekle yanılmıştı. Aksine, oturduğu koltuğa iyice yayılarak, gözünden dökülenleri etrafa saçmaya devam ediyordu. Arada burnunu çekip, pijamasının birkaç yerine dikilmiş olan küçük ponponları düzeltiyordu.

"Avukata iyi bakın çocuklar! Belli ki birileri canını sıkmış."

"Yok yok... Birileri diye genişletmek yanlış olur bence. Aleni aleni söylemekte fayda görüyorum. Siz canımı sıkıyorsunuz."

"Ne! Ne saçmalıyorsun sen! Görev başındaki memura mı bu lafların?"

"Görev başındaki memura canım feda! Benim laflarım şahsınıza. Siz neden benim sevgilime..." dediği anda lafı orta yerinden bölünmüş, Nevin, "Atın bunu nezarete!" çığlığını basmıştı; ama Gaye yine farklı tepkiler

veriyordu. Başında duran memura dudaklarını büzerek bakmış ve “Aslında iyi olur. Uzanırım, battaniye de var orada zaten. Hem böyle pijamalar falan pek uygun olmuyor...” demişti.

“Bu kız gerçekten hafif kırık!” Nevin’in bu yakıştırmasını gülümseyerek karşıladı ve hiç olmadığı kadar ciddileşti.

“Hah! Onu bileydiniz işte! İnkâr edecek değilim, bendeki cıvatalar başka türlü çalışıyor.”

“O tamamen şımarıklıktan şekerim!” diyen Nevin, oradaki görevlilere dönerek, “Bekletmeyin çocuklar, Gaye Hanım’ı o çok arzu ettiği süit odamıza götürün.” diye devam etti.

Gaye, nezaret kısmına geçtiğinde daha huzurlu hissetmişti kendini. Duvarlar arasındaki sessizlik, sakinlik hoşuna gitmişti. Kafasını toplar, hissettiği duygu durum bozukluğunu düzeltirdi. Hemen yan tarafında, parmaklıkların öteki tarafında duran adama tüm şirinliğiyle baktı ve oturma bankının üzerinde duran battaniyeyi işaret etti.

“Ağabeyciğim, şu battaniyeyi kullanmayacaksan alabilir miyim?”

“Senin tarafında var ya işte.” Adam kaşıyla Gaye’nin hemen yanında duran battaniyeyi gösterince, Gaye atıldı.

“Onu başımın altına koyacağım. Çok sert bu tahtalar. Uyuyamıyorum.”

“Vay vay vay, prensese bak. Sık mı geliyorsun sen buraya? Tipinde suçluya pek benzemiyor ama...”

“Uğruyoruz arada işte ya...”

Kenan orada olsa Gaye'yi öldürebilirdi. Kız başka bir kişiliğe bürünmüştü sanki.

"Ne iş peki?"

"Komşular şikâyet etmiş."

"Kavga mı çıkartıyorsun kız yoksa?"

"Hop hop hop! Öyle kızılı falan konuşmalar? Konuşma seviyemize dikkat edelim."

Adam, Gaye'nin kızıl saçlarına ve ışıldayan sarı gözlerine baktı. Kesin deliydi bu kız. Masallardan kaçma bir büyücüden ne farkı vardı? Bakışlarıyla hipnoza uğrayacağını düşünerek geri çekildi ve istediği battaniyeyi ona uzattı.

Gaye, yanındaki battaniyeyi başının altına koydu ve diğerini de üstüne örttü. Yorgun ve mutsuzdu. Haliyle uykuya dalması çok sürmedi.

Can, sabah emniyete geldiğinde oldukça gergindi. Dünü Gaye'den önce ve Gaye'den sonra diye ikiye ayırmıştı. Akşam içtiği iki kadeh olmasa kafası hiç dinginleşemeyecekti.

"Günaydın Komiser'im!"

"Günaydın Mesut! Nasıl geçti gece? Var mı bir şey?"

"Yok. Yalnız... Nevin Komiser'im de geç saate kadar buraydı."

"Eeee?"

"Gaye Hanım var ya hani... Avukat olan." Can, Gaye'nin adını duyduğu anda dikkat kesilmişti.

"Anlatsana Mesut! Ne olmuş Gaye'ye?"

"Komşusu şikâyet etmiş."

"Sebep?"

"Ağlıyormuş. Kadının da kalbi varmış. Bizimkiler de susturamayınca alıp buraya gelmişler."

"Ne?"

"Dahası var. Nevin Komiser onu görünce, biraz takıldı. Gaye Hanım'ı biliyorsunuz."

"Anladım Mesut anladım. Nevin de onu nezarete attırdı."

"Aynen öyle."

"Komşusu yazılı şikâyetinde bulunmuş mu?"

"Yok yok. Kadıncağız on kere aradı sabahtan beri."

"İyi."

Onlar konuşurken elindeki poğaça poşetiyle içeri giren Nevin gayet keyifli görünüyordu. Can'ı tepeden tırnağa süzerek iç geçirdi ve "Yer misiniz? Sıcacık..." dedi. Can ona ters ters bakarak Mesut'a döndü.

"Ben Gaye'yi eve bırakıp geleceğim Mesut! Bir şey olursa ararsın."

Nevin bunu duyunca tüm keyfi kaçmış, elindeki poşeti masaya bırakmıştı.

"İyi de Can, emniyet müdürünün incelememizi istediği şu dosyaya bakacaktık."

"Akşam baktım ben. Raporu hazır."

"Gaye yüzünden mi kızgınsın bana?"

"Hah! Tam da o yüzden kızgınım evet. Kızın hakkında yazılı şikâyet var mı? Yok! Nezarete atarak ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Kendisi kaşındı! Ders olsun!"

"Gaye'yi o kadar tanıımıyorsun ki neyin ders olup olmayacağını kestiremiyorsun bile! Ben onu oralara kaç kere attım biliyor musun?"

"Delinin teki! Umurumda değil!" Can'ın çelikleşen bakışlarına daha fazla dayanamadı ve sinirle yerine oturdu.

Can, bu konuyu onunla daha ayrıntılı konuşmaya karar vererek nezarethane bölümüne geçti. Gaye'nin halini görünce gözlerine inanamadı. Battaniyelere sarılarak sırtını duvara yaslanmış, elindeki tespihi çevirirken de boş durmayıp yandaki adama akıl veriyordu. Muhtemelen adamın tespihini almıştı. Üzerindeki ayıcıklı pijamalar, ayağındaki patiğe benzer şeylerle gerçekten çok komik duruyordu. Can onu niçin sevdiğini bir kez daha anımsadı. En doğalından, en güzelinden bir kalbe sahipti. Cesurdu ve gerçekten çok iyi yürekliydi.

"Tamam ağabeyciğim, ben senin işini halledeceğim. Hiç merak etme."

"Bir tanesin bacım!"

Can onlara bakarak, "Muhabbete bak." dediğinde, Mesut kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu.

"Çıkart şunu buradan! Yoksa kafayı yiyeceğim."

Gaye sesin geldiği yöne döndüğünde gördü Can'ı. Bıçak gibi keskin, buz kadar soğuktu bakışları. Çok değil, birkaç saniye göz göze kaldılar sadece... Gaye hemen ayağa kalktı ve Mesut'a doğru yaklaştı.

"Ne oldu? Havalı komiserimiz nerede? Beni buraya tıkip, evine mi gitti yoksa?"

"Gaye!"

"Sen karışma Can! O Nevin'in burnundan getirirdim ama diğer polislere saygımdan susuyorum."

O sırada hemen arkadan Nevin'in şuh kahkahası duyuldu.

"Bak sen, demek burnumdan getireceksin ha. Neden denemiyorsun şeker şey?"

Can, Nevin'e ters bir bakış atıp, Mesut'un elindeki anahtarı aldı ve Gaye'yi ensesinden nazikçe tutarak içlerinden çıkardı.

"Ah Gaye!" diyorum, başka da bir şey diyemiyorum! Her zamanki gibi!"

"Babamı aramak istiyorum. Gelip beni alsın."

"Kenan'ı ararız, gelip alır."

"Hayır efendim! O uyuz beni almaya gelmeyecek."

"Tabii, onunla da kavga ettin değil mi?"

"Ettim! Evet ettim! Böyle bir deliyim işte! Her önüme gelenle kavga ediyorum."

Derken, Gaye, Nevin'e yaklaşmış, gözlerinin içine ateş salıyordu.

"Bu arada, Nevin Komiser'im, bildiğim kadarıyla hakkımda yazılı şikâyet yoktu. Neden nezarete atıldığımı öğrenebilir miyim?"

"Görev başındaki memura hakaretten!"

"Öyle mi? Mesut, öyle bir şey yaptım mı ben?"

Can, Nevin ve Gaye arasında kalmış olan Mesut'un omzuna elini koydu ve "Sen işine bak Mesut!" dedi. Gaye'nin kolunu tuttu ve Nevin'e döndü.

"Hiç yakışmadı Nevin!"

"Yani... Hadi ben bildiğin delinin tekiyim değil mi?"

"Gaye!"

Can, onu çekiştirerek dışarı çıkarıp otomobile tıktı ve tüm itirazlarına rağmen kendi evine götürdü. Daire kapısını açıp, onu içeriye soktu ve "Evde her şey var. Sen bugün buradasın." dedi. Kapıyı anahtarıyla kilitleyip, "Oh be!" diye soluklandı. Merdivenleri inerken, telefonunda, Gaye'nin nezarete adamla konuşurken çektiği fotoğrafına bakıyordu. Yarım ağız gülmesi kahkahaya, kahkahası katılmaya dönüştü. Fotoğrafı Kenan'a mesaj atarak, "*Geceyi nerede geçirdiğine bak.*" yazdı.

Kenan bir toplantıdaydı ve mesajı görünce neye uğradığını şaşırmişti. Telefonu hemen yanında oturan babasının önüne doğru itti ve alnını ovuşturdu. Erkan Bey şoke içinde gözlüklerini taktı ve resme bir kez daha baktı. Önce boğazında bir gıcıklandırma, sonra ise öksürük başladı. Yanında oturmuş, kendisinden cevap bekleyen adamlara mahcup bir ifade ile bakarak, "Beş dakika izninizi rica edebilir miyim? Bu çok önemli." dedi.

Odadan dışarı çıkarak Can'ı aradı ve ne olduğunu sordu. Can, Kenan yerine Erkan'ın sesini duyunca duraksadı ama sonra ne olduğunu kısaca anlattı. "Onu kendi evime götürdüm ve kapıyı üstüne kilitledim. Tüm gün orada oturup düşünsün. Bugün çok yoğun olacağım,

gece de emniyetтейim. Gaye bugün neler yaptı acaba diye düşünmek istemiyorum Erkan Bey!"

Erkan Bey, Can'a güveniyordu. Başka birinin evinde kalmasına izin vermezdi ama Komiser hem haklı hem de farklıydı.

"İyi yapmışsın Can! Kusura bakma."

"Siz kusura bakmayın. Ben Kenan'a o fotoğrafı atarken... Yani tamamen mizahi açıdan..."

"Tamam. Anladım. Görüşürüz." İçeriye girmeden Gaye'nin fotoğrafına iyice baktı ve kafasını salladı. Yüzüne yayılan gülümsemeyi durdurmak için nefeslenirken, 'Benim deli kuşum!' diye sevgiyle fısıldadı.

Kenan toplantı sonrası kahkahalarla gülüyordu. Fotoğrafı babasına doğru yöneltip, "Baba, bu kız yeminle çılgın. Elindekine bak ya! Pijamalar falan..." dedi. Erkan, Gaye'nin sırtını yere getirmek istemediği için, içindeki gülme isteğini bastırmaya çalıştı; ama gülmek öyle buluşıcı bir durumdu ki tutamadı kendini ve Kenan gibi kahkahalarla güldü.

"Biliyor musun Kenan? Onunla gurur duyuyorum. O çok cesur ve sağlam bir kız!"

"Öyle... Ben gidip alayım onu baba! Akşam bana küsüp gitti, o yüzden haber vermemiş olmalı ... fakat benim de suçum yok. Madem âşıksın Can'a, evlen o zaman. Hem ağlıyor çok seviyorum diye hem de evlenmiyor."

"Evlilik ciddi bir mesele Kenan! Bu konuda kimse-nin ona müdahale etmesini istemiyorum. Kendisi almalı bu kararı."

"Peki... Gidip alayım onu."

“Alma bırak, Can onu içeriye kilitlemiş. Bu gece emniyette olacaktı. Kafasını toplansın biraz.”

“... ama baba! Ne işi var şimdi!”

“Kenan!.. Maçoluğun fazlası zarar, ziyan... Kardeşin yetişkin biri ve ben ona güveniyorum.”



Gaye, Can'm evini severdi... Duvarları garip bir şekilde huzuru sahiplenmiş gibiydi. Aslında isteği dışında da olsa, iyi gelmişti buraya gelmek. Bir duş alarak, daha önce Can'm evinde kalan eşofmanlarını giyindi. Önce sıcak bir çay demledi kendine. Sonra güzel bir kahvaltı hazırladı. Tepsisini alarak sehpanın üstüne bırakıp, gelişigüzel bir televizyon kanalı açtı. Bir süre salonda vakit geçirdi ve sonra hissettiği uykusuzluğa daha fazla dayanamayarak yatak odasına geçti.

Yatağa uzanarak odayı inceledi ve Can'ı düşündü. Acaba o da başını yastığa koyduğunda Gaye'yi düşünüyor muydu ya da kesik uyku aralarında?.. Gözleri uykuya tam olarak ne zaman yenik düştü bilmiyordu. Tıpkı, Can'm akşamüstü eve gelerek yanı başında bir süre sessizlik içinde onu izlediğini bilmediği gibi.

Mavi yastığa dağılmış turuncu saçlarına dokundu. Kar beyazı ellerini seyretti. Başına usul ve derinden bir buse bırakıp çıktı evden.

Gece üç gibiydi uyandığında... Sokak lambası odayı alabildiğine aydınlattığı için ışığı açmaya ihtiyaç duymadan koridora geçti. Odanın aksine, koridor karanlık olduğu için prizi bulmakta zorlandı. Birkaç adım daha

attığında, duvara yansıyan belli belirsiz gölgelenmeye gözü iliştii. Hırsız mı girmişti yoksa eve?

Sessizliğini koruyarak, hareketlenmenin olduğu yere doğru ilerledi. Gürültü olacak diye nefes bile almaya korkuyordu. Evin kapısına doğru ilerleyerek kapıyı yokladı. Kapı kapalıydı. Belki de kendini hemen dışarıya atmalıydı. Evet, en iyisi buydu. Yanılmış olamazdı, evde birinin gölgesini görmüştü. Bu genç yaşında halüsinasyonlarla uğraşmazdı inşallah. Can'm kapıyı üstüne kilitlediğini biliyordu ama yine de şansını denemeliydi. Elini kapı koluna attı ve kolu yavaşça aşağı doğru çekti. Tabii ya, kapı açık olduğuna göre evde kesinlikle yabancı biri vardı. Kapının gıcırdamasından çekindiğı için, usulca kapıyı araladı. Ancak, apartman boşluğundaki ışığı göremeden, kapı, arkasından uzanan el tarafından sertçe kapatıldı. Arkasındaki kişi ile kapı arasına sıkışıp kalmıştı. Artık pes ettiğı yerdeydi. Kabul etmeliydi ki dizleri korkudan zangır zangır titriyordu.

"Bana bak, uyrgezer misin yoksa sen?"

Can'ın sesiydi bu! Hızla döndü ve bütün gücüyle onun göğsüne vurmaya başladı.

"Deli! Ölecektim korkudan! Başka biri var sandım! Belki sapık? Belki hırsız?"

"Şşşt... Sakin..."

Can, Gaye'nin göğsüne vuran ellerini bileklerinden tutarak kendine çekti ve uzun uzun baktı. Çok özlemişti... Hem de çok... Öyle bir yerdeydi ki sabredecek hali kalmamıştı. Her yer halen karanlıktı ve ortamı aydınlatan tek şey, Gaye'nin ateş rengi saçlarıydı. Çekim gücüne

dayanamadığı gözlerinde başka bir ışıltı vardı... Ondan ayrılmasını engelleyen, karşı koyamadığı...

Alnını alnına yaslayarak ona doğru bir adım daha attı.

“Biz niye ayırınız Gaye? Hem de ben sana böyle deli oluyorken...”

Gaye, sırtı duvara yaslanmış, kontrolünü kaybetmişti. Can'ın haklı olduğunu biliyordu.

“Korkuyorum...”

“Neden korkuyorsun Gaye? Söyle, çözeceğim her neyse... Söz veriyorum.”

“Ya mutlu olamazsak? Ya çok fazla kırılıp dökülürsek?”

“Belki Gaye, belki ... ama ya tam tersi olursa?”

“Ben... Sandığın kadar kuvvetli değilim Can! Özellikle de konu sen olunca...”

Can, onun tedirgin bakışlarındaki ışıltılara baktı ve dudaklarına doğru eğildi. “Emin ol, konu sen olunca, bende de var aynı korku...” diye fısıldarken, çoktan dudakları dudaklarını bulmuştu. Gaye’yi kucağına alıp koridor boyunca ilerlerken devam etti. “Aslında bu korkuların hiçbir anlamı yok. Yaşamadan bilemeyiz.”

Nefes nefeseydi her şey... Hızlı ve tutkulu... Düşünmeden, korkmadan, var oluşu teslimiyetli bir kabulle... Tek olmanın anlamıyla, hesapsızca dokundu Can... Eğer hayatta ise, onun adının anlamından başka bir şey olmayacaktı kalbinde... Başka insanlar, başka bedenler istemiyordu... İsteddiği aşkı ve kollarındaydı. Sahip çıkmasını bilirdi Can, çok iyi bilirdi. Bir daha onun verdiği hiçbir aptal karara uymayacağını bildiği gibi...

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Zeynep, merdivenleri inerken oldukça neşeli ve cıvıl cıvıldı. Erkan, gelinine gülümseyerek baktı ve Gülsu'ya kaşıyla onu gösterdi. Gülsu ise kapıda durmuş karısını ağzı açık seyreden Kenan'ı işaret etti. Ne güzeldi eve yayılan enerjileri... Oğlunun yanlış bir evlilik yapmaması onları çok mutlu ediyordu. Sevgisi eksik bir evlilikle ömür nasıl geçerdi?

"Zeynep, hani kanmayacaktın Kenan'a. Valla kızıyorum bak."

Zeynep, ellerini iki yana açarak Kenan'a baktı. Yaramaz çocuklar gibi parlıyordu gözleri.

"Dinlemiyor beni anne, tutturdu mu tutturuyor."

Kenan, karısının elini tutarak, "Anne, söz veriyorum bir saat içinde geleceğiz. Kısa bir yürüyüş, hepsi bu." dedi.

"İyi de oğlum, Gaye trafiğe takılmış, gecikecekmiş. Üstelik Can'ı akşam yemeğine davet etmiş ama bize

söylemeyi unutmuş. Ya o hepinizden önce gelirse? Ayıp olmaz mı?"

Kenan, annesine sarılarak yanağından öptü ve kulağına fısıldadı. "Ne var yani idare etsen? Kaç gündür şehir dışındayım. Karımı özledim. Bir şey konuşacağım onunla."

Gülsu'nun, denizleri kıskandıran mavi gözleri, oğlununkiyle buluştu. O, hayatının anlamı ve biricik evladıydı. Kıymak bir yana dursun, uğruna dünyaları yakardı.

"İyice arsız oldun sen! Çabuk gelin."

Dışarı çıkar çıkmaz, karısını kendine doğru çekti ve sarıldı.

"Zeynep, hafta sonlarını burada geçirmeyi ben de çok seviyorum ama böyle özlediğim zamanlarda değil."

"Ben de seni çok özledim. Burnumda tüttün. Ne kadar süreceksin bu gidip gelmeler?"

"Sanırım bu hep olacak. Bazı davaları ya almayacak-sın ya da alınca mecburen gideceksin."

"Anladım."

"Zeynep, aklıma şey takıldı." Kenan dudaklarını birbirine bastırmış, sormak istediklerini içinde tutarak bakıyordu karısına.

"Kenan? Sorsana! Çatlatma insanı."

Yürümeyi keserek durdu ve karısının belini kavradı.

"Şey... Diyorum ki... Yani sonuçta korunmadık. Bebek?"

Zeynep, önce gözlerini kocaman açarak tepki verdi. Sonra ise "Canım, nereden çıktı bu şimdi? Ayrıca

korunmaya başlasak iyi olur. Daha yeni işe başladım ve hiç hazır değilim böyle bir şeye.” dedi.

“Ne? Bu ne demek? Hazır değil misin? Ayrıca bir bebek ve iş mukayese bile edilmemeli bence.”

“Aynı fikirdeyim. Bu yüzden böyle bir karar alırken iyice düşünmeli ve doğru zamanda yapmalı.”

“Öyle mi?”

“Öyle tabii.”

“Peki... Dönelim mi Zeynep! Hava soğuk gibi...”

“Bozuldun mu sen?”

“Evet. Çok bozuldum.”

“Kenan! Ciddi olamazsın, biz daha yeni yeni birbirimize alışıyoruz.”

“Alışmak? Sen neden bahsediyorsun Zeynep, ben alışmanın epey ötesinde bir yerlerdeyim ... ama tabii ... anlaşılan sen öyle düşünmüyorsun.”

“Ne saçmalıyorsun Kenan?”

“Zorla güzellik olmuyor diyorum. Zorla sevdiremem kendimi değil mi?”

“Ya konuyu nerelere getirdin? Bebek mevzusunu açan ve görüşlerime saygı duymayan sensin.”

“Tamam Zeynep, anladım ben anlayacağımı.” Kenan evi işaret ederek geriye döndü. Baba olmayı çok istiyordu. Daha doğrusu kalabalık bir aile olmayı... O, annesiyle yalnız büyümüş ve sessiz bir eve sahip olmuştu. Sonradan kardeşlerini tanıdığına, bunun kıymetini fazlasıyla anlamıştı.

Zeynep olduğu yerde kalakalmış, Kenan'ın ardından bakıyordu. Neydi bu şimdi?

"Allah'ın cezası! Sen beni ormanın orta yerinde yalnız mı bırakıyorsun!"

Kenan, g÷lmek ile ağlamak arası bir yerde adımlarını ağırlaştırdı ve tıpkı Zeynep gibi bağırdı.

"Evet! Kurtlar seni yesin de kurtulayım !"

Kurt mu? Bu da nereden çıkmıştı? İstanbul'un ormanlarında kurt var mıydı? Etrafına ürkek gözlerle baktı ve büyük adımlarla Kenan'ı takip etti. Kenan, arada yüzünü yana kaydırarak göz ucuyla ona yetişmeye çalışan karısını görüyor ama inadından ne yavaşlıyor ne de konuşuyordu.

Evin önüne geldiklerinde, park halindeki otomobilinden, Gaye'nin geldiğini anladılar. Kaşlarını çatarak kapıyı çaldı ve geldiğinin aksine bir psikoloji ile içeri girdi. Gaye'ye dönerek, "Sen kaç kilometre hızla geldin? Aklını mı kaçırdın?" diye fırçasını attı ve cevap beklemeden yukarı çıktı. Gülsu ve Erkan şaşkındı. Daha yarım saat önce bal tadında değıl miydi bu çocuk?

Zeynep nefes nefese peşinden gelmişti ama rengi kırmıştı. Erkan Bey ayağı kalkarak yanına geldi ve zavallı gelinin haline şöyle bir baktı.

"Ne oldu size yine?"

Zeynep, ellerini iki yana açarak, "Ben de bilmiyorum artık." dedi ve ekledi.

"Gülsu anne, özür dilerim ama... Senden emdiği sütü burnundan getireceğim onun."

Gülsu'da cevap gecikmedi.

"Hak ediyorsa serbestsin. Arkandayım."

"Hak ediyor tabii! Ormanın ortasında bıraktı beni! Üstelik aptal aptal sebepler bularak! Peşinden koştum resmen. Ödüm patladı. Bir de kurtlar beni yesin diye dua ediyor beyefendi."

Erkan ve Gülsu kahkahalarla gülüyordu. Aşkın her hali güzeldi ama en güzeli galiba böyle tartışmaların olduğu vakitlerdi.

Gaye, evdeki durumu izlerken onlara gülerek eşlik ediyordu. Can birazdan gelecekti ama önemli değildi. Evlerinin doğal halini görmesi en güzeliydi. Hem o da hoşlanmazdı öyle ciddi ortamlardan. Can, biraz da o yüzden evdekilere erkenden haber vermemesini istemişti Gaye'den.

Zeynep, Gaye'ye karşı suçluluk hissederek, boynuna sarıldı. Bakışları bir kediden farksız, "Beş dakikaya kadar hazırlanıp iniyorum Gaye! Çok özür dilerim." dedi.

"Sorun yok, acele etme."

Zeynep, merdivenleri koşarak çıktı ve hırsla odasına girdi. Kenan duş almış, belinde bir havlu ile kıyafetlerini giyinmeye hazırlanıyordu. Karısının içeri girdiğini görünce dudakları hafifçe kıvrıldı; ama onun kendine yapacaklarını bilseydi, bu mimiğe yeltenmezdi bile.

"Himm... Kurtlara takılmadan gelmişsin."

Zeynep hiç cevap vermeden dolabı açtı ve eline geçirdiği ilk elbiseyi alarak odadan çıktı. Kenan'ın "Nereye gidiyorsun?" sorusunu tabii ki duymuştu ama cevap vermek durumunda değildi. Gaye'nin odasında

giyindi ve saçlarını topladı. Zeynep'in gözleri doğuştan sürmeli gibiydi. Onun farklı bir güzelliği vardı. Sıcacık ve duru bir yüze, kıvrır kıvrır bukleler halinde dökülün uzun saçlara sahipti.

Merdivenlerden inerken, kocasının onu izlediğini biliyordu ama bakışlarını ondan uzak tuttu. Kenan'ın maviyelerine yakalanması, direncinin kırılması demekti. En azından şimdilik buna izin vermeyecekti.

Önce Can'a doğru gitti ve "Hoş geldin Can ağabeyciğim!" dedi tüm içtenliğiyle.

"Hoş buldum. Nasılsın Zeynep?"

Kenan, ilgiyle Zeynep'i seyrediyordu. İnsan bin kez görüp, bin kez âşık olur mu? Her defasında göğsünün altındaki zimbırtya esir, akli başından gidiyordu. Hem ... Zeynep tavır yaparken de çok güzeldi.

"Çok iyiyim. Seni evimizde görmek çok güzel..."

Can, Zeynep'in o evi kabullenmesine çok sevinmişti. Orası Kenan'ın babasının eviydi sonuçta.

Erkan Bey için tuhaf bir durumdu. Gaye'yi gözünden sakınırdı ama Can işleri kolaylaştırıyordu. Ona güvenir ve severdi. Üstelik kızıyla yan yana durduklarında gerçekten çok yaklaşıyorlardı.

"Hadi bakalım, masaya." Gülsu, onları masaya davet ederken, gözü Kenan'ın üstündeydi. Karısı suratına bakmadığı için bozguna uğramış gibiydi. Zeynep sakini biriydi, kim bilir neler yapmıştı da böyle kızdırmıştı?

Gaye, yemekler servis edilirken sessizdi. Onun evlenme teklifini kabul etmemişti ancak bu evde olmasının bir başlangıç olduğunun farkındaydı. Yemek yemeyi

unutmuş, Can'ı izliyordu. Kendinden emin duruşu, havası, uzamaya başlayan saçları...

Onu öyle çok seviyordu ki bazen yanından milim ayrılmak istemiyordu ama bir türlü söyleyemiyordu.

"Can, ailenin kim olduğunu duyunca şaşırdım biraz. Aynı zamanda takdir ettim. Rahatı, kolayı seçebilir, kendi şirketinizde çalışabilirdin." Erkan Bey, Zeynep işe girdiğinde şirketin Can'ın babasına ait olduğunu öğrenmişti. Bilinen bir inşaat şirketi idi.

"Evet... Babam birkaç ay öncesine kadar da pek ka-bullenememişti bu durumu. Yanında olmamı istiyordu hep. Biraz da tedirginlik var tabii. İşimiz, malum."

"Hak vermiyor değilim. İnsan, evladı olunca farklı düşünüyor."

"Erkan Bey, uygun olduğunuz bir gün babamla tanıştırmak isterim sizi. Bunu gerçekten çok istiyor. Dilerseniz dışarıda bir akşam yemeği düzenleyebilirim. Yani tüm ailenin tanışması için..." Erkan Bey. "Olur, tabii." demişti ama kızının terleyen avuçları, kızaran yüzü dikkatinden kaçmamıştı. İşin ciddiyete biniyor olması onu korkutuyordu. Masanın diğer başında oturan karısı Gülsu'ya baktı. Konuşmadan da anlaşıyorlardı nasılsa... Gaye'deki tedirginliğin o da farkındaydı.

Gülsu, ortamı rahatlatmak için konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Zeynep, kocana yaprak sarmasından uzatır mısın kızım, çok sever."

Zeynep, önce sarmaya sonra da Kenan'a baktı. Sarmaların olduğu tabağı eline aldığı anda, Kenan elini uzattı.

Annesi haklıydı, çok severdi fakat Zeynep, sarmaları uzatmak yerine tabağına birkaç tane aldı ve tabağı yerine koydu. Çatalı sarmaya batırıp ısırırken, Kenan'ın şaşkın bakışları üstündeydi.

"Eline sağlık Gülsu anneciğim. Yine çok güzel olmuş."

Gülsu, gülmemek için peçeteyle ağzını kapattı ama Gaye bunu yapmadı. Biraz önceki sıkıntısının yerinde yeller esiyordu. Kahkahalar atarak Can'a döndü ve "Kenan bugün Zeynep'i çok kızdırmış." dedi.

Can, elini hemen yanında oturan Kenan'ın omzuna koyarak Zeynep'e baktı.

"Allah Allah, Zeynep kolay sinirlenmez aslında... Suçlu sen olmalısın Kenan!" Önce Can'a, sonra da karısına baktı. Zeynep'in bakışlarını ısrarla kaçırıyor olması, Kenan'ın sinirlerini bozmaya başlamıştı.

O sırada titreşimde olmasına rağmen, büyük bir gürültüyle çalan telefonu açmayı işi ise iyiden iyiye zıvanadan çıkmasını sağladı. Zeynep'in yanında duran telefonu eline aldı ve "Fuat" yazısına uzun uzun baktı.

"Neden açmıyorsun?"

"Aile yemeğindeyiz. Şu an konuşmak istemediğim için açmıyorum." Telefon yeniden çalarken, Kenan telefonu açarak kulağına dayadı. Karşı taraftan gelen "Zeynepciğim? Ne haber canım?" sesi, tüm kanını kaydattı ve diğer elindeki çatalı sert bir şekilde masaya bıraktı.

"Ben Zeynep Hanım'ın eşiyim. Kendisi şu an müsait değil." Karşı tarafın ne konuştuğu umurunda bile

değildi. Telefonu kapattı ve Zeynep'in yemeğe başladıkları andan itibaren kendisiyle buluşmamakta kararlı gözlerine baktı.

"Canım? Ne demek ya! O adam kim? Ayrıca kimse kim! Konuşamaz seninle öyle."

Zeynep, başından aşağıya kaynar sular dökülür gibi hissediyordu. Herkesin içinde neydi bu şimdi? Elleri titreyerek peçeteyi eline aldı ve ağzını sildi. Erkan Bey'e bakarak, "Fuat, şirketten çalışma arkadaşım. Konuşma tarzı öyle. Ben ne yapabilirim." dedi. Ağlamak üzereydi ve Gaye'nin akşamım mahvetmemek için kendini sıkıyordu.

"Ne demek ben ne yapabilirim? Kendisini, sana "hanım" demesi için uyuracaksın tabii ki. Artık nasıl samimi bir muhabbet içindeyseniz!"

İşte bu son damla oldu. Zeynep, Erkan Bey'e gözleri dolu dolu bakarak, "İzninizle..." dedi ve koşar adım yukarı çıktı. Gaye, Kenan'a ters ters bakarak Zeynep'in peşinden yukarı çıktı. Kardeşini bazen hiç anlayamıyordu.

Gülsu, oğlunun bu tavrına o kadar sinirlenmiş ve üzülmüştü ki "Yazıklar olsun Kenan! Sen nasıl böyle konuşursun!" dedi ama Kenan, kıskançlığın kanında yarattığı zelzeleden kurtulamıyordu.

"Anne! Kimse benim karımla o denli samimi konuşamaz." dedi ve Zeynep'in ardından yukarı çıkmaya yeltenecekti ki Erkan Bey buna izin vermeyerek, sol tarafında oturan oğlunu kolundan tutarak durdurdu ve sinirle, "Git biraz hava al ve sakinleş! O kızla öyle konuşmana izin vermem!" dedi. Kenan babasını iyi tanırdı. Geri çekildi ve montunu alarak dışarı çıktı.

"Ben peşinden gideyim. Cidden biraz saçmaladı. Fuat'ı tanırım, Zeynep'in dediği gibi konuşması öyle."

"Can, çok özür dilerim onun adına. Gecenizi mahvetti."

"Sorun değil Gülsu abla, olur böyle şeyler."

"Can, bana da haber ver oğlum. Aşk, asabileştirdi adamı resmen!"

Can, Kenan'ın otomobilinin yerinde olduğunu görünce etrafa bakındı. Hırsından kendini yollara vurmuş olmalıydı. Hızlı yürüyerek, çok geçmeden yetişti ona.

"Kabul etmelisin ki çok kabaydın!"

Kenan, Can'a ters ters bakarak yürümeye devam ederken, Can'a cevap vermekte gecikmedi.

"Seni de göreceğim Komiser! Yarın birisi çıkıp, 'Gayeciğim, canım!' dediğinde konuşuruz."

"Bak, kızın kalbini cidden kırdın. Zeynep bunu hak etmiyor."

"O zaman insanlarla arasına mesafe koysun!" Kenan deli gibi hızlı yürüyordu. Can düzenli spor yapmasına rağmen nefes nefese kalmıştı. Onu omzundan kavrayarak durdurdu.

"Zeynep'ten bahsediyoruz Kenan! Hani şu sesi çok çıkmayan güzel kızdan..." Kenan ellerini yüzüne kapatarak alnını ovuşturdu. Can haklı olabilirdi ama kendini bir türlü sakinleştiremiyordu. Belki de onun sevgisinden, ne hissettiğinden emin olmadığı içindi tüm bunlar. Bugüne kadar hisleriyle ilgili tek kelime etmemişti Kenan'a.

"Bugün başka bir sebepten aramız bozulmuştu biraz. Onun gerginliği de vardı üstümde ama kendimi tamamen haksız görmüyorum Can! Düşünsene, karımın benim hakkımda ne hissettiğini bile bilmiyorum!"

"Ne! Ne demek bu?"

"Duyduğun gibi işte! Âşık mı? Seviyor mu? Yoksa nefret mi ediyor? Hiçbir fikrim yok!"

"Gerçekten saçmalıyorsun!"

"Sevmese neden evlensin?"

Kenan, ona neden evlendiklerini anlatamazdı. Gaye'nin ağzının ne kadar sıkı olduğu ise su götürmez bir gerçektir. Başlangıcı veya sonucu ne olursa olsun, kızı onunla evlenmesi için resmen tehdit etmişti.

"Kenan! Rüzgâr esiyor değil mi?"

Kenan, havanın durumundan pek haberdar değildi aslında. Öfkesi, üzerine mont almasını bile engellemişti.

"Evet... Esiyor..."

"Tamam. O zaman kendini rüzgâra bırak. Direnme... Hayat öyle planlar yapacak kadar uzun değildir belki de?"

Kenan başını sallamakla yetindi. Eskiden annesi ile yalnız yaşadığı küçük gecekonduya benzer bahçeli evlerini düşündü. Yaktıkları kömür sobasını... Sonra Deniz ablası ile tanışmasını... Hayatının dönüm noktası galiba Deniz'di. Üniversiteyi kazanışı ve arkadaşı Gaye'nin, kardeşi çıkması... Babasıyla tanışması...

Hiçbirini planlamamıştı. Can'ın dediği gibi, rüzgâr ona ne getirdiyse kabul etmişti. Zeynep gibi... Ona olan

sevgisi, coşkulu bir nehrin deniz ile buluştuğu yere benziyordu.

“Neyse... Sağ ol Can! Kusura bakma...”

“Sorun yok. Hadi gidelim. Merak etmişlerdir.”

Erkan Bey bahçede oturmuş, Kenan ve Can’ı bekliyordu. Zeynep’in hıçkırıkları evi inletmişti. Onun o üzgün haline dayanamayıp yukarı çıkmış ve o güzel yüzü avuçlarının içine alarak, “Zeynep, güzel kızım benim. Senin yanında ben varım. Üzülme asla izin vermem. Oğlum da olsa fark etmez bu. Konuşacağım ben onunla, hadi ağlama artık.” demişti ama gelininin o hali de içine dokunmuştu.

Kenan ve Can bahçeye girdiğinde, ayağa kalktı. Önce oğlunun öfkeden kızarmış gözlerine baktı... Sonra da Can’a...

“Ben müsaadenizi isteyeyim. Geç oldu. Her şey için çok teşekkür ederim.”

“Ben teşekkür ederim Can! Bu akşamı saymıyorum, başka bir gün mutlaka bekliyorum.”

“Tabii, gelirim. İyi geceler.” Can, Kenan’ın sırtına elini koyarak göz kırptı.

“Sağ ol Komiser! Yarın uğrarım sana.”

“Olur. Görüşürüz.”

Erkan Bey, Kenan’ı tepeden tırnağa süzdü ve “Sen bu gece burada kalmayacaksın. Evine gidip kafanı topla. Çok fazla saçmalamaya başladın. Kızın hıçkırıkları evi inlettirdi resmen. Onun kimsesizliği mi sana bu cesareti veriyor? Eğer öyleyse!..” dedi ve sustu.

"Baba ne diyorsun sen? Ne alakası var?"

"Çok alakası var! Zeynep'in bir ailesi yok. Şimdi buradan çıkıp gitse nereye gidecek ha?"

"Gitmesine izin verir miyim baba?"

"Evet, ben de eskiden öyle diyordum ama bak anene... Seni aldığı gibi gitti ve onu tekrar bulmam yirmi yılı buldu. O da kader insaf etti de karşılaştık."

"Ne yapsaydım baba! Adam, karıma canım cicim derken!"

"Kenan, öfkenin seni yönetmesine izin verme. Üzülen sen olursun. Gördün mü bak, Can ne dedi? Adamın konuşması öyleymiş işte."

"Başlarım adamın konuşmasına!"

"Hadi sakın sakın evine git."

"Zeynep'i de alacağım baba!"

Gülsu evin kapısından bahçeye çıkarken, gerçekten çok sinirli görünüyordu.

"Hayır efendim. Zeynep burada kalacak ve sen Kenan, o kızın gönlünü almadan suratıma bakma sakın! Ben seni böyle mi yetiştirdim? Sen ne ara bu kadar zalim oldun?"

"Ya suçlu ben mi oldum şimdi? Bın hevesle geldim buraya. Önce bebek mevzusu, sonra da bu çıktı!"

"Ne bebeği?" Hem Erkan Bey hem de Gülsu aynı anda sormuştu bunu. Kenan ağzından kaçırdığına pişman, elini beline koydu.

"Bir şey yok, ben gideyim en iyisi."

Gülsu önüne geçti ve gözlerinin içine baktı. Annesini sinirli gördüğü anlar parmakla sayılacak kadar azdı ve bu o anlardan biriydi.

Kendini cevap vermeye mecbur hissetti.

"Bebek istiyorum ben. Kalabalık bir aile... Tıpkı Ecem, Gaye ve benim burada topladığımızdaki gibi sesler olsun istiyorum evimde. Kötü değil ki bu..."

"Oğlum tabii ki kötü değil ... ama..."

"Ne 'ama'sı anne? O alışmış yalnızlığa... Çocuk falan hiç derdi değil."

"İyi de daha ne kadar oldu siz evleneli. Bırak biraz çalışsın, kendine gelsin."

"Baba ben gidiyorum. Bugün gerçekten kimseye dert anlatacak gibi hissetmiyorum kendimi."

"Dikkatli sür arabayı. Varınca ara..."

"Tamam."

Kenan, içindeki tantanayı durdurmakta zorlandığı için huzursuz, son kez eve baktı. Zeynep camdaydı. Neden onu almadan eve gidiyordu? Tam da böyle zamanlarda yan yana olmak gerekmez miydi? Mesafeler sorunları büyütmekten başka ne işe yarardı?

Tek başına gitmekten vazgeçip, eve doğru bir adım attığı anda, Zeynep hışımına perdeyi kapattı. Kenan bu tavır karşısında daha fazla öfkelenildiğini hissetti ve gözlerini kapatarak dişlerini birbirine bastırdı. Büyük sözü dinlemekte fayda vardı. Eve gidip biraz sakinleşmek en güzeliydi.



"Bu çocuk âşıkken hiç çekilmiyor Gülsu!"

"Evet... Tıpkı sana benziyor Erkan! Dediğim dedik, öttürdüğüm düdük."

"Yapma lütfen! Ben ne zaman..."

Gülsu koluna girerek sözünü kesti. Karısının güzel gözlerindeki ışıltıları görünce dayanamadı ve gülümsedi.

"Tamam, kabul. Seni deli gibi kışkanyor, sana atılan en ufak bakışta bile çılgına dönüyordum."

"... ve bana ceza veriyordun. Günlerce kendini göstermeyerek..."

"Yapma Gülsu, senin bana verdiğin yirmi yıllık cezayı ne yapacağız."

Gülsu'nun yüzündeki tebessüm dondu. Erkan belki haklı, belki de değildi; fakat tek gerçek vardı ortada; o denli âşıkken yaşanmış ayrılık zamanları...

"Zeynep'e bir bakayım."

Gülsu, Zeynep'in odasına çıktığında, Gaye yanındaydı. Kenan'ın onu almadan gitmesine içerlemiş, ağlıyordu.

"Kızım!.. Ben izin vermedim seni almasına, niye ağlıyorsun."

"Gitmezdim zaten Gülsu anne!.. Bugünkü yaptıkları ağırıma gitti."

Gaye ona destek olmaya çalışıyordu ama ağzına gelenleri saydırmamak için susuyordu. Aksi halde Zeynep'i feci gaza getirecekti.

"O eşek sıpası sana çok âşık kızım. Biraz sakinleşsin, gelip gönlünü alır."

"Bizim aramızda her şey çok hızlı oldu ama şimdi o yanımda olmayınca... Soluğum kesilir gibi hissediyorum."

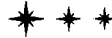
Gaye, Zeynep'e sinirlenmeye başlamıştı. Yerinden kalkarak cama doğru gitti. Yok artık, çenesine sahip olması da bir yere kadardı!

"Zeynep! Sen böyle yaparsan daha çok ağlarsın tatlım! O sarı kafa da senin canına okumaya devam eder! Hatalı olduğunda, haddini bildirmelisin! Sonuçta o bir erkek! Acımak yok!"

"Gaye! Kıza dediklerine bak şimdi!"

"Gülsu abla, üzgünüm ama böyle düşünüyorum. Kenan benim kardeşim. O üzüldüğünde ben de üzülürüm; ama kabul etmeliyiz ki son zamanlarda yaptığı hödük-lükler Nirvana'ya ulaştı."

"Neyse, hadi bakalım. Herkes yatağına. Biraz dinlenelim, kafamızı ve duygularımızı toplayalım. Sabah ola, hayrola."



Sabaha karşı uyuya kalan Zeynep, saat on bire doğru uyandı. Bahçeden gelen sesleri duyunca camı açıp aşağıya baktı. Bir ümit, Kenan'ın aşağıda olmasını bekliyordu ama yoktu. Gülsu, Erkan ve Gaye bahçeye yeni çiçekler ekiyordu. Öyle ya, bahar geliyordu artık. Camdan aşağıya seslendi.

"Günaydın. Beni de bekleyin. Anlarım bahçe işinden." Çocukluğundaki yalnızlık, onu evin çalışanlarıyla ahbap etmişti. Bahçıvan Ekrem Bey'in biricik yardımcısıydı Zeynep.

"Tamam, hadi gel kızım. Lale soğanlarını sen dik."

Erkan Bey'in eliyle gösterdiği yere baktı ve "Olur. Beş dakikaya kadar aşağıdayım." dedi.

Banyoya giderek yüzünü yıkadı ve saçlarını topladı. Üstüne rahat bir şeyler giyinerek, telefonuna baktı. Kenan hiç aramamıştı. Oysa hatalı olan Zeynep olsaydı, Kenan'ı defalarca aramıştı şimdiye kadar. Aşağıda Gaye'nin ona seslendiğini duyunca, telefonunu odaya bıraktı ve bahçeye çıktı.

"Uyuyakalmışım, kusura bakmayın."

"Hadi hadi oyalanma, gel dik şu laleleri. Can ile kahvaltı yapmaya gidecektim. Babam izin vermedi."

"Erkan babacığım, gitseydi Gaye. Ben yardım ederdim size."

"Onun derdi bahçe değil Zeynep, kızını göndermeyi istemiyor."

"Aynen öyle. Kızımı başka bir adamla paylaşma fikrini hiç sevmedim. Gülsu, acıktık yahu. Akşam o zibidi Kenan yüzünden ne yediğimizi anlamadık zaten. Zeynep de uyandığına göre, kahvaltı masasını bahçeye açalım mı? Hava da güzel..."

Gülsu, elindeki küçük küreği Zeynep'e uzatırken, "Kenan aradı mı?" diye sordu.

Zeynep, başını iki yana sallayarak, Gülsu'nun gözlerine baktı.

Gaye, o kızıl başını havaya dikerek, "Ben gösteririm ona. Hava yapıyor bir de paşam!" dedi. Telefonu eline alarak Kenan'ı aradı.

"Günaydın, sarı keçi! Kahvaltıya geliyor musun?"

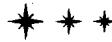
Kenan gelmeyeceğini söyleyip, telefonu Gaye'nin suratına kapatmıştı. Gaye şaşkındı çünkü Kenan yeni yeni huylar edinmişti. Üstelik söylenmesine bile izin vermemişti, bu hiç adil değildi.

"Gelemeyecekmiş."

"Keyfi bilir." Zeynep sinirle dizlerinin üstüne çöktü ve Erkan Bey'in gösterdiği yerlere lale soğanlarını düzenli bir şekilde ekmeye başladı. Gaye ve Gülsu evde çalışan Emine Hanım'ın da yardımıyla bahçeye şahane bir pazar kahvaltısı hazırlamıştı. Erkan Bey, ellerini yıkamak için eve girerken kapıda duran karısı ve kızına Zeynep'i işaret etti.

"Eğer Kenan bu kızı akşama kadar aramazsa, hırından bahçenin tüm işlerini bitirir. Demedi demeyin."

Gülsu, Zeynep'e seslenirken endişeliydi. Oğlunun ne yapmaya çalıştığını anlamıyordu ama bu ikilinin bir an önce barışması gerektiğini iyi biliyordu. Kahvaltıda, Can ve ailesi enine boyuna masaya yatırılmış ve Gaye'nin kararlarıyla ilgili konuşulmuştu. Erkan Bey'in canı hepten sıkılmıştı. Kenan ayrı, Gaye ise apayrı sorundu. Allah'tan Ecem'in hayatında kimse yoktu. En azından o cepheyi düşünmesi gerekmiyordu.



Vakit akşamüstüydü. Bahçe işleri neredeyse bitmişti. Gün akşama dönünce, hava oldukça soğumuştur. Zeynep, Gaye'nin koluna sarılarak, "Çok üşüdüm Gaye! Sıcak bir duş alacağım. Akşam çarşıya gidip dışarıda yemek yiyelim mi?" dediğinde, anında olumlu cevap gelmişti.

"Evet, sonra belki sinemaya da gideriz."

"Olur. Ağlak bir film buluruz falan..."

"Tamam, muhteşem. Anlaştık."

Erkan, elini Gülsu'nun omzuna koyarak gelini ve kızına tuhaf tuhaf baktı, "Gecikmeyin!" dedikten sonra karısıyla birlikte içeri girdi...

Gülsu, cebinde titreyip duran telefona baktığında, Kenan'ın aradığını gördü.

"Anne?"

"Efendim Kenan!"

"Zeynep neden açmıyor telefonlarımı? Eğer kapris yapmak istiyorsa..."

"Ne kaprisi oğlum? Telefonu odanızda bırakmış. Bahçede babana yardım ediyordu."

"Tabii... Kenan kimin umurunda? Ben burada kahrolurken, o toprak eşelesin."

"Kenan, niye böyle yapıyorsun oğlum? Kız akşamdan beri helak oldu ağlamaktan. Fena mı oldu? Kafası dağıldı biraz."

"Neyse anne!.. Görüşürüz."

Zeynep, Gülsu telefonla konuşurken içeri girdiği için az çok ne konuşulduğunu anlamıştı.

"Kenan aramış seni. Açmayınca merak etmiş."

"Tavır yapıyorum sanmış değil mi?"

"Galiba öyle."

"İyi. Güzel. Tavır yapıyorum evet. Aramayacağım. Gayet iyiyim ben burada. Oh, mis gibi ev... Keyfim de yerinde." Zeynep merdivenleri sinirle çıktı ve odasına

geçti. Kıyafetlerini hazırlayarak banyoya girdi ve sıcak duşun altında bir süre kaldı. Çok üşüdüğünü şimdi şimdi anlıyordu. Giyinip çıktığında, telefonundan gelen mesaj sesi dikkatini çekti. Kenan üç kez aramış ve *"Seni almaya geleyim mi?"* diye kısa bir mesaj atmıştı.

"Gerek yok. Burada kalacağım."

"Aferin. Çok güzel."

"Bence de çok güzel!"

Son mesajdan sonra Kenan'dan herhangi bir cevap gelmemiş, Zeynep de hazırlanarak Gaye ile dışarı çıkmıştı. Yemek yerken, Gaye'nin düşen yüzü dikkatini çekti.

"Hangimiz daha dertli inan kestiremiyorum Gaye!" Gaye, ateş rengi gözleriyle Zeynep'e baktı. Sesi oldukça içten ve sakindi.

"Sen çok şanslısın Zeynep! Kenan mükemmel sayılacak bir adamdır. Onun derdi aşk ile. Seni sarıp sarmalamak için can atıyor. Çoluk çocuk olsun, hiç ayrılmayın istiyor. Korkuyor... Yani seni kaybetmekten..."

"Korkuyor mu? Asıl ben korkuyorum. Çok korkuyorum hem de! Ona baktıkça içim eriyor Gaye, öyle yakışıklı ve farklı ki... Kıskanıyorum."

"Bunları ona söyledin mi hiç?"

Zeynep sessizce camdan dışarıyı izledi. Kollarını masaya dayayarak yüzünü avuçlarının içine aldı.

"Bana böyle yaptığında... Uzaklaştığında... İçime sığmayan acılar gibi delip deşiyor göğsümü... Yine aynı kuytuya düşmekten korkuyorum. 'Dur'u yok, 'durağı' yok

yalnızlığın... Bilemezsin... Eskiden, sonsuzluğa ulaşma-
sından ürküyordum... Hiçlik gibi..."

"İzin verme o zaman Zeynep! Onu idare etmek, sandığın kadar zor değil."

"Peki, senin derdin ne Gaye?"

"Can... Onu çok seviyorum. Bana dokunduğunda ya da baktığında eridiğimi hissediyorum."

"Eee..."

"Evlenmesem olmaz mı? İyiyiz biz böyle, diyorum... Biliyorsun işte... Alınıyor, küsüyor. O da Kenan gibi kalabalık bir aile olma hayalinde..."

"Zor işler Gaye!.."

"Öyle..."

Can ile biraz önce konuşmuştu. Yarın sabah erkenden ona gidecekti. İkisi de birbirini çok özlemişti. O gecedен sonra, Can ondan ayrı uyumak istemiyor ama evlilik konusunun Gaye'yi nasıl gerdiğini bildiği için de farklı yöntemler deniyordu. Babasına yemeğe gitmek... Kenan ile ilişkilerini sağlam tutmak ya da Ecem'i sık sık aramak gibi... Bununla yetinmeyip, annesine doğum gününde çiçek göndermiş ve gönlünü almıştı. Ailenin içine zamanla girip, Gaye'nin korkularını ekarte etmek istiyordu.

Gaye ve Zeynep, hem ortamın hem de muhabbetin güzelliğine dalınca, saatin epey geç olduğunu fark etmemişlerdi. Kenan'ın gönlü, karısını bir gece daha orada bırakmaya razı gelmediği için onu almaya gelmişti; fakat babasının evine geldiğinde, Gaye ve Zeynep'in dışarıya çıktığını öğrenince ipler hepten kopmuştu.

Kendisi berbat iki gün geçirmişken, Zeynep aralarındaki gerginliği nasıl umursamazdı? Zorla güzellik bu kadar oluyordu demek. Tek kelime etmeden anne ve babasıyla bir saat kadar oturdu ve sonunda dayanamayıp kendini bahçeye attı.

Gülsu, fırsattan istifade Gaye'yi aradı ve Kenan'ın ruh halini kısaca anlattı. Gaye, Zeynep'e bir şey söylemeden hesabı istedi. Yakında oldukları için on dakika sonra evdeydiler. Salona girdiklerinde, onları derin bir sükût karşıladı. Erkan Bey kitap okuyor, Gülsu ve Kenan televizyon izliyordu.

Zeynep, Kenan'ın gelmesini beklemediği için şaşırılmıştı. Elini kolunu nereye koyacağını bilemez halde, olduğu yerde kalakalmıştı. Gaye, Kenan'ın yakınına giderek yanma oturdu ve sordu.

"Ne haber Kenan?"

"İyi Gaye, senden?"

"Ben de iyiyim. Zeynep ile yemeğe çıktık. Dertleştik. Güzeldi."

Kenan, başını sallayarak imalı bir ifadeyle güldü. Gözlerini ağır ağır Zeynep'e çevirdi.

"Çok mu derdi varmış Zeynep'in? Keyfi gayet yerinde görünüyor hâlbuki..."

Sesindeki kinayeli ton inanılmaz derecede rahatsız etmişti. İleri gidiyordu ve Zeynep buna asla izin vermeyecekti.

"İzninizle ben odama çıkmak istiyorum." Zeynep merdivenlere doğru yöneldi ama eli tırabzanlara asılı kaldı. Anlaşılan Kenan kavga etmek istiyordu.

"Hazırlan Zeynep! Eve gidiyoruz."

Umursamadı Zeynep. Hızlı adımlarla basamakları çıktı ve geride öfkesinde boğulmuş bir Kenan bırakarak odasına girdi.

Kenan, anlık bir duraksama sonrasında hemen ayağa kalktı ve peşinden gitmek için merdivenlere koştu. Tam birkaç basamak çıkmıştı ki arkasından fırlayan Gaye yetiştirip onu kolundan yakaladı.

"Gel benimle. Önce biz konuşalım."

"Çek elini Gaye! Vallahi ezileceksin!"

"Asla çekmem! Ah belim!"

"Tövbe tövbe! Kızım manyak mısın sen?" Erkan Bey ayağa kalkarak çocuklarının yanına geldi. Gaye bir çizgi filmde fırlamış gibi duruyordu. Kenan ise, bacağına yapışmış olan Gaye'yi silkelemekte başarısız, sinirinden kıpkırmızı olmuştu.

Önce Gaye'ye çekilmesini söyledi. Sonra da oğluna, "Eğer bu gece o ses tonunun azıcık bir miktar yükseldiğini duyarsam, yüzüne bakmam Kenan!" dedi.

"Baba, konuşacağım sadece. Hem ben karıma âşığım, onu üzmem benim de hoşuma gitmiyor."

"Tabii, o yüzden kızı üzüp duruyorsun değil mi?"

"Gaye!" diye çemkirerek, babasına döndü. "Baba lütfen şu kızını al, cidden sinirleniyorum!"

"Kızıma laf yok. Hadi sen işine bak." Erkan Gaye'ye sarılarak kendine doğru çekti ve yanağından öptü. "Ah Gaye, benim cesur yürekli kızım. Nasıl evlendireceğim ben seni."

"Hah, sorun tam da orada baba! Evlenmek istemiyorum."

"Saçmalamay! bırak Gaye! Can'ı ne diye hayatında tutuyorsun o zaman."

"Seviyorum onu."

"İyi, sorun yok o zaman."

Kenan bu konuşmayı üst kata çıkana kadar dinlemiş ve Gaye'ye bakarak pis pis gülmüştü. Kendi odasına girdiğinde, Zeynep üstünü değiştiriyordu. Kenan odaya aniden girince sinirlenmişti.

"Neden kapıyı çalmıyorsun! Çıplağım, görmüyor musun?" Ne saçma bir soruydu bu. Elbette görüyordu. Üstelik onun için deli oluyordu. Çok özlemişti.

"Eve gideceğiz demiştin."

"Sen demiştin. Ben değil!"

"Zeynep!"

"Ne var!"

"Çok özledim..." Zeynep'i belinden tutarak kendine doğru çekti. İçindeki yangın, gözlerinde alev almıştı. Karısı kollarından kurtulmaya çalıştıkça, bu onu daha çok kıskırtıyordu.

"Kenan, bırakır mısın lütfen..." Dün akşam yemeğinde yaptıkları, ormanda yürüyüşün orta yerinde onu bırakıp dönmesi... Zeynep gerçekten kırgın hissediyordu.

"Hayır, bırakamam... Ev sensiz dehşet ötesiydi. Özür dilerim."

"Beni çok üzdün!"

“Üzdüğüm kadar da üzıldüm!” Kenan, parmağını Zeynep’in dudağına bastırarak, alınlarını birleştirdi. Elinin belindeki baskısını arttırdığında, aralarında hiç mesafe kalmamış, bu, nefesinin hızlanmasına sebep olmuş, tutku göz bebeklerine vurmuştu.

“Özlemedin mi beni?”

Zeynep, cevap veremeyecek kadar heyecanlı hissediyordu. Dizleri titremeye başlamış, mavi gözlerden başka yere bakamaz olmuştu. Kenan, dudaklarını dudaklarıyla mühürlediğinde, neye kızgın olduğunu bile anımsamıyordu.

Tek bildiği, kollarındayken ait olduğu evde, mutlu ve âşık olduğuydu. Onu seviyordu. Bakışını, gülüşünü, sahiplenişini, belki hiddetini... Onun olmayı, ona karışmayı...

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sabah erkenden Can'ın daire kapısının önündeydi. Onu görecek olmanın heyecanı ile zile pür telaş bastı. Gece boyunca mesajlaşmışlardı, evde olması gerekiyordu ama kapı açılmamıştı. Bir aksilik mi oldu acaba diye düşünüp, telefonu eline aldı. Heyecanı, yerini hayal kırıklığına bırakmış, içini bir endişe kaplamıştı. Haber vermemelik yapmazdı Can... Ayrıca Gaye'nin telefonlarını mutlaka açardı.

"Sevgilim?"

"Can! Çok korktum!" Can'ın saçları ıslaktı ve üzerinde beline doladığı havludan başka bir şey yoktu. Gaye, kollarını onun boynuna sımsıkı dolamış, başını boynuna gömmüştü.

"Neden korktun? Duştaydım, saçlarım köpüklü olunca..."

Gaye, onun biçimli suratına baktı. Gözlerine, dudaklarına... Ellerini beline dolayarak sarıldı ve gözlerinin ta

içine dikti bakışlarını. Hayatına ilk girdiği ânı hatırladı. Sonra ilk kavga edişlerini... Yıllar sonra karşısına çıkmasını ... ve sadece şükretti... İlki olduğu için, ona âşık olduğu için...

Can'm saçlarından damlayan sular sonradan dikkatini çekti ve kendisine kızdı.

"Giyin hadi, hasta olacaksınız. Ben de saçlarınızı kurutayım o arada..." Onu, bulundukları koridordan yatak odasına doğru çekerken Can'm yüzündeki muzip ışıltıları görüyordu Gaye. Hem ... bu halini gerçekten çok seviyordu.

"Saçlarım diyorum..."

"Eee?"

"Tam durulanmadı sanki..." Elleriyle, Gaye'nin üzerindeki kot ceketi çıkardı ve öpmek için sabırsızlandığı dudaklara dokundu. Aşk en derinlerde hissediyor, tutkuyu yeni yeni tanıyordu Gaye. Vücudunda yarattığı tufana engel olmak bir yana dursun, alabora olmak için can atıyordu. Kulağına, "Benimsin..." diye fısıldadığında, her zerresi tir tir titriyordu.

Odanın içerisinde onu yatağa doğru yönlendirirken, hissettiği tek şey, ne kadar özlediği idi. Usulca kendilerini yatağa bıraktıklarında, Gaye çoktan Can'ı belinden sıkı sıkı sarmıştı. Can, göğsüne dağılmış olan kızıl saçların kokusundan memnun, yavaşça her bir telini hissederek okşadı. Onunlayken, hayat bir başka dönüyordu sanki... Elinden gelse yanından milim ayrılmasına izin vermezdi.

"Gaye!.. Şu evlilik durumunu bir kez daha düşündün mü?"

Gaye, üzerindeki örtüyü üstüne çekerek, "Hiç vazgeçmeyeceksin değil mi?" diye sorduğunda, Can'ın bakışları çelikten farksızdı.

"Gerçekten saçmaladığını düşünüyorum Gaye! Tabii ki vazgeçmeyeceğim. Sana âşığım, evlenmek istememden daha doğal ne olabilir?"

"Bir imza neden bu kadar önemli Can?"

"İmza mı? Sorun imza mı? Gece yanımda kalabiliyor musun? Çocuk yapabiliyor muyuz? Ailelerimizi düşünüyor musun sen? Cidden kızmaya başlıyorum artık."

"Tabii ki düşünüyorum; ama henüz çok gencim. Yirmi yedi yaşındayım ve..."

Can yataktan kalktığı anda oldukça gergindi. Bastırmaya çalışmadığı öfkesini önüne katarak kapıyı olanca gücüyle çarptı ve odadan çıktı. Banyoda düşün altında kendini sakinleştirmeye çalışıyordu ama başarılı olduğu hiç söylenemezdi. Akan suyun serinlettiği fayans duvara birkaç kez yumruk geçirerek, "Evlenmek istemiyorsan bu evde ne işin var!" gibi cümleler kurarak öfkesini kustu. Onu anlamakta zorlanıyor, aklına gelen ilk şeyi ise kabullenmek istemiyordu. Gaye, onu yeteri kadar sevmiyor muydu yoksa? İşte bunu düşünmek bile kahrediyordu Can'ı. Bu fikri anında savuşturup, Gaye'nin ona aşkla bakan gözlerini düşünüyordu.

"Sevgilim!.."

Gaye, onun ne kadar sinirlendiğini gördüğü için banyo kapısının önünde bir süre bekledi. Sonra bir cesaret içeri

girdi. Onun evlilik konusundaki ısrarını artık bir çözüme kavuşturmasının farkında, üstündeki bornozu yere bıraktı ve Can'ın üzerine akan suyu birlikte paylaştı.

"Karar ver Gaye! Beklemeyeceğim! Ya evet ya da hayır!"

Gaye, kirpiklerinin ucunda asılı duran gözyaşlarıyla baktı Can'a... Ayrılığın ihtimali bile kanını donduruyordu. Parmaklarını onun yüzünde gezdirdi. Dudaklarını dudaklarında...

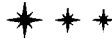
"Niye Gaye! Kahretsin niye!"

Gaye'yi ağlarken görmek istemiyordu. Bu onu ikna edemediğini gösteriyor, korkutuyordu. Onsuzluğu düşününce, vücudunda ince, derin bir sızı oluşuyor, dar-madağın ediyordu Can'ı.

Giyinirken sessizdi, evden çıkarken de... Gaye ona haksızlık ettiğini biliyordu ama korkularını engelleyemiyordu. Aslında bugüne kadar bu tarz korkuları olduğundan bihaberdi. Üstüne bir de Can'ın aceleci tavrı eklenince, kendini daha kötü hissetmişti.

Can, gün içinde hiç aramamıştı Gaye'yi...

Ertesi gün de öyle... Can kırgın, Gaye ise çaresiz hissediyordu.



Gaye, her Cuma akşamı yaptığı gibi babasına gitmiş, Erkan ve Gülsu ile birlikte televizyon izliyordu. Sonra bir şey oldu. Film kesildi, son dakika haberi diye bir görüntü çıktı ekrana.

Gece'nin kuytusunu, bazı gün kurşun kadar ağırlaştırıyordu havayı. Siyah, döngüsü olmayan bir boşluk gibi...

İçinde kaybolmamak için verilen tüm çaba boşuna, sürüklenmemek elde değildi... Ses ağır, çığlık acizdi...

Acı, insan göğsünde bir bıçak... Parçalayan, yakan... Darmadağın eden... Zulüm, gönül kapılarını kıran vicdansıza ait... Evlere ateş salıp kedere saran ise zalimin teki...

Etraf lime lime et, kan kokusu... Sokak, masumlar viranesi gibi... Yine terör, yine patlama...

Gaye, acı içinde buruşturdu yüzünü. Kalbi ağzından çıktı çıkacak, can havli ile çığlık çığığa bağırdı!

“Can!”

Erkan Bey, korkudan limon gibi olmuş kızını kollarının arasına alarak televizyondaki görüntüye dehşetle baktı. Terörün adresi yine masum insanlar olmuştu. Caddeden geçerken yakalananlar, görev başındaki emniyet güçleri, soluklanmak için kenara çökmüş olan yaşlıca kadın...

Gaye bayılmak üzereydi.

Keşke, “Bir şey yok kızım!” diyebilseydi Erkan Bey. Yapamadı... Olay ciddi görünüyordu ve patlama, Can’ın da görev yaptığı emniyet biriminin önünde olmuştu. Gülsu, telefonunu eline alarak Can’ı aramıştı ama açmıyordu. Ne yapacaklarını bilmez halde önce Gaye’ye sonra da birbirlerine baktılar.

Oğlu Kenan’ın, son zamanlarda Can ile aralarından su sızmaz olmuştu. Onu arasa belki bir haber alabilirlerdi; fakat bilgi almak için aradığında, telefonun karşı kıyısından gelen ses hiç de iç açıcı değildi.

Kenan’ın evi, olay yerine yakın olduğu için neredeyse herkesten önce varmıştı. Can’ın ismi hastaneye

kaldırılanlar arasındaydı. Hızla onun kaldırıldığı hastaneyi bularak yanında gitmiş ve durumunun ağır olduğunu öğrenmişti.

Gülsu, Kenan'ın anlattıklarını Gaye'ye nasıl söylemesi gerektiğini bir türlü kestiremiyor, telefonu elinde evirip çeviriyordu.

"Hastanedeymiş... Hadi kızım biz de gidelim." diye bilmişti son bir gayret ile.

"Ne! Oradaymış yani? Bir şey olmuş, öyle mi?"

Erkan Bey, onun yüzünü avuçlarının içine alarak, gözlerine bakmasını sağladı.

"Böyle olmayacak Gaye! Gidip ne olduğunu kendi gözümüzle görelim."

"Baba, Gülsu abla, lütfen doğruyu söyleyin. Çok mu kötü? Yoksa! Yoksa!"

"Yaralanmış Gaye! Kenan öyle dedi."

Yaralı bir kuş gibi çırpınıyordu Gaye. Acı, nefessiz bırakan bir yangın gibi yakıyordu göğsünü. Eli ayağı tutmuyor, beyni işlevini yitiriyordu. Ona bir şey olmuşsa, nasıl yaşırdı?

Erkan, Gaye'nin ellerini avuçlarının içine aldı.

"Can kuvvetlidir. Toparla kendini Gaye!"



Hastaneye giden yol hiç bitmeyecek sanmıştı. Kötü bir haber aldıktan sonra yol almak ne kötüydü; ama hiçbirisi hastanedeki can pazarının dehşet dolu görüntüsü kadar kötü değildi. Sandığından da vahimdi her şey... İnsanların çoğunun uzuvları yerinde değildi. Zeynep,

güçlü biri olduğunu sanıyorsa eğer, feci şekilde yanılmıştı. Birkaç adım, birkaç adım daha derken koridorda dizlerinin üstüne çöküp kalmıştı. Duvarlar üstüne devriliyor, gözleri kararıyordu. Dudaklarından küçük bir inilti ile “Can, ne olur, sakın yapma bunu bana.” çıkmış ve bayılmıştı.

Uyandığında, Zeynep ve Kenan yanı başındaydı. Tüm bunların bir rüya olmasını dilerken, etrafa bakındı. Gözlerinden süzülen yaşları serbest bırakarak ayağa kalktı. Can’ın anne babası ve Yeşim, ameliyathanenin önündeydi. Gülsu ve Erkan da öyle...

Anneler hassas varlıklardı. Kadınlara özgü duyguları taşımak, insanı daha sulu göz yapıyordu. O yüzden korktuğu sorunun cevabını, Can’ın babasının yüzünde aradı. Adam, ellerini yüzüne kapatmış, hıçkırığını içinde tutmaya çalışarak, omuzları sarsıla sarsıla ağlıyordu. Onun dizlerinin önünde yere çökerek, ellerinin tuttu. Göz göze geldiklerinde, o da tıpkı Halil Bey gibi ağlıyordu. Sormadı hiçbir şey... Neresinden yaralanmıştı? Nesi vardı bilmek istemiyordu.

Onun tek ihtiyacı olan şey, Can’ın bir an önce iyileşip buradan çıkmasıydı. Köşeye çekilerek dizlerini karnına doğru çekti ve ona bir şey olmaması için, içten bir yakarıyla dua etti. Yaklaşık altı saat süren ameliyat, ömründen ömür götürmüştü sanki.

Gece dört gibi, doktor, ameliyathanenin kapısından çıkarak yanlarına gelmişti. Kim kimden daha kötü hissediyor, kestirmek imkânsız gibiydi. Doktorun dudaklarını açıp birkaç kelime etmesi bile asır gibi gelmişti Gaye’ye.

Kötü bir şey duyacak diye ödü kopuyor, Kenan'a tutun-masa yere yığılacağını hissediyordu.

"Ameliyat bizi epey zorladı. Uzun sürdü. Patlamada bazı organları hasar almış. Özellikle karaciğer. Ancak, başarılı bir ameliyattı. Biliyorsunuz, karaciğer kendini yenileyen bir organ. Altı ay gibi bir süre, çok dikkatli olacağız. Şimdilik yoğun bakımda kalacak. Durumun gidişatına göre normal odaya çıkarırız."

Can'ın anne ve babası birbirine sarılmış, gözyaşları içinde şükrediyordu. Yeşim, ağabeyi kurtulduğu için hıçkırıqlarla ağlıyor, çocukluk arkadaşı Zeynep ise onu teselli ediyordu. Gaye, Kenan'ın kanatlarının altında, tuttuğu nefesi bırakarak yutkundu. Gözlerinden süzü-lenleri usulca silerek, hemen ardında duran hastane kol-tuğuna oturdu. Dizleri onu taşıyacak halde değildi. Bu-gün yaşadığı şeyi asla unutmayacak, hayatının gidişatı için önemli kararlar alacaktı.

Halil Bey ve eşi, böyle bir zamanda kendilerini yalnız bırakmadıkları için Gülsu ve Erkan'a içtenlikle teşekkür ederek uğurladılar. Zeynep ve Kenan, Can kendine gelene kadar orada kalmaya kararlıydı. Tülay Hanım, köşede kendinden geçmişçe oturan Gaye'ye baktı. Beti benzi atmış, gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

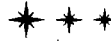
Oğlunun ona ne kadar âşık olduğunu biliyordu. Gaye'den bahsederken ya da ona bakarken, gözleri başka parlardı; ama bugün Gaye'nin o çaresiz ve bitap halini görünce anlamıştı ki hisleri karşılıklıydı. Gaye'nin yanma oturarak ona sarıldı.

"Tamam, geçti kızım! Oğlumu tanırım, çok kuvvetlidir."

Gaye, başını iki yana sallayarak Tülay Hanım'ın gözlerine baktı.

"Geçmeyecek... Can her gün tehlikenin içinde... Bugün bu, yarın başka bir şey olacak."

Halil Bey, Gaye'nin ağlarken söylediklerini duyunca, kendi hislerine ayna tuttuğunu düşündü. Doğru söylüyordu. Can bu mesleği yaptıkça, başına bir şey gelmesi imkânsızdı.



Can, üç gün kadar yoğun bakımda kalmış, daha sonra normal odaya alınmıştı. Gaye, duş almak ve kıyafet değişimi haricinde, hastaneden bir dakika bile ayrılmamıştı. Normal odaya alındığında oldukça halsiz ve moralsizdi Can. Bu onun ikinci kez bir patlamanın ortasında kalıyordu. Diğerinin ruhsal etkilerinden yeni yeni kurtuluyorken, aynı şeyi tekrar yaşamak hiç iyi gelmemişti ona.

Ayrıca normal odaya çıktığından beri gelen gidenin haddi hesabı yoktu. Yeşim, birçoğunu kapıda nazik bir şekilde uğurluyordu; çünkü mikrop kapmaması gerekiyordu.

Cidden çok hasta hissediyordu kendini. Hem ... Gaye de yoktu ortalarda... Anne ve babasını zorla eve gönderdikten sonra kardeşine sordu.

"Yeşim, Gaye nerede?"

"Hemen de Gaye'sini sorarmış. Eve gitti. Üç gündür hastanedeyiz. Duş alıp gelecek. Sonra da ben gidip geleceğim."

"Üzüldü mü?"

“Üzölmek? Kahroldu! Gözünden düşen yaşın he-sabı yoktu. Mahvettin bizi ağabey!.. Düşünmek dahi is-temiyorum.”

“Biz bozuktuk biraz... Yani patlama öncesi. Onu gö-remeyince sandım ki...”

“Hep buradaydı. Normal odaya bugün çıkacağını söylemediler, yoksa gitmezdi. Gelir birazdan, uyu sen.”

Birçok insan, birçok hayal ve birçok umut toprağa verilmişti. Yaşam hakkının başka bir canlı tarafından insanın elinden alınması ne feci şeydi. Bunları umursa-mayan, üzölmeyen, insan olabilir miydi hiç? Uyumak kolay mıydı onca çekilenin içinde? İnsan, neden insanca yaşamayı beceremiyordu?

Kafasında bir sürü soru ve acı vardı. Ölüm görmek-ten bıkmıştı Can. Neyse ki kendine enjekte edilen ilaç-lar, onu biraz olsun rahatlatıyor ve uyumasına yardımcı oluyordu.

Gaye yoldayken Yeşim aramış ve bir an önce gel-mesini istemişti. Can normal odaya alınmış ve sürekli onu soruyormuş. İçine yerleşen sevinçle gaza biraz daha bastı ve hastane odasının önüne geldiğinde derin derin soluklandı.

Odaya girdiğinde, Can uyuyordu. Yeşim, ağabeyine şefkatle bakarak, Gaye’ye gülümsedi. Fısıltıyla, “Ben çı-kayım. Çabuk gelirim.” dedi.

“Gelme, uyu bugün. Gece ben kalacağım. Sen sabah olunca gelirsın.”

“Aklım sizde kalır. Olmaz.”

"Yeşimciğim, ben buradayım nasılsa. Hem bir şey olsa aramaz mıyım hiç?"

"Peki. Konuşuruz yine. Ona iyi bak."

"Merak etme." Yeşim çıktıktan sonra, usul usul yaklaştı Can'a... Titreyen ellerini umursamadan, ellerini saçlarının içinde gezdirdi. Alnını öptü. Ona bir şey olsaydı ne yapardı? Deli gibi korkmanın başka tarifi var mıydı? Birkaç gün içinde nasıl da süzülmüş, teni yeşile yüz tutmuştu.

"Beni çok korkuttun sevgilim!.. Seni çok seviyorum."

Can, uyku ile uyanıklık arasında bir yerdeydi. Dudaklarına belli belirsiz yerleşen tebessümü Gaye'nin gördüğünden habersiz, mırıldandı.

"Geldin mi?"

"Geldim..."

"Gitme..."

"Olur..."

İlaçların etkisiyle gözünü açamıyordu. Derin bir uykuya geçmesi çok sürmedi. O uyurken, Kenan ve Zeynep tekrar uğramış, her şeyin yolunda olduğunu duyunca evlerine gitmişlerdi.

Akşam olmak üzereydi. Can gözlerini zorlukla açtı. Gaye'nin o güzel yüzü yanı başındaydı ve gözleri yine nemliydi.

"Gaye!.."

"Canım..."

"Çok ağrım var."

“Ben hemen doktoru çağırayım.”

Can'ın ağrıları yabana atılır gibi değildi. Hastane günleri bu yüzden oldukça zor geçmişti. Uykudan sıçrayışları, yaşadığı travmayı üstünden atamayışı... Onu öyle görmek Gaye için tam bir azaptı. Zaman geçtikçe, onu kaybetme korkusu daha fazla artıyor, bu, içindeki gitme arzusunu körüklüyordu.

Neyse ki Can, Tülay Hanım'ın dediği gibi kuvvetli biriydi ve çabuk toparlanmıştı. Hastanede kaldığı dönem boyunca Gaye hep yanındaydı. Ona el bebek, gül bebek bakmıştı. İyileşme sürecinin en az üç ayını, baba evinde geçirmek durumundaydı. Gaye ile evli olsalardı, gönül rahatlığıyla yanında kalabilirdi; ama şimdi ailesinin buna izin vermeyeceğini biliyordu.

Eve çıktığı gün Gaye yanındaydı. Çok alışmıştı ona. Hastalığının verdiği rahatsızlıklardan dolayı, yaptığı tüm kaptisleri gıkını çıkarmadan çekmişti ama şimdi gitmesi gerekiyordu ve bu canını inanılmaz derecede sıkıyordu.

“Asma suratını...”

“Nasıl asmayayım Gaye? Kalabiliyor musun şu an yanımda?”

“İyi de günlerdir yanındayım. Haksızlık ediyorsun.”

“Ne haksızlığı Gaye? Bu patlama olmasaydı küstük biz! Unuttun sanırım.”

Gaye, Halil Bey ve Tülay Hanım'a baktı. Onların yanında tartışmak istemiyordu ama Can zorluyordu onu. Yine de alttan almaya çalışarak gülümsedi.

“Hımm... Benimle küs olmak mı istiyorsun?”

"Lütfen Gaye! Ne demek istediğimi gayet iyi anladın sen."

Halil Bey, oğlunun birdenbire bu kadar aksileşmesine anlam veremiyordu.

"Oğlum, niye üzüyorsun şimdi kızı? O da yorgun, gidip biraz dinlensin. İki haftadır seninle birlikte hastanede."

"Eğer evlenme isteğimi olumlu karşılamış olsaydı, burada da dinlenebilirdi baba!"

"Evlenmek mi istiyorsunuz siz?"

"Siz değil, sadece ben!"

Gaye, çantasını alarak ayağa kalktı. Gerçekten çok utanıyordu ve Can bu haldeyken onunla kavga etmeyecekti.

"İzninizle ben gideyim."

Tülay Hanım, Gaye'nin masum yüzünü avuçlarının içine alarak. "Bakma sen ona. Biraz iyileşsin, konuşursunuz." dedi.

"Eşek sıpası! Kıza böyle davranırsan tabii korkar evlenmekten."

"Ah baba ya! Ben yanımdan ayrılmasın diyorum, o gideyim diyor. Suçlu ben mi oldum şimdi?"

"Evlenmek istiyorsun ama sadece şu son iki ayımıza bir bak. İki kere vuruldun, bir kere bombanın orta yerinde kaldın. Ben her gece uyumadan önce sana bir şey olmaması için dua ediyorum. Korkudan ölüyorum Can! Ben babasız çocuklar büyütme istemiyorum..."

Can, Gaye'nin gözlerindeki ciddiyeti hiç sevmemişti. Hele söylediklerini hiç! Buzdan kaleye dönen bakışlarıyla Gaye'ye ters ters baktı.

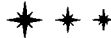
"Peki. O zaman bu ilişkiyi daha fazla uzatmanın manası yok. Mesleğimi bırakmayacağım. Zaten bahaneye bakıyordun nasılsa, ben seni özgür bırakayım."

Başka zaman olsa, söyleyeceği çok şey olurdu ama şimdi hepsini yutmayı tercih etti. Kirpiklerine asılmaya çalışanları öteleyerek, "İyi akşamlar." dedi ve hızlı adımlarla dışarı çıktı.

Tülay Hanım ve Halil Bey peşinden bahçeye çıkmış ve onu durdurmaya çalışmıştı ama Gaye ağlayarak, "Kim bilir... Belki böylesi daha iyidir." demiş ve otomobiline binmişti.

İçeri döndüklerinde, Can ayağa kalkmış, bir eli ameliyat dikişlerinin üstünde, camdan dışarıya bakıyordu. Moralinin ne kadar düştüğü gözlerinden belliydi. Bu nedenle üstüne gitmediler. Birbirine bu kadar âşık olan iki insanın ayrılacağına pek ihtimal vermezken, Gaye'nin korkularını da görmezden gelemiyorlardı.

Gaye, eve vardığında ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Önce kendine birkaç valiz hazırladı, sonra da onları otomobilinin arkasına yerleştirdi. Her şey bu kadar üstüne gelirken zorlamanın manası yoktu. Belki de İstanbul'a veda zamanı gelmişti. Kendine Ankara'da bir ofis açar, kız kardeşiyle birlikte gül gibi yaşar giderdi.



Yürürken güçlük çekiyordu zira kalbindeki onca ağırlığı da alıp gelmişti Ankara'ya. Kenan'a ya da babasına

haber vermemiştir. Verseydi engel olacaklarını biliyordu. Neticede gecenin bir körüydü yola çıktı.

Site güvenliği Ecem'i arayarak misafiri olduğunu söyleyince, şaşırmıştı. Sabahın erken saatlerinde kim gelebilirdi ki ona? Gaye'nin geldiğini duyunca daha çok şaşırmıştı. Can daha yeni yeni iyileşiyorken, Gaye onu bırakıp gelmiş olamazdı. Onun karakterine uymayan bir durumdu bu. Pür telaş kapıyı açtı ve aşağıya indi. Gaye, otomobilini evin önüne park etmiş, valizlerini indiriyordu. Ecem gözlerini kısarak ablasının halini inceledi. Kesin bir şey olmuştu.

"Abla? Hoş geldin! İyi misin?"

Gaye, Ecem'in o masum yüzüne baktı ve "Değilim... Hiç iyi değilim Ecem!" dedikten sonra ağlamaya başladı.

Ecem ona sarılarak, "Tamam, hadi sen yukarı çık. Ben valizleri asansöre koyup geliyorum." dedi. Can'ı ziyaret etmek için geçen hafta İstanbul'a gitmişti. Fena görünmüyorlardı. Ani bir şey olmalıydı Gaye'yi buraya getiren sebep.

Asansörün kapısından valizleri çekiştirerek içeriye soktu ve soluğu Gaye'nin yanında aldı.

"Can ağabey ile mi bozuştunuz?"

"Ayrıldık. Bitti gitti... Bir süre burada kalacağım Ecem! Sonrasına bakarız."

"Ne demek bitti? Çok âşıktın hani?"

"Çok canım yanıyor ... ama geçecek."

"Geçecek tabii de... Emin misin?"

"Biraz kafamı toplamam gerekiyor. Her şeyden uzaklaşmak daha iyi bir fikirmiş gibi geldi ve basıp geldim."

"Kimseye haber vermeden?"

"Sen verirsin... Çok uykusuzum. Birkaç gün yataktan hiç çıkmadan uyumak istiyorum."

"Tamam. Hadi git bir duş al. Önce kahvaltı yapacaksın. Böyle aç aç uyumana asla izin vermem."

"Peki... Telefonumu kapat. Kimseyle konuşmak istemiyorum." Gaye banyoya doğru yol alırken, Ecem onun telefonunu kapattı. Birkaç gün kendisiyle baş başa kalması, duyguları konusunda daha sağlıklı bir karar vermesini sağlayacaktı. Önce babasını, sonra da ağabeyini arayarak Gaye'nin Ankara'da olduğunu söyledi. İkisinin tepkisi de olumluydu. Sorunun tam olarak ne olduğunu bilmeseler de Gaye'nin son zamanlarda yaşadığı şeylerin kolay olmadığını biliyorlardı.

Gaye hem moralinin hem de güçsüz kalan bedeninin zayıflığıyla, birkaç gün boyunca neredeyse hiç uyanmadan yattı. Kendini berbat hissediyor, bazı anlar nefes bile alamayacağını sanıyordu. Can'ın sağlık durumunu deli gibi merak ediyor ama aramayı da gururuna yediremiyordu. Ecem öğlene doğru işe gidip, gece on bir civarı eve döndüğü için evde yalnız sayılırdı.

Can onu hiç özlememiş miydi? Ecem'i bile aramıyordu. Demek ki doğru bir karar vermişti buraya gelmekle. Koltukta oturmuş, o aptal evlenme programlarını seyrediyor, bir yandan da "Başınız göğe erecek sanki! Ne derdiniz var? Oh ne güzel, bekârlığı tercih ettim. Benden rahatı zor bulunur." diye söylenip duruyordu. Ev

telefonu çalınca o yöne ters ters baktı. Aslında Ecem için ne manasız bir ihtiyaçtı bu! Eve uyumak dışında gelmiyordu neredeyse! Söylenerek de olsa kalkıp telefonu alarak kulağına götürdü.

"Alo!.."

"Gayeciğim, ben Yeşim."

"Yeşim!.."

"Annemle çok merak ettik seni. Telefon numarasını Kenan'dan aldık. Nasılsın?"

Gaye nasıldı? İyi olduğunu düşünüyordu. Gayet iyiydi! Kime ne anlatıyordu ki? Çok kötü hissediyordu. Tahminlerinden de kötü...

"Fena değil Yeşimciğim, sen nasılsın? Annen?"

"Çok iyiyiz. Seni özledik. Ne zaman döneceksin?"

"Ben buralardayım daha... Belki kalırım. Babamla konuşmadım henüz ama... Burada bir ofis açmayı düşünüyorum."

"Ne? Saçmalama Gaye! Bu kadar kolay mı?"

Gaye titrek ve derin bir soluk aldı.

"Kolay olur mu hiç ... ama işte..."

"Yapma lütfen. İnat ediyorsunuz."

"Hayır hayır... Kesinlikle inat değil. Böylesi daha hayırlı olacak. İkimiz için de."

"Gaye!.. Ağabeyim hiç iyi değil."

"Nasıl yani? Bir şey mi oldu yoksa?"

"Hayır, öyle değil ... ama yemiyor, içmiyor. Uyumuyor bile... "

"Olmaz... Toparlanamaz, doktoru duydunuz. İyi bakılması lazım..."

"Doğru düzgün konuşmuyor. Evime gideceğim diye tutturdu bir de." Gaye, gözleri dolu dolu dinliyordu Yeşim'i... Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi ve koltuğa oturdu.

"Yeşim!.."

"Ne olur Gaye!.. En azından bir arasan, konuşsan... İki medeni insansınız, düşman değilsiniz ki..."

"Yeşim!.. Tüm bunlar canımı ne kadar acıtıyor bilemezsin... Ona bir şey olma ihtimali bile kanımı donduruyor; ama ... yapamam... Onun benden beklentileri farklı... Şu an hiçbirine hazır değilim inan."

"Peki; ama hiç olmazsa bir düşün olur mu? Seni gerçekten çok seviyor."

"Olur... Yeşim, ona iyi bak ne olur."

"Tamam canım."

Telefonu kapattığında yüzü kıpkırmızı olmuş, acı böğrünü eşeler gibi deliyordu. Bir insanın başka bir insana böyle bağlı hissetmesi, canı yandığında aynı acıyı duyması ne tuhaf bir durumdu. Hele de başka yerlerde, başka zamanlarda dünyaya gelip, absürt bir anda karşılaşmak ve sonra yaşananlar...

Can'ı arayıp ne diyecekti? Keskin çizgileri olan bir adamdı ve tavrını açık açık koymuştu ortaya. Bir an önce bir şeylere odaklanmalıydı. Yoksa aklını kaçıracaktı. Telefonu eline alarak Kenan'ı aradı. Karşı taraftan gelen ses, ruh halinin tam aksine, oldukça canlı ve neşeliydi.

"Kızıl?"

"Sarı!.."

"Akşam uçağıyla geliyoruz Zeynep ile. Hafta sonunu sizinle geçireceğiz."

"Sahi mi?"

"Tabii ki. Güzel kardeşimi yalnız bırakır mıyım hiç..."

"Aklımı kaçıracacağım Kenan! Hiç geçmeyecek, azalmayacak gibi..."

"Can'm da senden pek farkı yok. Ankara'ya gittiğini duyunca çok sinirlendi. Yalnız..."

"Yalnız?"

"Şu Nevin, bu hafta ikidir uğruyorum, hep yanında. Seni üzmem için söylemiyorum ... fakat ... sen emin misin gerçekten? İstiyor musun bu ayrılığı?"

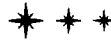
"Neyse... Kapatalım bu konuyu. Bana yapacak iş getir gelirken. Bakılacak dosyalar varsa valizine koy. Savunmalarını hazırlarım en azından."

"Ne o, canın mı sıkıldı?"

"Can'ın aklımı daha fazla meşgul etmesini istemiyorum."

"Tamam. Akşam konuşuruz. Ecem'in restoranına gideriz yemeğe. Bizi havaalanından almaya gel."

"Tamam canım."



Zeynep ve Kenan artık bir bütünü oluşturmuştu. Bakışları sıcacık, tavırları hayli samimiydi. Ecem onları yemekleriyle mest etmiş, bir de tatlı dilini ekleyince

tadından geçilmez bir gece olmuştu. Gaye, o akşam sarhoş olana kadar içmiş ve neredeyse hiç konuşmamıştı. İçki içmek gibi alışkanlıkları olmadığından, birkaç kadeh yeterli olmuştu. Zeynep ve Ecem'in şefkat dolu tesellileri etki etmiş sayılmazdı. Gecenin sonunda, Kenan, Gaye'yi bir kolundan omzuyla sırtlanıp, bir yandan da Ecem'i tembihliyordu.

"Ecem, evleneceğin adama âşık ol kardeşim tamam mı? Baktın âşıksın, bu delinin yaptığı gibi yapma. Evlen gitsin."

"Evlenmek niye şart ya!"

Kenan, kaşlarını çatarak omzunda duran Gaye'yi salladı.

"Hey! Kendine gel! Elbette şart!"

Zeynep, hem kocasına hem de kız kardeşlerine bakarak kahkahalar atıyordu. Onların ilişkisine tam anlamıyla bayılıyordu. Bunu gören Kenan dayanamadı...

"Zeynep, nesi var evliliğin? Söylesene sevgilim!.. Korkulacak yanı var mı?"

Kocasının sorusunu kıkırdayarak cevapladı.

"Yani... Ne desem ki..."

"Vayy... Zeynep!.. Alacağın olsun."

"Yok aşkım!.. Şakaydı."

Kenan, arka odaya geçerek, Gaye'yi yatağın üstüne bıraktı ve Zeynep'e baktı. Gaye çoktan sızmıştı...

"Bunların barışması lazım Zeynep! Toparlanacak gibi değil Gaye!"

“İyi de nasıl?”

“Sen otursan karşısına... Evliliğin ne harika bir şey olduğunu anlatsan...”

“Hımm... Daha dün canıma okumadın mı sen?”

“Gönlünü aldım sonra, hiç söylenme.”

“Aslında Gaye haklı... Niye ille de evlilik?”

“Hoppa! Size bu rahatlık nereden geldi? İnan hiç anlamadım.”

Gaye, yatakta sola doğru dönerken mızıldanınca, ikisi birden dudağını büktü; onun için bu gece kolay geçeceğe benzemiyordu. İçki çarpmıştı ve birkaç satır dö-küldü dudaklarından.

“Kalmasa gözüm yollarda, beklemesem

Salmasam özlemi etrafa, unutsam

Hazırlamasan, mecbur kalmasak ayrılığa...”

Kenan, Gaye’yi göstererek, “Bak şair olacak neredeyse.” dediğinde, Zeynep başını salladı. Onun için ne yapması gerektiğini bir türlü bulamıyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

A ttığı her adımda, topuklu ayakkabısının sesi, adliyenin koridorlarında tok bir ses çıkarıyordu. Saçlarının yakıcı rengi, parlak bukleler halinde yüzünü çevrelerken, kokusu nazlı bir rüzgâr gibi insanın yüzünü okşuyordu.

Zamanın acımasızlığı tartışılmazdı. Günler hesapsızca gelip geçiyor, değişimlere ister istemez uyum sağlıyordu. Babasının gönderdiği bir dava için mahkemeye girmişti. Sonuç iyi olsa da sevinemiyordu. Belirsizlikleri hiç sevmiyordu ve ne yazık ki tam ortasmda kalmıştı. Şimdilik Ankara'da ofis açma hayallerinden vazgeçmişti.

Babasını kıramazdı. Ona birkaç ay bekleyeceğine dair söz vermişti. Belki de haklıydı. Ankara, pek de ona göre bir yer değildi. Ecem kadar sevmiyordu bu şehri; ama minnet duyuyordu. Kardeşi Kenan ile ilk karşılaşmalarını Ankara'ya borçluydu. Sonra Can... Onu burada tanımıştı.

Can demişken... Kahretsin! Burnunda tütüyordu ve artık özlemin dibine vurmuş vaziyetteydi. Dün sosyal medyadan Nevin'in hesabına baktığında, onların samimi bir şekilde çekilmiş fotoğraflarını görmüştü. Bilerek yapıyor olmalıydı! Canı yansın diye! O kadından nefret ediyordu ama en çok da Can'dan! Nasıl? Nasıl izin verirdi ona bu kadar yakınlaşmasına? Daha ne kadar olmuştu ki ayrılalı? Altı üstü altı hafta. İnsan evlenmek isteyecek kadar yakın olduğu bir insandan böyle kolay ayrılabilir miydi?

En azından bir kez aramaz, hatır sormaz mıydı? En çok canını yakan da buydu. Değersiz hissetmek. Aptal Gaye! Onun için kalkıp şehir değiştirmişti bir de fakat başka türlü dayanamazdı. Kendini tanıyordu. O Nevin'i tiftik keçisinden beter eder, üstüne de Can'ı eklerdi.

"Gözyaşının bir bayana bu kadar çok yakışacağını hiç düşünemezdim."

Kendine doğru uzatılan mendile ve gülümseyen yüze baktı. Alay mı ediyordu? Hayır, aksine, samimi bir tavrı vardı adamın. Peçeteyi tebessüm ederek alırken, teşekkür etmişti.

"Oturabilir miyim?"

"Kalkıyordum."

Adam, bunu dikkate almamış olmalı ki sorgusuzca oturmuştu Gaye'nin yanına. Çantasını oturdukları bankın üzerine koyarak, "Biraz önce mahkeme salonunda canıma okudunuz. Hayranlık duydum. Halime üzüldüğünüz için mi bu gözyaşları yoksa?"

Gaye, adama bakarken ister istemez gülümsedi. Onlar için önemli bir davaydı ve yanında oturmuş onu güldürmeye çalışan adam, biraz önce mahkeme salonunda hiç de sevimli değildi.

“Beni zorladığınızı inkâr edemem.”

“Yapmayın Gaye Hanım, sizin savunmanız yanında esamesi okunmaz. Bu arada, yeniden tanışalım mı? Adım Önder. Tam karşıda hukuk ofisimiz var. Dilerseniz bir kahve ikram edebilirim.”

“Çok teşekkür ederim, ama geç kaldım. Kusura bakmayın.”

“Peki. Öyleyse uzlaşma için sizden telefon bekliyor olacağım. Bildiğim kadarıyla İstanbul’dan geliyorsunuz değil mi?”

“Evet. Müvekkilimle son bir görüşme yaptıktan sonra ararım sizi.”

Gaye, ayağa kalkarak adama kartını uzattı ve ateş rengi saçlarını, bahara yüz tutmuş olan havaya savurarak, otomobiline doğru yürüdü. Adamın burnuna kokusunu, aklına gözlerinin rengini kazıdığından habersiz, Kenan’ı aradı. Davayı kazandıklarını söyleyip, sohbeti uzatmadan telefonu kapattı.

Kenan, Gaye için gerçekten çok endişelenmeye başlamıştı. Başka bir zaman, bu önemde bir davayı kazanmak, onun için yedi düvele duyurulacak bir mesele olurdu; ama şimdi üç kelimelik bilgi paylaşımından öte gitmemişti.

Onu anlamakta gerçekten zorlanıyordu. Madem bu kadar çok seviyordu, neden kaçıyordu? Zeynep’e göre, iş

gurur meselesine dönmüştü. Can onu hiç aramadığı için kızgındı Gaye. Üstelik Nevin'in paylaştığı fotoğraflar da yabana atılır cinsten değildi ve bu onu çok incitiyordu.

Onların ilişkilerine karışmak gibi bir niyeti yoktu. Ancak kendi hallerine bırakınca da düzelen bir şey olmamıştı. Bu yüzden Can'ı aradı ve ertesi gün için buluşmak istediğini söyledi. Aslında Gaye için de bir şeyler düşünüyordu. Ankara ona iyi gelmemişti. Sandığının aksine daha kötü olmuş, tüm düzeni bozulmuştu. Gaye'nin hassas noktalarını düşündü. Baş sırayı babası çekiyordu. O arasa ve biraz rahatsız olduğunu söylese ... ya da çok özlediğini... Kenan, öyle bir durumda Gaye'nin birkaç saat içinde soluğu İstanbul'da alacağına emindi ama önce Can ile konuşacak, duruma göre karar verecekti.

Can, annesinin onu izlediğinden bihaber, telefonundaki fotoğrafa bakıyordu. "Burnunda tütme", durumunu en iyi özetleyen deyim olmalıydı. Onun Ankara'ya gittiğini öğrendiğinde, içinde fırtınalar kopmuştu. Öfke ve hayal kırıklığı şiddetle çarpışmış, bu da inadını tetiklemişti; fakat son birkaç gündür durum çok farklıydı. Yiyemiyor, içemiyor, yenildiğini hissediyordu. Hayatının hiçbir döneminde böyle olmamıştı. Bu kadar iradesiz... Zayıf...

Ona gidip "Dön artık. Dayanamıyorum." demek istiyordu. İçindeki sıkıntıyı salona verecek kadar derin bir nefes alıp geriye doğru yaslandı.

"Özlemek... İnsanın canını çok yakıyor değil mi?"

Can, son günlerde hep sessizdi. Şimdi de öyle kalmayı tercih etti.

Onu annesinden daha iyi kim tanıyabilirdi ki? Cevap vermese bile, annesi konuşmaya devam etti.

“Neden gidip onu almıyorsun Can? Yeşim, dün yine konuştu Gaye ile. Şu Nevin... Beraber çekilmiş fotoğraflarınızı paylaşmış sanırım. Ona takılmış biraz.”

“Anne! Allah aşkına! Kaç yaşında insanlarız biz. Sosyal medya üzerindeki şeylere takılmayacak kadar büyüdüğümüze inanıyorum. Ayrıca, kullanmadığım için hiç de umurumda değil. Gaye Hanım, geleceğini benimle heba etmeye niyeti olmadığını açık açık belli etti ve gitti. Neye takılıyorsa takılsın. Onu hiç ilgilendirmez.”

“Öyle diyorsun ama... O daha genç bir hanım. Gön-lünü alsan, güzellikle ikna etsen... Hem ... oldukça kay-baydın ve çok üstüne gittiğini düşünüyorum.”

“Lütfen anne, bu konuda konuşmak istemiyorum. Bittiğini kabul edip yolumuza bakalım.”

“Öyle diyorsan...”

“Bu arada, artık evime geçmek istiyorum.”

“İşte onun için cesedimi çiğnemen lazım Can!”

“İyiyyim anne!”

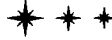
“Burada olduğun için iyisin. Hiç kusura bakma, altı ay bu evdesin. Doktorun dedikleri halen kulağımda... Zaten sinir oluyorum sana! Kaçkırttın gül gibi kızı! Bir de havalar, afra tafralar!”

“Gül gibiymiş! Daha çok dikenini ile muhatap olduğumu düşünüyorum oysa ben! Hem sana ne oluyor ya? Ne bu sinir?”

"Ah! Bak işte, alnımda yine mimik çizgileri belirecek! Geriyorsun beni!"

Tülay Hanım merdivenleri çıkarken, Can arkasından tuhaf tuhaf bakıyordu. Halen elinde duran telefonu sinirle karşı koltuğa fırlatırken söylendi.

"Bunlar ne ara Gaye'ci oldu, hiç anlamadım..."



Ecem, bu akşam eve erken gelerek ablasıyla ilgilenmek istemişti. Ona yemek yapıp güzel bir masa hazırlamasına rağmen, Gaye tabağındakileri çatalıyla eşelemekten öteye geçmemişti. Onun için gerçekten üzülmüyordu Ecem. Birkaç saat önce ağabeyi Kenan, ona yapması gerekenleri söylemişti; ama o, ablasının kendi yanında daha iyi olacağını düşündüğü için reddetmişti. Şimdi daha iyi anlıyordu ki bu böyle olmayacaktı.

"Abla!.. Sen arasan Can ağabeyi..."

"Saçmalama Ecem!"

"Madem bu kadar çok seviyorsun, niye bu kaçış?"

"Kaçmak? O ne demek? Biz ayrıldık, ben de buraya geldim."

Ecem'in üzüntü yüklü bakışlarıyla kendisini izlediğini görünce, çatalı elinden bıraktı ve konuşmaya devam etti.

"Bak... Yapamıyorum tamam mı? O hastanede kendinden habersiz yatarken ne çektiğimi bilmiyorsun. Can... Ya ona bir şey olsaydı? Ben bu korkuyla yaşayamam Ecem!.. Öyle gözü kara ki tehlikenin üstüne üstüne atıyor kendini ... ve biliyorum, bu hiç değişmeyecek. Onunla evlenirsem, uykusuz geceleri kucaklayacağım..."

Belki... Babasız çocuklar büyüteceğim... Söylesene Ecem, sen olsan ne yapardın?"

Gaye konuşurken sesi çatallaşmış, yaşlar yanaklarından süzölmeye başlamıştı. Ecem ona sarılıp saçlarını öptü. Söyleyecek sözü yoktu. Gaye haklı olabilirdi ama hayat denilen şey, hesaplarla kitaplarla geçirilecek kadar tutarlı bir durum değildi.

"Abla!.. Ağabeyim, babamın biraz rahatsız olduğunu söyledi."

"Ne! Ne olmuş? Biraz önce konuştum, iyiydi."

"İşte... Senin canın sıkkın diye bir şey dememiştir. Babamı bilmiyor musun? Yarın benim bir yemek organizasyonum var, o yüzden ben gidemiyorum. Sen gidip bir yoklasan mı?"

"Tabii! Ben hemen gideyim. Ne oldu ki? Neyi varmış? Yani neresine ne olmuş?"

"Abla! Sakin ol lütfen. Önemli bir şey olduğunu sanıyorum."

"Yok yok... Sen bana hemen uçak bileti al."

Kenan haklıydı. Gaye, babası veya ailesinden herhangi bir bireyde oluşacak sağlık sorunlarına karşı çok hassastı. O, sevdiklerine karşı korumacı ve zayıftı. Geceyi bütünüyle uykusuz geçirdikten sonra, sabah on bir gibi uçağa binmiş ve İstanbul'a gitmişti. Havaalanından ofise doğru yola çıkarken, oldukça tedirgin ve mutsuzdu. Hep, en büyük şansının babası olduğunu düşünmüştü. Ona bir şey olma ihtimali bile delirtirdi Gaye'yi.

Can, Kenan ile öğlen yemeği için anlaştığı üzere onların hukuk ofisine gitmişti. Önce Erkan Bey ile biraz

muhabbet etmiş, sonra da Kenan'ın odasına geçmişti. Elindeki dosyayı Kenan'ın masasına bırakarak, "Zeynep'in ailesi ile ilgili olan evraklar. Kaza olmadığına dair tutanaklar falan." dedi. Kenan düşünceli gözlerle Can'a baktı ve dosyayı eline aldı.

"Bunu Zeynep'e söylememekle hata ediyor olabilir miyim Komiser?"

"Bunu çok düşündüm Kenan! Söylemek daha iyi olacak gibi. Amcası hakkındaki gerçekleri ayrıntısıyla bilmeli."

"Nasıl söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Bir insana, 'Annen ve baban öldürülmüş.' nasıl denir Can?"

"Bak, istersen bunu ben yapayım. Araştırmasını istediği kişi bendim zaten."

"Yapar mısın bunu?"

"Yaparım. İleride çocuklarınız olacak Kenan! O adamdan tamamen uzak durması lazım."

"Haklısın."

Kenan ve Can dosyaya düşünceli gözlerle bakarken, kapı çalınmış ve sekreterleri, kucığında özene bezene hazırlanmış orkide çiçeği ile içeri girmişti.

"Affedersiniz Kenan Bey, Gaye Hanım'a gelen bir çiçek var. Malum, kendisi yok. Nereye koyayım?"

"Kim göndermiş ki? Buraya alayım." Kenan, çiçekteki kartı almaya çalışırken, Can'ın yüzü beyazdan kırmızıya, kırmızıdan da mora döndü. En az Kenan kadar merak ediyordu kimin gönderdiğini.

"Dün mahkeme salonunda beni silindir gibi ezmiş olsanız da... Yalan söyledim. Gözyaşı hiçbir bayana yakışmıyor. Sevgiler. Önder Karadağ"

"Dün Ankara'da bir davaya girdi. Karşı tarafın avukatı göndermiş." Kartı Can'a doğru uzatırken tereddüt-lüydü. Tepkisini hem merak ediyor hem de tadının nasıl kaçtığını gördüğü için üzüntü duyuyordu.

Can, kartı okuduktan sonra dişlerini sıktı. Çenesi seğiriyor, öfkesine hâkim olmakta zorlanıyordu. Ofisin duvarları üstüne gelmeye başladığı için yumruğunu sıktı ve halen elinde duran kartı masanın üstüne savurdu.

"Çıkalım mı Kenan? Ofis ortamı üstüme gelmeye başladı."

"Tamam. Çıkalım. İyi misin?"

Can cevap vermeden ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. Tabii ki iyi değildi. Adam açık açık kur yapma peşindeydi Gaye'ye ve bu tarz şeylere gerçekten hiç hazırlanamıştı kendini. Onu başkasıyla düşünmek bile göğsüne keskin bıçakları saplıyor, kanını hızlandırıyordu.

Kapıyı açtı ve koridora doğru birkaç adım attı. Tam o esnada Gaye hızlı bir şekilde içeri girdi ve telaşla babasının odasına gitti. Can onu görmüştü ama Gaye Can'ı görmemişti. Babasına sarılmış, yüzünü öpüp okşuyordu.

Onu izlerken, kalbinin hızlanmasını engelleyemedi. Aksi gibi, ameliyat bölgesinde ciddi bir ağrı hissetmeye başlamıştı. Elini duvara yaslayarak destek almaya çalıştığı anda, Kenan, bir sorun olduğunu anladığı için endişeyle onun yüzüne baktı.

“İyi değilsin sen. Yürü, doktora gidiyoruz. Benim hatam, gelip evden almalıydım seni.”

“Geçer birazdan, arada oluyor böyle.”

İçeri girdiğinden beri, neyi olduğunu sorup duran kızını bir türlü anlayamıyordu. Defalarca iyi olduğunu söylemesine rağmen, Gaye’yi bir türlü ikna edemiyordu. En sonunda, “Seni çok özledim kızım. Başka da bir şeyim yok. Kandırmışlar seni. Niye anlamıyorsun?” dedi.

O sırada Erkan Bey’in gözü koridora takılmıştı. Can duvarı tutuyor, Kenan da hafifçe eğilmiş ona bir şeyler anlatıyordu. Bir terslik olduğu belliydi.

“Gaye, Can buradaydı. Sanırım iyi değil. Dur, ben bir bakayım.”

Gaye, babasının kaşıyla gösterdiği yere baktı ve söylediklerini idrak etmeye çalıştı. Erkan Bey, odadan seri bir şekilde çıkmıştı fakat Gaye yerinden milim kıpırdamıyordu.

Cam bölmeye doğru iyice yaklaştı ve Can’ın yüzünü izledi. Belli etmemeye çalışıyordu, ancak yüzündeki ifadeden ne kadar acı çektiği anlaşılıyordu. Yutkunduydu ve titreyen bacaklarına aldırmadan onlara doğru gitti.

“Hadi Kenan, oyalanmadan hastaneye götür Can’ı ... ya da durun, ben de geleyim sizinle.”

“Sen kal baba, ben giderim onlarla.” Gaye, Can’ın gözlerine bakamıyor, kirpiklerinden süzülenleri tutmakta ise çok zorlanıyordu. Nesi olduğuna bakmak için can atsa da fazla yakınlaşmadan oracıkta kalakalmıştı. Başını tam kaldıramıyor, ayakta durup duramayacağını

bile kestiremiyordu. İnsan böyle ölür müydü hiç? Can vermek üzereydi!

“İyiym, gerek yok. Kenan, beni eve bırakırsan sevinirim.”

Sesi buz gibi soğuk ve sertti. Tüm kalbine dokunan, tenini ısıtan o değilmiş gibi... Yavaş yavaş kaldırdı başını ve Can'ın yabancı bakışlarıyla buluştu.

Sanki hep nefret etmiş, hiç sevdiği olmamış gibiydi... Kendini, sonu yazılmamış bir oyunun başrol oyuncusu gibi hissediyor ve her saniye daha çok kahroluyordu. Erkan Bey, kızındaki yıkımı gördüğünde, bu işin fazla uzadığını düşünerek, “Çocuklaşmayın. Önce hastaneye, sonra da eve gidiyorsunuz.” dedi ve onlara söz hakkı tanımadan kapıdan uğurladı.

Erkan Bey, onların gidişini camdan izliyordu. Kenan, önce Can'ın ön koltuğa oturmasına yardım etmiş, sonra da şoför koltuğuna geçmişti. Gaye için gerçekten çok üzülüyordu. Onun deli dolu hallerine alışkın olduğu için, bu hallerini çok garipsiyordu. Arka koltuğa oturmak istediği sırada yüzü nasıl da masumdu.

Onlar bilmezdi belki... Ancak Erkan Bey iyi bilirdi. Yaşadıklarıyla sabitti.

Bazen ne yaparsan yap olmazdı... Hayatın bildiklerine inanmak ve olurluna bırakmak zorundasındır. Planlar, kurgular, yerini sürprizlere veya anlık gelişmelere bırakmış, olaylar kontrolden çıkmış gibi görünse de aslında kader, görevlerini tamamlamaktaydı.

Gaye ve Can, hastaneye giderken ve hastanedeyken hiç konuşmadı. Doktor, Can'ı, kendisini yormaması

konusunda küçük bir brifing yaptıktan sonra yollamıştı. Kenan, otomobili, Can'ın babasına ait olan küçük saray yavrusunun önüne çektiğinde, sessizliği bozan Can oldu.

"Hadi, içeri gelin. Annem onu görmeden gittiğinizi duyarsa, çok üzülür."

Kenan, dikiz aynasından kardeşine baktığında, onun ne kadar sıkıntılı olduğunu görebiliyordu.

"Gidelim biz, Gaye yoldan geldi. Hem ... sen de dinlen biraz."

"Peki. Görüşürüz." Otomobilden inerken, çok kısa bir an bakışları çakışmıştı. Eskisi gibi sıcak mı bakmıştı, Gaye'ye mi öyle gelmişti bilmiyordu. Can indiğinde, Gaye de ön koltuğa geçmek için dışarı çıktığı için, mecburen yan yana gelmişlerdi.

Gaye, ateş rengi gözlerini üstüne salana kadardı her şey... Öyle çok özlemişti ki bir an her şeyi boş verip sınıksı sarmak istedi onu.

"Ne zaman dönüyorsun?" Bunu sorduğu an pişmanlık duymuştu; çünkü bu soru, Gaye'nin gözlerinin anında sulanmasına sebep olmuştu. Belki de annesi haklıydı. Fazla üstüne gidiyordu onun. Üstelik en az kendisi kadar kötü ve güçsüz görünüyordu.

"Bilmiyorum, belki yarın..."

"İyi, güzel! İyi yolculuklar!"

Gaye otomobile binerken, öldürücü bakışlarını onun üstüne salarak, kapıyı sert şekilde kapattı. Kenan kontağı çalıştırırken, "Bir ara buz keseceğimi sandım. O nasıl bir soğukluktu." dedi ve Gaye'ye baktı.

“Gördün değil mi bana nasıl davrandığını?”

“Hep o çiçekler yüzünden oldu.”

“Ne çiçeği?”

“Önder Karadağ, çiçek göndermiş sana. Ben de üzerindeki notu yüksek sesle okuyunca, Komiser’i biraz sinirlendirmiş olduk. Koridorda bayılacağını düşündüm bir ara.”

“Ne yani, kıskandığı için miydi tüm bu havalar?”

“Az şey mi Gaye? Biri Zeynep’e çiçek gönderse... Neyse, neyse, Zeynep’e kimse çiçek gönderemez!”

“Benim ne suçum var sanki?”

“Erkek kimyası suçlu aramaz sevgili kardeşim, neticeye bakar. O çiçek sana gelmiş mi, gelmemiş mi? Sonuç önemli.”

“Erkek kimyasıymış! Babam uzaylı mı? Bak nasıl da ince fikirli ve kibar.”

“Tabii, Deniz ablanın anneme âşık olan mühendis komşusunu unuttun sen. Kıskançlıktan ölecekti babam o vakitler.”

“Kenan, sahi, babamın nesi var? Ecem’e hasta olduğunu söylemişsin.”

“Ha o mu? Bir şey yok ya. Burnu akıyordu geçen, grip olacak sandım. Ecem büyütmüş.”

“Emin misin? İyi yani?”

“Kesinlikle. Çok şükür.”

“Tamam. Babama götür beni yine de. Çok özledim onu.”

"Akşam bize gelir misin?"

"Yok, evimde kalırım. Yarın Gülsu ve Zeynep'i görüp dönerim Ankara'ya."

"Sen ciddi misin? Yani Ankara'ya yerleşmekte?.."

"Onu görünce çok kötü hissettim Kenan! Hele de bana bir yabancı gibi davranınca..."

"Anlattım işte. Kıskançlık duygusuna yenik düştü."

"Tabii, erkek ırkı hep haklı değil mi?"

"Gaye?"

"Efendim."

"Şu sünepe halinden ne zaman kurtulacaksın?"

Gaye'nin gözleri kocaman açılmış, sonra kısılmış, sonra yeniden açılarak küçük bir çığlık atmıştı. Aynayı sinirle indirip, yüzüne gözüne baktığında telefonu çalıyordu. Arayan Yeşim'di.

"Yeşim, nasılsın?"

"Aşk olsun Gaye, kapının önüne kadar gelip içeri girmedi öyle mi?"

"Yoldan geldim Yeşim! Ağabeyin de biraz rahatsızlanınca... Kenan ile doktora götürdük."

"Odasını darmadağın etti sinirinden. Kavga mı ettiniz?"

"Hayır, aksine. Tek kelime etmedik. Kendisi suratıma bakmaya dahi tenezzül etmedi."

"Akşam ne yapıyorsun? İşin yoksa bir yemek ısmarlarım."

"Eve geçeceğim Yeşim, bir aydır kapalı. İstersen sen bana gel."

"Olur, çok özledim seni. Yemek işi bende o zaman. Yanımda getiririm."

"Tamam, süper."

Gaye, sandığından daha yoğun bir gün geçirdiği için düşünmeye hiç vakti kalmamıştı. Çalışırken, zaman çok hızlı geçmiş ve kafası dağılmıştı. Ayrıca, babasını da Kenan'ı da çok özlemişti. Ankara'ya yerleşme fikrinin pek de parlak olmadığını bugün daha iyi anlamıştı.

Eve geleli yaklaşık iki saat olmuş, hiç durmadan temizlik yaptığı yetmezmiş gibi, camdan düşmek için de elinden geleni yapıyor gibiydi. Biraz önce gelen Yeşim, onu hayretler içinde izliyordu. Söylediği hiçbir şey kâr etmemiş, Gaye'yi gece gece cam silme fikrinden vazgeçirememişti.

Tüm ev deterjan kokuyor, ayna gibi parlıyordu. Telefonuyla onun camın dışında ve en uca gitmiş fotoğrafını çekerek ağabeyine yolladı. Can, Gaye'nin o fotoğrafını gördüğünde dehşete düşerek anında Yeşim'i aradı.

"Hemen indir o deliyi camdan!"

"İyi de nasıl yapayım? Cam silince rahatladığını söylüyor. Sen bu kıza ne yaptın bugün? Bir de az önce Nevin'in seninle çekilmiş olarak paylaştığı son fotoğrafı görünce... İnsanlar fotoğrafın altına 'hayırlı olsun' diye yorumlar yapmış. Nevin de teşekkür etmiş. İyice delirdi. Of, bu görüntüye daha ne kadar bakabileceğimi gerçekten hiç bilmiyorum ağabey!..."

"Daha kaç cam var?"

"Dört."

"Geliyorum!" Can oraya geldiğinde, Gaye son camı siliyordu ve resmen binanın dışındaydı. Aşağıdan yukarıya baktı ve gördüğü manzara karşısında aklını kaçıracak gibi hissetti. Merdivenleri hızla çıkıp zile bastığında, kapıyı açan Yeşim'di. Korkudan rengi solmuş, nefes nefese kalmıştı. Hışımla içeri girip, Gaye'nin bulunduğu odaya geçti. Tüm ağırlarına rağmen, onu emniyetli bir şekilde tutup tek seferde içeri çekti.

"Ne yapıyorsun? Beni aşağıya düşüreceklin?"

"Aklını kaçırmışsın resmen! Asıl seni içeriye çekme-seydim düşeceklin."

"Düşerim düşmem! Sana ne!"

"Gaye! Beni delirtme! Çekil şuradan! Cama bak! Cila atmış resmen!" Can, pencereyi kapatarak perdeyi indirdi. Elini karaciğerinin üstüne götürüp, kesik kesik soluklanması Gaye'nin dikkatinden kaçmamıştı.

"Ağrın mı var? Sen niye yatmıyorsun evinde?"

"Yeşim kendini aşağıya atmak istediğini söyleyince, gelip bir bakayım dedim. İnsanlık namına!"

"Tabii, yoksa Nevin Hanım ile tebrik mesajlarınız hakkında konuşurdunuz değil mi?"

"Saçma saçma konuşma Gaye! Bugün sana gelen o devasa çiçeği gördüm!"

"Çiçek ofise gönderilmiş, evime değil! Gizleyecek bir durumum yok."

"Adama sorsaydın, her kaybettiği dava için çiçek gönderiyor muymuş? Hem senin gözyaşlarını ne zaman

gördü o? Samimi olmadığın insanların yanında mı ağlıyorsun artık?"

Gaye yüzünü buruşturarak, saçlarına taktığı bandanayı düzeltti. Can'ın bu kinayeli laflarına cevap vermek istemiyordu. Yerde duran kovayı eline alarak odaya çıkmaya yeltendi fakat kapı açılmadan kapanmış, elinde kova ile kalakalmıştı.

"Kim o adam? Hangi samimiyete dayanarak sana çiçek gönderiyor!"

"Seni hiç ilgilendirmez!"

"Gaye! Beni çıldırtma!"

"Ben sana soruyor muyum Nevin'i?"

"Kahretsin! Ne Nevin'i?"

"Şu durmadan fotoğraflarını paylaşıp, tebrikleri kabul eden çalışma arkadaşından bahsediyorum."

"Ne o, kıskanıyor musun yoksa? Bırakıp giden sendin!"

"Bir şeyi atlıyorsun Komiser! Ayrılmayı isteyen sendin ve ben gittikten sonra bir kez bile aramadın!" Gaye'nin gözleri bulutlanırken, elleri titremeye başladı. Zayıf görünmekten nefret etmesine rağmen, son zamanlarda bunu hiç engelleyemiyordu. Bezi kovanın içine fırlatarak elleriyle yüzünü kapattı.

"Hastaneden yeni çıkmıştım. Öylece gittin..."

"Ben o hastanede, öleceğim sandım Can!.. Benim ne halde olduğu görmedin bile... Taktın evlilik meselesine ve ayrılmayı tercih ettin."

"Sen zorladın."

"Tabii, ne varsa benim suçum zaten... Bak halime, ne haldeyim? Aklımı kaçıracağımı sandım ama sen beni özlemedin bile..." Gaye ağlıyordu ve bu, Can'ın tüm kalelerini birer birer düşürüyordu. Elini yanağına koyarak, onu kendine doğru çekti. Nasıl böyle düşünürdü?

"Ben mi seni özlemedim Gaye?" Sesi boğuk ve acı çeker gibiydi. Gaye, Can'ın gözlerine uzun uzun baktı ve yutkundu.

"Özlediysen ve sırf inadin yüzünden aramadıysan... Daha fena Can!.. Ben o inattan bile kıymetli değilmişim demek ki..."

Onun yanağında duran elini hırsla iterek odadan çıktı ve banyoya girdi. Önce suyun, sonra da hıçkırıklarının sesi yayıldı eve... Can, onun kendisi kadar acı çektiğine şahit olunca farklı hissetmişti. Dışarı çıkarken, Yeşim'e banyoyu gösterdi.

"Sakın yalnız bırakma."

Yeşim, ağabeyinin ardından, "İşte senin hatan, tam da burada başlıyor ağabeyciğim! Gönül almayı hiç bilmiyorsun." diye mırıldanarak banyo kapısına doğru gitti. Neyse ki birbirlerini öldürecek kadar çok seviyorlardı. Bu biraz olsun, Yeşim'in içini rahatlatmıştı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Zeynep, Can'ın anlattıklarını bir türlü sindiremiyordu. Erkan Bey'in evinin salonunda oturmuş, kötü bir masal gibi anne ve babasının ölüm hikâyesini dinlemişti. Duyduklarının şokunu üstünden atamadığı için yerinden kıpırdamıyor, put gibi öylece oturuyordu. Kenan yere oturarak, onun yüzünü avuçlarının içine aldı ve gözlerini yakalamaya çalıştı.

"Zeynep!.. Korkutuyorsun beni. Bir doktora gitmek ister misin canım?"

Nihayet başını kaldırarak kocasına baktı. Yutkundukça zarif boynunda düğümler oluşuyordu. Nefesi titrek ve gözleri dolu doluydu.

"Benim anne ve babamı öldürmüşler Kenan! Duydun mu?" Sonra sırayla odadaki herkese baktı ve gözlelerinden dökülenlere dokunmadan tekrarladı...

"Duydunuz mu? Öldürmüşler onları. Amcam yüzünden hem de..."

Gölsu ayağı kalkarak Zeynep'in yanına geldi ve onu ellerinden tutarak havaya kaldırdı. Onun gözyaşlarını başparmaklarıyla silerken, sesi saf sevgi yüklüydü.

"Cennetten seni seyreden anne ve baban, eminim ki böyle mutsuz olmana çok üzülmüyorlardır. Geçmişini değiştiremezsin bir tanem ama geleceğini şekillendirebilirsin. O tozlu sayfaların seni mutsuz etmesine izin verme. Sen yalnız değilsin. Annen benim. Baban da Erkan. Kocan var, kız kardeşlerin Ecem ve Gaye var. Hepimiz seni çok seviyoruz kızım." dedi ve sımsıkı sarıldı. Zeynep ellerini Gölsu'nun beline dolayarak, başını omzuna koydu ve bir süre öylece kaldı.

Sonra merdivenlere yöneldi ve yavaş yavaş yukarıya çıkarak, güçsüz bedenini yatağın üzerine bıraktı. İçindeki kuşkularda haklı olduğunu bilmek, kalbini deliyordu. Anne ve babası, o ölüm anında kim bilir ne hissetmiş, ne kadar korkmuştu. Amcasından nefret ediyordu ve onu kalan ömrü boyunca bir daha görmek istemiyordu.

Kenan, ona, sakinleşmesi için biraz zaman tanıdı ve sonra peşinden odaya çıktı. Zeynep, yatakta cenin pozisyonunda kıvrılmış, iki elini birleştirerek yanağının altına koymuştu. Gözyaşları sessiz olsa da yılların kalbinde oluşturduğu eksikliğin hızıyla akıyordu.

Yanma uzandı ve ona hiç dokunmadan sessizliğini paylaştı.

"Sen... Biliyor muydun?"

"Can'dan bunu araştırmasını istemiştin. O da neticeye ulaşınca bana geldi. Ben araştırmıştım aslında. Sana söylemek ve söylememek arasında çok kaldık. Sonra...

Üzülmeni engellemek için söylemedik; fakat zaman geçince, insan daha sağlıklı düşünüyor. Can ile tekrar konuştuk bu konuyu ve sana anlatmanın daha doğru olacağına karar verdik.”

“Benim bilmediğim ama senin bildiğin ne çok şey var değil mi? Amcamın bir sahtekâr olması! Hakkındaki davalar, gizli dosyalar... Annem, babam!..”

“Beni mi suçluyorsun Zeynep?”

Gözleri ifadesiz ve donuktu Zeynep’in...

“Söylesene Kenan, bilmediğim daha neler var?”

“O nasıl söz Zeynep! Hiçbir şey yok. Bana güvenmiyor musun?”

“Yalnız kalmak istiyorum. Mümkünse birkaç gün!”

Kenan ayağa kalkarak, “Peki karıcığım!.. Seni çok seviyorum.” dedi ve odadan çıktı. Zeynep’e bugün kızmayacaktı. Duyduklarının şokunu üzerinden atamadığı için böyle huysuzlanıyordu. Öfkenin üstüne gitmemek gerekirdi bazen... Geri çekilmek arada iyi gelirdi insana.

Aşağıya inerek Can’a baktı. Onun ruh halinin de kendisinden hiç farkı yoktu.

“Komiser, kalk gidip bir yemek yiyelim.”

Erkan Bey, Kenan’a Can’ı göstererek uyardı.

“Ciddi bir ameliyat oldu biliyorsun. Alkolden uzak tutuyorsun Can’ı.”

“Merak etme baba! O bende.”

“O sende ama sen kimdesin bilmiyorum Kenan!”
Gülsu’nun başını sallayarak söylediği bu cümle Can’ı güldürdü.

“Merak etme Gülsu abla, dertleşeceğiz biraz. Hepsi bu.”

Gülsu, Can’a doğru yaklaştı ve elini koluna koydu.

“Can!.. Neden o dert dediğiniz şeylerin çözümünü bulmaya çalışmıyorsunuz?”

Can, önce Erkan Bey’e, sonra da Gülsu’ya baktı. “Malum, benim derdim Gaye... Evlenelim dedim, istemedi. Çekti gitti. Başka türlü de bana uymadı.”

Erkan Bey, Can’ın ses tonundaki düşüşü fark ettiği için, Gülsu’ya göz kırptı. Onun gibi iyi yetişmiş bir adamı damadı olarak görmeyi çok istiyordu. Ancak bu, kızının kararıydı ve o ne yaparsa yapsın, yanında olacaktı.

“Can, cumartesi gecesi şirketin kuruluş yıl dönümü. Bir yemek düzenledik. Bekliyorum seni.”

“Teşekkür ederim Erkan Bey! Gelirim.”

“Can, bir pazar kahvaltısına da gel. Bahçe de çok şenlikli olur kahvaltımız. Havalarda da güzel artık. Denizler, Kenanlar, genel de Ecem ve Gaye...”

“Gelirim Gülsu abla! Görüşürüz.”

Kenan, anne ve babasına dönerek, “Karıma iyi bakın. Kendisi sanırım bir süre beni görmek istemiyor.” dedi. Erkan Bey, oğlunun sırtına vurarak, “Hadi hadi, sen işine bak. Biz ona bakarız.” dediğinde, Kenan gözlerini devirdi.

“İyi baktığınız için buradan çıkmak istemiyor zaten! Sığınma mabedi, Gülsu Hanım’ın evi!”

Gülsu onları gülerek yolcu ettikten sonra, Erkan'a döndü. Kollarını kocasının beline dolayarak kokusunu içine çekti. Elli yaşını yeni yeni buluyorlardı ve aşkın ne kadar kıymetli bir duygu olduğunu onlardan iyi bilen yoktu. Keşke çocuklarına, gururun bazen insanın en büyük düşmanı haline geldiğini kolayca anlatabilseydiler.

Kenan ve Can, Fener'de salaş bir balıkçıya girerek siparişlerini verdiler. Kenan'ın garip bir şekilde sinirleri bozulmuştu. Can'a gülerek baktı ve yeni yeni çıkmaya başlayan sakallarını sıvazladı.

"Ne?..."

"Gardın düşüyor gibi?"

"Gibi? Her gece uyurken... Ki o uyku denen mereti yakalarken emin ol epey uğraşıyorum. Gaye'ye saydırıyorum, isyan halindeyim ... ama sabah..."

"Güne en âşık senmişsin gibi uyanıyorsun değil mi?"

"Öyle... Ona gitmemek için kendimle savaşıyorum. Allah'tan öğlen vakitleri daha makul geçiyor da dengeyi sağlıyorum."

"Yalnız... Şu Önder..."

"Eeee?"

"Adam çiçek olayını biraz abarttı. Gaye'nin ofiste olduğunu sanıyordu. Yani düne kadar..." Can elindeki çatalı bırakıp geriye doğru yaslandığında, eli yumruk halini almıştı.

"Adamı aradım dün. Ben ağabeyiyim, size yardımcı olayım dedim." Kenan yine gülüyordu ama Can için hiç komik bir durum değildi.

"Anlatsana oğlum!"

"Adam beni hiç sallamadı Komiser!"

"Ne demek sallamadı? Kimmiş, ne sanıyormuş kendini?"

"En kısa zamanda ziyaretime gelip benimle tanışacakmış. Hem de şu davayla ilgili anlaşma sözleşmesini imzalatacak."

"Sen, beni de çağırsana geldiğinde."

"Yok, o olmaz Komiser! Babam iş yerinde kan çıkarması konusunda oldukça net."

"Gaye, görüşmüyor onunla değil mi?"

"Henüz değil ama Gaye'nin telefon numarasını bulmak zor iş değil Can! Barodan bile bulabilir. Bence sen bu ayrılık olayını çöz artık."

"Ne yapayım? Gidip yalvarayım mı?"

"Yani, aslında kadınlar sever öyle şeyleri."

"Kenan!.."

O sırada, elindeki kadehe uzanmak isteyen Can'ı, "Hoop, önündekini iç." diyerek durdurdu ve suyu gösterdi.

Can, sonra onun gibi gülümsedi ve sordu.

"Zeynep niye kızdı sana?"

"... çünkü birine kızmaya ihtiyacı vardı. Ben onun kocasıyım, idare ederim diye... Beni postalayarak rahatlamış olmalı."

Can düşündü ve Gaye'yi idare ettiği herhangi bir an bulamadı. Hep sert ve fevri davranmıştı ona. Oysa... Bazı günler, onun ne kadar hassaslaştığını görmüştü.

“Çok özledim... İki hafta oldu görmeyeli...”

“Cumartesi günü Ecem ile birlikte şirketin yemeği için gelecekler.”

Can başını sallarken, şu Önder denen adama kafayı takmıştı. Onu Gaye'nin etrafında görürse ne yapardı? Bunu düşünmek bile kanını kaynatıyor, kıskançlık ölçülemeyen bir hızla vücudunu zehirliyordu. Gaye ile güz yaprakları gibi dağılamaz, her şey yarımken sonlandıramazdı. Onun tenine ilk dokunan, deli gibi âşık olardı. Saçının tek telini bile kimseye veremezdi.

Vermezdi vermesine ya, insan bazen bazı şeylere katlanmak zorunda kalıyordu. Kız kardeşi Yeşim ile birlikte Erkan Bey'in düzenlediği gecede idi ve Gaye bir masal perisi gibi tam karşısındaydı.

Karşısına Önder denilen o adam oturmuş, bakışlarını bir saniye olsun çekmiyordu. Fikri firar etmek üzereydi ve gerçekten çok zor tutuyordu kendini. Yeşim onun bakışlarından anlamıştı neye kızdığını. Üstelik eliyle masayı o kadar kuvvetli sıkıyordu ki gıcirtılı sesler çıkmaya başlamıştı. Gaye'ye, durumu telefonla mesaj atarak kısaca anlatmıştı. Ancak Gaye yerinden kalkmak bir yana dursun, *"Oh olsun! Beni bir kez bile aramadı!"* yazıp, yerinden milim kıpırdamamıştı.

Yaklaşık bir saat bu gerginlik devam etmiş, Gaye lavaboya kalktığı anda Can da peşinden fırlamıştı.

Can, Gaye lavaboya girip çıkana kadar koridorda beklemeye karar vermişti ki Önder Bey'in de biraz ötede beklediğini gördü. Ona doğru birkaç adım attığı anda, arkadan Gaye'nin sesini duydu.

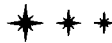
“Sakın o aklından geçeni yapayım deme!” Gaye, lavabo kapısından çıktığında, Can’ın Önder’e attığı öldürücü bakışları görmüştü. Sinirlerine hâkim olmakta zorlandığı her halinden belliydi. Bir şekilde onu durdurması gerekiyordu, yoksa rezillik çıkması an meselesiydi.

Can, Gaye’nin uyarısıyla ona doğru döndü ve sadece iki adımda onun yanına varıp, kendi etrafında döndürerek dudaklarını hapsetti. Önder Bey’in moraran yüzünü ve arkasına bakmadan gidişini görmüştü. Gaye, dudaklarını ısırarak Can’dan kurtulmuştu ama önemli değildi. Önder göreceğini görmüş, Can da istediğini almıştı.

Hesap etmediği tek şey vardı. O da Gaye’den suratına geçirilen okkalı tokat. İşaret parmağını Can’a doğru sallıyor ve “Ne hakla ya! Ne hakla!” diyordu. Can, yediği tokadın şokunu attıktan sonra gülümsedi ve kulağına doğru eğildi.

“Senin tüm hakların ben de güzelim. Zorlama istersen...”

Rahatlamış hissediyordu. Dudaklarında Gaye’nin bıraktığı tadın sarhoşluğundayken, ne ayağına geçirdiği topuğu ne de koluna bıraktığı diş izini kafasına takıyordu. Onun bu deli hallerini de seviyordu Can. O hışım ile içeri doğru yürürken, Can arkasından keyifli bir ıslık çaldı ve gülümsedi.



Gecenin kalanında, suratı asık olanlar ve eğlenenler yer değiştirmişti. Önder Bey bir süre sonra izin isteyerek ayrılmış, Gaye surat asmaya devam etmiş, Can ise gecenin tadını çıkarmıştı.

Kenan ve Zeynep ise başka bir âlemdeydi. Zeynep halen toparlayamadığı için oldukça sessiz, Kenan da kârısı onunla konuşmadığı için moralsizdi.

Gecenin ilerleyen dakikalarında, Can ile Kenan kafa kafaya verip, sanatçının bütün hüznü şarkılarına eşlik etmiş ve resmen nispet yapmıştı. Geceyi, kadınların erkeklere ettiği eziyeti protesto gecesine çevirmişlerdi. Gerçek şu ki buna hiç de pişman görünmüyorlardı.

Tabii o gecelik...

Zeynep eve dönmüyor, üstelik bu normalmiş gibi davranıyordu. Bu durum Kenan'ı çileden çıkartsa da sakın kalmayı tercih ediyordu. Gaye ise yine Ankara'ya dönmüş ve Can'ı geride bırakmıştı.

Bu durumda, Can ve Kenan'a yine bir araya gelip dertleşmek düşmüştü. İkisinin canına da tak etmişti artık.

"Sözün bittiği yerdeyiz. Çuvalladık Kenan!"

"Ağabey, ben bu kızı çok seviyorum, niye böyle yapıyor! Ben mi öldürdüm ailesini?"

Can, kafasını sallayarak sustu. Çoğu zaman yaptığını tekrarlardı ve telefonunu masanın altına doğru tutarak Gaye'nin fotoğrafını açtı. Onun salonunda camdan dışarıyı izliyordu ve üzerinde Can'm gömleği vardı. Yüzüne bakmayan o fotoğraf, gecenin bu saati oldu mu feci dağıtıyordu Can'ı.

"Sen bana Ecem'in ev adresini versene."

"Ne yapacaksın? Çiçek mi göndereceksin sen de?"

"Yok, daha iyisini yapacağım. Ver adresi, gidip alacağım Gaye'yi."

"Vay, atraksiyon diyorsun."

"Gerekıyor artık. Yeter!"

Can, Kenan'dan adresi aldıktan sonra otomobiline atladı ve bekleme gereği duymadan Ankara'ya doğru yola çıktı. Ölümün kıyısından defalarca dönmüştü. Bu yüzden aldığı nefesin kıymeti kadar, hayatın ne kadar kısa olduğunun da bilincindeydi. O kızılı yanında istiyordu ve bunun için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Ankara ilk görev yeri idi ve Gaye ile tanışmalarını bu şehre borçluydu. Hız sınırlarını hatırı sayılır bir şekilde aşarak, sabaha karşı elindeki adrese vardı. Avucunun içi gibi bildiği için, adresi bulmakta hiç zorlanmadı. Ecem'in evinin bulunduğu sitenin önünde durup, otomobili park etti. Güvenlik kulübesinden çıkarak kendine ters ters bakan adama dert anlatması gerektiğinin farkındaydı. Bu saatte ailelerin oturduğu bir siteye giriş yapmak çok kolay olmayacaktı. Önce polis kimliğini gösterdi, sonra da Ecem'i cepten aradı. Ecem, şaşkınlığını bir kenara bırakmayı başarıp, "Eniştem olur. Bekliyordum." deyince zorla da olsa içeri girebilmişti.

Ecem, apartmanın dış kapısını otomatikten açarak yatak odasına geçti. Daire kapısını açan kesinlikle o olmayacaktı. Ne onların kavgalarına ne de romantik anlarına şahitlik etmek istiyordu.

Can zile bastığında, Gaye zorla da olsa gözlerini açtı. Rüya mı görüyordu, yoksa gerçekten zil mi çalıyordu?

Neredeyse sürüklenerek yataktan çıktı ve kapının dürbününden baktı.

“Allah, Allah... Bu nasıl rüya ya.” diye söylenip gözlerini ovuşturduktan sonra bir kez daha baktı. Rüya falan değildi. Can kapının tam arkasındaydı.

Gecenin sessizliğini bölmemek için, kapıyı yavaşça açtı. Heyecandan kalbi duracak ya da göğüs kafesinden dışarı fırlayacaktı. Can, elini kapı pervazına yaslamış, gece siyahı gözleriyle Gaye’ye bakıyordu. Saçlarının kızılını, gözlerinin ateşiyle körükler gibiydi.

“Buraya kadardı Gaye!.. Bittim artık.” Sesi boğuk ve canına tak etmiş halde, gözleri aşk yüklüydü.

Gaye, gecenin bir körü Can’ı beklemediği için şaşkın, bakışlarını ondan kurtaramıyordu. Can, bir adım daha yaklaşarak onu belinden tuttu ve kendine çekti. Onu sımsıkı sararak, artık içine sığmayan hasreti gidermeye çalışıyor, diğer yandan da kulağına fısıldıyordu.

“Seni çok özledim... Dayanamıyorum. Sen nasıl başarıyorsun bilmiyorum ama... Yeter artık. Yapmayalım bunu birbirimize.”

Gaye ağlamak üzereydi ve kolları halen iki yana asılı duruyordu. Can, onunla birkaç adım daha yürüdü ve evin içine girerek kapıyı kapattı. Gaye’nin yanakları ala yüz tutmuş, dudakları kızılılığıyla ona eşlik ediyordu; ama en çok gözleri etkiliyordu Can’ı... Buruk ve ıslak bakışları. Onu belinden daha da kendisine bastırıp, dudaklarını dudaklarıyla kapattı. Gaye, duvar ile Can arasında sıkışıp kalmış ve tüm hâkimiyetini kaybetmişti. Onu her şeyiyle çok özlemişti ve tıpkı Can gibi dayanamıyordu artık.

Ancak, eğer geri çekilmezse, Ecem'e her an yakalanabilirdi. Aklı halen iş görüyorken onu hafifçe itti. Nefes nefese geri çekilerek, belli belirsiz "Ecem!.." diye fısıldadı.

"Gidelim Gaye!.. Eşyalarını topla çıkalım."

"Olmaz. Sen niye yollardasın Can? Henüz tam olarak iyileşmedin."

"İyiym ben. Şimdi daha iyi..." Parmaklarını onun saçlarının içinde gezdirirken rahatlamış görünüyordu.

Gaye'yi tepeden tırnağa inceledi ve tekrar kollarının arasına aldı. Tamam, belki hayalindeki kılıkta değildi. Panda figürlü pijamalar yerine başka bir şeyler de olabilirdi ama... Buna da şükretti Can... Onsuzluğu şu aşamadan sonra kabul edemezdi. Gaye, hayatındaki yerini çoktan almıştı ve vazgeçebileceği bir durumda değildi.

"Gel, uzan biraz koltuğa. Yorgun görünüyorsun."

"Yorgunum... Şu son iki aydır, oldukça yordun beni."

"Can!.. Lütfen."

Can, gösterdiği koltuğa oturarak onu da yanına çekti.

"Ölümden döndüm Gaye!.. Ölen insanları gördüm. Bunun benim üzerimdeki etkisini biliyorsun... Bir de sen... Tam sana deli gibi ihtiyacım olduğu anda, çekip buraya geldin."

"Sen hiç suçlu değildin yani?"

"Öyle demedim... Sağlıklı düşünemiyordum."

"O yüzden de teselliyi Nevin'de buldun öyle mi?"

"Saçmalama Gaye! Benim onda bir şey bulduğum falan yok. Ziyaretime geldi sık sık. Ne yapsaydım? Kovsamıydım?"

"Kovsaydın! Sana nasıl yaklaşırsın o kadar? Yanağını yanağına yapıştırmış resmen!"

"Sana da sık sık çiçek geliyormuş Gaye! Onu ne yapacağız?"

"Bana hiç söylenme! Adam gönderiyorsa ben ne yapayım?"

"Tabii sen bir şey yapma! Neyse ki ben yaptım da... Kendine düşen payı aldı."

"Busun sen işte! Hele o gece yaptığını hiç unutmadım. Beş dakika konuşamıyoruz! Sesin hemen değişiveriyor!"

"Senin sesin çok kısık değil mi?"

"Daha gün ışımadan soluğu yanımda alan sensin! Gelmeseydin!"

"Gaye! Sakin olayım diyorum ama üstüme üstüme geliyorsun!"

"İyi! Nevin'ine koş o zaman! Bekliyordur, teselli eder!"

"Ya sen şu Nevin'e ne kadar takmışsın! Kıskançlıktan ölmüşsün resmen."

İkisi de biraz önceki yumuşama alametlerini hiçe sayıp horoz gibi diklenmiş, birbirlerinin gözünün içine bakıyorlardı. Gaye, eliyle kapıyı gösterdi ve "Git lütfen." dedi. Can'm onu dinlemeye hiç niyeti yoktu. Televizyonun karşısındaki kanepeyi gözüne kestirdi ve hiç düşünmeden gidip uzandı.

"Çok yoruldum. Battaniye verir misin?"

"Burası otel değil!"

"Yapma Gaye, ben seni böyle mi misafir etmiştim!"

"Beni delirtiyorsun!"

"Sevindim. Sen de beni..."

"Hırkanı çıkar!"

"Battaniye?"

"Allah'ın cezası!"

"Kızıl Cadı!"

Gaye, kollarını hırsla birbirine doladı ve Ecem'in odasına giderek bir battaniye aldı. Ecem'e doğru hafifçe yaklaşp, uyuyup uyamadığını kontrol etti. Kirpiklerini kırıştırmamaya çalışması başarısız bir girişimdi. Gaye, onun nefesinden bile anlardı uyuyup uyumadığını.

"Göz kapaklarını birbirine bastırmaktan vazgeç! Kör olacaksın!"

"Uyumak istiyorum."

"Sen biliyor muydun geleceğini?"

"Hayır."

"Bilsen söyler miydin?"

"Hayır."

"Aferin! Al şu battaniyeyi götür."

"O senin sevgilin!"

"Kalk dedim!"

Ecem, kucağına Gaye'nin zorla koyduğu battaniyeyi götürürken, gözlerini kısıtı ve ablasına söylendi.

"Adam bir sürü şey atlattı. Yoldan gelmiş, senin yaptıklarına bak!"

Salona gittiğinde, Can kanepeye uzanmış, uyumak üzereydi.

"Özür dilerim Ecem!.. Gece gece..."

Battaniyeyi Can'ın üzerine örttü ve "Allah rahatlık versin Can ağabey! O nasıl söz." dedi. Ablasma bazen gerçekten çok kızılıyordu. Hem kendini hem de Can'ı bu kadar üzmesini şımarıkça buluyordu. Belki de hiç âşık olmadığı için böyle düşünüyordu. Saatine baktı. İşe erken gitmesi gerekiyordu. Uykuya ayıracak iki saati daha olduğunu görünce sevindi ve odasına gitti.

Gaye içeriye geri döndüğünde, Can çoktan uykuya dalmıştı ve yüzü huzurlu görünüyordu. Nefes alış verişini oldukça düzenli ve sessizdi. Kabul etmeliydi ki gelişle Gaye'ye de huzur vermişti. Biçimli yüzüne ve uyuduğunda bile değişmeyen ifadesine baktı. Parmaklarını onun yüzünde gezdirmeyi çok istediği halde yapmadı. Karşısındaki kanepeye uzanarak onu izledi. Çok geçmeden tıpkı Can gibi uykuya teslim olmuştu.

"Ahhh..."

Kulağına gelen derin inleme sesi ile gözlerini açtı ve etrafa bakındı. Can, tam karşı koltukta, yüzü acı içindeydi. Anında yerinden sıçradı. Yanına yaklaştığında onun halen uyuyor olduğunu fark etti. Yine kâbus mu görmeye başlamıştı yoksa?

"Can?" Gaye elini onun alnına bırakarak ateşini yokladı. Tabii ya, ateşi vardı.

"Can, duyuyor musun beni?"

Can, gözlerini açmakta zorlanıyordu. Yüzü kızarmaya başlamış, alnında su damlaları oluşmuştu.

"Gaye!.. Hiç iyi değilim."

"Tamam. Ben hemen ambulans çağırıyorum."

"Hayır, gerek yok. Ben kalkabilirim. Ambulansı oyalamayalım. Benden daha fazla ihtiyacı olan vardır."

"Üstümü değiştirip, hemen geliyorum." Gaye, Can'ın iradesine gerçekten hayrandı. Ne kadar hasta olduğu her halinden belliyken, gıkını bile çıkarmadan hastaneye kadar gelmişti. Doktor muayene ederken, Gaye pür dikkat izliyordu. Başından geçenleri kısaca özet geçmiş ve Can'm kendine hiç bakmadığını da cümlelerin sonuna eklemişti. Doktor, Gaye'yi ilgiyle dinledikten sonra eliyle Can'ı gösterdi.

"Bu tarz adamlar kendine bakmaz. Bunu kabul etmek gerekir. Ona sizin dikkat etmeniz gerekiyor."

Bu, Can'ın çok hoşuna gitmişti. Çektiği acıyı bir kenara bırakarak Gaye'ye baktı ve gülümsedi.

"Duydun mu Gaye?" O öyle güzel bakınca ne kızabildi ne de kıyabildi Gaye. Dikkatini tekrar doktora vererek, "Ciddi bir şey yok yani?" diye sordu.

"Şimdilik fakat böyle giderse olacak. Normalde iki ay içinde daha belirgin bir düzelme olması gerekirdi."

"Tabii. Kendisi yerinde hiç durmadığı için, ancak bu kadar işte."

"Kimin yüzünden acaba?"

Ellili yaşların ortasındaki doktor, muzip bir ifadeyle yanındaki ikiliye baktı. Saçlarını hafifçe savurarak önce

Can'a döndü ve "Kızı zorluyorsun." dedi. Sonra da Gaye'ye cilveli bir edayla fısıldadı.

"Fazla naz âşık usandırırımış kızım. Elinden kaçır-mayasın sonra."

Gaye, kadının sesindeki muzip tonu sevdiği için te-bessüm etti ve uzattığı reçeteyi aldı. Can, takılan serum sayesinde kendini daha iyi hissediyordu. Bu nedenle dok-tor, eve gidebileceklerini söylemişti.

Hastaneden çıkarken, Gaye destek olmak amaçlı elini koluna koydu. Can için bu çok önemliydi. Hafta-lardır uzak duruyordu ve ilk defa kendi isteğiyle do-kunmuştu Can'a.

"Doktorun dediklerini duydun."

"Duydum."

"İyileşemiyorum sensiz." Can bunu söylerken ol-dukça ciddiydi, hatta üzgün... Gaye'nin tavırları onu korkutuyordu. İkna edemezse ne yapacağını gerçekten hiç bilmiyordu.

"İstanbul'a seninle birlikte geleceğim."

"Gerçekten mi?"

"Ancak, ne dersem yapacaksın."

Can, onun bakışlarındaki şeyi elbette görmüştü fa-kat onunla inatlaşacak halde değildi.

"Kabul."

"İki ay boyunca bir nevi kampta olacağız. Annende kalacaksın. Yemekler düzenli yenecek. Uyku çok önemli... Düzene sokmamız gerekiyor her şeyi. Stres yok, iş yok."

"Seni her gün göreceğim değil mi?

"Evet ama bana baskı yapmak da yok."

"Tamam."

Aynı gün İstanbul'a dönme isteği Gaye tarafından şiddetle reddedilmişti. Bu haldeyken onu yollara düşürecek değildi. Birkaç gün Ecem'in evinde kalacak ve sonra birlikte döneceklerdi. Can, başkasının evinde kalmaktan nefret ederdi. Bunu hayatı boyunca belki birkaç kez yapmıştı ve hepsinde de uykusuz kalmıştı.

"Ablam haklı Can ağabey! Hem ... alınıyorum bak. Sevmedin mi evimi yoksa?"

"Olur mu hiç Ecem! Evin çok şirin, ferah; ama ne bileyim, alışık değilim."

"Alışırırsın Komiser! Daha birçok şeye alışacağın gibi..." Gaye'nin sesinde gözdağı mı vardı? Ona mı öyle gelmişti?

"Aslında, eskiden doğuda görev yaparken bir arkadaşım vardı. Faruk. Onlarda da kalabilirim. Eşi de çok iyi biridir... Aynı lojmanda, karşılıklı dairelerde oturduğumuz için çok samimiydik. Hem hasret de gidermiş oluruz."

"Seni o güzel alnının tam ortasmdan vurayım diyorum. Hepimiz rahat ederiz, ha ne dersin? Ben sana diyorum ki iki ay boyunca sözümünden çıkmayacaksın, sen ne diyorsun?"

Can, kaşlarını çatarak baktı Gaye'ye. Gerçekten çok seviyordu onu ama bu iki ay konusunda tereddütleri vardı. İki ayın sonunda ne olacaktı? İyileştin, ben gidiyorum, mu diyecekti? Onun gibi ters bakışlar attı ve yerinden yavaşça kalktı.

"Karnım acıktı Gaye!"

"Yemekler hazır, ben masayı kurayım." Ecem mutfağa giderken, Gaye Can'a doğru yaklaştı. Elini alnına koyarak ateşini yokladı.

"Duş almak ister misin? Sırt çantayı arabadan almıştım."

"İyi olur aslında."

Gaye'nin eli halen Can'ın yüzündeydi ve bir türlü çekemiyordu. Gözlerinde soluk bir ışıltı vardı ve sebebi belliydi. Onun için endişeleniyordu.

"Kendine niye dikkat etmiyorsun? Sana bir şey olsa, ben ne yaparım hiç düşünmüyor musun?"

"Ben sensiz ne yapıyorum, peki sen bunu hiç düşünüyor musun? Bu aralar, sandığın kadar kuvvetli değilim Gaye!"

"Biliyorum ama sen tercih ettin böyle olmasını."

"Kahretsin! Çok sinirliydim!"

"Neden sinirliydin Can? İstedığın dakikada sana evet demediğim için mi? Şımarıkça davrandın."

"Sen de Ankara'ya kaçmakla beni cezalandırdın öyle mi?"

"Asla!"

"Ne peki?"

"... çünkü ... çünkü sensiz nefesim kesiliyordu ama beni anlamayan bir adamla evlenmeye de korkuyordum. Sen evliliğe hazırsın diye, ben de hazır olmak zorunda mıydım Komiser?"

"Bana güvenmediğini düşündüm..."

"Kendime güvenmiyordum... Daha birbirimizi bile yeni yeni tanıyorken, sen çoluk çocuk lafları etmeye başlamıştın!"

"Tanımak? Birbirimize karıştığımızı sanmıştım..."

Gaye, Can'ın ima ettiği şeyi anladığında yüzü kızardı ve elini alnına koyarak cama doğru yürüdü.

"Hataydı dememi bekliyorsun değil mi ama demeyeceğim. Pişman değilim. Ben sana âşık oldum ve olanlar da oldu... Hepsi bu."

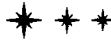
Can, Gaye'ye arkadan yaklaşarak kollarını beline doladı ve boynuna doğru eğildi. Kokusunu, sıcaklığını özlemişti. Derin derin soluklanarak onu içine çekmeye çalışıyordu.

"Can!.. Lütfen..."

"Çok özledim... Bana bu kadar uzak durmana katlanamıyorum."

Gaye, sırtını ona yaslamayı bir türlü beceremiyordu. Can onu sarıp sarmalamıştı ama o dimdik duruyordu. Oysa kendini ona bırakmaya ihtiyacı vardı. Sevilmeye... Tüm kaygılarını unutmaya...

Yapamadı... Onun beline dolanmış ellerini açmaktan daha ileri gidemedi.



Ertesi gün, Ecem onlara güzel bir kahvaltı masası hazırlayarak işe gitmişti. Can, sandığının aksine çok rahat bir gece geçirmişti, hatta son zamanların en rahat uykusunu çektiği için, oldukça zinde hissediyordu kendini.

Evden hiç ses çıkmadığı için bir süre bekledi ve daha sonra su içmek için mutfığa geçti. Ecem'in masaya bıraktığı, *"Birbirinizi değil, hazırladığım kahvaltıyı yiyin. Afiyetle."* notunu gülümseyerek okudu.

Gaye'yi merak etmeye başlamıştı. Kaldığı odanın kapısını tıklatarak bekledi. İçeriden hiç ses gelmeyince kapıyı yavaşça açtı. Gaye henüz uyanmamıştı. Hâlbuki uykusu çok hafifti, kalkması gerekirdi. Can, onun başucuna oturarak, yastığa dağılmış olan kızıl saçlarına dokundu. Gaye'ye karşı olan hisleri saçlarının rengindeydi... Yakıyordu. Usulca eğilerek dudaklarına bir buse bıraktı ve kendini fazla çekmeden fısıldadı.

"Gaye!.. Hadi uyan güzelim."

Gaye, kirpiklerini kırıştırarak gerindi ve Can'm yüzüne baktı. Onu görmek iyi gelmişti, hem de çok iyi.

"Günaydın."

"Günaydın."

"Çok oldu mu uyanalı?"

"Yok. Yarım saat falan..."

"Saat kaç? Ooo, ilaç içmen lazım senin. Hemen mutfığa geç. Geliyorum."

"Ecem kahvaltı hazırlamış."

"Melek o melek!"

"Öyle cidden. Ona neden prenses diye hitap ettiğini daha iyi anlıyorum."

"Bu durumda... Bana da kızıl cadı diyorlar ama..."

"Onu da çok iyi anlıyorum Gaye!" Can kahkahalarla gülerken ne güzeldi. Gaye'nin içinde gül bahçeleri açıyordu sanki. Öyle rengârenk, öyle en şahanesinden... "Dün gece Faruk ile konuştum. Bugün evlerine bekliyorlar. Beraber gitsek olur mu Gaye?"

"Aaa, ben ne diyorum, sen ne yapıyorsun Can! Onlar gelsinler buraya. Hastasın sen!"

"Yabancı değil onlar, yorulursam uzanırım. Hem yakın oturuyorlar buraya."

"Çok istiyorsan..."

"Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmedi onlarla. Zor günleri paylaşınca, her şey daha kıymetli oluyor Gaye!"

"Akşama mı gideceğiz?"

"Evet. Yemeğe bekliyorlar."

"İyi madem."

"Pazartesi döner miyiz İstanbul'a?"

"Ah Can ah! İstanbul'a gittiğimizde senin yanında kalamayacağımı biliyorsun değil mi? Babamı da biliyorsun. Burada rahatız işte."

"İyi de Ecem'e yük oluyoruz Gaye!"

"Ne yükü ya? Babamın üniversitedeyken aldığı ev işte burası... Kenan, Ecem, ben burada kaldık hep. Hem böyle düşündüğünü duysa çok üzülür."

Gaye, mutfakta her yediğine karıştığı için, güzelim kahvaltının tadını çıkaramamıştı. Gestapo kampında gibi mi geçecekti, onun gözetimindeki günler? Bu hiç Can'lık bir şey değildi ve gerilmeye başlamıştı bile.

"Gaye!"

"Efendim!" Çıkış sesi aynı tonda olduğu için Can'ı geri püskürtmekte oldukça başarılıydı. Ağzına hangi ilacı verirse sorgusuz sualsiz yutuyordu. En sonunda dayanamayıp gözlerini kıstı.

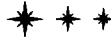
"Bana bak, beni zehirlemeye çalışmıyorsun değil mi? Annem bu kadar ilaç içirmiyordu bana."

"Tabii, ne yapsın kadıncağыз. İnadınla başa mı çıkabiliyordu? Kaç kere aradı beni biliyor musun? İki verirse birini içiyormuşsun. Dönünce kamp kuracağım annenlerde."

"Gerçekten mi? Kendi evimize geçsek? Aslında o evin yeri de pek tekin değil. Değiştirmemiz lazım. Daha güvenli bir yere geçmeliyiz."

"Hah! Başladın yine! Ben üstüme gelme dedikçe, senin yaptığına bak. Hep senin dediğin olacak değil mi? Öyle alışmışsın çünkü."

"Haklısın. Özür dilerim."



Öğleden sonra, Gaye, Kenan'ın gönderdiği dosyaya göz atıyordu. Kafasına takılan birkaç şeyi Can'a sordu. Can soruları cevaplarken canı sıkılmıştı.

"Hani sen bu tarz davaları almayacaktın artık?"

"Kenan'ın dosyaları çok birikti. Yardım ediyorum. Ne zamandır buradayım, uzaktan ne kadar olursa işte. Ayrıca ben bir avukatım, dikkat edeceğimi söyledim ama sadece tazminat davalarına bakacak halim de yok. Hem ... bana söyleyene bak!"

"Sana bir şey olmasını istemiyorum."

"Ben de sana Can!"

"Şu adam, Önder... Onun gibi başka hayranların da var mı?"

"Sorsaydın arkadaşın Kenan'a. Anlatırdı sana."

"Saçmalama. Ne alakası var. Zaten onun da başı pek hoş değil."

"Zeynep değil mi? Oh olsun. Az bile yapıyor."

"Haksızlık ediyor, sen de öyle."

"Erkek değil misiniz!.."

"Bak işte! Yine mi?"

Gaye, akşam için Ecem'in dolabını açtı ve pudra rengi olan elbiseyi alıp giyindi. Biraz makyaj yapıp, saçlarını topladıktan sonra odadan çıktı.

Can, onu görünce bakışları değişti, yumuşadı. Aslında o da şaşkındı. Sevmeyi yeni öğrendiği için kaybetmekten korkuyordu. Hep yanında olsun, evini şenlendirsın istiyordu.

"Çok güzelsin... Her gün başka bir şekilde kafamı karıştırıyorsun."

Gaye, onun bakışlarındaki şeyin adını biliyordu. Daha önce de çok iltifat, çıkma teklifi almıştı, hatta bu yüzden Kenan'ın başı epeyce ağrımişti. Ancak, fark vardı. Kimse Can gibi güzel ve âşık bakmamıştı. Kimseyi onun gibi sevmemişti Gaye.

"Çıkalım mı?"

Ne zamandır böyle bir ortamın içinde olmamıştı Can. Eski dostlarını görmek çok iyi gelmiş, yüzüne sıcak bir tebessüm yerleşmişti. Ayşe ve Faruk çok samimi, iyi niyetli insanlardı. Bir ekmeği bölüşüp peynirle yedikleri günler çoktu.

“Ne iyi ettiniz gelmekle.” Ayşe, Gaye’ye bakarak söyledi bunu çünkü Can doğu görevini tamamlamış dönerken hiç iyi değildi. O günlerin en yakın tanığıydı Faruk ve Ayşe. Onlar, aralarındaki bağı koparmadan hep telefonlaşmışlardı ama yakından görmek bambaşkaydı.

Can’ın gözlerindeki ışıltıyı görmek, bakışlarına yansıyan aşk, içini rahatlatmıştı Ayşe’nin. Elini artık belirginleşmiş olan karnının üstüne koyarak hafifçe okşadı ve Gaye’nin onu izlediğini görünce gülümsedi.

“Çok heyecan verici olmalı.”

“Evet, Gaye! Öyle cidden. Ayşe’nin karnı her geçen gün biraz daha büyümeye başladı.” Faruk’un sesindeki coşku, Can’ın çok hoşuna gitmişti. Elini arkadaşının omzuna atarak, “Eminim çok iyi bir baba olacaksın Faruk! Çok iyi bir eş ve dost olduğun gibi.”

“Sağ ol dostum! Darısı sizin başınıza...”

Ayşe, Can’ın bakışlarına yerleşen kırıklığı görünce, Gaye’ye baktı. Aynısını onda da görünce konuyu değiştirmesi için Faruk’a göz kırptı.

“Can!.. Doğu görevinden sonra Ankara derken, yıllar oldu... Hiç deniz kenarına gidemedik. Hele de poyrazlı günlerde, hırçın ve köpüklü dalgalar ulaşabilecekleri en yüksek noktaya tırmanırken seyretmek... Çok özledim. Düşününce, en çok da sana benzetiyorum o dalgaları.

Önü alınmaz hiddetin, coşkulu telaşın... Ne oldu sahi?
Seni de törpülüyor mu zaman?"

"Beni törpüleyen zaman mı, yoksa Gaye mi tam olarak bilmiyorum Faruk! Sadece onu incitmekten ya da korkutmaktan çekindiğim için, daha dikkatli davranmaya çalışıyorum. Galiba hepsi bu..."

Gaye onları dikkatle dinlerken, dudaklarından dökülenleri engelleyemedi.

"Daha dikkatli davrandığı için, son üç dört ayda üç kez yaralandı."

Can ve Gaye'nin birbirlerine kırgın bir şekilde bakması, Ayşe'yi harekete geçirmişti. Aslında karşı koltukta oturan güzel kızılı çok iyi anlıyordu.

"Gaye, gel kahve yapalım. Yemeğin üstüne iyi gider."

"Ben yaparım kahveyi Ayşe! Sen çok yormuşsun kendini. Bir sürü yemek yapmışsın zaten."

"Keşke hep gelseniz de hep yapsam."

Ayşe, Gaye ile birlikte mutfaka geçti. Kahve cezvesini ve kahveyi tezgâhın üzerine bırakıp, fincanları dolaptan çıkardı.

"Tamam, otur artık Ayşe! Gerisini ben hallederim."

"Olur." Ayşe, mutfak masasının sandalyesini çekip oturarak Gaye'yi izliyordu. Onun su gibi bir güzelliği vardı ve ister istemez insanı etkiliyordu.

"Şey derler Gaye ... hamileyken günele bak ki çocuğun da güzel olsun. Hazır karşımdayken, bakayım sana biraz."

"Çok teşekkür ederim. Çocuk bir de benim gibi kız olurmuş. Az dalga geçmediler ilkokulda."

"Keşke kızıl olsa."

"Ayşe... Zor olmadı mı bebek kararı?"

Ayşe, onun gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Can'ın son yaşadığı şeyden ne kadar etkilendiğini de.

"Oldu tabii ama bu çok kuvvetli bir istekti. Sevdğim adamın çocuğunu doğurmak, anne olmak istiyordum Gaye! Çok şeyler yaşadık. Korkudan uykusuz kaldığım zamanların haddi hesabı yok; fakat çok düşündüm, insan biraz da alınına yazılanı yaşıyor galiba. Yolda yürürken de başımıza bir şey gelebilir, yüzerken ... hatta uyurken... Hayat hesaplara gelmiyor. Bugün, bu an var-sın. Bir dakika insan ömründe çok şeyler değiştirebiliyor. Düşünsene... Çoğu şeyler bir dakika içinde oluyor. Bu yüzden takılmıyorum artık. Mutlu anlarımın kıymetini bilerek, sevdiklerimle yaşıyorum. Sana da tavsiyemdir. Can, çok iyi biridir Gaye! Mutlu olmayı sonuna kadar hak ediyor."

Gaye onu pür dikkat dinledi ve söylediği her kelimeyi beynine kazıdı. Ayşe çok haklıydı.

Her şey olacağına varıyordu sonuçta. Kahve tepsisiyle birlikte içeri giderken, kendini daha rahatlamış, kaygılarından sıyrılmış hissediyordu. İnsan bazen hiç tanımadığı birinde teselli bulabiliyordu demek. Derdin aynı olması kâfiydi, yaraya merhem olmak için...

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Zeynep bugün hiçbir şey yiyememişti. Çok halsiz ve yorgun hissediyordu kendini. Aslında bu, son birkaç gündür devam eden bir durumdu. Gülsu onun moral bozukluğundan böyle olduğunu düşünmüştü ama devreye mide bulantısı da girince işin rengi değişmişti.

Zeynep çok hassas bir yapıya sahipti. Anne ve babasının ölüm şeklini öğrenmek, onu gerçekten çok incitmişti. Kenan'ın öğrendiği an, ona söylememesine içerlemesi aslında saçmaydı. Bunu o da kendi içinde kabul ediyordu; fakat içinde oluşan öfkeyi yönlendirecek yer bulamamak, onu engelleyemediği şekilde hırçınlaştırıyordu.

Son zamanlardaki en büyük tesellisi, Gülsu ve Erkan Bey'di. Bu yüzden onların yanında kalmak iyi geliyordu. Gaye ve Ecem ise her gün arayıp destek olmaya çalışıyordu. Tüm bunlar, Zeynep için gerçekten çok önemliydi, hatta Kenan'a söylediği ve yaptığı onca tavırlı harekete tepki almaması bile anlamlıydı. Kenan onu anlıyor ve

bu yüzden sessiz kalmayı tercih ediyordu. Tüm bunların farkındaydı ve yakın zamanda toplanacaktı.

“Zeynep!.. Acaba hamile olabilir misin kızım?” Zeynep kafasına balyoz yemiş gibi gözlerini kocaman açtı ve uzandığı yerden hızla doğruldu.

“Ne! Olabilir miyim? Yok canım...”

“Bilmem, yani sen... Siz?” Gülsu için bunları konuşmak zordu. O zaten çekingen bir yapıya sahipti. Bu yüzden Zeynep ile şaşkın bir şekilde birbirlerinin suratına bakıyorlardı.

“Deniz gelecek birazdan. İkizleri bu gece bize bırakacaklar. Eczaneden test getirsin en iyisi.”

Zeynep, bir şey demeden öylece Gülsu’yu dinliyordu. Olabilir miydi? Tabii ki olabilirdi. Şimdi ne yapacaktı? Ya hamileyse!

Deniz’in karnı iyice büyümüştü. Ateş onun son günlerde çok yorulduğunu söyleyince, Gülsu ikizleri ona getirmesini istemişti. Hem çok özlemişti hem de Deniz’i dinlendirmek maksadındaydı. Son günlerde iki çocuk, iş ve hamilelik derken, sesi hep nefes nefese geliyordu. O halinden hiç şikâyetçi değildi, ancak Gülsu ona kıyamıyordu. Zor günlerinin ve hayatının yegâne dostuydu Deniz ve Ateş.

Deniz, salona girince, çantasından çıkardığı minik poşeti gizlice Zeynep’e verdi. Zeynep’i öptükten sonra, kulağına, “Ölüyorum meraktan Zeynep, her an doğurabilirim.” diye fısıldadı. Zeynep önce Deniz’in karnına, sonra da gözlerine baktı. Ne güzel enerjisi vardı bu kadının. Her attığı adımda pozitif enerji yayar gibiydi.

“Sakın Deniz abla! Daha değil.”

“Peki. O zaman git testi yap ve beni rahatlat.”

“... ama...”

“Seninle gelmemi ister misin ... ya da Kenan’ı beklemek?”

“Yok... Ona söylemeyelim şimdilik.”

“Nasıl istersen canım. Hadi ne olur git yap. Kenan benim için çok değerli, o yüzden bu merakım.”

Zeynep gülümseyerek başını salladı ve yukarıdaki banyoya gitti. O banyo kapısını kapatır kapatmaz, Deniz ve Gülsu peşinden yukarı çıktı. Beş dakika kadar bekledikten sonra açılan kapıya heyecanla bakıyorlardı.

Zeynep tuhaf duygular içindeydi. Beklediklerinin aksine yüzünde içten bir tebessüm vardı. Aslında banyonun kapısında birilerinin olması hoşuna gitmişti. Yalnızlık duygusuna eskisi gibi kapılmıyor, hatta bundan sonraki hayatında yalnız olmadığını çok iyi biliyordu.

Elindeki çubuğu peçeteye sarmış, ön yüzünü onlara doğru tutmuştu.

“Sanırım kalabalıklaşıyoruz.”

Gülsu, önce çift çizgiye, sonra da Zeynep’in söylediklerine dikkat kesilerek Deniz’e baktı. Deniz, coşkulu bir tavırla Zeynep’e sıkı sıkı sarılıp tebrik etti. Gülsu’ya dönerek, “Bizim sarı eşek baba oluyormuş.” dedi.

Gülsu’nun gözleri dolu dolu olmuş, yanağından süzülüyordu. Zeynep’i elinden tutup kendine çekti ve yüzünü avuçlarının içine aldı.

"Canım... Bunun benim için ne kadar değerli olduğunu bilemezsin. Onu sevinçle karşıladığın için çok teşekkür ederim."

"Asıl ben sana teşekkür ederim anne! Her şey için..."

Zeynep, içinde bir bebeği büyütecek olmanın sevincinden ziyade, içinde âşık olduğu adamdan bir parça taşımının sevincini yaşıyordu. Odasına giderek aynaya baktı ve saçlarını topladı. Yaşadığı zorlukları geride bırakmanın vakti gelmişti. İçinde hayata tutunmaya çalışan bir varlık vardı. Onu üzmeye hiç hakkı yoktu. Ayrıca Kenan son geldiğinde, oldukça üzgündü ve öylece çekip gitmişti. Üzerine bahar renklerini taşıyan cıvıl cıvıl bir elbise giyinip aşağıya indi. Ruhuna gelen bahar, yüzüne de yansımıştı.

Kenan içeri girer girmez, ikizler boynuna atılarak sınıksıkı sarıldı. Elindeki çikolata poşeti onlara verip Deniz ablasını öptü. Hamilelik, güzelliğine güzellik katmıştı sanki. Annesine dönerek, "Zeynep yukarıda mı?" diye sorduğunda, cevap başka cepheden geldi.

"Buradayım." Merdivenlerin başındaydı ve gerçekten çok güzel görünüyordu Zeynep. En önemlisi, yüzünde bir başkalık vardı. Onu mutluluğa karıştırıp merak uyandıran... Gülüşünü ne kadar özlediğini fark etti Kenan. Gözlerini... Ona dokunmayı...

Son basamağa geldiğinde durdu ve Kenan'ın ona uzattığı eli tuttu. Deniz ve Gülsu duygusallaşmıştı. Ateş ve Erkan ise onların gözlerinin sulanmasını manasız bulacak olmalıydılar ki yüzlerini ekşiterek birbirlerine bakmışlardı.

“Sanırım şu merdivenlere bir çözüm bulmamız lazım. Yani yakın gelecek için tehlike oluşturuyor.”

Kenan, Zeynep’in söylediği şeyi ilk başta anlamamış, sonra da Deniz’in doğuracağı bebek için önlem almak istediğini sanmıştı. Aynı şekilde Erkan ve Ateş de.

Gülsu, gülümseyerek oğluna baktı ve “Oğlum, duymadın mı? Karın ne diyor?” dedi. Kenan onun yüzündeki gülümsemeye takılı olduğu için ayrıntılı düşünemiyordu.

“Tamam, ben en kısa zamanda buraya bir şeyler yaptırırım.” Zeynep’in gözlerine bakarak sarıldı ve saçlarını öptü. Ancak, annesinin rahat vermeye hiç niyeti yoktu.

“Bence de yaptır. Bebek senin bebeğin sonuçta...”

“Tamam anne!” Son kelimeler, Kenan’dan önce Erkan’ın zihninde tekrarlandı ve karısına baktı. Gülsu’nun o güzel mavi gözlerinde bayram şenliği vardı sanki.

“Deniz?”

“O bebek, benim bebek değil Erkan ağabey! Yani tabii o merdivenlere çözüm bulmanız bizim için de çok iyi olacak fakat asıl sorun Kenan’a ait. Maazallah, bebek sonuçta... Emekler... Parmaklık gibi bir şey lazım oraya...”

Erkan, ağzı kulaklarına vararak, Deniz’in söylediklerini dinledi. Yüzünün her bir çizgisinde derin bir tebessüm oluştu ve ayağa kalktı. Zeynep halen Kenan’ın yanında duruyordu.

“Zeynep, tebrik ederim kızım. Bu haber nasıl iyi geldi anlatamam.”

“Teşekkür ederim babacığım!”

Kenan, film seyrederek gibi tepkisiz izliyordu olanları. Deniz'in vurgulu konuşmaları, babasının Zeynep'i tebrik etmesi... Zeynep'in yüzündeki içten mutluluk...

"Zeynep?" Zeynep'i elinden tutarak kendine doğru çevirdi ve gözleriyle sordu. Kafasındaki soru işaretlerine yanıt arıyordu.

"Bir nefes... Masum ve minicik... Bize, bu eve ait... Geliyor Kenan!"

"Bebek? Gerçekten mi? İnanamıyorum. Geliyor yani?"

"Çok mutluyum ... çok, Kenan! Dağlar, denizler kadar... Belki daha çok... Sonsuz mutluyum... Böyle hisse-deceğimi hiç düşünmemiştim." Zeynep konuşurken, sesinde kesik nefesler, küçük hıçkırıklar vardı. Kocasının beline doladığı kolları titriyor, yumruk kadar olan kalp atışının tüm evreni çınlattığını sanıyordu.

Aslında, Kenan'ın da ondan pek farkı yoktu. Sadece daha şaşkıındı. Gözlerinin dolmasını engelleyemedi, sü-zülüp dökülmesini de... O, kalabalık aileleri seviyordu ve o ailenin ilk üyesi yola çıkmıştı bile. Anne ve babasına bakarak arkasını döndü ve yüzünü sildi.

Ateş, "Gel de bir tebrik edelim seni baba." diyerek güldüğünde, Kenan kendini tutamıyordu. Hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Duygularının freni tutmuyor olmalıydı. Bu cidden çok tuhaftı.

Sarılrken sırtına birkaç kez vurdu Kenan'ın. Onun bu hali gerçekten çok hoşuna gitmişti. Kenan dünyanın en temiz ve dürüst insanlarından biriydi. Mutluluktan başka bir şey dileyemezlerdi.

Kenan, annesine baktığında, kendisiyle birlikte ağladığını gördü. Bu çok güzeldi. Oğlundan bir parça, canından can, yakında bu evin duvarlarını sesiyle inletecekti. Söylenecek çok şey vardı belki ... ama sustu. O sustukça, Kenan hepsini tek tek anlamıştı nasılsa...

Erkan da tıpkı karısı gibi sessizce tebrik etti oğlunu. Bazı sevinçlerin dili, tasviri yoktu.

Sıra Deniz'e geldiğinde, durdu Kenan. Yeşil gözlerindeki damlalara, bir kuğuyu andıran güzelliğine baktı. Onunla aynı zamanlarda bir bebek sahibi olacağını hiç düşünemezdi. Araya giren koca göbeğine dikkat ederek, "Ablacığım!.. Benim güzel meleğim!.." diye fısıldadı.

"Eşeklik yapmaya başladın yine. Sabaha kadar ağlamamı mı istiyorsun?"

Gönülden gönle giden yolu süsleyen en değerli şeydi vefa... Ona çok şey borçluydu Kenan. Deniz onun bir tanecek ablası, vazgeçilmezi, sırdaşıydı.

"Çok mutluyum."

"Ben de."

Kenan, Zeynep'in yanına giderek gözlerine baktı. Günlerdir burnundan getiriyordu. Hele de son birkaç gündür. Bu onu ciddi ciddi tedirgin ederek, çocuk gibi korkmaya başlamıştı çekip gitmesinden. Şimdi ise ikisine ait bir nefese sahipti.

"Seni çok seviyorum Kenan! Nasıl hissettiğimi tahmin bile edemezsin."

"Özür dilerim... Canımın acısını senden çıkarttım."

“Tamam... Kapatalım o konuyu artık. Biz, bugün yepyeni bir başlangıç yaptık. Geleceği geçmişle karartmayalım.” Zeynep yutkunarak gözlerini kırıştırdı ve başını Kenan’ın göğsüne yasladı.

“Sen o başını ysladığın yere aitsin. Bu aileye... Karın-da taşıdığın cana... Gerisini unut.”

“Bazen hayata teşekkür edesim geliyor. Beni, sana savurduğu için...”



Gaye ve Can, Ankara’dan döneli iki gün olmuştu. Can, Gaye’ye söz verdiği için annesinde kalmaya devam ediyordu. Ailesi Gaye ile döndüğünü duyunca sevinçten uçacak gibi olmuştu çünkü oğullarının moralindeki değişim inanılmazdı.

Gaye, döndükleri ilk gün, yol yorgunu olduğu için evine gitmiş, bir duş alıp hemen uyumuştı. Ertesi gün Can’ı görmeye gittiğinde ise vakit akşamı bulmuştu. Tülay Hanım, elinden gelse Gaye’yi pamuklara saracaktı. O yokken, oğlunun ne hale geldiğini görmüş ve çok üzülmüştü.

O gün orada kalması için çok ısrar edince, Gaye onu kıramamış ve kalmıştı. Keyifli bir akşam yemeği, güzel bir sohbetle son bulmuş ve zaten yorgun oldukları için odalarına çekilmişlerdi. Gaye kendisi için hazırlanan misafir odasında kalırken, Can kapıyı hafifçe tıkladı ve elindeki albümlerle içeri girmişti.

“Çocukluk fotoğraflarımıza bakmak ister misin Gaye?”

“Çok isterim.”

Can, fotoğrafları tek tek gösterirken, Gaye onu ilgiyle dinliyordu. Anıları dinlemeyi hep çok sevmiştii zaten ama Can anlatırken durum başkaydı. Cam kırıkları batıyordu kalbine. Onu hiç böyle duygusal hayal etmemiştii. Çocukluğunu mu özliyordu Can?

“Bak, buradaki küçük kız da Zeynep. Yeşim ile birlikte.”

“Aaa ne tatlıymış. Bunu çoğaltabilir miyiz? Zeynep’te de olsun.”

“Tabii.”

“Aaaa Can! Burada ne tatlıymışsın.”

“Şimdi değil miyim?” Can Gaye’ye iyice yaklaşmış, gözleri ve dudakları arasında gidip geliyordu. Özlemenin ötesindeydi. Gaye ona tam olarak gelmiş değildi. Hem davranışları hem de bakışları arada bir yerdeyken, içi hiç rahat değildi.

“Bence senin iltifat duymaya hiç ihtiyacın yok Can!”

“Sana ihtiyacım var.”

“Ben yanımdayım zaten...”

“Öyle misin gerçekten?” Onun çenesine dokunarak, başını kaldırmasını sağladı ve eğildi. Dudaklarından usulca öptü ve çekilmeden fısıldadı.

“Bu kadar yakınımıdayken, dokunamamak... Canımı sıkıyor.”

“Lütfen... Söz vermiştin.”

“Sevmiyor musun artık?”

“Nasıl sorarsın bunu?”

"Çok soğuk davranıyorsun..."

"... çünkü kafam karışık. Karar vermeye çalışıyorum."

Can, ellerini Gaye'nin saçlarının arasında gezdirerek, çakmak çakmak olmuş gözlerine baktı.

"Sakin bizi üzecek kararlar alma olur mu?" Bunu söylerken sesi yumuşak olduğu kadar da tedirgindi.

Gaye, belli belirsiz gülümseyip, albümdeki son sayfayı çevirdi. Son sayfada gördüğü şeye inanmadı ve gözlerini kocaman açarak, "Bu ne! Bunu da nereden buldun?" diye sordu. Kendi çocukluğuna ait, babaannesinin evinin önündeki bahçede çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

"Babaannenlerdeki konsolun üstündeydi."

"Oradan mı çaldın?"

"Tabii ki çalmadım. Aynı gün içinde çarşıdaki fotoğrafçıya rica ettim, yaptı. Akşam yerine koydum."

"Can!.. Niye böyle yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum?"

"Biraz önce dediğim gibi, aklımı karıştırıyorsun."

"Kararlarını kendi lehime çevirmem lazım. Bu konuda bir yasak koyduğunu hatırlamıyorum."

"Çok pissin!"

"Hımm... Değilimdir aslında. Sadece senle ilgili şeyleri boş veremiyorum. Sensizlik beni epeyce zorladı. Aynı şeyi tekrar yaşamayı kesinlikle istemiyorum."

Can, ona doğru yaklaşırken, Gaye'nin imdadına, çalan telefonu yetiştirdi. Ekranı göstererek, "Kenan arıyor." dedi. Telefonun karşı tarafından duydukları, Gaye'de

şoke etkisi yaratmış olmalıydı. Dudakları titremeye başlamış, gözleri sulanmıştı. Sadece, "Gerçekten mi Kenan? İnanmıyorum sana..." diyebilmişti ama ağlamaktan konuşamıyordu. Telefonu kapatırken, "Dünyanın en güzel haberi bu... Sabah erkenden oradayım." kelimeleri ağzından güçlükle çıktı.

"Gaye?"

"Zeynep, hamileymiş Can!"

"Oh! Çok şükür. Barıştılar yani."

"Kenan çok mutluydu ... ve duygulu..."

"Ben de çok isterdim Gaye! Yani baba olmayı..."

Can'ın sesindeki imrenme tınısı, Gaye'yi düşündürmüştü. Gülümseyerek, "Kıskandın mı yoksa?" diye sordu.

"Kıskandım." Can'ı bu odadan bir an önce göndermeliydi, zira biraz daha kalırsa, tüm kararları onun almasını isteyecek kadar iradesiz kaldığını hissediyordu. Albümleri toplayarak, Can'a doğru uzattı. Kapıyı göstererek, "Git artık. Dinlenmelisin." dedi.

"İyiydik böyle... Hem senin yanında kendimi daha iyi hissediyorum."

"Lütfen."

"Peki."

"Şu 'peki' kelimesini işine gelmediği zamanlarda kullanıyorsun."

"Kullandırtma o zaman Gaye!"

"İyi geceler. Ha bu arada, sabah erkenden çıkacağım ben. Annelere ayıp olmaz değil mi?"

“Sorun yok. İyi geceler.” Can, suratını asarak çıkmıştı odadan.

Gaye, yatağa uzandı ve ona haksızlık edip etmediğini düşündü. Aslında bu gece orada kalması bile tutarsızlığının kanıtı değil miydi? Can’ı bir yandan umutlandırıp, diğer yandan kırmaya hakkı var mıydı? Gerçek olan tek şey, aslında kendisinin de ondan ayrı kalmak istememesi değil miydi? Kuytulara itmeye çalıştığı gerçeği görmezden gelmek ne büyük saçmalıktı. Ona âşık ve çok alışmıştı.

Her bakışında mum gibi erimesine rağmen, buz gibi soğuk görünmek, Can’dan çok Gaye’yi yormamış mıydı?

Yatağında ne kadar dönüp durduğunu hiç bilmiyordu. Uyuyamıyordu, yerini yadırgamıştı. Sonunda dayanamadı ve yataktan kalkarak balkona çıktı. Can, hemen yan odasında idi. Çoktan uyumuş olmalıydı.

Yeniden odaya girdi ama duvarlar üstüne üstüne geliyordu. Bu böyle olmayacaktı. Odadan usulca çıktı ve Can’ın kapısının önünde durdu. İçindeki seslerin hepsini bir kenara iterek kapıyı açtı ve içeri girdi. Can uyuyor gibiydi. Usulca yanına uzandı ve boynuna doğru sokuldu.

“Gaye!..”

“Uyuyamadım.”

Can, onu kollarının arasına alarak, saçlarından öptü ve sessizliği korudu. Bir süre sonra, ikisi de uyuyakalmıştı.



Sabah, günün ilk ışıkları camdan içeriye doğru süzülmeye başlamış ve havalar iyiden iyiye ısınmıştı. Zaman, erguvanların açtığı, mevsimin pembe beyaza döndüğü

mevsimdeydi. Tülay Hanım uyanmış, aşağıya doğru ini-yorken, Gaye'nin odasının boş olduğunu gördü. Kapı açıktı ve çantası köşede idi. Aşağıya inmiş olabileceğini düşündü ve ilerledi. Ancak, oğlunun oda kapısı da açıktı.

Gaye ve Can hiç kıpırdamadan uyuyorlardı. Aynı yastığa baş koymak ne güzel yakışmıştı onlara. Üzerlerindeki pijamalar ince olduğu için üşümüş olmalıydılar; çünkü bacaklarını karınlarına doğru çekip, yüz yüze kıvrılarak uyumuşlardı. Tülay Hanım sessizce odaya girdi ve yere düşen örtüyü üzerlerine örterek son kez baktı. Kapıyı çekip çıktığında, tek duası bir an önce evlenmeleri olmuştu. Hem birbirlerine çok yaklaşıyorlardı hem de Gaye'yi çok seviyorlardı.

Gaye uyandığında, Can'ın göğsüne doğru iyice sokulmuştu. Ne kadar da huzurlu hissediyordu. Zaten korktuğu şey de bu değil miydi? Bu huzurun içinde kaybolup, daha sonra Can'ı kaybetmek... Bir de Ayşe'nin söyledikleri zihnine üşüşünce, olanlar oluyor, hangi yöne doğru demir alacağını şaşıırıyordu.

Can'm alnına bıraktığı sıcak öpücükle dikkati dağıldı ve ona baktı. Gözleri kapalı olmasına rağmen, elini beline atarak kendine doğru çekti. Aniden dudaklarına tutunmasını engelleyemediği gibi kopmak da istemedi... Yer ve zaman bazen önemini kaybediyordu. Onu seviyordu ve ona çok ihtiyacı vardı.

"Can!.. Yapma ... kalkalım."

Can, nefes nefese geri çekildiğinde, gözleri yalvarır gibi bakıyordu.

“Annenlerdeyiz Can, her an içeri biri gelebilir. Kimse uyanmadan yan odaya geçeyim ben. Çıkmam lazım zaten.”

Can, onu kolundan tutarak durdurdu ve yataktan çıkmasını engelledi.

“Benden değil, kendi duygularından kaçırıyorsun artık. Farkındasın değil mi?”

“Benim tek kaçtığım şey korkularım... Sana bir şey olacak diye aklım çıkıyor. Bu kadar korkuyorken, ömrümü ömrüne nasıl katarım, hiç bilmiyorum.”

“Yapma Gaye!..”

“Gitmem lazım.” Gaye diğer odaya geçerek üstünü değiştirdi ve ortalığı topladı. Çantasını alarak odadan çıktı. Can’ın odasına girip girmemekte kararsız, merdivenlerin başında bekledi.

Ya merdivenlerden inip gidecek ya da dönüp hissettiklerine sahip çıkacaktı. Uzatmanın hiç manası yoktu. Her şey oldukça netti.

“Benimle, babamlara gelmek ister misin?”

“Gelmemi istiyorsan...”

“Evet, istiyorum. Şu isteme mevzusunu falan da konuşuruz.”

Can afallayarak Gaye’ye baktı. Kulaklarına inanamıyordu.

“İsteme mevzusu derken... Yanlış anlamıyorum değil mi?”

“Sonuçta, beni babamdan isteyeceksiniz öyle değil mi?”

Derin derin soluklar alarak, elleriyle yüzünü kapattı ve "İşte budur!" diyerek yüksek sesle bağırdı. Gaye'yi kendine doğru çekerek, defalarca öptü. Nihayet, heyecanını bastırabildiğinde, "Teşekkür ederim sevgilim!.." dedi.

Aşağıya indiklerinde el eleydiler ve Can'ın yüzünde güller açıyordu. Tülay Hanım ve Halil Bey, onları böyle görünce umutla birbirlerine baktılar.

"Tülay, Can'ı böyle içten gülerken görmeyeli ne kadar olmuştu?"

"Çok... Çok oldu Halil!"

"Günaydın."

"Günaydın çocuklar, ne güzelsiniz bu sabah."

"Bundan sonra hep böyle olacağız. Değil mi Gaye?"

"Evet... İnşallah."

"Baba, Gaye'yi istemeye ne zaman gidebiliriz?"

"İstersen, bugün."

"Ne? Evleniyorsunuz, tamam yani? Bugün olmaz Halil, hazırlık yapmam lazım. Önümüzdeki Cuma akşamı olsun."

"Anne, yangından mal kaçırmıyoruz değil mi? Telaş yok."

"Var var, telaş var. Hemen takalım yüzüklerinizi. Sağınız solunuz belli olmuyor sizin."

"Tamam, cuma akşamı için izin isteyeceğim Erkan Bey'den. Uygun bulursa gideriz. Bu arada, annene de gitmek gerekir Gaye!"

"Doğru. Onunla da konuşmam lazım. Belki dedemlere gitmek gerekebilir. Önce babamla konuşalım."

"Çıkalım o zaman."

"Kahvaltı etmeden mi?"

"Gayelerde yapacağız baba! Ha unutmadan, sevgili mimarın Zeynep hamile... Haberin olsun."

"Darısı sizin başınıza... Yalnız, mimarımı evde oturtmam. Söyleyin gidince."

Gaye gülümseyerek Halil Bey ve Tülay Hanım'ı öptü.

"Gidip şu ayakları yere basmayan kardeşime bir sarılayım."

"Gaye, sonra beni ara kızım. Ne yapacağımızı konuşalım."

"Olur, hoşça kalın."

Can ve Gaye kapıdan çıktıktan sonra, Halil Bey karısına sarıldı ve cama doğru yürüdü. Onları izlerken çok rahatlamış hissediyordu. Oğlunun bu kızıl güzele abayı bu kadar yakmasını beklemiyordu. Onu evliliğe ikna etmesi oldukça zor olmuştu ama neticede başarmıştı.

"Çok şükür Tülay! Can ile bu kızdaki başkası başa çıkamazdı."

"Haklısın. Aşk onu nasıl da değiştirdi. Gaye'ye de helal olsun. Çok uğraştırdı oğlumu."

"İyi yaptı. Burnunu biraz sürttürdü. Kıymetini bilsin hayatının."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Can, elindeki kâğıda bakarak bir süre öylece kaldı. Emniyet amirliğine yükselmişti ama bu onda garip bir şekilde burukluk hissi yaratmıştı. Gaye ve babası bu habere çok sevinecekti. Parmağındaki yüzüğe dokunarak cama doğru döndü ve emniyet binasının etrafına bakındı.

"Komiser?"

"Gaye, ne haber canım?"

"İyiyim. Seni almaya geldim."

"Hayırdır?"

"Baban aradı. Evimizi gösterecekmiş."

"Hiç rahat durmuyor."

"Ben senin daireni seviyordum aslında."

"Yok, orası olmaz. Çok güvenli bir yer değil. Aklım sende kalır. İleride çocuklar falan da olacak. Gidip bakalım babamın dediği eve."

“Çocuklar?”

“Hadi Gaye, kendine tartışma malzemesi arama. Evet, çocuklar, bir sürü çocuklar...”

“Bana baksana sen...” Gaye konuşmaya çalışıyordu ama Can onun koluna girmiş, sürükler gibi yürütüyordu. Bu ona babaannesinin tavsiyesiydi. Gaye’yi istemeye gittiklerinde, Can’ı bir kenara çekerek küçük tü-yolar vermişti.

Can ve ailesi, ilk önce tanışmak amaçlı olarak Erkan Bey’in evine misafir olmuştu. Daha önce hastanedeyken tanışmışlardı. Ancak, Can ölüm kalım savaşı verirken, sessizliği paylaşmaktan öte gidememişlerdi. Bu yüzden Erkan Bey ve Gülsu, onları yemeğe davet etmiş ve gece oldukça güzel geçmişti.

Erkan Bey, Gaye’nin dede evinden istenmesini rica edince, Can ve ailesi Trabzon’a gitmişti. Can, daha önce Kenan ile birlikte gidip o evde kaldığı için yabancılık çekmemişti. Tüm ailenin bir arada olduğu o hafta sonuna Gülsu katılmamayı tercih etmişti. Gaye’nin annesi Sevim Hanım’ın rahat olmasını istiyordu. Bunu Gaye’ye açıklayarak ondan da onay aldığı için gönlü rahatı.

Can’ı önceden tanıyan ve seven aile için, kızlarını vermek çok zor olmamıştı. Söz yüzükleri takıldıktan sonra, Kenan Can’ın kulağına eğilerek, “Verdik gitti, geri almıyoruz, ona göre. Huyunu suyunu biliyorsun neticede.” dediğinde, Can’ın ağzı kulaklarındaydı. Ona cevabi, “Ne yapalım, yaktık başımızı. Çekeceğiz mecbur.” olmuştu.

Şimdi ise Gaye ile el ele tutuşmuş ev bakmaya gidiyorlardı. Ev, babasının son yaptığı inşaatlardan birindeydi.

Oldukça güzel bir siteydi. Gaye, etrafı gözden geçirerek Can'a baktı. Güvenlik ve peyzaj harika görünüyordu. Evin içine girdiklerinde ise şaşkına dönmüştü. Ev, neredeyse günışığının tamamını içine almış gibiydi.

"Beğendin mi?"

"Çok... Çok güzelmiş ... ama..."

"Ne?"

"Biz bunun kirasını nasıl ödeyeceğiz Can?"

"Babama kira ödeyecek halimiz yok Gaye!"

"Olur mu hiç?"

"Kenan, babana kira mı ödüyor?"

"O ev dedemin."

"Ha babanın olsa ödeyecek yani?"

"Tabii ki hayır."

"Babam bunu duysa, çok kötü olur."

"Duydum duydum. Merak etme. Kızım sen deli misin?"

"Halil amcacığım ... ama..."

"Benim neyim varsa sizin ve Yeşim'in. Kim için çalışıyorum ben?"

"İyi de..."

"Tamam baba, güzelmiş. Çok beğendik."

"Güzel... Bir iç mimarı size yönlendireceğim. Konuşun, başlayalım hemen. Düğüne az kaldı."

Halil Bey çıktıktan sonra, Can ve Gaye evde kaldı. Tüm eve ince ince bakarak, nasıl döşemek istediklerini

konuştular. Ne güzel şeydi yeni başlangıçları hayal etmek, kurgulamak... Yepyeni bir evi anılarla doldurmak...

"Mutfak çok büyük... Sanırım bu mutfağın hakkını vermek için yemek yapmayı öğrenmem lazım artık. Bilmediğim yemekler on parmağımın sayısı kadar."

"Ecem bir ay bizde kalsın. İkimizi de eğitsin. Nasıl çözüm ama?"

"Çok yaratıcı."

"Hımm... Daha yaratıcı fikirlerim de var aslında." Parmakları Gaye'nin gömlek düğmelerindeydi ve arsızca gülüyordu. Biraz önce mutfak tezgâhına bıraktığı telefon ısrarla çalmasa, Gaye'nin kaçması olanaksızdı. Ekranı gördüğü an yüzü değişerek Gaye'ye baktı.

"Nevin. Açmam lazım."

Gaye, kaşıyla telefonu gösterdi ve "Hoparlörü de açacaksın sevgilim!" dedi.

"Saçmalama Gaye!"

"Ver şu telefonu! Ben açacağım." Can'a fırsat vermeden telefonu elinden çekti ve açtı. Onun adını görmek bile sinirlerini zıplatmaya yetiyordu.

"Can!.. Tatlım?"

"Can, banyoda Nevin! Acil bir şey varsa götüreyim telefonu."

Can, elini alnına koymuş, Gaye'yi izliyordu. Kıskaç bir kadının neler yapabileceğini az çok biliyordu fakat hiç suçu yokken, neden o vurucu bakışların hedefi olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

“Erken çıkmış. Tülay Hanım evde olmadığını söyleyince merak ettim.” Gayenin gözleri büyümüş, eliyle Can’a gırtlaklarını sıkmak istediğini belirtiyordu.

“Sen hiç merak etme Nevinciğim. Gayet iyi! Her şey kontrolüm altında.”

“Her şeyi kontrol altında tutmayı seviyorsun değil mi?”

Gaye artık olduğu yerde zıplayabilir ya da telefonu ısırarak yiyebilirdi.

“Çok âşıksın ona değil mi?”

“Senden daha fazla âşık olduğum kesin Gaye!”

“Benim aşkımanın sınırlarını çizecek kadar cüretkâr olman komik gerçekten.”

“Bence asıl komik olan, o parmağınızdaki yüzükler. Siz birbirinize göre değilsiniz. Sen Can’ı hiç hak etmiyorsun.”

Gaye son defa derin bir nefes aldı ve sesini bastırmaya çalışarak, “Yeter! Böyle bir konuşmanın içinde daha fazla yer almayacağım.” dedi ve telefonu hırsıyla kapattı.

Gözlerini kısarak önce elindeki telefona baktı ve sinirle Can’m koluna yapıştı.

“Biliyordun değil mi? Konuşmuştunuz daha önce...”

“Evet. Sen Ankara’ya gittiğinde açıldı biraz.”

“Tabii, o yüzden fotoğraflar paylaşmaya başlamıştı.”

“Ona net bir şekilde sana âşık olduğumu söylemiştim. Beni suçlayamazsın.”

“Bal gibi de suçlarım! Süslenip püslenip, iki dirhem bir çekirdek gidiyorsun işe! Hep o yüzden oluyor bunlar!”

“Bak işte! Gören de takım elbise giyiniyorum sanır.”

“O Nevin’i ısıra ısıra yerim bak! Söyle ona beni delirtmesin!”

Can kahkahalarla gülüyordu artık. Onu belinden tutup kendine doğru çekti ve dudaklarını öptü.

“Kıskanınca, ateş topu gibi oluyorsun.”

“Gülme! Çok sinirliyim.”

“Sana söylemeye fırsatım olmadı Gaye! Bugün terfi kâğıdım geldi. Amirliğe yükselmişim. Muhtemelen başka bir yere atanacağım.”

“Canım... Çok sevindim.” Gaye, Can’ın gözlerine bakarak, elini yanağına koydu. Onu gerçekten çok seviyordu. Nefes almak gibiydi Can... Başkasıyla paylaşmak bir yana dursun, Nevin’in onunla ilgili hayal kuruyor olması bile delirmesine sebep oluyordu.

“Seni çok seviyorum Can! Hem de çok... Kimsenin benim duygularımı yargılamasına izin vermem. Çok yakışıklısın. Koca bir yüreğe sahiptin. Aslında düşününce, Nevin’i de suçlayamıyorum. İnsan ister istemez etkiliyor senden.”

“Bunları insanın sevdiğinden duyması ne güzel... Bir an önce evlenelim istiyorum. Gaye?..”

“Efendim?”

“Tayinim başka bir ile çıkarsa?”

“Seninle her yere gelirim. Bunları sorun etme. Bu evi bozmadan bırakırız ve gittiğimiz yerde küçük bir daire ayarlar otururuz.”

Can, Gaye'ye sarılarak, boyun boşluğuna onun başını alıp çenesini başına yasladı. Bir kadını her gün başka bir sebep için sevmek ne garipti. Gözleri için, saçları için, güzel kalbi için, cesareti ve ya deliliği için... Onun yaptığı her şey, tutuşan dizeler gibi kalbine ulaşıp, düşündürüyordu Can'ı.

Can için Gaye, gecenin içindeki yıldızdı. Önceden arkadaşlarından biri aşkı anlattığında fazla melodram gelir, sıkılırdı; ama şimdi çok iyi anlıyordu. Her insanın ait olduğu bir insan daha vardı bu dünyada. Kavuşmak, onun daha kuvvetli, mutlu ve yenilmez hissetmesine neden oluyordu.



Zeynep, Kenan'ın yüzüne masum masum bakarak, "Ne olur... Söz, başka bir şey istemeyeceğim. Bu son." dedi. Kenan kendini koltuğa atmış, bitkin halde Zeynep'e bakıyordu.

"Güzelim, beş kere markete gönderdin beni. Bu nasıl bir aş ermek?"

"Almayacak mısın şimdi?"

"Alacağım tabii Zeynep! Annem ne dedi? Çocuğun gözleri şaşı olurmuş."

"Evet aşkım. Allah korusun. Git al da hemen yiyeyim."

"Yemin ederim fil iştahı geldi sana."

"Aşk olsun! Yediğimi mi sayıyorsun."

"Allah, Allah... Ne alakası var. Tamam, gidiyorum işte.

Neredeyse her akşam aynı muhabbeti yapıyorlardı. Kenan, onun kedi yavrusu gibi masum bakışlarına

dayanamadığı için defalarca dışarı çıkıyor ve ne istiyorsa bulmaya çalışıyordu. Günün sonunda ise yorgunluktan nasıl uyuduğunu bilemiyordu.

O an mızımızlanıyor olsa da aslında halinden hiç şikâyetçi değildi. Karısına çok âşıktı ve doğacak bebeğini dört gözle bekliyordu. Üstelik Zeynep çok değişmişti. Daha hayata dönük ve neşeliydi. Bir şey isterken çekinmiyor, söylemek istediklerini içinde biriktirmiyordu.

Bunda Gaye'nin katkısı çok büyüktü. Zeynep'i sürekli uyarak bazı yönlerini değiştirmişti. Ayrıca, Kenan'ın ailesine fazlasıyla ısındığı için, kendini hiç olmadığı kadar güvende hissediyordu.

Saçlarının son haline bakarak, elbisesinin eteğini düzeltti. Karnı henüz belli olmuyordu. Aslında akli Gaye'de kalmıştı. Bugün onun yanında olmayı çok isterdi. Kim bilir ne kadar yakışacaktı beyazlar ona. Tüm ısrarlarına rağmen, Gaye onu yorulmaması için yanında götürmemişti; ama Zeynep, bu iyi mi yoksa kötü mü olmuştu kestiremiyordu; çünkü onu gelinlikle görmek için deli oluyordu.

Kenan, merdivenlerden inen karısını görünce ısıklık aldı ve ona doğru yürüdü. Her gün biraz daha bağlanmanın adıydı Zeynep.

"Benim güzel karım!.."

"Beğendin mi?"

"Çok... Yalnız, elbisenin yakası fazla mı açık acaba?"

"Başlama yine. Gayet iyi. Hem görümcemin düğünü sonuçta..."

"Görümce? Gaye duymasın."

"Bence de. Nefret ediyor."

"Haklı. İtici bir kelime ... ama hep siz kadınlar yüzünden. Çoğu kadın evlendiği adamın ailesine karşı ön yargılı..."

"Haklısın ama ülkemizde gelin olmak pek kolay iş değil. Gelinleri ezme güdüsü taşıyan, küçümsenemeyecek bir kitleye sahibiz."

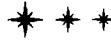
"Sen de haklısın. Neyse... Allah'tan öyle bir ikilemin ortasında kalmadım."

"Çok şükür. Düşüncesi bile kötü."

"Aynen. Herkesin bir çizgisi olmalı ve o çizgiyi kimse-
nin geçmesine izin vermemeli."

"Doğru."

"Çıkalım artık."



Oldukça yorucu ve stresli geçen bir gündü. Gaye, sandığından daha fazla heyecanlanıp gerilmişti. Ecem ve Yeşim ne yaparsa yapsın, bir türlü sakinleşemiyordu. Ayrıca kuaför kafayı yemek üzereydi ve kaçması an meselesiydi. İşler çığırından çıkmak üzereyken, Yeşim çareyi Can'ı arayıp yanlarına çağırmakta buldu.

Gaye'nin saçları maşalanmış ve bozulmaması için tokalarla tutturulmuştu. Üzerindeki bornozu sıkı sıkıya bağlamış, ayağına da terliklerini geçirmişti.

Kapıyı hafifçe tıklattı ve başını uzatarak, "Gelebilir miyim?" dedi. Gaye, "Hayır! Rezil durumdayım." diye küçük bir çığlık attı ancak etkili olduğu söylenemezdi.

Odadaki bayanlar dışarı çıkarken, hem biraz soluklanmak hem de Can'a fırsat yaratmak istemişti. Baş başa kaldıklarında, Can hiç beklemedi; anında dudaklarını dudaklarına bastırarak uzun ve tüm vücudunu titreten bir buse bıraktı. Kulağına fısıldarken, sesi iç gıcıklayıcıydı.

"Neden bu kadar gerginsin... Gecenin sonunda benimsin, bunu düşün ... ve seni ne kadar özlediğimi... Kaç ay oldu?"

"Çok çirkin olacaktım gibi geliyor."

"Sen misin o çirkin? İmkânsız." Can'ın eli Gaye'nin bornozunun bağcıklarındaydı. Gözleri deliboşluk bakmaya başladığı an, Gaye birkaç adım geri çekildi.

"Sakin! Bizi rezil etmek niyetinde misin?"

"Sakin sakın hazırlanacak mısın?"

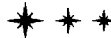
"Tamam. Söz."

"Güzel. Şu gelinliği giy ve gel. Hem çok eğleneceğiz. Görünüşe göre aşağıda her şey oldukça organize. Hadi sevgilim..." Alnını Gaye'nin alnına yaslayarak eğildi.

"Can!.. Sen böyle güzel güzel bakınca... Tüm korkularım siliniyor."

"Her şey çok güzel olacak... Bana güven."

Gerçekten de Gaye kuaför dâhil, çoğu kişinin gördüğü en güzel gelinlerden biri olmuştu. Gelinlik ona çok yakışmıştı. Erkan Bey, kızını gülümseyerek ve gönüllü rahat bir şekilde emanet etti Can'a.



İkisinin arasındaki aşk, gözle görülecek kadar kuvvetli olunca, enerjisi tüm davetlilere yansımıştı. Gaye'nin

düğünüydü sonuçta. Eğlenmemek mümkün değildi. Nikâhtan sonraki her anı oynamakla geçirdiği yetmezmiş gibi, bir de o kuyruklu gelinlikle horon tepmişti.

Gecenin sonunda, mikrofonu eline alıp davetlilere teşekkür etmeyi de ihmal etmedi. Ancak tam o sırada, Deniz ablasının yüzünü hafifçe ekşittiğini gördü. Dikkatini ondan ayırmadan birkaç saniye onu seyretti ve zamanı yokladı. Doğurmak üzereydi!

Mikrofon halen elinde, “Deniz abla, iyi misin?” diye sordu. Karşı tarafın tepkisi, başını iki yana sallamak olunca, Gaye gözlerini kocaman açarak.” Doğuruyor-sun sen!” dedi ve fırladı.

Sanki o olmasa Deniz doğuramayacak, bebek dünyaya gelemeyecekti. Gelinliğinin kuyruğunu topladığı gibi soluğu yanında aldı. Düğün bitmişti nasılsa.

Hastaneye neredeyse otuz kişilik bir grup halinde gitmişlerdi. Neyse ki Deniz’in eşi Ateş, doktordu ve onun çalıştığı hastanede oldukları için sorun çıkmamıştı.

Zeynep, Kenan’ın kolunu sıkarak, “Deniz abla ne kadar acı çekiyordu değil mi? Galiba ben doğuramayacağım Kenan! Böyle içimde kalsa... Yok, yok kesinlikle sezyenle doğum yapacağım ben.” dedi.

“Tabii, yaparsın Zeynep!”

“Kinayeli konuşma.”

“Doğurmak kadının doğasında var. Senin doğumun için doktor ne derse onu yapacağız. Kendi kendine karar vermek yok.”

“Erkek değil misiniz? Hep düz düşünüyorsunuz!”

“Haklısın hayatım!”

“Ne demek haklısın? Sen resmen beni susturmak için haklı olduğumu söylüyorsun.”

Kenan, karısının değişen hormonları karşısında bazen çok çaresiz kalıyordu. Zeynep doğuruncaya kadar onu kırmamak, sakın kalabilmek adına bilumum bitki çaylarını eve stoklamıştı. Bazı gün bir melek gibiyken, diğer gün sürekli ağlamak isteyen kız çocuğundan farkı kalmıyordu. Böyle zamanlarda en büyük kurtarıcısı Gaye ve Can oluyordu. Can ile dışarı çıkıp biraz lafladıklarında, Gaye evde Zeynep ile ilgileniyordu.

Kenan, Deniz ablası için ne kadar da tedirgindi. En acısız ve kolay doğumun ona ait olması için dua ederken, nihayet Ateş dışarı çıkarak, “Sevgili prensesimiz Derin’in sizlere selamları var ... ve tabii ki güzel annesi Deniz’in de... Müsait oldukları ilk an sizlerle yakından ilgileneceklerine dair söz verip, teşekkür ettiler.” dediğinde, yüzünde güller açıyordu. Tüm sevdikleri yanlarındaydı ve bu gerçekten çok değerli bir andı.

Kenan, Deniz’in o çok istediği annelik unvanını kazanmasından hoşnut, Zeynep’e baktı. Rahatlamış hissediyordu.

“Bu çok güzel değil mi Kenan!”

“Hem de çok sevgilim!..”

“Gaye’ye bak... Ne tatlı ya... Gelinliklerle falan... Ağlıyor mu o?”

Gözleri kız kardeşine kaydıığında, sevgiyle gülümsedi. O, dünyanın en güzel ve en doğal insanlarından biriydi.

“Sanırım ağlıyor... Haline bak şunun... Nasıl da mutlu...”

İçinden gelen şeyi yapmak için ayağa kalktı ve adım adım kardeşinin yanına doğru yürüdü. Gaye, ağabeyine baktığında, gözlerindeki şeyi görebiliyordu. Saf sevgi. Kenan kollarını açtığında, bir şey demeden ona doğru giderek sarıldı.

“Seni çok seviyorum kardeşim!.. Tatlı belam!.. Hep mutlu ol ve mutlu et.”

“Yani... Elimden geldiğince...” Gaye, muzip bakışlarını Can’a yönlendirerek dudaklarını ısırdı. Birbirlerini karşılıklı olarak çok sevecekleri gibi, sık sık da kavga edeceklerine emindi. Onların, nasıl ki rüzgâr ve deniz birleştiğinde dalga oluşuyorsa, yağmur ve toprak buluştuğunda bereketleniyorsa doğa, öyle bir evlilikleri olacaktı.

Can, kalbine değen ince sızı, ruhuna değen çocuk gülüşü gibiydi... Sevdasına dokunan... Kıymetli ve derinden...

“Hadi gidin artık... Bebeği sonra görürsünüz. Gece gece göstermezler zaten...”

“Olur.”

Halen hastane bahçesindeydiler. Önce Can’a, sonra da düğünden çıkıp hastaneye gelen kalabalığa baktı. Elindeki çiçeği havaya kaldırarak, “Hey, yakalamak isteyen var mı?” diye sorduğunda, beş altı kişilik bir bekâr topluluğu oluşmuştu bile. Beyaz ve pembenin uyumu, doğanın armağanı küçük gül buketi, havada birkaç kez dönerek sahibini bulduğunda, Can’ın gözleri kocaman açılmıştı.

Gelin buketi, kız kardeşi Yeşim’in elindeydi ve o daha bir öğrenciydi! Buketi geri almak için yeltendiğinde, Gaye, onu elini tutarak durdurdu. Ateş rengi gözleri yandığı gibi, yakmaya da yeminliymiş gibiydi.

Parmaklarını okşayarak, elini daha sıkı tuttuğunda, yüzüne sıcak bir gülüş yayıldı. Gözleri gözlerini aldığı anda en âşık, teni tenine değdiğinde en kıymetli o imiş gibi hissetti.

Adı sevdaya dair ne varsa yüklenmiş, Can'a vermeye hazırlanıyordu. Bununla da kalmıyor, peşine bir sürü şey takılıp geliyordu ardından...

Yönü sevgiye dönük... Umarsız... Özgür ve umut dolu...

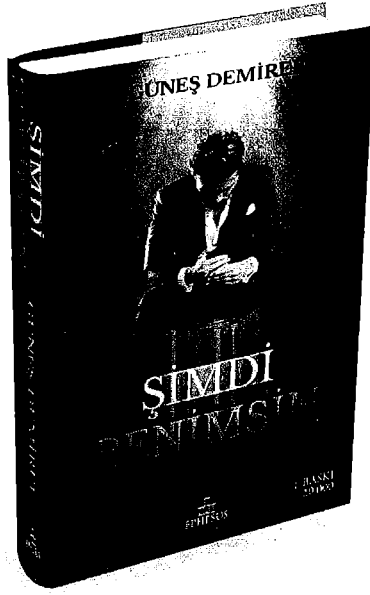


KARŞILIKSIZ BİR AŞKA ÖMRÜNÜZÜ ADAYABİLİR MİSİNİZ?

Deniz, kendini bildiğinden beri âşıktı Ateş'e. Tüm geçmişini dolduran ve geleceğin bile silemeyeceği bir aşka emanet etmişti kalbini. Onun için nefes almak demek, Ateş demekti. Ne yıllar vazgeçirebilmişti onu sevdasından, ne de sevdiği adamın başkasına ait olduğunu bilmek... Her geçen gün umudunu yitirse de, kalbinin pusulası hep Ateş'i gösteriyordu. Peki, vazgeçmemek, çok istemek yeter miydi hayallerin gerçek olmasına?

Ateş, mükemmel bir yaşama sahip olduğunu düşünürken yanılmıştı. Hiç beklemediği bir anda hayatının yönü değişmiş, bir yaprak gibi savrulmuştu. Kendine yeni bir düzen kurmaya çalışırken, içinde yanan ve yandıkça daha da büyüyen nefret duygusuyla baş edebilecek miydi?

Kalbinize dokunacak bir aşk hikâyesi okumaya hazır mısınız?



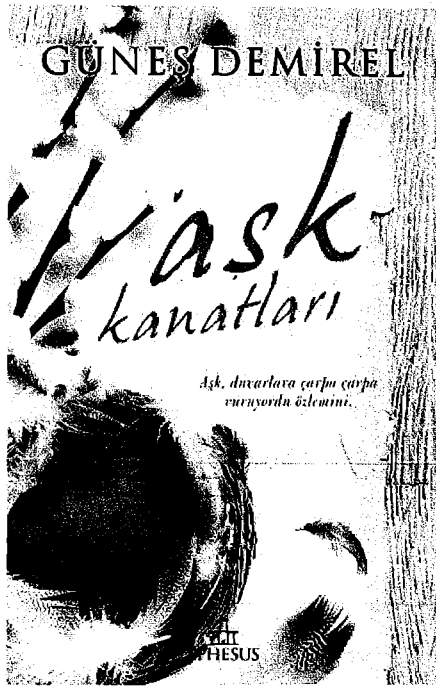
Kötü bir başlangıçtı onlarınki. Ne Elif hak etmişti başına gelenleri, ne de Fırat istemişti böyle olmasını. Bir gecede hayatlar değişmiş, hayaller yıkılmıştı...

Zaman unutturabilir miydi kötü anıları? Affedebilir miydi günahı?

Haksızlıkların en büyüğünü yaşayan Elif, ailesi tarafından dışlanır-ken, felaketi olan insanlar tarafından sarıp sarmalanır. Her geçen gün nefret ateşiyle bilense de, hayata tutunmaya çalışır.

Fırat ise pişmanlıkları ve vicdanı ile savaşıırken, Elif'in masumiye-tine ve güzelliğine yenilir. Gün geçtikçe ilmek ilmek her hücrelerine işler Elif. Artık Fırat için hayatın amacı, affedilmek ve kara sevdasına karşılık bulabilmektir.

İki töre mahkûmunun hayat yolculuğuna eşlik ederken, hem yüreği-niz acıyacak, hem de dev bir aşka tanık olacaksınız.



Bazı aşklar derin izler bırakır. Çekip gitmek yetmez unutmaya.

Kerem, gözlerinin içindeki ısıltıya yakalandığı an tutulmuştu Bade'ye...
Bade aşktı... Hayattı... Nefesti... Ateşe dokunmaktı...
Ona bakmak bile, ateşe âşık bir pervane gibi yanmayı kabul etmek demekti.

Bade her hücresiyle âşıktı Kerem'e...
Hiç kimse onun gibi ürpertemezdi yüreğini, titretemezdi benliğini.

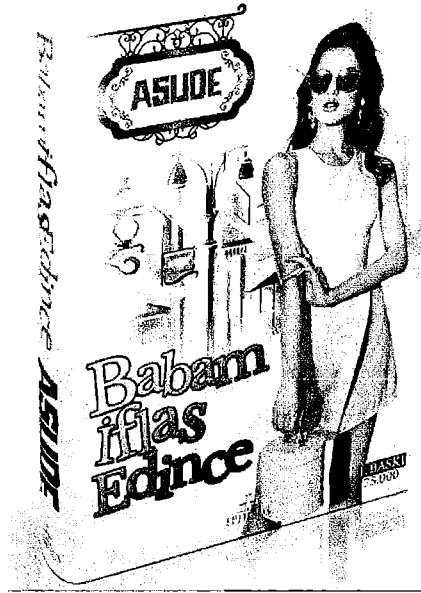
Ancak Kerem'in korkuları, Bade'nin güvensizliği, ayrılığı davet etmişti aşklarına...
Ama ayrılmak, aşktan vazgeçmek değildi.
Aşk bitmiyor, tutku dinmiyor, yürek söz dinlemiyordu...

Bade'nin yenemediği gururu ve vazgeçemediği inadıyla savaşabilecek miydi Kerem?

Bir savaş mıydı ki aşk?

Mutlu olmak için, diğer yarısının peşinden koşmalı mıydı insan?

Susmak yerine, haykırmalı mıydı aşkı?



Her şeyinizin elinizden alınacağını söyleseler ne yapardınız?
Bir çare arardınız elbette. Ben de öyle yaptım. Çaremi buldum... Ya da belamı!

Lüks markalar, bitmeyen alışverişler, süslü kıyafetler, yüksek topuklar...
Güzelliğimi tamamlayan bu şeyler, hayattaki tek önceliğimdi. Zengin babam sayesinde istediğim her an onlara sahip olabiliyordum ve her şey mükemmeldi.

Sonra bir anda babam iflas etti! Nefes almamı sağlayan markalarım ellerimden kayarken, ailem düşmeden önce bana bir halat uzattı. Murat Arsever' i... O zengin, yakışıklı, harika ve biraz cimri adamı...

Murat'la evlenirsem lüks hayatıma devam edebilirdim. Onunla evlenmeliydim... İşte bu kadar basitti...

Ya da değildi! Çünkü biz, paranın iki yüzü kadar farklıydık...

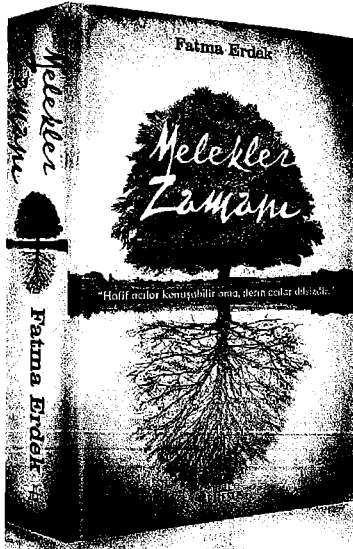
Murat amaçları, değerleri, kuralları olan, dediğim dedik biriyken; benim tek amacım lüksümü sürdürecekt zengin bir kocaydı.

Ben onu tanıdıkça ona âşık oldum. Oysa Murat, beni tanıdıkça benden nefret etti.

En göz alıcı vitrinleri sollayıp kalbimdeki mağazaya krallığını kuran bu adama aşkımı kanıtlamam ve onun da beni sevmesini sağlamam gerekiyordu.

Gardırobum için... Hayatım için...

En çok da kalbim için...



HAFİF ACILAR KONUŞABİLİR AMA, DERİN ACILAR DİLSİZDİR.

Aşk; herkesin yüreğindeki boşluğa göre şekillenen, herkesi farklı bir yerden vuran, herkesi başka bir iman ve ibadetle dolduran, öylesine sınırsız ve öylesine belirsiz bir kavramdı ki. Aşk bir evrendi. Sonsuzluğun içinde, milyarlarca tür barındıran, kimi ateşten, kimi ışıktan, kimi dumandan, kimi yeşilden, kimi beyazdan, kimi sudan, kimi topraktan... Milyonlarca farklı yıldız, canlı, cansız ve bilinmezden oluşan evren kadar zengin... Milyonlarca şarkıya, şiire ilham olacak kadar bereketli... Kimine umut getirecek kadar parlak. Kimini umutsuzluğa mahkûm edecek kadar karanlık. İşte bu kadar değişken, bu kadar tanımsız bir şeydi aşk... Bir tek, tarafları net ve değişmezdi.

Bir "seven" bir de "sevgili..." Yusuf ve Yesra... İki kardeş... Tek can... Ve onları ayıran babaları... Küçük Yusuf'u tarikatın emrine gönderirken, gencecik Yesra'yı yaşlı tarikat liderine eş olarak verir.

Sonra...

Sonrası mücadelecı Yusuf'un tarikattan kaçışı ve Barlas oluşu. Hayatı keşfi. Mucizelerin ona getirdiği hayatının melekleri Nesil ve Ekin. İç içe geçmiş, soluk soluğa okunan bir adamın iki hayat mücadelesi. Yesra ve Yusuf'un yürek burkan, sarsan hikâyesiyle ırkilecek, Nesil ve Barlas'ın aşklarıyla yaşamın ne denli bir mucize olduğuna tanıklık edeceksiniz...



Patronum acımasız bir cadı olsa da iyi bir işim, beni seven yakışıklı bir sevgilim vardı. Her şey yolundaydı yani... Ta ki sevgilimin bana söylemeyi unuttuğu küçük bir detayı öğrenene kadar. Nişanlıymış! Başkasıyla evlenecekmiş! Belki bu acıyla yaşayabilirdim, sevgilim patronumun oğlu olmasaydı... Ve ailem işe karışıp tehditler savurarak şirketi basmasaydı...

Hayatım bir anda altüst olmuştu. Ben de kaçtım. Roma'ya... Hayallerimin şehrine. Yeni bir başlangıç yapacak, her şeye sıfırdan başlayacaktım. Ama hiçbir şey umduğum gibi olmadı.

Romada hayat yeterince zorken, bir de asabi, kendini beğenmiş, suratsız patronuma tutuldum. Ah, ama ne tutulma!

Anı yaşayan bir İtalyan erkeği ile DNA'sına gelenek-görenekler kodlanmış bir Türk kızı birlikte olabilir miydi? Yoksa yine mi hayal kuruyordum?

"Aşkın ve komedinin iç içe geçtiği, sınırsız bir kaçış öyküsü..."

- Asude